NICOLE JORDAN

Strážce

NICOLE JORDAN

Strážce

2005

DOMINO

Copyright; 2004 by Anně Bushyhead
Translation , 2005 by Alena Horválhová
Cover design 2005 by DOMINO

Veškera pravá vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena
ani reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

*Z. A*nglického originálu MASTER OFTEMFFATION, vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2004,
přeložila Alena Horváthová
(ídpovědna redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Technicky redaktor: Martin Pěch
Sazba: íš: Dušan Zárský

Obálka: Kadek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2005

Tato kniha je věnována veteránům všech našich válek,
včetně mého zesnulého otce a mého bratra,
jako poděkování za jejich odvahu a obětavost.

Prolog

OSTROV CYRENA, SRPEN 1813

Starodávné ruiny římských lázní se koupaly v paprscích bledého měsíce. Stříbrná jezírka se v noční tmě líně vlnila a na jejich hladině se odrážel jas tisíce hvězd. V tichu se ozýval jen šepot horkého zřídla, které vyvěralo z žuly a kaskádovitě dopadalo do prvního jezírka, jež pak napájelo ta ostatní. Nicméně Cara Eversová všechnu tu krásu téměř nevnímala. Její úzkost rostla každičkým krokem, kterým se přibližovala k místu jejich setkání.

Dojela až na první terasu, tam zastavila koně a seskočila na zem. Pod útesy se rozprostíralo nekonečné moře, tiché a důstojné, mihotající se v měsíčním světle. Celý ostrov oplýval nedotčenou přírodní krásou, ale právě toto místo patřilo k nejúchvatnějším.

Připadala si jako mladá dívka, která se má sejít se svou tajnou láskou.

Což je zcela absurdní. Ať už ji napadají jakékoliv nesmyslné myšlenky, major není její milenec. Vždyť si ani není jistá, zda přijde.

Znepokojeně se sehnula, aby utrhla jednu křehkou orchidej, a pomalu se vydala k lázním. Kůň se zatím spokojeně popásal na trsech šťavnaté trávy. Čerstvý mořský vítr jí rozvíval mušelínovou sukni a čuchal vlasy. Teplý vzduch voněl sladkou vůní zimolezu, který se plazil po kamenitých stráních, a borovicového dřeva. Ačkoliv slunce již dávno zapadlo, dokonale otesané kamenné

stupně, po kterých se k lázním scházelo už více než tisíciletí, ji ještě stále příjemně hřály do bosých nohou.

Jakmile prošla kamenným portálem, na malou chvíli se jí v hrudi zastavilo srdce. Těsně pod ní stál muž a upřeně pozoroval stříbřitou hladinu tichého moře.

Major Maxwell Leighton.

I když se předtím setkali jen třikrát, poznala ho okamžitě, jakmile ho spatřila. Jen málo ostrovanů se mohlo pyšnit tak fascinující vysokou postavou se širokými rameny, štíhlými boky a svalnatými stehny. A nikdo z nich ji nedokázal rozechvět jen pouhým pohledem svých modrých očí.

Dnes večer jsi přišel, uvědomila si Cara s úlevou. Zcela zjevně měl v úmyslu vykoupat se. Vyzul si boty, svlékl si krátký modrý kabátec uniformy a stál tam jen v bílé košili a v přiléhavých kalhotách. Když se otočil přes rameno a podíval se na ni, náhle si uvědomila, že má na sobě jen staré šaty a že jí kudrnaté hnědé vlasy, které si jako vždy nesepnula, v divoké změti dopadají na ramena.

Promluvil na ni tichým hlasem: Jste si jistá, že mě chcete vpustit do svého soukromého ráje?“

Ne, vůbec si nejsem jistá. Často se chodívala koupat do římských lázní a po únavném dni zde vždy nalezla klid a úlevu. Jen zřídka někomu dovolila, aby ji rušil. Jenže major v několika uplynulých dnech zažil tolik bolesti a utrpení, že si božský klid a krásu tohoto místa plným právem zaslouží. Potřebuje znovu načerpat životní energii. Potřebuje léčebný efekt horkého zřídla. Oni oba.

„Přece jsem vás sama pozvala,“ odpověděla zdvořile.

Cara sestoupila z posledního stupně a ocitla se v jeho těsné blízkosti. Cítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce.

Nedokázala si vysvětlit, proč její tělo tak reaguje. Ještě nikdy k žádnému muži necítila to, co k Maxovi. Říkalo se, že ostrov Cyrena má mytickou schopnost omámit smysly, avšak až do dnešního dne tomuto kouzlu úspěšně unikala. Je sice pravda, že Maxwell Leighlon je se svýma modrýma očima, černými vlasy a štíhlou postavou ten nejkrásnější muž, jakého kdy potkala, ale to neomlouvá její nepřístojné reakce.

Už tři dny bojovala sama se sebou a snažila se potlačit žhavé pocity, které se jí při myšlence na majora Leightona nemilosrdné zmocňují, stejné jako od sebe odehnat nestoudné představy, jež jí byly až do této doby zcela cizí.

Stačil však jediný pohled jeho hlubokých očí a Cara cítila, jak se jí touhou podlamují kolena a v žilách proudí nespoutaná a vášnivá krev.

Ve snaze zklidnit rozbouřené smysly se Cara upjala k poklidnému nekonečnému moři. Hluboko pod útesy slyšela tiché šplouchání vln, které v pravidelných intervalech dopadaly na kamenitý břeh.

„Spí Yates stále klidně?“ Zeptala se, aby přerušila tíživé ticho.

„Ano, díkybohu,“ odpověděl major. Je to po týdnu první noc, kdy konečně tvrdě usnul.“

Nadporučík John Yates v bitvě proti Napoleonovi přišel ve Španělsku o nohu a rána se odmítala hojit. Jednoho dne, zesláblý a ve vysokých horečkách, požádal svého velícího důstojníka, aby ho odvezl domů na jeho ostrov. Nezahojená rána se však během dlouhé plavby zanítila a začala hnisat.

Major Leighton odmítl opustit umírajícího muže a zůstal s ním na Cyreně, kde společně čekali na Johnův

konec, který se však jako zázrakem nedostavil. Netrvalo dlouho a zdravotní stav mladého nadporučíka se zlepšil. Dnes ráno se dokonce probudil bez horeček a všichni začali doufat, že přežije.

„Jsem vám nesmírně vděčný," šeptal major. „Zachránila jste Yatesovi život."

„To jsem nebyla já," namítala Cara. „Skutečné zásluhy na jeho uzdravení má doktor Allenby. Já jsem mu jen pomáhala."

„Ne. To vy jste hodinu za hodinou stála po jeho boku."

Pravda. Ošetřovala nadporučíka, protože doktor měl jiné pacienty. Na Yatesově uzdravení měl však velký podíl i sám major Leighton. Když nemocný blouznil, obětavě mu otíral zpocené čelo, pomáhal připravovat hojivé masti a lektvary. Držel zmítajícího se muže, když mu Cara ošetřovala bolestivou ránu. Důsledně mu podával léky, a když bylo zapotřebí, balil ho do chladivých zábalů, kterými úspěšné srážel vysokou horečku.

„Yates žije jen proto," tvrdil Leighton, „že jste mu nedovolila zemřít. Podle mně jste ho udržela naživu jen silou své vůle."

Cara cítila, jak ji jeho chvála hřeje u srdce. „No, je pravda, že jsem tvrdohlavá."

Zahlédla, jak se usmál. Ještě nikdy ho neviděla smát se, až dnes. Cara náhle věděla, že by pro ten úsměv udělala všechno na světě. Nicméně od prvopočátku ji k Leghtonovi spíše než mužná krása přitahovala jeho účast se zraněným podřízeným.

Při práci spolu strávili dlouhé hodiny, sblížili se, přestali si být cizí. Spojoval je strach, zoufalství a konečně hluboká radost, kterou spolu prožili.

Věděla, že zítra odjíždí, a pociťovala neskonalou lítost.

„Myslím, že mi až příliš lichotíte," řekla. „Podle Johna jste mu život zachránil právě vy tím, že jste odrazil následný útok."

„Nicméně kdyby se nevřítil přímo doprostřed útoku kavalerie ve snaze krýt mě, nikdy by ho nezranili. To já jsem mu vděčný. Stejně jako vám."

Cara zvedla hlavu a uviděla, že ji major pozoruje vášnivým pohledem. Když se střetla s jeho modrýma očima, zaplavil ji nečekaný žár, primitivní a sexuální.

Rychle uhnula pohledem. Není správné cítit takovou touhu. Vždyť ona v tomto krásném muži podobné pocity nikdy nemůže vyvolat. Věděla sice, že je docela pohledná, ale major si po několika dnech jistě musel všimnout jejího neženského chovaní.

Nemá smysl, aby si něco nalhávala. Něžné dámy nemají nic do činění s krví, s hnisajícími ranami ani s umírajícími muži. Copak by si některá z londýnských krásek dobrovolně vybrala život pomocnici' ostrovního doktora?

A rozhodně by se žádná z nich se zbraní v nice nepouštěla do nebezpečných misí jen proto, aby vymýtila zlobu a tyranii.

Cara nebyla jako jiné ženy. Vrozený dar léčitelství ji už odmala stavěl stranou od jejích vrstevnic, avšak svým tajným posláním se jim odcizila zcela. Patřila k Strážcům. Stala se členkou tajné společnosti, která se zavázala chránit středověké ideály, jež kdysi zastával jejich legendární vůdce.

Cařino nezvyklé povolání však rozhodně nebylo vhodným tématem k rozhovoru. Zvláště ne s majorem Leightonem, který zítra ráno odjede z Cyreny a pravděpodobně se už nikdy nevrátí.

Myšlenka na jeho odchod v Caře znovu roznítila palčivou bolest. Věděla, že na něho nikdy nezapomene, ačkoliv by si to zoufale přála.

Maxwell Leighton v ní vzbudil touhu po věcech, o kterých si myslela, že je nikdy nebude potřebovat. Po věcech, které většina čtyřiadvaceliletých dívek považuje za nezbytné – sňatek, děti, manžel…, Láska.

Láska. Cara cítila, jak se jí bolestí sevřelo srdce.

Jaké by bylo milovat se s tímto okouzlujícím mužem, si může představovat jen ve své bujné fantazii, neboť on by si ji za milenku jistě nikdy nevybral. Po nekonečných hodinách, kdy bok po boku společně bojovali za nadporučíkův život, ji spíše než za objekt touhy považuje za kamaráda ve zbrani.

„Budete se o Yatese i nadále starat?“ Zeptal se zastřeným hlasem.

„Samozřejmě,“ odpověděla s tichým povzdychnutím. „Rozhodně se o něho nemusíte bát, majore. Už teď je mimo nebezpečí. Věřím, že se uzdraví.“

Jenže mrzákem už zůstane navždy.“ Leighton zavřel oči a nepatrně se zachvěl.

Cara ho chápala. Cítil se zodpovědný za nadporučíkovo utrpení. A přitom sám trpěl stresem z války.

Majora nezranili v boji jako jeho podřízeného, ale po osmileté službě v kavalerii utržil na duši hluboké rány, které se hojily hůře než ty na těle. Zcela zjevně trpěl citovou deprivací. Hluboko v jeho očích často zahlédla utrpení, za kterým se skrývali vnitřní démoni, s nimiž sváděl svou vlastní bitvu.

Chtěla mu pomoci, poskytnout mu úlevu, ale cítila se ztracená. Jeho rány nemohla vyléčit lektvary a mastmi.

„Nadporučík tvrdí, že jste hrdina,“ řekla nakonec.

leighton si tiše odfrkl. „Kdybyste jen věděla…“ Podíval se na své ruce, jako by na nich ještě stále lpěla krev. „Vy léčíte, ale já mrzačím a zabíjím. A to nemluvím o desítkách mrtvých mužů, kteří padli pod mým velením. Nebo o… přátelích, které jsem ztratil.“

„Raději byste měl myslet na ty, které jste zachránil.“

„Ale co ti, kteří jsou už mrtví? Nedokázal jsem to. Selhal jsem.“ Srdce se jí svíralo bolestí. Cítil vinu za to, že přežil. Jako léčitelka sama mnohokrát vedla podobnou bitvu a nejednou ji prohrála.

„Nemůžete se obviňovat ze šílenství války, majore,“ řekla tiše. „Musíte se jen snažit přežít.“ Něžně ho pohladila po rameni. „Vyžaduje si to neuvěřitelnou odvahu, den po dni čelit smrti tak, jak to děláte vy. Já a celá má země jsme vám a vám podobným neskonale vděční. Vždyť za naše bezpečí nasazujete své vlastní životy.“

Dlouhou chvíli jen mlčky stál a pozoroval ji. Pohledem klouzal po její tváři, oči temné a prázdné jako sama noc.

„Andělí milosrdenství,“ řekl konečně, „to tak utěšujete každého?“

Cara cítila, jak se jí do tváří hrne nachová barva. „Snažím se. Jak jste už řekl, jsem léčitelka. A nemohu vidět, jak se někdo trápí.“

„Vy si myslíte, že se trápím?“

„A ne snad?“ Zeptala se mírně.

Drsně se zasmál. ‚Jste zatraceně všímavá.“

Ve snaze odvést jeho myšlenky jiným směrem mu položila další otázku. „Musíte se vrátit už zítra? Možná byste si mohl na Cyreně trochu odpočinout.“

„Přiznávám, že jsem ve velkém pokušení.“ Podíval se na sever, kde ležela Francie, a pak na západ, směrem ke

Španělsku, kde se právě odehrávala krvavá válka. „Zpátky na jatka se mi rozhodně nechce. Už nemám žaludek dívat se na to, jak se z mých mužů stává krvavá fašírka.“ Potřásl hlavou. „Ale potřebují mě tam. Nemohu je opustit.“

„Stačilo by jen několik dnů. Určitě by vám pak bylo lépe. Celou dobu jste se staral o nadporučíka a neměl jste ani čas vychutnat si klid a mír našeho malého ostrova. Ujišťuji vás, že je to tady hotový balzám na duši.“

„Říkáte, že váš ostrov má nějaké zvláštní kouzlo?“

„Kouzlo ne, ale slunce a čerstvý vzduch a moře. To jsou ti praví léčitelé. Ale vlastně máte pravdu. Podle legendy Apollón náš ostrov očaroval, aby tu vznikl ráj pro všechny zamilované.“

„Kouzlům jsem nikdy moc nevěřil.“

Já také ne,“ souhlasila Cara.

Ale ať už se jednalo o kouzlo či ne, ostrov se svým azurově modrým mořem a zlatavými údolími oplýval neobyčejnou přírodní krásou a skrýval v sobě sílu tišit rozedrané nervy, hořké rány duše, a dokonce i len nejhlubší smutek. A právě proto sem dnes majora pozvala.

Ohlédl se za sebe na měsícem ozářené ruiny antických lázní, na jejichž kamenitých terasách zářila stříbrná jezírka. „Musím uznat, že tady by člověk v kouzla snad i začal věřit,“ řekl, když se pohledem vrátil zpátky k její tváři.

Pak pomalu natáhl ruku, vpletl jí prsty do vlasů a objal Cařin štíhlý krk. Cara vyděšeně zalapala po dechu a sledovala jeho pohled, který se omámeně soustředil na její rty. Srdce se jí divoce rozbušilo. Ještě žádný muž se na ni takhle nedíval. Co je to v jeho napůl přivřených očích? Je to snad touha?

„Majore Leightone…“

„Jmenuji se Max.“

Zdálo se jí, že ji chce políbit, ale místo toho zvedl druhou ruku a dotkl se bílé orchideje, kterou si vetkla do vlasů. Opatrně vzal křehký květ mezi prsty a okvětními plátky ji pohladil po tváři, po pootevřených rtech.

Cara se nemohla ani hnout. Jen mlčky stála a pozorovala ho.

„Potřebuji vyléčit, sladká Caro. Utěšíš mě?“

Srdce jí po té otázce poskočilo radostí. Pochopila, že od ní chce víc než jen útěchu. A ona mu to chtěla dát…

Náhle se však zarazil, překvapeně zamrkal, jako by se právě probudil, a s tichou kletbou udělal krok vzad. „Odpusťte mi. Nepřišel jsem, abych vás sváděl.“

Cara si připadala podivně ochuzená. Ten nepatrný kontakt ji rozechvěl touhou, nicméně jeho zaklení jí dávalo naději, že ji přece jen chtěl políbit. Jenže si uvědomil, že je gentleman a důstojník. Čestný muž by jejich osamění nikdy nezneužil.

Ale co když chci, aby mě svedl? Dotěrná myšlenka ji zaskočila.

„Neměl jsem sem vůbec chodit. Byla to chyba,“ řekl tiše a obrátil se k odchodu.

Cara pocítila náhlý příval paniky. „Ne! Prosím, nechoďte.“ Nesnesla by, aby odešel. Ještě jste nevyzkoušel koupel. A slíbila jsem vám masáž.“

„Nerad bych vám přidělával práci.“

„Prosím vás, to nestojí za řeč. Moc dobře víte, že se potřebujete uvolnit.“

V jejím hlase slyšel prosbu, ale přesto nevěděl, jestli by raději neměl odejít. „To není moudré.“

Cara se napřímila. „V takových věcech mám mnohem více zkušeností než vy, majore. Měl byste mě poslechnout.“

Pobaveně se na ni podíval. „Nebo co? Přivážete mě k posteli a budete mě týrat jako nebohého Yatese?“

„Přesně tak. Znám několik metod, které platí i na ty nejvzpurnější pacienty. Používám je však jen v opravdu nutných případech.“

„Vaše výhrůžky znějí nebezpečně. Dobře tedy.“

Košili si přetáhl přes hlavu a spolu s ostatními kusy šatstva ji položil na placatý‘ kámen. Cara ucítila, jak se jí okamžitě zrychlil tep.

„Které jezírko použijeme?“

„To prostřední. Je nejhlubší a je v něm nejteplejší voda. Uvidíte, že se vám to bude líbit.“

„Přidáte se ke mně?“

Na chvíli zaváhala. „Ano. Masáž v horké vodě je mnohem efektivnější.“

Hlavu dal na stranu a zakroužil rameny, jako by se chtěl zbavit bolesti. „Za trochu úlevy bych dal rok života,“ řekl a vydal se k stříbřitému jezírku.

„Říkala jste, že váš doktor Allenby občas využívá orientální nauky. Patří snad k východním filozofiím masáž? Všiml jsem si, že když jste ošetřovala Yatese, neustále jste mu masírovala zraněnou nohu, aby v ní lépe proudila krev.“

„Ano,“ řekla Cara. „Východní medicína na léčebný efekt masáže klade velký důraz.“

Pozorovala, jak si major svléká kalhoty.

Lidskou anatomii měla prostudovanou. A nahého muže viděla už nesčetněkrát. Ale vždy se jednalo o mrtvé, nemocné či zraněné, zatímco tento muž nebyl ani slabý,

ani nemohoucí. Se svým štíhlým a svalnatým tělem, dlouhými údy a dokonalými tvary se podobal řeckému bohu. Zosobňoval divokou, primitivní krásu lidského těla. Měsíční svit dával vyniknout každému svalu na širokých ramenou, silných zádech, které se zužovaly k štíhlému pasu, na pevných hýždích, na šlachovitých stehnech…

Jeho nestydatý pohled ji zbavoval dechu, zatímco ta nenucená nahota ji znervózňovala. Zcela zjevně si o ní myslí, že je zkušená žena. Při jejím neobvyklém povolání pravděpodobně předpokládá, že o mužích a milování ví vše. A není se co divit. Vždyť ženy, které pracují v armádě jako ošetřovatelky, jsou většinou kurtizány.

Pomalu se spustil do horké vody a blaženě zavřel oči.

„Měla jste pravdu," mumlal. ‚Je to hotový ráj."

Cara upřeně pozorovala jeho nahé tělo a náhle cítila, jak se celá chvěje. Uvědomila si, že k Maxovi Leightonovi nemůže přistupovat s chladnou profesionalitou, jako by se jednalo o jakéhokoliv jiného pacienta. Jak si jen mohla myslet, že to dokáže?

„Tak půjdete za mnou?"

Cara si uvědomila, že na ni čeká. Ležel na břehu uměle vyhloubeného jezírka, po pás v horké vodě, a upřeněji pozoroval.

Pozvala majora proto, aby mu ulevila od napětí a bolesti. O tom se aspoň snažila přesvědčit sama sebe. Ale nečekala ve skutečnosti něco víc?

V tiché noci slyšela divoký tlukot vlastního srdce a zvažovala, zda se její vnitřní zmatek odráží i navenek.

Je to snad její jediná šance, jak ukojit svou touhu? Naplnit své divoké představy? Rozhodla se zasvětit život pomoci nemocným a prožít ho bez vášně a vzrušení. Ale dnes v noci…

„Caro?“

Když ji znovu zavolal, poslechla, jako by ji přitahoval nějakou neodolatelnou silou. Na kraji jezírka se zastavila a po chvilce váhání nechala šaty spadnout dolů na zem.

Sestoupila do teplé vody a pomalu se k němu přibližovala. Max Leighton ji pozoroval skrze přivřené řasy a Cara cítila, jak ji jeho upřený pohled rozechvívá.

Ve chvíli, kdy se ocitla těsně vedle něho, byla jen klubíčko roztřesených nervů, přesto se jí podařilo udržet klidný hlas. „Otočte se ke mně zády.“

Max se obrátil, lehl si břichem na vyhlazený kámen a ruce si podložil pod hlavu. Cara si klekla vedle něho a něžně mu začala masírovat ztuhlé svaly na šíji.

„Zavřete oči,“ nařídila mírně.

Nepatrně přitlačila a bříšky prstů pokračovala v kroužívé masáži. Svaly pod opálenou kůži byly tvrdé jako dřevo, šíje napjatá jako tětiva v luku. Jeho tělo se podobalo jednomu velkému, pevnému uzlu. Nebylo pochyb, že poslední dobou netrpěl jen fyzicky, ale že strádala i jeho duše.

„Vnímejte jen mé doteky a snažte se relaxovat,“ šeptala Cara. „Dovolte vodě, aby vás ukonejšila.“

Slyšela, jak zhluboka oddychuje, a ještě usilovněji pokračovala ve své úloze. Vtom palcem pod levou lopatkou přejela po dlouhé jizvě. „Od čeho je?“

Jen škrábnutí kulkou.“

Jeho odpověď ji znepokojila. Uvědomila si totiž, jak je život vojenského důstojníka nebezpečný. Přesto dál mlčky pokračovala v masáži a prsty něžně promnula každičký sval na jeho šíji, na ramenou i na zádech, avšak očekávané uvolnění se nedostavovalo. A co hůř, ona sama cítila, jak je napjatá a jak se celá chvěje.

Znovu se vrátila k šíji, a když prsty něžně zatlačila do napjatých svalů, uslyšela tiché zasténání, ve kterém se mísilo blaho i bolest. O chvíli později prsty vjela do jeho ebenové černých vlasů a začala mu masírovat pokožku na hlavě. Tentokrát se ozvalo povzdechnutí naplněné čistou rozkoší, které rozkoší naplnilo i ji.

Cara ve snaze ukrýt své vnitřní vzrušení, na chvíli zadržela dech. Voda jí dnes připadala nějak jiná. Tiché šplouchání vln znělo jako svůdný šepot milence. Stříbrný závoj noci se zdál neskutečný jako sen.

Znovu ponořila dlaně do teplé vody a lehce se dotkla dlouhé jizvy pod lopatkou. Pomalu přejížděla bříšky prstů po zahojené ráně a zoufale si přála uchránit ho od bolesti, kterou prožil. Sklonila hlavu a rty přitiskla na zjizvenou pokožku.

Max ztuhl a nehýbal se. Pak se nadzvedl a váhavě se otočil.

Když se na ni podíval, srdce se jí rozbušilo v divokém rytmu erotického vzrušení. Už nebyla léčitelka. Náhle se z ní stala žena.

Zvedl ruku a lehce se dotkl její tváře. „Musíš být nějaký krásný sen… Překrásný výplod mé fantazie. Ale jestli sním, pak se již nikdy nechci probudit.“

„Ani já ne,“ řekla tichým hlasem.

Přitáhl ji k sobě, přitiskl si ji na své nahé tělo a objal ji kolem ramenou. Dělila je od sebe jen tenká látka mokré spodničky. Cara cítila, jak sejí chvěje žaludek.

Jeho rty se jí téměř dotýkaly. Jednou rukou ji objal v pase a spodní část jejího těla přitlačil ke svému ztopořenému mužství, aby cítila jeho vzrušení.

Viděla, jak se páří zvířata, a proto základním principům milování rozuměla. A její nejdražší přítelkyně Isabella se jí svěřovala se svými vlastními milostnými zážitky. Nic však Caru nemohlo připravit na realitu spojenou s tímto mužem, na horkost jeho kůže, na vůni jeho dechu, na opojný pocit syrové a primitivní potřeby po naplnění. Ani na nestoudný chtíč, který‘ prostupoval jejím bezmocným tělem.

„Chci tě,“ řekl se rty přitisknutými k jejím.

Ještě žádný muž jí nic takového nikdy neřekl.Jeho touha k ní už nemohla být zřetelnější. Cara si však i přes opojení smyslů dobře uvědomovala, že nechce ji. Že chce jen její tělo. Má už dost smrti a utrpení, teď chce *život* – a vášeň je jeho nedílnou součástí. Max Leighton by stejně vášnivé reagoval na kterékoliv jiné ženské tělo.

Přesto však Cara nemohla popřít touhu, kterou v ní roznítil.

Pak se jeho rty přitiskly k jejím. Jednalo se o tvrdý, dožadující se polibek. Když svým jazykem vnikl do její hebkosti, cítila v něm temnou vášeň.

Z hrdla jí unikl tichý sten a její prsty se reflexivně zabořily do pevné hradby mužských svalů. Něco podobného ještě nikdy předtím nezažila.

Když Max po dlouhé chvíli uvolnil své něžné sevření, zavřel oči a čelo si opřel o její, jako by vedl svou vnitřní válku.

„Měla bys mě zastavit dřív, než to dojde příliš daleko,“ řekl zastřeným hlasem.

Cara zavrtěla hlavou. „Ale já… tě nechci zastavit,“ namítla rozechvěle.

Na malou chvíli neodpovídal. Pak se od ní kousek odtáhl a zkoumal ji pozorným pohledem. „Co vlastně

chceš, andělí? Řekni mi.“ Zvedl ruce, aby do nich uvěznil její ňadra, horké dlaně přitiskl na citlivé bradavky, které okamžitě ztvrdly.

Cařiným tělem projel náhlý nával vzrušení a musela zatnout zuby, aby nezačala tiše úpět. To, co skutečně chtěla, se snad ani nedalo vyslovit. Chtěla *jeho.* Chtěla, aby ji držel, aby se jí dotýkal. Aby jí ukázal, co je to rozkoš.

Tak proč se mu vlastně neodevzdáš? Slyšela vnitřní hlas. Vždyť po dnešní noci se už s Maxem Leightonem pravděpodobně nikdy nesetkáš. Až jednou skončí válka, jaký by měl důvod vracet se zpátky na tvůj ostrov? A také ho mohou zabít…

Představa smrti tohoto silného, životem kypícího muže Caře bolestně sevřela srdce, ale ještě více ji utvrdila v jejím záměru. Vždyť dnešní noc může být jeho poslední schůzka s vášní.

A její také.

Už nemůže popírat vlastní touhu stát se skutečnou ženou. Připadala si, jako by jí v žilách proudil tekutý oheň.

Alespoň jednou v životě chce poznat, jaké to je být milována.

Náhle si uvědomila, že by mu svou touhu nejspíše neměla dávat tak jasně najevo. Jako Strážce se už nesčetněkrát ocitla tváří v tvář nebezpečí a intrikám, ale teď si připadala až komicky nešikovná a plachá. Nezbývá nic jiného, než mu dát nepřímou odpověď a doufat, že ji pochopí.

„Já… nejsem tak zkušená, jak si myslíš.“

Nechápavě se na ni podíval. „Copak jsi ještě nebyla s žádným mužem?“

„Vlastně… Ne.“

Náhle se mezi nimi rozhostilo ticho. Zatímco čekala na jeho odpověď, měsíční paprsky pomalu klouzaly po jeho krásné tváři. Teplá voda tiše pleskala o její nahá ňadra a mezi nohama cítila podivnou prázdnotu.

„Raději bys měla odejít.“ Jeho hlas zněl drsně, téměř ochraptěle.

„Ale já chci zůstat,“ zašeptala. „Prosím… Chci se dozvědět, jaké to je cítit vášeň. Ukážeš mi to?“

Jeho váhání se jí zdálo jako celá věčnost. „Za jednu noc s tebou bych dal i svůj život,“ řekl a znovu ji objal. „Ale jsi si skutečně jistá?“

Ještě nikdy v životě si ničím nebyla jistější.

Dnes v noci konečně odhalí tajemství mezi mužem a ženou. Prožije své nejtajnější přání. Bude divoká a nespoutaná, přesně taková, jaká si přeje být.

Nepochybovala, že milování s mužem bude nádherné. Vzpomínky na tuto noc si bude určitě opatrovat až do konce života.

Něžně ho pohladila po krásné tváři. „Vím, že to někdy bolí. Proto prosím, buď něžný.“

„Nemusíš se bát.“

A opravdu *byl* něžný, přímo neuvěřitelné. Cara cítila, kolik sebeovládání ho to stojí. Nejdříve ji líbal na rty, pak na tváře, na bradu, na citlivou pokožku dlouhého hrdla. Aniž by ji přestal líbat, nadzvedl ji a posadil na klín. Dlouhým prstem vklouzl do výstřihu a jediným pohybem jí rozevřel živůtek a odhalil její chvějící se ňadra.

Cara ztuhla a v rozpacích čekala, zda ho po fyzické stránce nezklame, avšak žár v jeho očích, které dychtivě klouzaly po mokré pokožce, ji zcela uklidnil. A když se

jeho ruce dotkly hebkých ňader, zdály se teplejší než horká voda, která je obklopovala.

Něžněji hladil, dráždil ji, mazlil se s ní a Cara nabyla dojmu, že ji chce vzrušit stejným způsobem, jako ona před chvílí nevědomky vzrušila jeho.

Pomalé, dráždivé doteky se zdály až neuvěřitelně smyslné, ale v porovnání s tím, co cítila, když Max sklonil hlavu a jednu citlivou bradavku sevřel mezi rty, nebyly zhola ničím. Tak prudký nával touhy neočekávala. Celé její tělo se začalo nekontrolované otřásat ve stále se stupňujících vlnách divoké extáze a mezi nohama ucítila podivnou bolest.

Zatímco jednu bradavku dráždil svými rty, jemně ji okusoval a sál, druhou něžně mnul mezi dvěma prsty.

Cara zaklonila hlavu a se slastným povzdechem si vychutnávala příjemně sladké svádění. Max nakonec opustil bradavku a pomalu se vracel zpátky k smyslným rtům. Cara na kůži cítila jeho horký dech, který v ní rozechvíval i ty nejniternější nitky ženství. „Potřebuješ to?“ Zeptal se, a aniž by čekal na odpověď, uchopil lem spodničky a přetáhl ji Caře přes hlavu.

Jeho oči potemněly. Zdálo se, že je zcela fascinován.

To ta kouzelná noc, usoudila Cara. Určitě propadl svůdné atmosféře ostrova. Proč by jinak v jeho pohledu viděla tolik smyslnosti a touhy? Ale skutečný důvod ji příliš netrápil. Vždyť ona sama cítila tentýž hlad a chvěla se vzrušením. Když se na ni díval, připadala si krásná.

Pak ji Max začal hladit po klenutých bocích, po plochém bříšku, po měkkém zadečku, až prsty vklouzl mezi štíhlá stehna a probíral se tam hebkými kučerami. Když po chvíli našel nejcitlivější bod Cařina těla, celá se zachvěla.

Bříškem palce něžně přejížděl po hebkém vrcholu, zatímco druhým prstem opatrně postupoval dolů do horkého nitra. Cara hlasitě zalapala po dechu.

Max však pokračoval. Dlouhým prstem něžně klouzal stále hlouběji a hlouběji, až ho nakonec s dráždivou leností vytáhl jen proto, aby všechno znovu a znovu opakoval.

Cara cítila, jak v ní roste již tak vybičovaná touha. Vzepjala se mu v ústrety a ztuhlými bradavkami se třela o jeho mužnou hruď.

„Pomalu," mumlala, ale v chraptivém hlase se odráželo hluboké uspokojení.

Vzal ji za ruku a vedl ji ke svému ztopořenému údu. Dokonce i v teplé vodě cítila, jak doslova hoří, jak se chvěje touhou a jak v něm pulzuje život.

Max se jí upřeně podíval do očí a ještě naposledy jí dal čas na rozmyšlenou. Cara však dobře věděla, co chce. Ať už to bylo moudré či ne, chtěla to. Chtěla jeho.

‚Ano," zašeptala v odpověď na jeho tichý dotaz.

Maxovy oči hořely touhou. Oběma rukama ji uchopil v pase, lehčeji nadzvedl, nasměroval přímo na své tvrdé mužství a pomalu spouštěl dolů.

Postupoval velice něžně a ohleduplně, avšak i přesto, když protrhl panenskou blánu, Cara sebou škubla bolestí a překvapeně zalapala po dechu.

Nejednalo se o skutečnou bolest, ale cítila takové napětí a tlak, až měla dojem, že ji svým dlouhým údem rozpůlí.

Horkými rty ji začal něžně líbat na chvějící se víčka, dokud se její dech nevrátil do původního rytmu.

„Už je to lepší?"

„Ano…"

Tupá bolest sice ustoupila, ale Cara se bála sebemíň pohnout. Připadal jí tak dlouhý a tvrdý. Pak ji však znovu uchopil kolem pasu a posunul ji nepatrný kousek níže.

Hluboko uvnitř jejího ženství se roznítila jiskřička rozkoše a Cara znovu pocítila tu bezbřehou touhu, kterou na maličkou chvíli utlumila bolest. Když cítila, jak se pevný úd sune stále hlouběji a hlouběji, uvědomila si, že se její tělo přizpůsobuje jeho velikosti, a nadšeně ho přivítala.

Maxovy rty se hladově zmocnily jejích. Líbal ji vášnivě a dlouze, jako by se chtěl napít ze sladkého kalichu rozkoše. Pak se však přesunul k citlivým bradavkám a znovu je začal sát, mazlil se s nimi, dráždivě je olizoval špičkou jazyka a něžně je okusoval. Celým tělem jí procházely tak prudké vlny rozkoše, že v ní div neroznítily požár.

Pak jeho úchvatné ruce vklouzly mezi jejich spojená těla. Dvěma prsty rozevřel okvětní plátky jejího ženství a bříškem palce začal krouživými pohyby přejíždět po vlhké blizně Cařiny rozkoše.

„Ne…," zašeptala ochraptěle, ale přitom nechtěla, aby vůbec někdy přestal.

„Ale ano," trval Max na svém a s úsměvem pozoroval, jak na jeho laskání ochotně reaguje.

Temné vlny rozkoše ji zaplavovaly se stále intenzivnější silou, až měla dojem, že přijde o rozum. Svíjela se, divoce házela hlavou ze strany na stranu a jako v extázi volala jeho jméno.

O chvíli později jí z hrdla unikl hlasitý výkřik a její prsty se instinktivně zabořily do pevné hradby ocelových svalů.

Bezmocné se na něho sesula a zoufale se přitiskla k mužnému tělu. V uších slyšela divoký rytmus svého vlastního srdce a celé tělo se jí otřásalo v nekontrolovaných záchvěvech.

„Tohle jsem nečekala," zašeptala o dlouhou chvíli později. „Myslím, že jsem právě prožila to, čemu se říká malá smrt."

„Máš naprostou pravdu," souhlasil se smíchem. „Ale je toho ještě víc, zlato," řekl se rty přitisknutými k vlhkým kadeřím na jejím čele.

*„Víc?" V*ydechla nevěřícně.

„Mnohem víc." Nepatrné pohnul boky, takže Cara ucítila, že je stále plně vzrušený.

Cara se mu podívala přímo do očí. „Budeš mě učit?"

„Bude mi ctí… A potěšením."

Znovu ji oběma rukama uchopil za zadeček a pomalu ji začal tisknout na své mužství.

Cara zavřela oči. Věděla, že je velice opatrný, ale cítila, jak se musí ovládat. Krásné rysy jeho tváře se stáhly napětím a dech se stal přerývaným.

„Uzdrav mě, krásný anděli," zašeptal jí přímo do pootevřených úst těsně předtím, než se jich hladově zmocnil.

Jeho prosba ji zcela zbavila rozumu. Jeho temná touha ji naplnila něžností a láskou, potřebou vyléčit jeho bolavou duši.

Vášnivě ho objala a ochotně opětovala jeho hladový polibek.

Dnešní noc patří jen tomuto úchvatnému muži a jí.

1

LONDÝN, ZARI 1814

Max Leighton se opíral o mramorový sloup a z úkrytu za palmou v květináči bez zájmu pozoroval přeplněný sál. Po mnoha letech válečných útrap se vrátil do Anglie pevně rozhodnutý jednou provždy vymazat z mysli neradostné vzpomínky a oddal se všedním radovánkám civilizovaného života.

Takhle si to ale nepředstavoval – že bude v jednom kuse utíkat před dohazovačnými matkami a jejich vdavekchtivými dceruškami, které netoužily po ničem jiném, než ho lapit do tenat. Ke své velké nelibosti Max záhy zjistil, že v době nadšených oslav vítězství představuje bohatý válečný veterán, na jehož hrudi září nejedno vyznamenání, skvělou kořist.

Znechuceně se ušklíbl. Rozhodně netoužil po bojích na milostném poli, zvláště když se v žádném případě nemínil usadit a založit rodinu. Čím více však dával najevo svůj nezájem, tím usilovněji ho pronásledovaly i ty největší krásky. Jen před malou chvíli jedné takové zdárně unikl a zde za palmou našel azyl.

Kdyby mě teď viděli moji muži, pomyslel si Max pobaveně.

Jenže jen málo z nich by ho chápalo. Vždyť kdo by netoužil po přepychu a po životě v obležení krásných dam?

Co se to s ním jenom stalo? Jak je možné, že před válkou mu všechny ty bály, večírky a zahradní slavnosti nepřipadaly tak nudné? Nejspíše to bylo tím, že teď ani vedle těch nejněžnějších dam nemohl zapomenout na hrůzy krvavé války a na utrpení, které se jako temný mor neslo celou Evropou.

Anebo v něm jeho nechuť vzbuzovaly samy dámy. Ani jedna z nich totiž neoplývala něhou ženy, na kterou nemohl zapomenout.

Max přimhouřil oči a jako už nesčetněkrát se v myšlenkách znovu vrátil o rok zpět.

Nikdy nedoufal, že objeví ve Středomoří ostrov, na kterém je skrytý ráj, ani že prožije kouzelnou noc v náručí nevinné pokušitelky. Nemohl na ni zapomenout. Na ni ani na její krásný ostrov uprostřed azurového moře. Jedině ona mu dokázala poskytnout útěchu a klid, který tolik potřeboval.

Stále více se zaobíral myšlenkou vrátit se na ostrov, vyhledat Caru Eversovou a přesvědčit se, zda kouzlo, které s ní prožil, bylo skutečné, či jen důsledkem souhrnu neobvyklých okolností. Často ho totiž napadlo, že si ji v průběhu strastiplné války prostě vymyslel.

Jenže k cestě na ostrov neměl žádný pádný důvod. Podle všech zpráv se nadporučík Yates zotavil natolik, aby mohl vést uspokojivý život. Našel si na ostrově výhodné zaměstnání jako tajemník jednoho postaršího šlechtice a v jeho častých dopisech nebylo ani stopy po hořkosti nad tím, že je z něho mrzák.

Ale i tak, říkal si Max, bych mohl návštěvu u bývalého podřízeného využít jako záminku a…

„Neříkej mi, že se tady schováváš," ozval se pobavený mužský hlas. „Umíš si vůbec představit, kolik krásek jsi právě zklamal?"

Max se otočil a s úsměvem se přivítal s vikomtem Christopherem Thornem, který' ho už delší dobu pobaveně pozoroval. Seznámili se vloni při Maxově krátkém pobytu na ostrově Cyrena a v uplynulých měsících se z nich stali dobří přátelé, přestože Max, který' ve válce ztratil mnoho svých blízkých druhů, žádná další přátelství raději nevyhledával.

„Tu máš, snad ti to pomůže," řekl Thorne a podával mu skleničku brandy. „Říkal jsem si, že bys před tetiným punčem dal přednost něčemu silnějšímu."

Max vděčně přijal sklenici a zhluboka se napil. Přivřel oči a blažené vnímal, jak mu alkohol pomalu klouže jícnem až do žaludku a zanechává po sobě horkou stopu.

Thorne byl nezdárným synem vévody. Vysoký, plavovlasý, s atletickou postavou. Právě on Maxe zavedl do nejednoho zábavního podniku, kletými Londýn doslova překypoval, a právě on ho dnes večer přemluvil k návštěvě tohoto bálu.

Max zvedl skleničku brandy. „To mi pomohlo," řekl, „ale stejné máš u mě vroubek. Zatáhnout mě na takové místo!"

Thorne se ušklíbl. „Vlastně máš pravdu." Do Londýna přijel jen proto, aby neochotně vyplnil přání své tety lady Hennessyové, která ho požádala, aby uvedl do společnosti svou sestřenici. A poněvadž si nedovedl představit, že by ples lady Hennessyové přežil zcela sám, požádal Maxe, aby se té velkolepé události rovněž zúčastnil.

Přátelsky dloubl Maxe do zad. „Musí to být příšerné utrpení –unikat před krásnými dámami, které tě přímo zbožňují.“

Jenže ony nezbožňují mě. Přitahuje je můj budoucí titul a jmění.“ Nikdo nepochyboval, že se Max jako jediný žijící potomek letitého strýce co nevidět stane jeho právoplatným dědicem.

„A taky tvůj šarm a vzhled,“ namítl Thorne. „A fakt, že jsi oslavovaný válečný hrdina. Máš vůbec představu, kolik mužů by dokázalo zabít, jen aby se ocitli na tvém místě?“

Max se trpitelsky usmál. „Jenže já bych teď chtěl být kdekoliv jinde. Třeba zpátky na tvém ostrově.“

Thorne potřásl hlavou. „Nejsem si jistý, jestli by sis příliš polepšil. Poslední dobou je Cyrena až nezdravě přeplněná vdavek-chtivými dívkami. Žijí tam přibližně tři tucty britských rodin, které se staly hlavními představiteli místní společenské smetánky. Udávají si svůj vlastní tón a jsou stejně bezohlední jako londýnských horních deset tisíc.“

„Pro trochu klidu bych toto nebezpečí ochotné riskoval.“

Thorne ho podrobil zkoumavému pohledu. „Vsadil bych se, že vím, v čem je tvůj problém. Nakazil ses.“

„Nakazil?“

Jo. Jsi nakažený kouzlem Cyreny. Máš ho v krvi.“

Max se znovu napil brandy a zakroutil hlavou. „Už jsem cosi o tom vašem mytickém kouzlu slyšel, ale já takovým věcem nevěřím.“

Jak myslíš. Ale já sám znám několik lidí, které ostrov očaroval. Má v sobě podivnou svůdnou moc, která může být velice nebezpečná.“

Možná má pravdu, pomyslel si Max. Vždyť ja sám, kdykoliv si na ostrov vzpomenu, pocítím podivné vzrušení.

„A proto ses tam usadil?“ Zeptal se svého přítele. ‚Jsi sveden jeho kouzlem?“

K jeho velkému překvapení se Thorne záhadně usmál. „Zčásti ano. Ale Cyrena má i jiné přednosti, které nejsou patrné hned na první pohled.“

Podle zvěstí Thorna na ostrov před několika lety vyhnal jeho vlastní rozzlobený otec. Ale i když se nepodařený syn časem napravil natolik, aby se mohl znovu vrátit do rodného domu a požívat jeho nesčetných výhod, raději dále zůstával na maličkém ostrově v západním Středomoří, ztraceném kdesi mezi Španělskem a Sardinií. Max vlastně nikdy docela nepochopil proč. Nechtělo se mu věřit, že by otrlého a životem protřelého muže, kterým Thorne dozajista byl, mohlo omámit tak křehké kouzlo.

„A co kdybys nás zajel navštívit,“ navrhl Thorne. „Trocha klidu by ti jistě neuškodila.“

To jistě ne, pomyslel si Max. Zlaté žhnoucí slunce. Akvamarínové průzračné moře. Vysoké vrcholy porostlé pokřivenými borovicemi a letitými duby. Svěží, životem překypující údolí poseté vinicemi a pomerančovými sady. Antické ruiny. Fascinující noc…

Ráj.

Představa se zdála až příliš svůdná. Ačkoliv si to sám odmítal přiznat, z dlouhých let plných válečných útrap se ještě zcela nezotavil. Vleklý konflikt v dubnu jednou provždy skončil Napoleonovou abdikací, ale Max ještě stále bojoval se svými nočními můrami a prožíval své vlastní peklo. Vrátil se živ a zdráv, na rozdíl od mnoha jiných, kteří by si to zasloužili spíš. V nejčernějších

nočních hodinách jedině díky snění o svém andělu spásy dokázal udržet pocit viny a smutku ve snesitelných mezích.

Vtom však jeho pozornost upoutala známá půvabná postava. Max tiše zaklel a bojoval s pokušením přikrčit se hlouběji za sloup.

„Tady klid rozhodné nenajdu," zamumlal s pohledem upřeným na blonďatou vdovu, která pohledem prozkoumávala sál ve snaze najít ho.

„Tak pojeď se mnou na Vánoce ke mně domů," navrhl Thorne. „Mé závazky mi nedovolují, abych do té doby opustil Londýn, ale hned první sváteční den odplouvám na ostrov a budu rád, když mě doprovodíš."

„Docela rád se nechám přesvědčit. Chci se totiž podívat, jak se daří Yatesovi." *A setkat se s jistým svůdným andělem…*

Max věděl, že není nejvhodnější okamžik na změnu tématu, ale otázka jako by se mu sama drala na jazyk. „Víš něco o slečně Eversové?"

„O Caře?" Thorne překvapeně pozvedl obočí. „Vlastně ano, poznal jsi ji, když ošetřovala Yatese." Usmál se, jako by si vzpomněl na něco milého. „Nu, je stále stejně svérázná. Má sklon ustavičně šokovat urozené obyvatele Cyreny."

„Připadala mi značné nekonvenční."

„To máš pravdu," řekl Thorne s tajemným úsměvem, který však náhle zmizel. „Kde se tady bere?" Přivřenýma očima se za hleděl na vzdálenou stranu tanečního sálu. „My o vlku…"

Max se podíval stejným směrem a u hlavního vchodu spatřil ženu, která se mezi našňořené křehké krásky

nehodila. Měla na sobě jednoduché cestovní šaty a pohledem netrpělivě prozkoumávala tančící dav.

Max cítil, jak se mu všechny svaly v těle napjaly. Znal ji ze svých snů. To hrdé držení štíhlého těla, odhodlaně zvednutou bradu. Chlácholivou účast jejích léčivých doteků…

Zamrkal a přemýšlel, jestli znovu sní. Pak však uslyšel Thornův náhle úsečný tón: „Omluv mě. Cara mě asi hledá. Musím zjistit, co se stalo."

Max překvapeně hleděl za svým přítelem. Ani on netušil, proč Cara Eversová přijela do Londýna a zrovna na ples lady Hennessyové.

Docela jistě však věděl, že se jeho život náhle rozzářil.

Když Cara konečně spatřila přibližujícího se Thorna, ulehčené si oddychla. Takže ho přece jen našla.

Jakmile se před ní zastavil, přiměla se k úsměvu, protože si byla vědoma nesčetných zvědavých pohledů. Nevadily jí, už dávno si na pozornost okolí zvykla. A za těch pět let, které uplynuly od příšerné sezony v Londýně, se smířila s hořkým faktem, že je vyděděnec. Nikdo však nemusí dospět k podezření, že ona a lord Christopher Thorne jsou něco více než jen přátelé či sousedé a že pro něho přijela, aby ho odvedla za naléhavým posláním.

„Právě jste přijela?" Zeptal se a galantně jí políbil.

„Ano. Šla jsem k vám domu, ale tam mi řekli, že jste tady. Thorne, jedná se o Isabellu. Zdá se, že ji unesli."

Jeho milý úsměv nezmizel, avšak v očích se mu objevil temný stín. Jsem rád, že vás zase vidím, slečno Eversová. Pojďte, musíte mi vyprávět, co je doma nového."

Popadl ji za rameno a vedl ji pryč z tanečního sálu. Prošli dlouhou chodbou, až se zastavili v elegantní knihovně.

Cara se třásla zimou. Ačkoliv v místnosti hořel oheň, stále zde bylo mnohem chladněji než na jejím překrásném ostrově.

„*A* teď mi konečné řekni, co se vlastně stalo," vyhrkl Thorne netrpělivě. Konečně se ocitli sami a už nemusel nic předstírat.

„Isabella se před pěti týdny vracela z návštěvy Španělska, ale na Cyrenu nedorazila. Zdá se, že jejich loď přepadli piráti a Isabellu prodali na trhu s otroky."

V Cařině hlase se odráželo hluboké znepokojení. Oba dobře věděli, že plavit se ve středozemních vodách je stále značně nebezpečné. I když po Napoleonově porážce francouzské loďstvo přestalo ohrožovat kupecké plachetnice, stále existovalo nezanedbatelné nebezpečí ze strany barbarských pirátů z pobřeží severní Afriky, kteří již celá staletí křižovali místní vody, přepadali a drancovali lodě a posádky prodávali do otroctví.

„Posaď se a začni hezky od začátku," pobídl Thorne Caru, když stále nervózně přecházela po místnosti.

„Nemůžu jen tak sedět. Vždyť celé dva týdny jsem nedělala nic jiného než seděla na palubě škuneru. Proč jen je Londýn tak příšerně daleko!"

Jak myslíš. Ale tím, že mé tetě prošlapeš koberec, Isabelle příliš nepomůžeš," namítl Thorne. „Nedáš si trochu sherry?"

„Ano…, děkuji ti."

Jeho věcný tón měl na Caru zklidňující účinek. Zhluboka se nadechla, došla ke krbu, a zatímco jí Thorne

naléval skleničku kořeněného vína, natáhla ruce, ohřívala si je nad plápolajícími plameny a ponořila se do vzpomínek.

lady Isabella Wildeová patřila k jejím nejlepším přítelkyním. Krásná španělská šlechtična, která už pochovala tři muže a teď cestovala po celém světě, si žila zcela po svém. Care tak trochu nahrazovala matku, která jí zemřela už v dětství. Dobrodružka Isabella byla rovněž ztělesněním nezávislého myšlení a nejrůznějšími způsoby Caru povzbuzovala, aby neváhala jit za svými sny.

Stejné jako ostatní Strážci byla Cara skálopevně rozhodnutá Isabellu osvobodit, a to nejen z osobních pohnutek. Jako dcera vyhoštěného španělského státníka získala Isabella před mnoha lety na Cyreně právo azylu. A zajmout člověka, který se nachází pod ochranou Strážců, bylo ranou do srdce jejich řádu. Jejich vůdce sir Gawain Olwen se nechal slyšet, že v sázce je jejich čest. Nebylo nejmenších pochyb, že se vydají na záchrannou výpravu. Cara okamžitě odjela do Londýna, aby Thornovi předala jeho rozkazy.

Podal ji plnou sklenici vína a posadil se na pohovku poblíž krbu.

„Vlastně máme jen velice málo informací," začala Cara. „Když Isabellina loď nedorazila, začali jsme se vyptávat. Tou dobou nebyla žádná bouřka a moře zůstalo celý týden klidné, takže není důvod domnívat se, že by se loď mohla potopit. A pak jsme zjistili, že v okolních vodách zahlédli alžírskou vlajku."

„A od té doby o Belle nikdo neslyšel? Žádný požadavek na výkupné?"

„Ne, vůbec nic. Sir Gawain poslal do Tripolisu dva agenty pro případ, že by se naše zpravodajská služba mohla mýlit, ale naděje je velice mizivá.“

„A sir Gawain chce, abych odjel do Alžíru a poohlédl se tam po ní.“

„Ano.“

„Jistě si uvědomuje, že to nebude snadné.“

Cara přikývla. Už slyšela, že Alžír je velké přeplněné město, s obydlími slátanými jako králíkárny. A samotnou zemi – Alžírské království – tvoří obrovská rozloha drsných hor a nehostinných pouští.

Cara odložila netknutou sklenici na stůl a z příruční brašny vytáhla poskládaný papír, který podala Thornovi.

„Tady jsou pokyny a potřebné informace,“ řekla. „Všechno jsme dopodrobna naplánovali.“

Thorne pohledem rychle přelétl po detailech a ani se nedivil, že zprávu přinesla Cara osobně. Ačkoliv Strážci často využívali poštovních holubů, dopis se zdál příliš důležitý, než aby riskovali jeho ztrátu.

Cara se obávala, aby přítelkyně nedopadla jako většina otroků, kteří žili životy plné bití a tvrdé dřiny. Doufala však, že Isabellina krása a pronikavá inteligence ji před takovým osudem uchrání a zajistí ji vstup do některého z bohatých harémů. Alžírskému království vládl turecký dej, který zemi spravoval z masivního hradu. Jestliže Isabellu vězní pravé tam, dostat ji ven bude téměř nemožné.

Nejdříve ze všeho ji však musí najít. Sir Gawain vyslal půl tuctu Strážců do Berberska, kde shromažďovali potřebné informace, zatímco ostatní povolal na Cyrenu.

Thorne vzhlédl od svých rozkazů. „Hawk vede pátrání v Alžírsku,“ řekl, „a já se tam s ním mám spojit.“

„Přesně tak. A snad nemusím zdůrazňovat, jak je nutné, abys odjel co nejdříve.“

Přikývl. „Musím si zařídit jen pár maličkostí a hned zítra ráno odjedu.“

Thornův odhodlaný výraz Caru velmi povzbudil. Poprvé za uplynulé týdny pocítila, že nervové napětí povoluje. Byla nesmírně ráda, že Christopher Thorne stojí na jejich straně.

Věděla, že se do mise ochotně zapojí, neboť miloval vzrušení a nebezpečí. Byl horkokrevný a nebojácný, celým srdcem rebel. A hned po Caře byl Isabelle ze všech Strážců nejbližší, takže Carin strach o přítelkyni dobře chápal.

Thorne vstal z pohovky, přišel těsně ke Caře a vzal její drobnou ručku do svých velkých dlaní. „Najdeme ji, o tom není pochyb.“

Cara se lehce usmála. Snad při žádné jiné misi necítila takovou nervozitu a vnitřní napětí. Její neklid jistě pramenil z faktu, že v sázce je život blízké osoby. Je to deprimující, být tak bezmocná. Stále na ni musím myslet. Co když se dostala do rukou nějakého krutého pána? Je tak sama, Thorne…“

„Copak té nenapadá jiná možnost? Že Bella se na své zajetí dívá spíše jako na dobrodružství než jako na tragédii?“

Cara věděla, že se ji snaží uklidnit, přesto v jeho slovech byla část pravdy. Většina urozených dam by uvěznění berberskými piráty považovala za děsivou noční můru, avšak odvážná Isabella byla mnohem nápaditější a podnikavější než ostatní ženy. Jestli by někdo mohl přežít, pak ona.

Přesto Caru nesmírné zneklidňovalo, že nemohou začít s plánováním akce. A to mohlo trvat několik dlouhých týdnů, nebo dokonce i měsíců.

„Samozřejmě, že máš pravdu," zamumlala. „Ale stejné z toho čekání asi zešílím."

Thorne ji vzal za bradu. „Tak snadno z toho nevyklouzneš, má milá. Mám pro tebe skvělý úkol. Můžeš mě omluvit u mé tety. Nebude mě totiž chtít zprostit mého bláhového slibu uvést sestřenici do společnosti."

„Proč já?"

„Protože teta Hennessyová tě má ráda. A když ji o to požádáš ty, spíše mi odpustí."

Lady Hennessyová před několika lety zaštiťovala Cařinu katastrofální sezonu a navzdory skandálu, který Cara způsobila, pro ni vždy měla slabost.

Jen jí řekni, že zmizela Bella," pokračoval Thorne, „a že mě potřebují, abych ji zachránil." Vedl Caru ke dveřím knihovny a pak je otevřel. Jen jdi a zkus si ji omotat kolem prstu, zlato. Já ti zatím napíšu zprávu pro sira Gawaina. Vrátím se asi tak za hodinu. Zůstaneš tady přes noc?"

Jestli mě lady Hennessyová přijme."

„O tom nepochybuji. Musíš jí ovšem slíbit, že na plese nezpůsobíš žádný rozruch," řekl se šibalským úsměvem.

Cara cítila, jak se jí do tváří hrne nachová barva. „Samozřejmě. Přece jsem nepřijela, abych tropila scény. Vytratím se hned, jak s ní promluvím."

„To ti bude jistě vděčná." Po těch slovech se Thorne obrátil k odchodu, pak se však zastavil a ještě jednou se na ni podíval. „A abych nezapomněl, mohla bys pro mě něco udělat? Omluv mě u Maxe Leightona."

Cara ztuhla. „Major Leighton je zde?“ Zeptala se téměř bez dechu.

„*Pan* Leighton. Teď je z něj civilista. Ale to bys měla vědět. Píše se o něm ve všech společenských plátcích.“

Věděla to. Sir Gawain si spolu s týdenním hlášením nechával na Cyřenu posílat i britské noviny, takže měli přehled jak o politickém dění ve světě, tak o skandálech londýnské smetánky.

„Proč se mu musíš omlouval?“ Zeptala se Cara pokud možno lhostejným tónem.

„Protože jsem ho přemluvil, aby mi tady dělal společnost. A když zvážíš, jak ho všechny ženy pronásleduji, jednalo se z jeho strany o vyslovenou oběť. Je mi líto, že ho teď musím opustit a nechat ho napospas těm dračicím. Jen mu řekni, že je mi to líto a že mé pozvání na Cyrenu na vánoční svátky stále platí.“

Cara uhnula pohledem, aby skryla náhlý zmatek..Jestli ho uvidím,“ odpověděla váhavě, „tak mu tvůj vzkaz předám.“

„Tak to mi nestačí, drahá. Slib mi, že ho hned po mém odchodu vyhledáš. V opačném případě to budu muset udělat sám a zbytečně se tak zdržím.“

„Dobře tedy… Slibuji.“

Jistě tě rád uvidí. Právě před chvílí se na tebe ptal.“

Cara se na něho překvapeně podívala. „Opravdu?“

„Ano. Zdá se, žes na něho během jeho krátké návštěvy ostrova udělala velký dojem. Ale teď už běž najít mou tetu. Vrátím se co nevidět.“

Cara vyděšené zírala za vzdalujícím se Thornem. Poslední člověk, kterého chtěla vidět, byl právě Maxwell Leighton.

Cara se váhavě vrátila do tanečního sálu. Obvykle se takhle zbaběle neprojevovala, jenže myšlenka na setkání s Maxem Leightonem ji poněkud vyváděla z míry.

Udivovalo ji, že se na ni Leighton ptal. *Zdá se, žes na něho udělala dojem.* Do tváří jí vstoupila horkost. Raději ani nechce pomyslet, co si o ní musí myslet. Vždyť tenkrát v noci se chovala přímo skandálně. Jako nějaká kurtizána. Prosila ho, aby se s ni miloval. Vlastně ho svedla. Dokonce i po roce jí při vzpomínce na to, jak se chovala, tváře hoří studem. Dokonce i po roce se při vzpomínce na jeho doteky chvěje vzrušením a blahem.

Je možné, že on má na onu noc stejné vzpomínky? Po tolika ženách, se kterými se pravděpodobně miloval, Cara pochybovala, že by jejich setkání pro něho mohlo znamenat něco víc než jen letmé pobavení.

Kdežto Cara na něho nikdy nezapomene. Ona magická noc jí jasné ukázala, co v životě postrádá.

Udělala hroznou chybu, že podlehla bezhlavé touze, ale přesto si tu vzpomínku hýčkala. A nechtěla si ji nechat zkazit drsnou realitou, nechtěla se s ním znovu setkat a dočkat se zklamání. V minulých měsících četla o Maxovi Leightonovi spoustu článků. Vždy se jednalo o nějaký ten klípek z Maxova bouřlivého osobního života, který pisatel často ukončoval spekulací nad jménem dámy, které se nakonec podaří ho získat.

Jenže ke své velké nelibosti ho spatřila okamžité, jakmile vešla do tanečního sálu. Dav se mírně rozestoupil a odhalil jeho vysokou, svalnatou postavu. Místo uniformy sedmého jezdeckého pluku měl na sobě modrý kabát ušitý podle poslední módy, který jeho vypracovanou postavu dotvářel k naprosté dokonalosti a jehož barva mu skvěle ladila s modrýma očima.

Přesně podle očekávání ho obklopoval hlouček londýnských krásek. Cara sklopila zrak a snažila se potlačit bolest, která jí sevřela srdce. Často přemýšlela, zda se Max už vyléčil z krutých útrap napoleonských válek. No, zdá se, že teď rozhodně netrpí, pomyslela si s hořkou ironií.

Vlastně byla nesmírně ráda, že válečnou vřavou prošel bez úhony. A zcela jisté si zaslouží být šťastný. Když vezme v úvahu, jaké hrůzy musel prožít, londýnské radovánky jsou jen chabou náplastí. Přesto se nedokázala smířit s představou, že se z něho stal sukničkář a požitkářský floutek. A ještě víc ji trýznilo vidět ho ve společnosti tolika krásek.

Vtom se na ni podíval a jejich pohledy se střetly. Cara měla dojem, že se jí zastavilo srdce. Viděla před sebou stále stejně úchvatného muže, jaký ji tak často pronásledoval ve snech. Tytéž okouzlující rysy. Tytéž neuvěřitelně modré oči olemované černými řasami. Stále z něho sálala živoucí síla a energie.

Cítila, jak se pod intenzitou jeho pohledu chvěje po celém těle.

V duchu se okřikla. Jestli s ním bude muset mluvit, udělá všechno pro to, aby svoje rozbouřené city nedala najevo. A kdyby se snad nedejbože o té trapné záležitosti zmínil on sám, odbude to nějakou drzou poznámkou a bude se chovat stejně světácky jako ty našňořené krásky, co ho neustále obletují. Ale teď musí najít Thornovu tetu.

S nesmírným úsilím od Maxe odtrhla zrak a pohledem vyhledala lady Hennessyovou, která seděla spolu s ostatními gardedámami na protilehlí straně tanečního sálu. Vděčná za rozptýlení se vydala jejím směrem.

Korpulentní dáma se stříbrnými vlasy se na ni překvapeně podívala a rty se jí zkroutily clo potěšeného úsměvu, který však vzápětí zmizel. Ustaraně se zeptala: „Mé drahé dítě, co tady děláte? Sir Gawain? Stalo se mu něco?“

Cara se sklonila, aby ji políbila na tvář. „Sir Gawain je v pořádku, lady. Ale obávám se, že mám pro vás jinou znepokojující novinu. A krom toho jistou žádost ohledně vašeho synovce. Mohla bych si s vámi pohovořit v soukromí?“

Přítelkyně lady Hennessyové se na sebe významně podívaly a s lehkou úklonou hlavy se přestěhovaly do křesílek k vedlejšímu stolu.

„Dobře tedy,“ řekla starší dáma chmurně. „Posaďte se a řekněte mi, co můj nezdárný synovec zase provedl?“

„Zdá se, pane Leightone, že o slečnu Eversovou projevujete až nevšední zájem,“ zamumlal dotčeně ženský hlas. Jistě si uvědomujete, že se svým skandálním chováním na sebe jen snaží upoutat pozornost.“

‚Ano,“ ozvala se další mladá dáma. „To je jí zcela podobné, objevit se na plese v ušpiněných cestovních šatech.“

Max neochotně obrátil svou pozornost zpátky ke svým společnicím. „Opravdu si myslíte, že sem přišla jen proto, aby ztropila skandál?“

Půl tuctu mladých dam překotně souhlasilo. Zdálo se, že jsou všechny dychtivé zaplavit ho historkami o Caře Eversové.

„Vstoupila jsem do společnosti tentýž rok jako ona,“ poznamenala jedna z nich.

„Dokonce už tehdy byla na debutantku stará.“

„Pamatuji si na ni jako na zamlklou nešiku. Vůbec se neuměla chovat.“

„Dokonce ani neuměla tančit.“

„Ale ten skandál, který ztropila, byl poslední kapkou.“

„Takhle ponížit lady Hennessyovou.“

„O jakém skandálu to mluvíte?“ Zeptal se Max zvědavě.

„Slečna Eversová se oblékla jako muž, aby se mohla zúčastnit lékařské přednášky.“

„Přistihli ji, jak studuje nahé tělo!“

„Co horšího, prohlížela si jeho vnitřnosti!“

Většina dam se otřásla. Vysoká blondýnka, která Maxe pronásledovala již delší dobu, se zlomyslnou radostí dodala: „Tehdy se naprosto znemožnila.“

Max přimhouřil oči a zpražil ji chladným pohledem. Mladá vdova si jeho nesouhlasu všimla a raději se odmlčela. Její společnice však nikoliv.

„Copak to není absurdní, předstírat, že je muž? I když by jím klidně být mohla. Má tak drsnou a opálenou pleť.“

Max už nevydržel mlčet. Sluncem laskaná pleť Cary Eversové neměla dokonale mléčnou barvu jako pokožka většiny londýnských krásek, ale možná právě proto ji shledával zajímavější a především svůdnější. „Takhle opálený je každý, kdo žije ve Středomoří.“

„Copak vy ji znáte, pane Leightone?“

S lehkým úsměvem znovu přispěchal na Cařinu obranu. „Měl jsem to neskonalé potěšení seznámit se s ní loni v létě, když jednomu mému nadporučíkovi zachránila život. Vlastně ji považuji za jednu z nejzajímavějších žen, jakou znám.“

Jeho odpověď je dokonale uzemnila. „Nyní mě, milé dámy, omluvte," dodal s uličnickým úsměvem, „musím jít slečně Eversové složit poklonu."

Ignoroval jejich pohoršené pohledy stejně jako pobouření blonďaté vdovy, prudce se od nich odvrátil a rozhodným krokem se vydal přes taneční sál, kde seděla Cara Eversová zabraná do hovoru s lady Hennessyovou.

Zdálo se, že do Londýna přijela za neodkladnou záležitostí, a Maxe by nesmírně zajímalo, co se mohlo stát. A stejně tak si chtěl ověřit, jestli mezi nimi ještě stále plane oheň, který cítil onu noc na ostrově.

Upřeně ji pozoroval, a když k němu vzhlédla, s uspokojením konstatoval, že celá ztuhla a na malou chvíli oněměla.

Vůbec se nezměnila. Její šedé oči se zdály stále stejně velké a rozzářené a jemné rysy opálené tváře prozrazovaly inteligenci a charakter. Nebyla klasickou kráskou, ale možná právě proto ho tolik přitahovala.

Max se uklonil hostitelce, ale jeho slova patřila Caře. „Dobrý večer, slečno Eversová. Jsem neskonale rád, že mám to štěstí a znovu vás potkávám."

Zamračila se, jako by si nemohla vzpomenout na jeho jméno. „Copak my se známe, sire? Ach, ano… Major Leighton, nemám pravdu?"

Překvapeně se na ni podíval a zvažoval, zda si na něho skutečné nepamatuje, anebo hraje divadlo kvůli přihlížejícím.

Lehce pokrčil rameny. „Zranila jste mě, slečno Eversová. Skutečně mě nenapadlo, že si ani nezapamatujete mé jméno."

Našpulila rty. „Ale to ne, pane Leightone. Vaše jméno bych zapomenout nemohla. Vždyť ho čtu téměř v každém

skandálním plátku. Vaše milostná dobrodružství jsou přímo velkolepá.“

Lady Hennessyová vydala přidušený zvuk, který se podobal zachichotám, ale Max jí nevěnoval pozornost. Galantně se před Čarou uklonil, vzal ji za ruku a políbil na konečky prstů, přičemž dával bedlivý pozor, jak bude na jeho dotek reagovat.

Nejenže sebou trhla, ale když se jejich oči střetly, přelétlo mezi nimi něco žhavého, opojně primitivního. Její zrak pak sklouzl níže, k Maxovým rtům, a on věděl, že nezapomněla.

Ačkoliv chladně stáhla ruku zpět, zaplavilo ho hluboké sebeuspokojení.

„Vlastně jsem vás právě chtěla vyhledat,“ řekla. „Thorne mě požádal, abych ho u vás omluvila, ale musel narychlo odejít. Lituje,“ významně se podívala k zástupu dam, které Max opustil, „že vás musel nechat napospas houfu vašich obdivovatelek.“

Poté vstala. „Doufám, že se nebudete zlobit, když vás teď opustím, pane Leightone. Mám za sebou dlouhou cestu a zítra ráno další před sebou.“

Sklonila se a políbila lady Hennessyovou na tvář. „Děkuji vám, lady. Thorne vám bude vděčný, že jste ho zprostila slibu.“

Starší dáma potřásla hlavou. „Mě neoklamete, mé dítě. Moc dobře vím, že můj synovec je natolik zbabělý, že místo sebe raději poslal vás.“

Cara se usmála. „Máte pravdu, ale na druhou stranu musíte uznat, že když se rozzlobíte, jde z vás strach.“

Pak se podívala na Maxe, krátce ho přelétla významným pohledem a pak kývla hlavou k dámám, které na něho stále čekaly. „Snad byste se měl vrátit ke svým

obdivovatelkám. Je zcela očividné, že po vás zmírají touhou. Dobrou noc, pane Leightone.“

Max zůstal nechápavé stát na místě. Až po chvíli mu došlo, že právě dostal košem.

Byl to pro něj zbrusu nový zážitek – být odmítnut jedinou ženou, po které touží. Pobouření na něho mělo překvapivý účinek. Probudilo v něm primitivní mužský pud dobývat a podrobovat, stejně tak jako pradávný instinkt někoho vlastnit.

Má na Caru Eversovou právo, ať si to uvědomuje či ne.

Lady Hennessyová ho s úsměvem pozorovala. „Možná jste si už stačil všimnout, že Cara je značně nekonvenční mladá dáma.“

„To máte pravdu,“ řekl Max zachmuřeně.

„Plesy a veškeré společenské události přímo nenávidí. Pochybuji, že dnes večer ještě přijde dolů. Pravděpodobně se někam schová a bude pročítat jednu z těch svých nudných lékařských knih.“ Náhle se v očích postarší dámy překvapivě zablýsklo. Jestli s ní budete chtít mluvit, pane Leightone, asi budete musel jít za ní.“

Max se pobaveně a prohnaně usmál. „Děkuji vám, lady. Právě jsem na to myslel.“

2

Je absurdní, jak na mé přítomnost Maxwella Leightona působí, uvažovala Cara, když ve spěchu opouštěla taneční sál. V zádech cítila jeho upřený pohled, který ji pálil jako rozžhavené uhlí a jen rozněcoval vnitřní žár, jenž jí proudil celým tělem.

Když konečně dorazila do svého pokoje, zavřela dveře, opřela se o ně a čekala, až jí přestane divoce bít srdce a zklidní se rozbouřený tep. Doufala, že Max nebude tak úchvatný jako v jejích vzpomínkách, ale marně.

Jak je to jen možné? Jak to, že na ni tak působí? *A proč by ne? O*zýval se tichý vnitřní hlas. Nejenže zosobňoval vše, co na mužích obdivovala, ale navíc byl její pivní milenec. Pomohl jí stát se ženou. Ukázal jí, co je to vášeň. Není se tedy co divit, že ho viděla v jiném světle než ostatní muže. Ze stačil jediný pohled jeho modrých očí a srdce jí bušilo jako o závod a žaludek se svíral touhou.

Všiml si její reakce? Snažila se předstírat nezájem, ale nebyla si jistá, zda uspěla. Možná se měla zdržet svých nevhodných poznámek o čekajících kráskách, neboť i jejím uším to znělo jako žárlivá výtka.

Jak je jenom možné, že cítím žárlivost? Na něco takového nemám právo, peskovala se Cara v duchu. Vždyť v životě Maxwella Leightona nezastávala žádné místo. Kdyby nebylo oné skandální noci, nestála by mu ani za pohled.

Dnes večer ji viděl takovou, jaká skutečně je – bez příkras měsíčního světla, bez ostrovního kouzla. Teď už o

ni nebude stát, zatímco ji to k němu neodolatelně přitahuje. Sice se na ni malou chvíli díval, jako by ji znovu chtěl. Ale možná si jeho pohled špatně vyložila, nechala se unést představivostí a viděla v jeho výrazu touhu, o níž snila v nejodvážnějších fantaziích.

Cara nešťastně pokrčila rameny a s tichým povzdechem si sundala dlouhý plášť. V krbu hořel oheň a na malém stolku na ni čekala vydatná večeře, jenže Cara neměla na jídlo ani pomyšlení.

V rohu místnosti stála její zavazadla a ona zvažovala, zda se má převléct do noční košile. Pak si však vzpomněla, že Thorne by se měl co nevidět vrátit s dopisem pro sira Gawaina. A navíc ples zřejmě potrvá do pozdních nočních hodin, a když se teď převlékne do jednoduché noční košilky, bude si v domě plném krásných dam v elegantních róbách připadat jako nahá.

Cara začala nervózně přecházet po místnosti, když v zrcadle, které viselo na zdi, zahlédla svůj odraz. Tmavé vlasy měla pocuchané a neposedné kadeře jako by schválně nechtěly držet na svém místě. Není se co divit, že na ni všechny ty krásky tak zíraly. Ze na ni zíral *on.* Dnes večer ke své nechvalně známé pověsti přidala další černý puntík.

Rozčesala si vlasy, nalila si šálek horkého čaje a posadila se do křesla poblíž krbu, aby si přečetla nedávno publikované poznatky z oblasti medicíny. Po chvíli však zjistila, že se nedokáže soustředit a vnímá jen asi tak jedno slovo ze tří. Její myšlenky se neustále vracely k neuvěřitelné noci, kterou strávila v jeho náručí.

Neuplynulo ani půl hodiny, když zaslechla tiché zaklepání na dveře. Poněvadž očekávala Thorna, vstala a bez zaváhání otevřela.

Když uviděla, kdo stojí za dveřmi, zůstala stát jako zkoprnělá.

„Utekla jste mi dřív, než jsem se vás mohl na cokoliv zeptat," řekl Max mírně a bez otálení vešel do jejího pokoje. „Chtěl jsem se vás zeptat, jak se daří nadporučíku Yatesovi."

Cara sklapla otevřená ústa. Nenechá se znovu vyvést z míry, ačkoliv bez pozvání vešel do její ložnice. Dobrotivý bože, ještěže si nesvlékla šaty!

Jistě jste od něho obdržel nejeden dopis, pane Leightone. John říkal, že vám píše pravidelně, přesně tak, jak jste si to přál."

„Chtěl jsem slyšet váš názor. Jak jinak bych si mohl ověřit, že mi nelže?"

Jakmile si Cara uvědomila, že přišel jen proto, aby se zeptal na zdraví svého bývalého podřízeného a mohl ho tak pustit z hlavy, poněkud se uvolnila.

Přivřela dveře natolik, aby jim zajistila soukromí, ale přitom dodržela požadavky mravopočestnosti. John Yates je na tom přímo skvěle. Nikdy bych nečekala, že se se svým stavem tak vyrovná."

Max si prsty pročísl vlasy. Jsem rád, že se mě nesnažil jen uklidnit."

Na malou chvíli se zahleděl na koberec, jako by se mu na mysli vytanula neradostná vzpomínka. Pak se však podíval na ni a Cara znovu cítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce. ‚A vy? Jak se daří vám?"

Cara před sebou sevřela ruce ve snaze utišit jejich chvění. „Docela dobře, děkuji," odpověděla tiše.

„Odešla jste tak rychle, že mě napadlo, jestli jsem vás nějak' neurazil."

Cara cítila, jak se začíná červenat. „Ne, neurazil jste mě.“

Pomalu po ní klouzal žhavým pohledem…, po jejích rtech, ňadrech, bocích, jako by vzpomínal. Rozžhavil tím v jejím těle každičký nerv.

„Nejsem zvyklý, že by ode mě ženy utíkaly.“

„To chápu.“ Proti své vůli se usmála. „Spíš vás pronásledují. Podle všech zpráv jste tou nejlepší partií celého desetiletí.“

Hořce se ušklíbl. „Znovu citujete jeden z těch pomlouvačných článků?“

„Přesně tak. Asi tomu nebudete věřit, ale noviny čteme dokonce i na našem ostrově. Sice s týdenním zpožděním, ale přesto. Vaše jméno je spojováno s mnoha bohatými dědičkami a urozenými dámami, které touží stát se vaší nevěstou. Minulý měsíc se jednalo o jednu evropskou princeznu, ne snad? Prý co nevidět oznámíte zasnoubení.“

„Předpovědi jsou mylné. Netoužím po sňatku.“ Významně se na ni podíval. ‚A co vy, slečno Eversová, chcete se vdávat?“

Cara se na něho vyděšeně podívala. „Ne, vůbec ne.“

„Dobře. Docela se mi ulevilo.“

„Nechápu proč.“

Max došel k oknu, poodhrnul záclonu a nakoukl do temné noci. „Snad vám nebude vadit, když se u vás na chvíli schovám?“

Na okamžik zaváhala. „Nejsem si jistá, zda to je vhodné. Jste totiž v mé ložnici.“

Obrátil se, ramenem se opřel o okenní rám a s významně pozdviženým obočím ji tiše pozoroval, jako by chtěl říct: *Proč by mi měla vadit tvoje ložnice? Copak jsi už zapomněla? Před rokem jsme se spolu milovali.*

„Cože jste najednou tak úzkoprsá?“ Zeptal se. „Podle toho, co jsem slyšel, se vhodností svého chování příliš nezabýváte.“

Cara jen pokrčila rameny. „Záleží na okolnostech. Dovedu si představit, co všechno jste slyšel o mé sezoně v Londýně.“

„Musím říct, že mě to nijak nešokovalo. Zdá se, že váš prvořadý zájem se soustředil na průzkum lidských útrob. Ve válce jsem viděl tolik zkrvavených vnitřností, že jsem si na to zvykl.“ , Jenže já jsem *žena,*“ odvětila Cara jízlivě. Je zločinným proviněním proti etiketě dělat pro pacienta něco víc než ho jen krmit rosolem z telecích nožiček.“

„Takže vy jste vlastně kriminální živel,“ zamumlal Max pobaveně.

Cara se usmála. „Proč se raději nevrátíte do tanečního sálu za svými obdivovatelkami? Jsem si jistá, že vám o mně poskytnou spoustu zajímavých informací.“

Max zakroutil hlavou. „Vsadím se, že o skutečné Caře Eversové nic nevědí. Například rozhodně nevědí, že se ráda koupe při měsíčním světle.“

Cara cítila, jak se jí stáhlo hrdlo. „Skutečně byste raději měl jít, pane Leightone.“

„Proč?“

Když neodpovídala, pomalu přešel pokoj a zastavil se těsně před ní. Cara vyděšeně couvla, což se ukázalo jako velká chyba, neboť zády za sebou zavřela pootevřené dveře.

„Bojíte se mě?“ Zeptal se Max podivně zastřeným hlasem, kterým ji hladil po celém těle.

„Samozřejmě že ne. Ale zdá se mi, že se mě z nějakého neznámého důvodu snažíte zastrašit.“

To ho rozesmálo. „Což by bylo zcela marné. Zdá se, že patříte k ženám, které se jen tak něčeho nebo někoho neleknou.“

„Máte pravdu. Ale stejně bych uvítala, kdybyste odešel.“

„Tehdy v noci jste se na správnost svého chování neohlížela.“

„Kdy v noci?“

„Znovu chceš tvrdit, že si nevzpomínáš?“ Přešel k důvěrnějšímu tónu. Pohledem zkoumavě studoval její tvař, zvedl ruku a bříškem palce ji pomalu pohladil po vrchním rtu.

Cara se zhluboka nadechla. Samozřejmě že nezapomněla. Vždyť na dlouhé měsíce naplnil její sny. A dokonce ještě teď se jí o něm občas zdá…

„Myslím, žes nemohla zapomenout,“ šeptal. ‚Já jsem nezapomněl.“

Nedokázala mu lhát, ale snad by mohla pravdu trochu překroutit. „Ne, nezapomněla jsem. Bylo to… zajímavé.“

Jen zajímavé?“

Rozhodnutá nedat mu najevo, jak ji přitahuje, Cara přešla do druhého rohu místnosti, kde ležela její zavazadla, a zaujatě začala skládat dlouhý šál. „Takže teď už víš všechno, cos chtěl vědět, a můžeš odejít.“

Ještě jednu otázku. Proč sis tehdy v noci vybrala právě mě, cizince?“

Caře se sevřelo hrdlo a měla co dělat, aby mu dokázala odpovědět. „Bylo mi tě lito.“

Překvapeně se na ni podíval.

„Líto?“

„Trpěl jsi. Potřeboval jsi utěšit.“

„Takže jsi mi poskytla panenskou oběť?“ V hlase se mu odrážel nevěřícný tón. „To takhle utěšuješ každého?“..Zřejmě sis všiml, že ne,“ řekla dotčeně.

„To máš tedy pravdu. Byl jsem tvým prvním milencem. Někteří muži by se cítili zatraceně provinile, že tě připravili o nevinnost.“

„To rozhodně nemusíš,“ prohlásila Cara důrazně. „Za to, co se mezi námi odehrálo, neneseš žádnou zodpovědnost. Byla to jen má chyba. To já jsem… na tom trvala.“

„Myslím, že k tomu jsou zapotřebí dva,“ řekl Max suše. „Čemu ale stále nerozumím, *proč* jsi to chtěla? Protože jsi léčitelka a chtěla jsi mě uzdravit?“

„Ne tak docela.“ Cara sklopila zrak. „Už jsem ti to přece řekla, chtěla jsem vědět, jaké to je, cítit vášeň. Četla jsem o milování v lékařských textech a… byla jsem zvědavá.“ Aby doložila svá slova, vytáhla z brašny objemný, v kůži vázaný svazek a strčila mu ho pod nos.

Max však knihu zcela ignoroval a znovu se nebezpečné přiblížil. Cara začala propadat panice. Měla co dělat, aby se neobrátila na podpatku a neutekla.

„Uspokojil jsem tvou zvědavost?“ Zeptal se zastřeným hlasem.

„Řekla bych, že ano.“ Úmyslné použila slova, která ani zdaleka nevystihovala skutečnost. Vášeň, kterou v ní rozpoutal, byla mnohem prudší a opojnější, než kdy předpokládala. Alespoň s tímto mužem.

Zdálo se, jako by jí četl myšlenky, poněvadž náhle řekl: „Nikdy předtím jsem nic podobného nezažil.“ A když otevřela ústa, aby promluvila, položil jí prst na rty. „A neříkej, že se jednalo o kouzlo ostrova. Vnímal jsem něco mnohem silnějšího.“

Je to možné," řekla opatrně. „Viděl jsi příliš mnoho smrti a potřeboval jsi opak. Fyzická vášeň je způsob, jak se smrti vzepřít a uvědomit si, že stále žiješ. A něčí důvěrná blízkost je nejpřirozenější útěcha. Tehdy v noci jsi útěchu potřeboval. Několik chvilek tepla a blízkost jiné lidské bytosti."

„To je až neuvěřitelné, jak jsi chytrá," řekl.sarkasticky, přesto se v jeho hlase skrýval obdiv.

„Nejsem chytrá, jen praktická. A chci, abys věděl…, že sice jsem nekonvenční, ale ne žena, která se na potkání oddává cizincům."

Jistěže ne. V tom případě bys nemohla být panna." Cara si uvědomila, že si z ní utahuje, a náhle cítila, jak se červená.

Max šiji chvíli prohlížel a pak řekl: „Začínám chápat, s čím máš problém."

Jeho náhlé prohlášení ji překvapilo. Jaký problém?"

„Stydíš se za to, cos udělala. Ale to nemusíš. Tehdy v noci jsi mi zachránila život."

„O čem to mluvíš?"

„Neměla jsi o tom ani tušení, že ano?" Natáhl ruku a něžně jí upravil neposednou kadeř vlasů, která vyklouzla z ozdobné spony. „Prostě jsi mi pomohla přežít zbytek války."

Intenzita pohledu jeho modrých očí ji zbavovala rozumu. Zdálo se ji, že v nich vidí touhu a smyslnost. Ještě nikdy se na ni žádný muž takto nedíval. Kromě Maxe. Kromě té osudné noci.

„Stále jsem na tebe musel myslet," řekl pološeptem. *A já jsem stále musela myslet na tebe.*

Cara ztěžka polkla. Vnímala jen jeho oči a horkou dlaň, která ji něžně hladila po tváři. Pak jeho pohled sklouzl

dolů k jejímu břichu. „Žádné dítě?“ Zeptal se zcela přirozené.

„Ne,“ podařilo se jí odpovědět.

„Přemýšlel jsem nad tím.“

Stoupl si blíže, takže se jejich těla téměř dotýkala.

Dobrotivý bože, je pro ni příliš nebezpečný. Jeho krásná tvář, modré oči lemované černými řasami, smyslné rty…

Cara zavřela oči. Svou blízkostí v ní rozechvíval každičký nerv. Cítila horkost jeho těla a náhle si jasně vzpomněla, jaké to je líbat ho, hladit po celém těle, milovat se s ním. Ještě stále ho cítila, jak se v ní pohybuje…

Svatá dobroto, nesmí se těm smyslným vzpomínkám oddávat!

Dlaněmi se zapřela do jeho svalnaté hrudi a prudce ho od sebe odstrčila. Bez dechu utekla ke krbu, dál od hrozby jeho objetí, a přistrčila před sebe ušák.

Max ji mlčky pozoroval a zvažoval důvod jejího odmítání. Snad si nemyslí, že by jí ublížil? Ne, to jisté ne. Pak náhle pochopil, že její neklid pramení z nedůvěry v sebe samu. V jejích šedých očích zahlédl záblesk plachosti a zranitelnosti.

Jenže stejně tak se cítil zranitelný i on. Kdesi hluboko v srdci ke Caře Eversové cítil něco, co ještě nikdy předtím k žádné jiné.

Dokonce si ani nepamatoval, že by ho někdy nějaká jiná žena takhle přitahovala. Připadalo mu osvěžující konečně najít dívku, která se mu bránila a snažila se uniknout, místo aby jej lovila jako jiné krásky. Ale tím se nedala vysvětlit náklonnost, kterou k ní cítil. Jeho touha po Caře od oné noci nezeslábla, naopak zesílila.

Možná to je nějaký druh bláznovství, pomyslel si Max. Vždyť se s ní tehdy před rokem setkal sotva na pár dnů, a teď prahne po tom, aby mu natrvalo patřila. Když ji znovu potkal, nemůže ji nechat jen tak odejít.

„Zmínila ses, že máš před sebou dlouhou cestu. Není to příliš náhlé? Vždyť jsi sotva přijela."

Zdálo se, že ji změna tématu poněkud uklidnila. „Svůj úkol jsem už splnila."

Jaký úkol?"

Na malou chvíli zaváhala. „Vlastně jsem přijela pro Thorna. Jedna má velice dobrá přítelkyně se dostala do nesnází."

„A on jí múze pomoct?"

„Doufám."

„Thorne pracuje pro ministerstvo zahraničí." Cara se na Maxe překvapeně podívala. Jak to víš?"

„Řekl mi to."

Zamračeně zvažovala, jaký k tomu měl Thorne důvod. Byla to obvyklá zástěrka, kterou Strážci používali k utajení své pravé identity a činnosti. Například lady Hennessyová věřila, že její synovec je jedním z londýnských zástupců sira Gawaina.

Vlastně to ani nebyla lež. Teoreticky by se dalo říct, že Strážci meče skutečně spadají pod britské ministerstvo zahraničí.

Sira Gawaina celá veřejnost považovala za hlavu jednoho oddělení a všichni měli zato, že pracuje ve službách vlády. Jen několik málo lidí vědělo, jak mnoho agentů pod jeho velení spadá. A ještě méně bylo těch, kdo znali skutečnou pravdu o tom, jak řád vznikl a jak hluboko Strážci pronikli do soudobé britské a evropské společnosti.

Pro přísné utajení měli dobrý důvod – poskytovalo jim při jejich operacích ohromnou výhodu a bylo zdrojem jejich úspěchů.

Cara konečné chtěla odpovědět, ale znovu se ozvalo zaklepání na dveře.

„To musí být Thorne," zamumlala a pospíchala ho pustit dovnitř.

Thorne vešel do potemnělé místnosti a rychle za sebou zavřel dveře. V ruce držel kožený váček, který obsahoval zprávu pro sira Gawaina. Podal ho Caře, ale než mohl cokoliv říct, lehkým zakašláním ho upozornila na druhého muže.

Jakmile Thorne spatřil Maxe, prudce se zarazil a překvapeně pozvedl obočí.

„Pan Leighton právě odchází," oznámila Cara.

Je mi líto, že vás musím zklamat, madam, ale neodcházím," odvětit Max neústupně a podíval se na svého přítele. „Čekám tady, abych se od tebe dozvěděl, která žena je v nesnázích a proč na její záchranu povolali právě tebe."

Thorne na malou chvíli zaváhal a nechápavě se díval z jednoho na druhého. „Lady Isabella Wildeová," řekl konečně. „Znáš ji?"

„Slyšel jsem o ní. Když jsem vloni navštívil Cyrenu, právě byla kdesi na cestách. Excentrická, bohatá vdova."

„Vůbec není excentrická," bránila Cara přítelkyni. „Prostě má ráda dobrodružství a nedá se tolik svazovat společenskými pravidly jako jiné ženy. Její otec byl hrabě z Arandy, jeden z největších ministrů Španělska."

„Ale Bella sama je známá především svými dobrodružstvími," dodal Thorne. ‚A tohle je mnohem

nebezpečnější než ta předešlá. Zdá se, že její loď unesli berberští korzáři…“

Dále Maxovi řekl vše, co se dozvěděl od Cary, včetně podezření, že Isabellu prodali do otroctví.

Thornova otevřenost Caru značně překvapila. Neviděla ani nejmenší důvod, proč by se měli Maxovi svěřovat, vždyť mu do Isabel-lina zmizení nic nebylo. Vždyť Isabellu ani neznal.

A vlastně ani nechápala, proč Max ještě stále zůstává v její ložnici. Každý jiný gentleman by vyhověl jejímu přání a v tichosti by se vzdálil. Jenže Max Leighton zcela zjevně nepatřil k typickým gentlemanům. Byl zvyklý rozkazovat a na rozdíl od ní si mohl dovolit překračovat zásady slušného chování, aniž by tím vyvolal skandál či veřejné odsouzení.

„Takže ty chceš pátrat po lady Isabelle?“ Zeptal se Max přítele.

„Ano. Hned zítra ráno odjíždím do Alžíru. Mezitím budou na Cyrenu povoláni ostatní Isabellini přátelé, aby mohli v případě nutnosti okamžitě zasáhnout. Než se všichni sejdou, může to trvat i několik týdnů a já doufám, že zatím zjistíme, kde je.“

„Snad bych vám mohl pomoct,“ řekl Max pomalu.

„Nabízíš se nám jako dobrovolník?“ Zeptal se Thorne.

Max přikývl. „Ve válce jsem často velel záchranné skupině, která osvobozovala zajaté britské vojáky. Doufám, že vám mé zkušenosti budou k užitku.“

„Takovou oběť po vás nemůžeme požadovat, pane Leightone,“ namítla Cara. „Teprve nedávno jste se vrátil z krvavé války a od nás by bylo velice nezodpovědné zatahovat vás do dalšího konfliktu.“

Max se na ni upřené podíval. „Zachránila jste mého nadporučíka. Jestli se mi podaří vysvobodit vaši přítelkyni, alespoň částečně lak splatím svůj dluh.“

„Bude nám užitečný, drahá,“ řekl Thorne. „O Maxovi je známo, že je skvělý válečný taktik. A nikdo z nás nemá takové zkušenosti jako právě on.“

Cara zpražila Thorna nesouhlasným pohledem. Nechápala, kde se v něm bere taková vstřícnost. Strážci potřebovali anonymitu, aby si uchovali možnost účinně jednat. Jestli se Max zapojí do Isabelliny záchrany, bude velice obtížné utajit před ním existenci řádu. A o tom, kdo bude zasvěcen do tohoto tajemství, rozhoduje jen sir Gawain.

„Asi jsi zapomněl, že sir Gawain nemá rád, když mezi sebe bereme cizí lidi,“ řekla Cara významně.

Thorne se ušklíbl. „Věřím, že tentokrát mi sir Gawain odpustí. Max nezískal svou pověst válečného hrdiny bezdůvodně. V mnohých bitvách zvítězil proti několikanásobné přesile. Svými neohroženými činy přispěl ke zdárnému ukončení války. Někoho s jeho zkušenostmi a inteligencí budeme potřebovat.“

Cara významně pozvedla obočí. „Mohla bych s tebou mluvit v soukromí?“

„To je zbytečné, drahá. Před Maxem můžeme hovořit zcela otevřeně. Aby nám pomohl, nemusí být nutně zaměstnán ministerstvem. Jsem si jistý, že až se s ním sir Gawain setká osobně, bude ho chtít získat, ale do té doby se k nám může přidat jako civilista.“

Snad má pravdu, pomyslela si váhavě Cara. Max se nemusí dozvědět o Strážcích – postačí mu, že Isabella má skupinu ochránců, kteří usilují o její záchranu. Než je někomu nabídnuto členství v řádu, musí prokázat, co v

něm vězí. A podle Thorna je tohle zřejmě skvělá příležitost, jak Maxe do řad Strážců získat. Pochybovala sice, že by Max Leighton zasvětil svůj život jejich poslání, ale těžko o tom mohla debatovat právě teď, před Maxovým zkoumavým zrakem.

Je to docela jednoduché," řekl Thorne. „Max s tebou zítra odjede na Cyrenu, kde na mě počká v mém domě."

Cara zaváhala. Všechny její instinkty ji nabádaly, aby se bránila. Jenže na druhou stranu neměla pochyb, že by jim Max mohl prospět. Nemůže přece stavět své osobní výhrady nad mnohem důležitější cíle.

Přesto by dala nevímco, jen kdyby s Maxem neměla už nic společného. Nebyla připravená na jeho návrat na Cyrenu. Příliš ji rozptyloval. Stačilo jen, aby se ocitl v její blízkosti, a celá se rozechvěla a přestávala jasně myslet. Jestli ji bude doprovázet na dlouhé cestě, její nervy to stálé napětí nevydrží.

V žádném případě nechtěla riskovat, že se bude opakovat to svůdné šílenství. A onen nevysvětlitelný pocit ztráty, který zakoušela po jeho odchodu.

Raději se jim to ještě pokusí rozmluvit.

„Stále si nejsem jistá, jestli to je dobrý nápad," zamumlala.

„Proč ne?" Zeptal se Max nechápavě.

„Z jednoho důvodu. Nikdy bych si neodpustila, kdyby vás při záchranné výpravě zranili."

„Myslím si, že ve válce jsem se nacházel v mnohem větším nebezpečí."

Jestli budeme muset odjet do Berberska, pane Leightone, nebude to žádná legrace. Půjde o krk."

Jsem ochoten riskovat. Ačkoliv jsem po dobrodružstvích nikdy příliš netoužil, potřebuji změnu.

Celé ty dlouhé měsíce nicnedělání mi pomalu začínají jít na nervy.“

„Chcete snad říct, že se nudíte, pane Leightone?“ Zeptala se Cara opatrně.

„Tak nějak,“ odpověděl suše.

„V tom případě bych vám náš malý ostrov rozhodně nedoporučovala. Naše společnost je velice nezáživná a člověk navyklý na život v Londýně se tam ukouše nudou. Nenajdete u nás příliš mnoho rozptýlení, na které jste zvyklý, ani žádný společenský život. Nebude trvat dlouho a začne vám chybět civilizace. I zbožňujících obdivovatelek budete mít daleko míň.“

Líně se usmál. „Upřímně řečeno, to je argument pro odjezd. Tady je příliš matinek vdavekchtivých dcer, co si na mě brousí zuby. Zúčastnit se vašeho dobrodružství mi poskytne dobrý důvod prchnout před všemi těmi slečinkami, co se mě úporně snaží ulovit za manžela.“

„Přesně tak,“ zasmál se Thorne. „Jsem si jistý, že Max uvítá příležitost trochu si odpočinout. Mimoto, má drahá,“ Thorne se významně podíval na Caru, „tobě trocha rozptýlení také neublíží. S Maxem po boku alespoň nebudeš mít tolik času neustále přemýšlet nad Isabelliným osudem. A snad tě vytáhne z té tvé ulity.“

Cara se na něho vyčítavě podívala. „Nemám žádnou ulitu.“

„Ale ano, drahá. A jsem si jistý, že za tu dobu, co jsem tě neviděl, ještě zesílila. Potřebuješ někoho, jako je Max, aby tě po dobu mé nepřítomnosti bavil a zaměstnával tvůj bystrý rozum.“

„Musím říct, že tvá nepřítomnost pro mé bude vítaný odpočinek!“ Odsekla Cara.

Max pozorně sledoval jejich přátelský slovní souboj a začal ke Caře pociťovat obdiv… a touhu.

Samotného ho to překvapilo. Poslední rok krvavé války přečkal jen díky snům o této ženě, ale vždy o ní smýšlel jako o svém andělu spásy, nikdy jen jako o předmětu touhy. Nečekal, že jeho reakce na její blízkost bude tak prudká, že se hlad po ní tak rychle vrátí.

Když se k ní před malou chvílí přiblížil a pohladil ji po tváři, pocítil nesmírnou touhu sevřít ji v náručí a políbit ji, ochutnat ji a ponořit se do její horkosti. Slabiny mu tuhly touhou.

Když Cara prohlásila, že se s ním milovala jen ze zvědavosti, hluboce se ho to dotklo, ačkoliv ji podezříval, že ona noc pro ni znamenala mnohem víc, než je ochotna přiznat.

Rovněž ho popouzelo zjištění, že Cara s Thornem k sobě mají velice blízko. Ještě nikdy předtím na žádnou ženu nežárlil.

Stejně tak ho překvapila jeho dychtivost doprovodit Caru na Cyrenu. Poslední věc, po které toužil, bylo připomínat si válečnou vřavu tím, že se zaplete do další záchranné akce. Jenže Caře hodně dlužil, nejen za záchranu života svého nadporučíka, ale i za záchranu svého vlastního rozumu. Teď už by ho ani dělostřelecká palba nepřiměla ustoupit. Mohl sám sobě lhát a vymýšlet si nesčetné množství výmluv, například to, že blažený mír ostrova mu jistě navrátí ztracený klid, přesto však dobře věděl, že existuje jen jediný důvod jeho odjezdu, a tím je Cara Eversová. Potřebuje zjistit, zda kouzlo, které cítil oné noci v jejím náručí, je skutečné, či zda se jedná jen o magický vliv ostrova zalitého měsíčními paprsky, a tudíž kouzlo, jež se s příchodem slunce rozplyne.

Cařin obraz ho pronásledoval celý dlouhý rok, a kdyby ji teď nechal odejít, po zbytek života by přemýšlel, zda neudělal osudovou chybu.

Musí se vrátit byť i jen proto, aby se ujistil, že Cara Eversová nad ním nemá žádnou moc. Ze kouzelná moc ostrova je pouhým mýtem.

Pak snad bude schopen vytěsnit Caru ze svých myšlenek a snů a začti znovu žit.

Max věděl, že teď zbývá přesvědčit ji, aby ho vzala s sebou. Jenže ona se zcela zjevně nechtěla jen tak lehce vzdát.

Podíval se jí přímo do očí. „Přece jste říkala, že se mě nebojíte, slečno Eversová."

Vášnivý plamen vzdoru, který zahlédl v jejích očích, mu prozradil, že uhodil na citlivou strunu.

„*Samozřejmě že* se vás nebojím!"

„Pak tedy nechápu, k čemu takový odpor."

„Dobře tedy," řekla pohoršené. Jestli chcete, můžete jet se mnou. Popravdě řečeno, pro záchranu Isabelly bych se spřáhla třeba i se samotným ďáblem."

Max se nedokázal ubránit úsměvu. „Takže mé stavíte do stejné kategorie jako ďábla?"

„Začínám si myslet, že tam skutečně patříte," vyštěkla s rukama založenýma v bok. „Pochopitelně že vám za vaši pomoc budu nesmírně vděčná, ale nepřejte si mě, jestli vás uslyším, že si stěžujete na nudu."

„Řekl bych, že nuda bude můj nejmenší problém," mumlal si Max pod nos.

„Pak jsme domluveni," prohlásil Thorne se značným uspokojením. „Vy dva zítra ráno odplouváte na Cyrenu."

A po těchto slovech Max pocítil, jak se mu sevřel žaludek. Podobný pocit zakoušel před každou bitvou. Celé

tělo se mu stáhlo vnitřním napětím a všechny nervy se rozjitřily vzrušeným očekáváním a obavami.

Vzrušením z nebezpečí. Obavami z porážky.

Zadíval se Caře do očí a spatřil v nich letmý záblesk. Nicméně si v nich všiml i skryté výzvy. Náhle se ho zmocnil nutkavý pocit, že tahle bitva bude mnohem důležitější než všechny, které až doposud vybojoval – a že v ní musí za každou cenu zvítězit.

3

Cesta domů probíhala prosné tak, jak Cara předpokládala. Nevítaná přítomnost Maxe Leightona jí neustále připomínala jeho dřívější návštěvu na ostrově. Tři dny, které strávili bok po boku v bitvě o život mladého nadporučíka. Kouzelnou noc plnou vášně a divokého vzrušení. Hořkou bolest, kterou musela přetrpět, když Max posléze odjel.

K její velké nelibosti se jí sny o úchvatném milenci navrátily v plné intenzitě a ona se často budila uprostřed noci, lapala po dechu a chvěla se touhou. A co hůř, plavba jim oběma dala nejednu příležitost nahlédnout si navzájem do přísně střeženého soukromí.

Ignorovat ho bylo prostě nemyslitelné, nebol se stali jedinými pasažéry na soukromé plachetnici. Večeřeli v nevelké kapitánové kajutě spolu s lodními důstojníky, a ačkoliv se nikdy neocitli sami, Cara shledávala Maxovu přítomnost více než znepokojující.

Nejdříve se snažila najít útočiště ve své malé kajutě, avšak druhého dne odpoledne to již nevydržela a odhodlaně se vydala na palubu nadýchat se čerstvého mořského vzduchu a čelit pravděpodobnému setkání s Maxem. Spatřila ho okamžité, jak stojí u zábradlí, doširoka rozkročenýma nohama vyrovnává rytmické kolébání lodi a upřené zírá na nekonečnou mořskou pláň. Cara si náhle vzpomněla na onu noc v ruinách antických lázní, kdy Max pozoroval měsícem zalitou hladinu. Vtom

se prudce obrátil a jejich pohledy se střetly. Cara cítila, jak jí tělem projela horká vlna vzrušení.

V duchu proklela jeho přitažlivost, vyhledala kapitána a požádala ho o nějakou práci v naději, že při ní zapomene na krásného černovlasého muže na palubě i na znepokojující pomyšlení na Isabellu.

Červenolící postarší kapitán byl Strážcem snad už odnepaměti a s Čarou prošel nejednou akcí. A tak nejenže ji zapojil do nikdy nekončící dřiny na palubě lodi, které musela čelit posádka, ale pokračoval i v jejím námořnickém výcviku – učil ji řídit loď a navigovat podle hvězd.

Té noci, když si procvičovala použití sextantu, uviděla Cara Maxe, jak se prochází po zádi. Překvapilo ji, že vypadá stejně ustaraně jako ona.

Až do třetího dne se jí podařilo ubránit se jakékoliv soukromé konverzaci. Odpoledne foukal silný vítr a slunce se schovalo za černými mraky, a tak si Cara našla tiché místo v závětří, posadila se na palubu a pustila se do opravy potrhaných plachet.

Netrvalo dlouho a zaslechla divné tlumené žuchnutí. Když se to opakovalo několikrát za sebou, nechala práce a vydala se na průzkum.

Za zadním stěžněm našla Maxe. Zastavila se a oči se jí rozšířily údivem, když zahlédla, jak zvedá ruku s ostrou dýkou.

Čepel nože prosvištěla vzduchem a zabodla se do sudu asi deset metrů daleko.

Cara si uvědomila, že Max trénuje vrh nožem na cíl. Sud musel být prázdný, poněvadž z něho nevytékala žádná tekutina, ačkoliv s každým dalším úderem se nůž zahořoval stále hlouběji a hlouběji.

Zůstala stát a fascinovaně pozorovala Maxe, který dlouhými kroky došel k sudu, vytáhl nůž ze dřeva, vrátil se na původní místo a znovu jím mrštil na terč. Dodržoval pravidelný rytmus a bez dlouhého míření vždy trefil cíl.

„Ví kapitán, že mu děláte díru do jeho soudku s brandy?“ Zeptala se Cara, když vyšla ze stínu.

„Vlastně to je můj soudek,“ odpověděl Max nevzrušeně, jako by ho její přítomnost vůbec nepřekvapila. „Vyhrál jsem ho na Biddickovi v kartách.“

„To jste dobrý. Biddicka porazí jen málokdo.“

Koutky Maxových rtů se pozvedly do líného úsměvu, při kterém Caru bodlo u srdce. „Během nekonečného španělského tažení jsem se trochu zdokonalil.“

„Zaháněl jste tím nudu?“

„Částečně.“

„Zdá se, že ve vrhání nožem máte značné zkušenosti.“

Max se podíval na svůj nůž. „To je jen… koníček.“

„Vrhání nožem je váš koníček?“

„Pomáhá to krátit čas,“ řekl lhostejně.

„Varovala jsem vás, že vás plavba bude nudit.“

„Stejně jako vás.“ Přivřel oči a podíval se na ni zkoumavým pohledem. „Posledních několik dní vás bedlivé sleduji, anděli. Jste nervózní jako kočka v kleci.“

„Protože se bojím o svou přítelkyni Isabellu.“

Zvedl obočí. „Skutečně to je jediný důvod? Je to snad jen má bujná fantazie, nebo se mi od té doby, co jsme opustili anglické břehy, vyhýbáte?“

Cara se donutila k úsměvu. „Vůbec nevím, o čem mluvíte, pane Leightone.“

„Maxi. A není důvod, abychom se k sobě chovali jako cizí.“

„Ale to přece jsme.“

„Kdysi jsme byli milenci. Řekl bych, že to nás posouvá k poněkud důvěrnějšímu vztahu.“

Při té připomínce se jí rozbušilo srdce. Cara si náhle uvědomila, že upřeně zírá na Maxovy smyslné rty a nemůže se zbavit vzpomínky, jak se horce sevřely kolem její bradavky. V podbřišku ucítila slastnou touhu.

Zhluboka se nadechla. „Ta noc byla velká chyba.“

„Z mého úhlu pohledu to nic takového nebylo.“ Nenucené zastrčil nůž do pochvy u pasu, přisunul k sobě dva soudky místo stoliček, najeden se posadil a zády se opřel o stěžeň. „Vyprávěj mi o Isabelle.“

Cara na chvíli zaváhala, ale nakonec se přece jen posadila vedle něho. S údivem si uvědomila, že chce Maxovi vysvětlit, proč svou přítelkyni musí najít a jak vlastně vzniklo jejich velké přátelství.

„Má matka zemřela, když mi bylo osm. Bella bydlela hned vedle nás. Jelikož otec většinu času pobýval mimo domov, starala se o mě a dávala pozor na mou výchovu, ačkoliv tvrdila, že postrádá jakýkoliv mateřský instinkt. Hledat dobrodružství začala až po smrti svého druhého manžela.“

„Takže ty žiješ na Cyreně od narození?“ Zeptal se Max.

„To ne. Přestěhovali jsme se, když jsem byla ještě docela malá. Má matka trpěla plicní nemocí a doktor si myslel, že teplý vzduch ji udělá dobře. Sice se poněkud zotavila, ale ne docela.“ Cara se smutně usmála. „Popravdě řečeno, matčina nevyléčitelná choroba se stala hlavním důvodem mého zájmu o lékařství.“ ,.A co tvůj otec:’ Podporoval tě v tom?“

„Zcela. Byl rád, že se po dobu jeho nepřítomnosti něčím zabavím.“

..Co vlastně dělal?“

„Plnil různé diplomatické úkoly pro ministerstvo zahraničí,“ odvětila. „Po smrti mé matky se zcela oddal své práci, a když mi bylo šestnáct, zabili ho…“

Cara se odmlčela. Jejího otce zavraždili ve Francii během jedné nebezpečné akce, což nakonec vedlo k tomu, že převzala jeho místo v rádii. Jenže tolik toho Maxovi svěřovat nemohla.

Když zůstala zticha, položil jí další otázku. „Ale během své londýnské sezony jsi přece žila u Thornovy tety. Jak k tomu došlo?“

Alespoň že si vybral bezpečné téma. Ted už se na dávno minulé dny dokáže dívat bez zbytečné trpkosti, kterou kdysi cítila. Dokonce se často směje šatna sobě. Byla tak hloupá a naivní. Tak urputně se snažila někam patřit, až si vybrala špatné. Copak si opravdu myslela, že by ji bohatá a nabubřelá londýnská smetánka mohla někdy přijmout do svých řad?

.Jednoduše. Během návštěvy lady Hennessyové na ostrově, kam přijela za Thoniem, jsme se spřátelily. Její vlastní dcery už byly dospěle a ona se upřímně zděsila nad mým… nedostatkem společenských způsobů.“ Cara nedokázala potlačit hořký úsměv. „Věděl jsi, že lady Henncssyová je jednou z těch, kdo udávají přísný společenský tón?“

„Ano,“ řekl Max.

„Nu, prostě skálopevně věřila, že každá mladá dáma by měla mít svou sezonu. Vzala mé pod ochranná kradla a nabídla mi, že mě zaštítí. Zprvu jsem odmítla, ale nakonec mě s Isabellou přemluvily, abych odjela clo Anglie. Bella se o londýnskou společnost nikdy moc nezajímala, ale

přesvědčila mě, že bych si předtím, než si zvolím svou budoucnost, měla rozšířit obzory. Všechny mladé dámy, které žiji na ostrově, stráví nejméně jednu sezonu v Londýně. Takže jsem před pěti lety nasedla na loď a spolu s dvěma dalšími debutantkami a jejich rodinami odplula do hlavního města, kde jsem způsobila hotové pozdviženi,“

„Protože se zajímáš o medicínu.“

Cara ohrnula nos. „Přesně tak. A také proto, že – jak sis jistě všiml – nejsem rozvážná a spořádaná mladá dáma.“

V Maxových ocích uviděla pobavené jiskřičky smíchu. „Ne, rozvážná dáma tedy rozhodně nejsi.“

„Ne že bych po něčem takovém toužila. Dokonce jsem ani nechtěla ulovit vhodného manžela. Takže jsem lady Hennessyovou ušetřila další ostudy a svůj pobyt v Londýně jsem jednou provždy ukončila. Vrátila jsem se domů na Cyrenu a svůj život jsem zasvětila práci s doktorem Allenbym.“ Vzdorovitě zvedla hlavu. „Spokojeně jsem se usadila a rozhodla se zůstal starou pannou. A našla jsem tu naplnění svého života.“

To opravdu ano, dodala v duchu. Účast na akcích Strážců, kdykoli je zapotřebí ženy nebo lékaře. Pomoc stárnoucímu místnímu lékaři…, i když nejdříve musela překonat předsudky ostrovanů, zvláště pak mužského pohlaví.

Max ji tiše pozoroval a ve tváři se mu usadil podivný vyraz, jako by si o ní stále nedokázal udělat jasný obraz.

„A opravdu tě nikdy nenapadlo, že by ses vdala?“ Zeptal se.

„Ne, nikdy.“ K čemuž měla hned několik důvodů. Hlavní z nich byl ten, že manžel by ji nejspíše nutil vzdát se obou neobvyklých zaměstnání.

Podívala se na Maxe a v očích se jí zračila trpká ironie. „Podle mé zkušenosti na světě není příliš gentlemanů, kteří by se smířili s faktem, že jejich žena má co do činěni s krví, obvazy a s nahými těly.“

„To máš pravdu,“ souhlasil Max. „Ale snad by se našel někdo, kdo by tvé schopnosti dokonce uvítal.“

Možná ano, pomyslela si Cara, ale s nebezpečnou kariérou Strážkyně by se zřejmé nesmířil žádný. Aby neohrozila řád vztahem s člověkem, který stojí mimo něj, už dávno se smířila s tím, že normální život pro ni prostě není.

„Na našem ostrově by se někdo takový‘ jen těžko hledal,“ řekla ve snaze nasadit lehčí tón. „A já Cyrenu nikdy neopustím.“

Samozřejmě existovaly i další důvody, proč zůstávala svobodná. Byli to sami muži.

Cara neklidně vstala, opřela se o zábradlí a zamyšleně hleděla na šedivé vody Atlantiku. Všichni muži, kterých si vážila a respektovala je natolik, aby uvažovala o sňatku s nimi, patřili ke Strážcům. A ty spíše než za perspektivní manžely považovala za své bratry. V hloubi duše vždy obdivovala hlubokou lásku, kterou viděla mezi svými rodiči, a odpřísáhla si, že bez lásky se nevdá. To raději zůstane sama.

Krom toho už nebyla panna a gentlemani u svých nevěst obvykle nevinnost vyžadují.

Náhle Cara cítila, jak se začíná červenat, a snažila se soustředit na zčeřené moře. V uplynulých dnech si

uvědomila další důvod, proč zůstat svobodná, a tím důvodem byl Max.

Obdařil ji neuvěřitelnou nocí plnou vzrušení, tajemného kouzla… a čehosi vábivé dráždivého, naznačujícího, jak hluboký a mocný může být vztah mezi mužem a ženou.

Kdykoliv si na onu noc vzpomněla, věděla, že se s ničím menším nespokojí.

Pokradmu na něho pohlédla a ulpěla očima na jeho krásné, jakoby z mramoru vytesané tváři. Horoucí něžnost jeho milování ji změnila. Oné osudné noci zjistila, že pro ni není lehké smířit se se životem staré panny. Max v ní probudil instinkty, které až do té doby poklidné dřímaly. Intenzivní ženskou touhu, kterou se zoufale snažila potlačit. Dokonce často uvažovala, jaké to asi je, mít manžela, rodinu, děti.

Odhodlaně se vrhla do práce, aby na své pošetilé nápady zapomněla, ale občas se jí to nedařilo.

Ani teď se nedokázala zbavit touhy, kterou v ni Max vzbuzoval. Když vstal a postavil se vedle ní, pocítila horoucí sílu jeho přitažlivosti. Každičký sval v jejím těle se chvěl vzrušením, každičký nerv se probudil k životu. Naplňoval ji nutkavou potřebou po naplnění, divokou touhou, kterou předtím neznala…

„Nechce se mi věřit, že by se o tebe žádný muž na Cyreně nezajímal. Copak jsou všichni slepí?“

Cara hlasitě polkla. „To vůbec ne. Prostě se jim jen nezdám přitažlivá. Většina mužů dává přednost jinému druhu ženské krásy.

A já jen stěží mohu naplnit, jejich ideál. Nejsem ani bledá, ani křehká, dokonce ani bezradná. A nemám svůdnou postavu. Zjistila jsem, že mužům se líbí plnější tvary.“

„Mně se zdá tvá opálená pleť překrásná. A mohu té ujistit, že máš nádherné tělo.“

Cara pobaveně pozvedla jedno obočí. „Nemusíš mé zasypávat planými lichotkami.“

„Ale to nejsou žádné plané lichotky. Mně připadáš velice svůdná.“

Skepticky se zamračila.

Maxe její reakce upřímně udivila. Tak se zdá, že Cara Eversová o své kráse nemá ani tušení.

Je pravda, pomyslel si, že se u ní nejedná o typickou křehkou krásu. Odchyluje se od ní svou otevřenou upřímností. Jak z vlastní zkušenosti věděl, Cara má štíhlou, lehce svalnatou, spíše chlapeckou postavu. A také dává přednost tmavým praktickým šatům a neposedné vlasy si bez zbytečných úprav stahuje do jednoduchého uzlu, nebo je nechává prostě jen tak rozpuštěné. Její ruce, ačkoliv něžné, jsou silné a schopné zastat jakoukoliv tvrdou práci.

Jestli má být Max k sobě upřímný, musí si přiznat, že Cara se ani vzdáleně nepodobá svůdným kráskám, které v minulosti tolik obdivoval. Nicméně ke svému vlastnímu údivu ji považuje za krásnou. A velice pozoruhodnou.

Zpod její zdrženlivosti vykukuje něco nečekaného, něco žhavého, vášnivého a neuvěřitelně přitažlivého.

Ta dívka, kterou poznal jedné noci na Cyreně, v sobě měla mnohem více smyslnosti než ostatní ženy, se kterými se kdy miloval. Její nevinnost, dychtivá odpověď na jeho milování obrátila jeho život naruby. Dokonce i nyní, kdykoliv si na onu noc vzpomene, pocítí náhlý příval vzrušení.

Krom toho je odvážná a neohrožená, ačkoliv tyto kvality dříve upřednostňoval spíše u mužů. Hned od začátku ho upoutala svou pronikavou inteligencí.

Ale co je nejdůležitější – stará se o věci, na kterých skutečně záleží. O záchranu lidských životů, o osvobození zajaté přítelkyně. Max byl přesvědčen, že Cara nikdy nic nedělá polovičaté. Když Thorne říkal, že je jedinečná, měl pravdu.

Nicméně myšlenka na Thorna v něm mimoděk zažehla jiskřičku žárlivosti.

„Jaký máš vztah ke Christopherovi Thornovi?“ Zeptal se. „Nejste milenci?“

Nechápavě se na něho podívala, překvapená náhlou změnou tématu, a pak se hlasité rozesmála. „Dobrý bože, ne. Bere mě jako svou sestru“

„A žádny jiný muž ve tvém životě neexistuje?“

Pobavené se na něho podívala. „Proč se ptáš?“

„Jsem natolik majetnický, že chci být tvým jediným milencem.“ Přiznal Max.

Zaslechl překvapené zalapání po dechu a zahledl, jak jí přes tvář přelétl nevěřícný výraz.

Cara se však brzy vzpamatovala a hrdě zvedla bradu. „Jestli si myslíš, že ti budu sloužit k ukrácení dlouhé chvíle a zahánění nudy, tak na to rychle zapomeň.“

Max zatřásl hlavou. „S nudou se dokážu vypořádat i sám. Za války jsem mezi jednotlivými bitvami strávil dlouhé hodiny čekáním a naučil jsem se být trpělivý.“

„Tak o co ti tedy jde?“ Změřila si ho vyčítavým pohledem. „Snažíš se mě provokovat, jak ti to poradil Thorne? Jenže on se hluboce mýlil. Já žádné rozptýlení nepotřebuji.“

„Provokovat té rozhodně nechci. Jen bych se rád znovu stal tvým milencem.“

„Proč?“ Zeptala se vyzývavě.

„Protože od jisté měsíční noci,“ odpověděl Max upřímně, „jsem posedly touhou po andělovi spásy. Potřebuji vědět, jestli to, co jsem cítil, bylo skutečné, nebo jen moje fantazie.“

Cara ho dlouhou chvíli mlčky pozorovala. „Už jsem ti to jednou tíkala, té noci jsi trpěl stresem z války.“

„Možná ano, ale má mysl nechce ten logicky argument přijmout. A mé tělo rovněž ne.“ Očima sklouzl ke Cařiným ňadrům. „Tvoje snad ano?“

Ne, zcela jistě ne. Vlastně nad svým tělem v jeho přítomnosti neměla žádnou kontrolu.

Pozvedl oči a spokojeně se usmál. Je snad možné, že ji čte myšlenky?

„Chápu tě,“ řekla Cara. „Byla to jen tvoje fantazie. Ostrov tě očaroval. Proto jsem se ti zdála přitažlivá a ve tvých vzpomínkách jsem taková i zůstala.“

Max se naklonil a lokty se opřel o zábradlí. „Tvrdíš, že kouzlo tvého ostrova stvořil Apollón. Jenže to je jen pověra.“

„Možná, ale mně se ta legenda odjakživa líbila. Cyrena byla vodní nymfa a princezna, která se bavila lovem a zápasy se lvy…“

„Se lvy?“ Maxův hlas zněl poněkud pobavené. „To ledy musela být opravdu zvláštní.“

„Také že byla. Apollón ji spatřil a zamiloval se do ní, a když ho odmítla, očaroval ostrov a učinil z něho ráj pro všechny zamilované. Věznil na něm Cyrenu tak dlouho, dokud k němu nezahořela stejnou láskou, jako on k ní.

Ostrov si tu moc uchoval a očaruje každého, kdo se na něm objeví.“

„Chceš říct, že působí na všechny smrtelníky.“

„.Ano. Naplňuje je vášní, [,roto si myslíš, že chceš být mým milencem.“

Max vzal Caru za předloktí a obrátil ji tváří k sobě. „Cítila jsi té noci vášeň, anděli?“

Zčervenala. „Nu…, ano…, ale na mě přece působilo totéž kouzlo.“

Max se jí pozorně zadíval do očí. Já si myslím, že to, co jsme oba cítili, nemá s kouzlem nic společného.“ Nepatrně se k ní přiblížil. „A nevěřím, že jsi tak vyrovnaná, jak se mi snažíš dokázat.“

Natáhl ruku a něžněji pohladil po tváři. Cara pocítila náhlý příval horka a vyděšeně ucukla.

„Můj dotek tě pálí, že ano?“ Zeptal se Max.

Ano, pálí. Caře se před očima mihl obraz do bronzová opálených dlouhých prstů, které v měsíčním světle objímaly její ňadra.

Ztišil hlas do naprostého šepotu. „Pamatuješ se, co jsi cítila, když jsem ti klouzal mezi stehny?“

Cara si živě vzpomněla na tvrdé mužství, které se v pravidelném rytmu nořilo do jejího těla, a zalapala po dechu. „Pamatuji se na všechno, co se té noci událo, a nemám nejmenší zájem cokoliv z toho opakovat. Chvilkové pominutí smyslů mi nepřipadá zas až tak zábavné.“

Pomalu, vědoucně se usmál a Caře se divoce rozbušilo srdce. „Myslím, že lžeš sama sobě.“

„A já si zas myslím, že se přeceňuješ.“

Max ji zkoumal pozorným pohledem. „Slibuji ti, že tě na onu noc nenechám zapomenout.“

Jejich pohledy se střetly a náhle se kolem nich rozhostilo tíživé napětí.

Max znovu natáhl ruku a tentokrát ji bříškem palce pohladil po spodním rtu.

Ten dotek jí projel jako zásah blesku. Prostoupil ji žár a ucítila, jak se všechny její nervy začínají chvět potlačovanou touhou.

Vyplašeně couvla…, pak se však zastavila a bojovně zvedla bradu.

„Nemusíš se bát," zamumlal Max a na rtech mu pohrával lehký úsměv. „Nechci se tě zmocnit – tady a teď."

„Ani bych ti neradila, abys to zkoušel."

Cara si však uvědomila, že její varování nemá patřičnou váhu. Max nemohl tušit, jak dokáže být nebezpečná. Až doposud ji znal jako léčitelku, jejíž něžnost bezesporu ocení každý voják. Pochybovala, že kdyby ji poznal z té druhé, drsnější stránky, považoval by ji dál za přitažlivou a chtěl se s ní milovat.

Zhluboka se nadechla. „Dej mi svůj nůž, prosím."

Maxe její strohý rozkaz překvapil, ale přesto po chvíli váhání z pochvy u pasu vytáhl ostrou zbraň.

„Dovol mi, abych ti ukázala, proč se mě mnozí gentlemani bojí," řekla sladce.

Obrátila se, namířila na soudek, který Max před chvílí používal jako terč, napřáhla paži a hodila. Nůž prosvištěl vzduchem a s tupým žuchnutím se zabořil asi dva palce od středu.

„Trochu jsem vyšla ze cviku," postěžovala si Cara. „Muška mi trochu zrezivěla, ale ujišťuji tě, že to umím i lépe. Ale teď se musím vrátit k úkolu, který mi přidělil kapitán." Provokativně se na Maxe usmála. „Až tě

přestane bavit hrát si s nožem, můžeš udělat něco užitečného, třeba opravit potrhané plachty.“

Poté se obrátila na podpatku a odcházela. Za sebou zaslechla tichý Maxův smích.

Cara jeho prohlášení, že by se chtěl znovu stát jejím milencem, nevěnovala příliš velkou váhu. Usuzovala, že s největší pravděpodobností se jen snaží zahnal nudu dlouhé plavby. A koho jiného by tady také měl svádět? Vždyť je na palubě jediná ženská. Anebo ji chce zabavit, jak ho o to žádal Thorne. Nebrala vážné jeho další ohromující tvrzení, že po jejich vášnivé noci na ni nemůže zapomenout a že je jí doslova posedlý. Maxe té noci zcela nepochybné zasáhlo magické kouzlo ostrova. A kvůli těm vzpomínkám v ní dál vidí objekt touhy. Ta jeho údajná posedlost přece nemohla přečkat bližší seznámení.

Caru mrzelo, že většinu své dvoutýdenní cesty mají ještě stále před sebou. Čím dříve dorazí na ostrov, tím dříve se zbaví Maxe a jeho všudypřítomné blízkosti.

Rovněž se nemohla dočkat, až dojede domů a dozví se, zda jsou nějaké nové zprávy o Isabelle. Plachetnice patřila siru Gawainovi a byla speciálně upravená, aby dosahovala vysokých rychlostí, takže v porovnání s jinými loděmi zdolávala vzdálenosti za neobvykle krátkou dobu, jenže i přesto cesta trvala déle, než by si Cara přála.

Když konečně minuli Gibraltar a šedý Atlantik nechali za zády, aby se vnořili do přívětivě modrých vod Středozemního moře, Cara se spokojeně nadechla teplého vzduchu, avšak její nálada se příliš nezlepšila. Za jasných dnů vídala na jihu berberské pobřeží, kde s největší pravděpodobností věznili Isabellu. A když si svou

přítelkyni představila ztracenou na tak obrovském území, málem propadala zoufalství.

Maxova nálada se však překvapivé zdála ještě temnější než ta její. Na začátku druhého týdne se jeho nervózní přecházení po palubě stalo mnohem zuřivější. A v noci ho občas viděla, jak se potuluje po lodi a chová se jako zvíře v kleci. Zcela očividně ho něco trápilo.

Jednou odpoledne, když znovu stál u zábradlí a vyhlížel do dálky, se konečně odhodlala a přistoupila k němu blíž.

Jestli ti to pomůže," řekla, „dám ti něco na spaní."

Max se k ní obrátil a zpražil ji jízlivým pohledem. „Z čeho usuzuješ, že něco takového potřebuji?"

„Z toho, jak se po nocích pokoušíš prošlapat kapitánu Biddickovi palubu," řekla se smíchem, ale jeho výraz zůstal dál zachmuřený.

„O vedlejší účinky laudana nestojím."

„Mam s sebou několik bylin, které nepůsobí jako laudanum. Rozhodně nepřinášejí špatné sny."

„Nemusíš o mé pečovat, anděli."

jeho strohá odpověď ji sice popudila, ale rozhodně se nemínila tak lehce vzdal. Vždyť viděla, že s nim něco není v pořádku. „Máš mořskou nemoc?"

Max mlčel lak dlouho, až už si myslela, že jí neodpoví, ale nakonec potřás! Hlavou. „Ne, ale plavba ve mně vyvolává vzpomínky na to, jak jsem se bezhlavě vrhl do války. Ačkoliv přepravní loď, která nás dopravila na poloostrov, pochopitelné neměla tak komfortní vybavení jako tato plachetnice."

Cara čekala v naději, že řekne víc, ale Max se odmlčel.

„No…" Položila dlaň na Maxovo předloktí a ucítila, jak je napjatý. Jestli ti můžu nějak pomoci, stačí říct."

Čelist se mu napjala, jako by potlačoval odpověď. Pak uvolnil paží zpod jejích prstů a řekl: „Budu v pořádku.“

Cara si uvědomila, že ho k další konverzaci nepřemluví, a tak raději odešla do své kajuty. Přesto se však nemohla zbavit myšlenek na chmurný výraz, který spatřila v Maxových modrých očích. Zajímalo by ji, jaké černé vzpomínky ho vyvolaly.

…ohlušující exploze… koňské rzáni… pád… náraz na mokrou zem… bolest v prsou… smrt?

Musí se pohnout… bláto… snaží se vstát… vpřed… Philip chce zvednout jeho koně… je zraněný… nemůže vstát…

Philip se vrací… vrhá se na zem…

„Philipe…, jdi pryč…, zachraň se.“

Usmívá se… „Snad si nemyslíš, že bych tě tady nechal…“

Natahuje ruce… rána z pistole… jeho hlava… jeho tvář… krev.

Philip klesá na kolena…

Bože, Philip ne. Ne! Prosím, Bože, Philip ne…

„Maxi, vstávej. Je to jen zlý sen.“

Její něžný hlas. Její konejšivý dotek na jeho čele…

Max se probudil zalitý potem. Znovu jeho noční můra, která mu svírá plíce.

S bolestí v prsou se divoce rozhlédl kolem. Všude jen tma. Pohupování lodi mu však připomnělo, kde je. Ve své kajutě na palubě plachetnice.

Položil se na záda a namáhavě lapal po vzduchu.

Jeho noční můra se poslední dobou zhoršovala. Byla čím dál živější, čím dál víc ho ochromovala. Pokaždé ví, co bude následoval, a přesto to nedokáže zastavit. Muže

jen mlčky ležet a s nesnesitelnou hrůzou to stale znovu prožívat.

Zavřel oči a představil si Cařinu tvář. Jeho strážný anděl. Konejší ho svým hebkým hlasem a léčivým dotekem rukou. Svýma šedýma očima, které přetékali pochopením a něhou.

Přesto mu nemůže pomoci zapomenout, zbavit ho viny.

Max prudce odhodil přikrývku, posadil se na posteli a dlaněmi si z čela setřel chladný pot. Stale cítí tutéž ostrou bolest, jako by seto odehrálo teprve včera, a ne před pěti lety. Na ten den, kdy se jeho nejbližší přítel vrátil, aby ho zachránil, a sám před jeho očima zahynul, na ten den nelze zapomenout.

Bože…, ještě stále se třásl hrůzou.

Max do plic sípavě nasál vzduch a zatoužil, aby se dokázal lépe ovládat. Nechce přece zapomenout, chce se jen zbavit bolesti.

Za dne a na pevné zemi se mu to už začínalo dařit. Často se vydával na dlouhé projížďky, vybičovával se k neskutečným výkonům, aby se unavil a mohl tvrdě usnout. Ale teď žádného koně neměl, neměl nic takového od prvního dne, kdy tahle zatracená, nekonečná plavba začala. V Londýně by zašel do Jacksonova boxerského ringu, kde by svou bolest zmírnil pomocí pěstí, fyzickým násilím. Ale na téhle plachetnici nebyl nikdo, kdo by s ním chtěl zápasit. Rozhodně ne v tuto noční hodinu, kdy většina posádky spala.

Max vstal z postele a vyšel z temné kajuty. Světlo nepotřeboval. Po paměti sáhl po noži a prstem přejížděl po jeho ostré čepeli zasazené do dřevěné rukojeti.

Philipuv nůž. Philip ho často používal k ukrácení dlouhé chvíle před započetím bitvy. Ze dřeva vyřezával

různé figurky – muže, koně, vojáky. Nevypadali tak hezky a mile jako hračky pro děti, ale zato mnohem opravdověji. Philip nosil ten nůž stále u sebe, dokonce i v onen osudný den.

A Max si ho vzal, aby nikdy nezapomněl na přítelovu oběť.

V uplynulých letech si osvojil podivný zvyk, kterým se uklidňoval, když nemohl spát. Vytáhl nůž a opakované jim házel na cil.

Znovu a znovu. Ta monotónnost ho občas vytrhla z temných myšlenek.

Max se potmě v tichosti oblekl. Pak vytáhl nůž z pochvy, opustil kajutu a vyšel nahoru na palubu, kde se dalo dýchat.

4

Cara se pomalu probrala z neklidného snu a uvažovala, co ji vyrušilo. Tiché zaskřípění dveří? Tlumené kroky na chodbě?

Chvíli tiše ležela a naslouchala lomozu větru v plachtoví, ukonejšená obvyklým skřípavým pohupováním lodě. Podivná bolest, kterou s sebou přinesl sen o Maxovi, se pomalu rozplynula, přesto se Cara nemohla zbavit pocitu, že něco není v pořádku.

Pomalu vstala z postele, nazula si střevíce a přes noční úbor si přehodila dlouhý plášť. Pak vykoukla z kajuty.

Na chodbě byla tma, stejně jako na schůdcích vedoucích na palubu. Ale když vyšla ven, srpek měsíce zaléval loď stříbrným světlem a vzdouvající se plachty jí nad hlavou zářily oslnivou bělostí.

Zatímco čekala, až si její oči přivyknou na světlo, uslyšela zprava povědomý dutý zvuk Obrátila se a na zádi proti noční obloze spatřila siluetu muže.

Svalnatá ramena jí zřetelně prozradila, o koho se jedná. Před malou chvílí přesně tytéž tvrdé svaly objímala ve svém erotickém snu. Zná jeho tělo do posledního detailu, každá jeho linie, plocha, každá šlacha se jí před rokem vryla do paměti.

Když se ozval další tupý úder, vydala se jeho směrem, přitahována jakousi neodolatelnou mocí.

Zastavila se ve stínu a tiše pozorovala Maxe, jak hází nožem. Náhle se však zarazil a prudce otočil hlavu jejím směrem, jako by vycítil její přítomnost.

„Maxi, to jsem já, Cara,“ ozvala se, neboť se nechtěla stát jeho terčem, pokud by si ji spletl s pirátem.

Dokonce i v mdlém světle zahlédla, jak uvolnil stisk na rukojeti.

„Nechtěla jsem tě rušit,“ dodala. „Měla jsem dojem, že něco není v pořádku. Nechám tě o samotě…“

„Nemusíš odcházet.“

Všimla si, jak ji upřeně pozoruje, jak pohledem klouže po rozpuštěných vlasech, které jí v bohatých kaskádách spadaly na ramena, a uslyšela, jak se zhluboka nadechl. „Docela bych tvou společnost uvítal.“

Cara s pohledem upřeným na ostrou čepel na chvíli zaváhala. Max se přinutil k úsměvu a konečně sklonil nůž. „Nejsem nebezpečný.“

*Skutečně nejsi? P*omyslela si Cara. Jí připadal extrémně nebezpečný. Rozhodně by s ním v měsíční noci neměla zůstávat sama. Stejně nevypadal, že by toužil po společnosti. Na bradě měl strniště a havraní vlasy v divoké změti, jako by si je neustále pročesával prsty.

A přece ji požádal, aby zůstala.

Zdvořile ukázal k soudku, který mu sloužil za terč, a řekl: „Prosím, posaď se.“

Váhavě přešla palubu a opatrně se posadila na okraj sudu. K jejímu velkému překvapení Max popošel kousek stranou, jako by se jí i on bál.

Jakmile však promluvil, v jeho hlase se odrážel lehký výsměch. „Copak tě vylákalo ven, zlato? Ze by příšerně tvrdá postel?“

Cara byla odhodlána udržet rozhovor v lehkém tónu, a tak zareagovala ve stejném duchu: „Máš naprostou pravdu. Příšerně tvrdá postel. A tebe? Zase jsi nemohl spát? Jestli trpíš nespavostí, Maxi, existují na to léky.“

Tvářil se neproniknutelně, ale za jeho výrazem vycítila smutek. „Na můj druh nespavosti žádný lék neexistuje.“

Možná bolest jen polevila, ale ještě nevymizela – Cara slyšela o případech vojáků, kterým trvalo léta, než se dokázali vrátit k normálnímu životu.

Při té odpovědi se zamračila. Ráda by věděla, co jí zamlčuje, jak dalece ve skutečnosti trpí. V Londýně jeho bolest nepostřehla, rozhodně nic srovnatelného s jeho utrpením před rokem. Pokud má na duši hluboké rány, stačily se zahojit jen na povrchu.

Snad bych ho měla nechat o samotě, říkala si Cara v duchu, ale místo toho vyhrkla: „Proč nemůžeš spát, Maxi? Kvůli vzpomínkám z války?“

Tiše se zasmál. „Dá se to tak říct.“ V jeho hlase se odráželo zoufalství a zloba. Nůž zasunul do pochvy a se zakloněnou hlavou hleděl na hvězdami posetou oblohu. „Copak voják může zapomenout, co viděl?“

Mohla si jen představit, co viděl. Hrůzy, které přesahují hranice lidského chápání.

Srdce se jí svíralo bolestí stejně jako před rokem. I přísná krása jeho tváře jí připomínala onu noc.

„Přála bych si, abych ti mohla pomoct,“ řekla tiše.

Podíval se na ni. „Ale vždyť ty jsi pomohla, anděli. Víc, než si umíš vůbec představit. Ta noc v ruinách…“ Na malou chvíli se odmlčel, ale pak pokračoval. Jen vzpomínka na tebe mi pomohla přežít ten příšerný rok do konce války. Kdybys neexistovala, nejsem si jistý, že bych to zvládl.“

Cara nechápavě zakroutila hlavou.

Slabě se pousmál. „Mluvím pravdu. Dala jsi mi sílu přežít další bitvu. Vrátil jsem se jen díky tobě.“

Třeba jsem opravdu nepatrně přispěla k obnově jeho síly a odhodlání, pomyslela si Cara. Max se nacházel v samotném pekle a ona mu na malou chvíli dovolila uniknout a zbavit se démonů. Nicméně nemohla souhlasit s tím, že mu zachránila život.

Přesto se zdálo, že to Max myslí vážně. „Od té noci jsem tě považoval za svého strážného anděla."

Překvapena jeho přiznáním na něj jen mlčky hleděla, zmítána vírem myšlenek a citů.

Max ji nazval svým strážným andělem, ale ve skutečnosti nemohl ani tušit, že je skutečnou *Strážkyní*. Cara cítila, jak se veškerá její obrana pomalu boří. Až doposud vůbec netušila, jak moc pro něho znamená, a popravdě řečeno, točila se jí z toho hlava. Je skutečně možné, že je pro něho tak důležitá?

Opětovala jeho intenzivní pohled a náhle po něm zatoužila tak silně, až ji to vyděsilo.

Teď však nešlo o její pocity, ale o něj. Kdyby ho přiměla, aby se jí se svými špatnými vzpomínkami svěřil, snad by se mu ulevilo. „Bylo to hodně zlé? Myslím hrůzy války."

Pozorovala jeho krásnou tvář a náhle v ní zahlédla zoufalství a samotu. Utrpení, které se mu zračilo v očích, jí svíralo srdce a téměř nedovolovalo dýchat.

„Existuje jedna noční můra, která se mi stále vrací," řekl Max ochraptělým hlasem.

„Jaká noční můra?"

„Můj blízký přítel…" Hlas se mu náhle zlomil a Max sklopil zrak.

Cara ho nemohla takhle vidět. Nesnesla jeho utrpení. Tolik by ho chtěla zbavil temných stínů, které se mu

usadily na duši. „Chci li pomoct," zašeptala. Zhluboka se nadechl. „Na tohle neexistuje lék." Ale třeba ano.

Cara jen tak mlčky seděla a bojovala s pocity, které ji zaplavovaly – se svou vlastní touhou, s potřebou utěšit ho.

Po chvíli pomalu vstala a váhavě došla až k němu. Udělala by cokoliv, jen aby ho zbavila bolesti a smutku, který mu nedá spát. Natáhla ruku a položila ji na Maxovu horkou tvář.

„Caro…," řekl varovně.

V jeho očích viděla touhu a divoký hlad, cítila na své paži jeho křečovitý stisk a viděla, jakou bitvu sám se sebou svádí.

Pak však zvedl ruku a opatrně se dotkl divoké změti jejích vlasů, jako by se bál, aby jí neublížil.

Upřeně zíral na jemu tak milou tvář, která se koupala ve stříbrném svitu měsíčních paprsků, a znovu musel svádět bitvu touhy a rozumu. Po tom, co mu Cara právě nabízela, toužil nadevše, ale nevěřil si. Kdyby se jeho rty dotkly jejích, přestal by se ovládat a neskončil by dřív, dokud by se neponořil hluboko do jejího hebkého těla. Pak by ji vzal do náručí a odnesl do své kajuty, kde by po zbytek noci ukájel své primitivní pudy.

Max zaťal zuby a s vypětím všech sil se snažil odolat své touze. Věděl, že kdyby se chtěl zmocnit jen Cařina těla, uspěl by. V jejích očích viděl tutéž touhu, která spalovala jeho. Byla připravena, aby si ji vzal.

Jenže on chtěl víc. Mnohem víc než jen soucit, který u ní vzbudil. Chtěl její *vášeň,* bezbřehou a zcela jednoznačnou.

Bojoval s touhou vzít si ji, hned tady a teď.

„Měla bys jít," řekl drsným hlasem. Nečekané ji popadl za ramena a prudce ji od sebe odstrčil.

Cara na něho zůstala mlčky hledět a nechápavě pozorovala jeho tvář.

„Nechci, abys mě utěšovala, drahoušku."

O tom by se dalo diskutovat, pomyslela si Cara hořce. Nevěděla, jestli se má cítit ponížená nebo rozzlobená, ale rozhodné se s ním nemínila dohadovat.

„Dobře. Jak chceš. Nechám tě tady ve společnosti tvé pochmurné nálady."

S hrdě zdviženou bradou se prudce obrátila a přes palubu mířila rovnou ke schůdkům do podpalubí.

Když prošla temnou chodbou a zavřela za sebou dveře své kajuty, vzteky se doslova třásla. Vždyť se mu znovu nabídla! A tentokrát ji jednoznačné odmítl.

Mrštila sebou na tvrdou palandu a s tváří zabořenou do přikrývky v duchu proklínala jeho i sebe. Pak zaťala pěsti a začala bezhlavě bušit do polštáře. Proč jen ze sebe udělala takovou husičku?

Může být ráda, že Max o její útěchu nestojí. Ze neudělala tutéž hloupou chybu jako před rokem. Kdo to jakživ viděl, dát mu své tělo ve snaze vyléčit jeho duši! Snad se už mohla poučit.

Jednou provždy se musí zbavit všech změkčilých ženských citů, které v ní Max vzbuzuje. Veškerého slitování, touhy i nemravného chtíče.

Bezpodmínečně.

Buď tu jeho zatracenou přitažlivost přemůže, nebo na to zemře.

Max stál u zábradlí, do zad ho příjemné hřálo slunce a on vzpomínal na noční setkání s Čarou. Zachoval se sice vůči ní drsně, ale v dobrém úmyslu. Nemůže přece

zneužívat jejího vrozeného soucitu se zraněnými. Chce ji tolik, až to bolí – ale ne takhle.

Ani se jí nechce svěřovat se svým tajemstvím. Nechce, aby věděla, jak často se v noci probouzí zbrocený potem, lapá po dechu, kterého se mu nedostává, a třese se při vzpomínce na Philipovu smrt. Beztak jí toho včera v noci řekl až příliš, až příliš odkryl své nitro.

Ale přesto Cařina něha zahnala něco z toho chladu, který ho svíral.

A nebylo to poprvé. Po jejich milování v ruinách antických lázní si uvědomoval, že mezi nimi vzniklo zvláštní pouto. Stala se jeho strážným andělem, který nad ním bděl a dával pozor, aby se mu nic zlého nepřihodilo.

Už dávno přestal počítat, kolikrát ho utěšovala a pomohla mu přečkat nekonečné hodiny bezesných nocí. Občas tiše volala jeho jméno, aby ho probudila z noční můry. Občas mu zpívala, a ukolébala ho tak k blaženému spánku. A občas jeho představivost došla tak daleko, že s ní dokonce hovořil.

Ustavičně si v mysli vyvolával její milovaný obraz, úmyslně o ní snil, aby tím zahnal trýzeň.

Kdyby nebylo jí, jistě by se během posledního roku zbláznil.

A možná se tak i stalo. Stále nemohl zapomenout na tu hrůzu, co se odehrála v bitvě u Talavery. Nedokázal si odpustit.

Jak můžeš žít sám se sebou, když tvůj nejlepší přítel pro tebe položil život?

Max tupě zíral na blankytnou hladinu průzračného moře, na které se odrážely sluneční paprsky. Nebýt jeho, Philip by nikdy nenarukoval. Philip Hurst byl dědicem hrabství a nejstarší synové šlechty nebyli určeni za

potravu pro děla. Ale nepotřeboval moc přemlouvání, aby Maxe následoval do války.

Oba byli tak dychtiví, tak zatraceně idealističtí. Cestou na poloostrov se smáli a žertovali, kolik žabožroutů rozdrtí. Jenže netrvalo dlouho a oba poznali krutou realitu války.

Max zaťal zuby. Nikdy s nikým o smrti svého přítele nehovořil. Nedokáže se svěřit se svým žalem a pocitem viny. Dokonce ani Caře ne. Ale měl na ni být něžnější.

Toužil po její útěše. Potřeboval ji. Z jejích doteků proudilo něco příjemně uklidňujícího. Ale mnohem více chtěl její vášeň.

Max se obrátil a zády se opřel o zábradlí. Postavil se tak, aby Caru spatřil okamžitě, jakmile vyjde na palubu.

Tolik ji chtěl. Žár, který vzplanul tehdy v noci v ruinách, stále doutnal. Její jediný dotek mu byl jasným důkazem. Jenže po včerejší noci bude muset Caru o své touze přesvědčit.

Bez rozmyslu ji od sebe odvrhl, ale teď, když prohlédl svou chybu, ji chce získat zpátky.

Musí jí dát jasně najevo, že jeho smutek nad ztrátou přítele nemá co do činění s tím, co cítí k ní.

Cara vyšla na palubu a spatřila Maxe. Vzpomněla si na předchozí noc a tváře se jí zbarvily studem. Ještě stále cítila pokoření z jeho chladného odmítnutí.

Když uviděla, že se vydal jejím směrem, hrdě zvedla bradu a zůstala stát na místě. Vítr mu čuchal havraní vlasy a jeden pramen mu spadl do čela. Vypadal mladší a zranitelnější. Zaťala pěsti, aby se ovládla a potlačila v

sobě nutkavou touhu dotknout se ho a vrátit černou kadeř na místo.

Než mohla cokoliv udělat, Max naštěstí zvedl ruku a předešel ji. „Musím se ti omluvit, andělí. Vím, žes mi včera večer chtěla pomoct.“

Obezřetné ho pozorovala. „Ano, to jsem chtěla.“

„Nerad hovořím o svých nočních můrách.“

„Toho jsem si všimla,“ řekla Cara suše. „Ale nemusíš se bát, svou chybu už nezopakuji. Už se tě nikdy nebudu snažit utěšit.“

„Tolik lituji toho, co jsem udělal. Ale minulou noc jsem chtěl víc než jen políbení. Věděl jsem, že kdybych začal, nedokázal bych přestat.“

Temný odstín v jeho očích jí prozradil, že mluví pravdu. „No, to je teď už jedno,“ odvětila Cara s lehkým pokrčením ramen.

„Ale to vůbec není jedno,“ nesouhlasil Max.

Přistoupil těsně k ní, jednou rukou ji zezadu objal kolem krku a sklonil se k ní. Políbil ji tak něžné a svůdně, až se Caře zatočila hlava.

Cara překvapeně zalapala po dechu, zcela neschopná jakékoliv obrany. Jak v ní může obyčejný polibek rozechvět každičký nerv, naplnit ji bezbřehou touhou? Chutnal jako opojné víno a Cara náhle pocítila, jak se jí tělem začaly rozlévat slastné vlny vzrušení.

Jeho polibek se jí však zdál příliš krátký, Max ji pustil příliš náhle.

Zatímco důkladně prozkoumával její tvář, Cara jen tiše stála zcela zbavená slov a nechápavé hleděla do nekonečných hlubin jeho modrých očí. Podle spokojeného výrazu, který z něho doslova vyzařoval, se mu to, co viděl, muselo zamlouvat.

„Myslel jsem si to," řekl tiše. „Nedokážeš předstírat lhostejnost o nic více než já."

Cara zvedla bradu a zpražila ho rozzlobeným pohledem. „Co si to dovoluješ, líbat mě tady, kde by nás mohl kdokoliv vidět?"

„Příště tě políbím v soukromí."

„Žádné příště nebude!"

„Samozřejmě že bude. Právě jsem se přesvědčil."

„O čem?"

„Že tě chci, můj sladký andělí. A že ty mé chceš stejně silně jako já tebe."

Cara si musela v duchu přiznat, že má pravdu. Chtěla ho, a přímo neodolatelně. Jenže mu nemínila prokázat tu laskavost, aby mu dala za pravdu.

Zhluboka se nadechla a z kapsy svého pláště vytáhla ostrý nůž. Když ho Max uviděl, zúžil oči.

Jak vidíš," prohlásila, „i já mám nůž." Tentokrát se zatvářil zaskočeně Max.

„Nemusíš se bát, nechci ti ublížit," řekla Cara se shovívavým úsměvem. „Napadlo mě, že bychom mohli spolu soutěžit."

„Soutěžit?"

„Ve vrhaní nožem. Dělat něco, co by nás oba na chvíli zabavilo. Chtěla jsem ti to navrhnout ještě předtím, než jsi mé tak negalantně napadl. Co ty na to?" Zeptala se, když Max stále mlčel. „Bojíš se, že budu lepší než ty?"

Pobaveně se ušklíbl. „Asi bych měl. Pomalu začínám chápat, že není moudré podceňovat tě."

„To máš pravdu. Ale budeme muset počkat do odpoledne. Slíbila jsem kapitánu Biddickovi, že mu dnes

ráno dopíšu lodní deník. On na to totiž moc není. Řekněme ve tri hodiny?“

„Dobře, anděli. Tedy ve tři.“

Sešli se v určený čas a společně se domluvili na přesných pravidlech zápolení – platí nejlepší z deseti hodů na každý cíl, deset různých cílů tvoří jednu hru, tři hry zápas.

.Je docela možné, že se ti podaří vyhrát, protože jsem už vyšla ze cviku,“ přiznala Cara, když rozestavili soudky do různých výšek a vzdáleností a modrou barvou na ně nakreslili terče, „ale rychle se dostávám do tempa.“

„Vzpomínám si,“ řekl Max a v očích mu tančily pobavené jiskřičky smíchu.

Cara ztuhla, neboť pochopila, že Max mluví o jejich společné noci. Do rozpaků ji však uvedla až jeho další věta.

‚Jestli vyhraji, chci tě jako cenu.“

„To rozhodně ne! Budeme hrát o peníze.“ Když Cara provedla svůj první cvičný hod a nuž se zabodl jen několik centimetrů od modrého oka, Max uznale pokýval hlavou. „Kdo tě to naučil?“

„Otec.“

„Asi měl o výchově mladé dívky zvláštní představy.“

Kdybys znal byť jen polovinu pravdy, pomyslela si Cara. „To je pravda. Ale náš ostrov je k nekonvenčním ženám tolerantní. Žije tam i spousta svérázných mužů. Znala jsem piráta, který ze všeho nejraději vrhal nožem na živý cíl.“

„Tak si představoval zábavu?“

„Asi ano, ale jednou se setkal s pirátem, který dával přednost šavli, a přišel o hlavu.“

„Vidím, že na tvém ostrově žijí krvežízniví lidé.“

Cara se záhadně usmála. „Ani ne, jen se nevyhýbáme dobrodružství.“

Toho dne slunce pálilo tak, že si Max musel sundat kabát. Cara pozorovala pevné svaly, které se jasně rýsovaly pod bílou košilí, a nalhávala sama sobě, že jí srdce bije jako zběsilé jen vzrušením ze hry.

Když konečně začali soutěžit, oba zmlkli, poněvadž k vítězství bylo třeba soustředění. Cara sledovala Maxe a znovu si uvědomila, že má co do činění se skutečným mistrem. Zdálo se, že Max hází s naprostou nenuceností, ale přesto se jeho nůž vždy strefil clo cíle. A na rozdíl od ní se dokázal vyrovnat s houpáním lodi.

Zlobilo ji, že je Max tak dobrý. Jí trvalo dlouhé roky, než se tvrdým úsilím dostala tam, kde je nyní.

A ještě více ji trápilo, že se nedokáže zbavit obdivu, který k němu cítí. Byl stejně dobrý jako Strážci, kteří ji učili. Mnohem znepokojivější však byl fakt, že na Maxe reaguje zcela odlišně než na ostatní Strážce. Nemůže v něm vidět svého bratra. Ryzí sexualita, která z něho doslova prýštila, se prostě nedala jen tak ignorovat, stejně jako vitální energie. Nejvíce ji však ohromovala jeho téměř hmatatelná mravní síla.

Byl každým coulem válečník a toto zjištění probouzelo válečníka i v ní.

Cara si náhle uvědomila, že právě proto jí je tak nebezpečný.

Maxe vyzvala k souboji jen z jediného důvodu. Chtěla ho odradit od pošetilé touhy tím, že se mu předvede jako

mužatka. Zdálo se však, že na Maxe její nekonvenčnost působí zcela opačně.

Málem začala litovat, že mu vůbec soutěžení nabízela. Zvláště pak, když z blaženého výrazu jeho tváře poznala, že si to skutečně užívá.

Když zápas skončil, Cara dlužila Maxovi šest šilinků, které však odmítla zaplatit.

„Počkej ještě do zítřka. Určitě tě porazím a peníze vyhraji zpátky," nabídla s odhodlaným pohozením hlavy.

Na tváři se mu usadil líný úsměv. „Už jsem ti někdy řekl, má krásná čarodějko, jak miluji výzvy?"

Cara měla nepříjemný pocit, že teď nemluví jen o jejich utkání ve vrhu nožem.

‚Já také," odvětila.

Max se na ni zkoumavě podíval a Cara cítila, jak jí pod jeho provokativním a smyslným pohledem zběsile tluče srdce.

„Pak bych řekl, že se k sobě skvěle hodíme."

Caru zamrazilo. V duchu si myslela totéž. Jenže stejně věděla, že bude muset vynaložit nejen všechny své schopnosti, ale i veškerou sílu vůle, aby proti Maxovi obstála.

Ačkoliv Cara nikdy nevyhrála, přece jen měla z jejich soutěžení nakonec radost. Nejenže jí během posledních dnů cesty pomohlo překonat neklid, ale hlavně díky němu alespoň na chvíli dokázala zapomenout na Isabellu a na její zmizení.

Netrvalo dlouho a minuli Ibizu a další Baleárské ostrovy, Mallorku a Menorku, a nepříjemný pocit v žaludku se pomalu začal vytrácet. Brzy bude doma. Konečně bude moci udělat něco, čím by pomohla své

drahé přítelkyni. Tohle nekonečně dlouhé čekání ji ubíjelo.

Těšila se na Cyrenu i kvůli Maxovi. Věděla, že blahodárný účinek ostrova mu jistě udělá dobře, ačkoliv poslední dobou se zdálo, že jeho neklid odezněl. Horlivé se připravoval na jejich pravidelná utkání, která ho povzbuzovala stejně jako ji. Cara však věděla, že i přesto se v noci často budí a bezcílně bloumá po palubě.

A konečně chtěla být doma i kvůli sobě samé. Doufala, že ji důvěrně známé prostředí pomůže najít klid a ztracenou rovnováhu. Stále se totiž nemohla zbavit sžíravé touhy, kterou v ní Max probouzel, zvláště pak v nocích zalitých měsíčním svitem.

Poslední noc plavby večeřeli s kapitánem a prvním důstojníkem. Když po jídle kapitán Biddick pozval Caru na malou procházku, Max se k nim bez váhání přidal. Po chvíli však kapitána odvolali, aby zasáhl v neodkladné záležitosti týkající se disciplíny na palubě. Caru to rozladilo.

Jakmile osaměli, znovu ji zachvátil ten nepříjemný stísněný pocit, který zakoušela v prvních dnech plavby. Měsíc dorostl teprve do své půli, přesto zářil dostatečně silně, aby mořskou hladinu změnil v mihotavé zrcadlo, které jí připomínalo kouzelnou noc jejich vášnivého milování.

A když se Max zastavil a podíval se jí do očí, poznala, že myslí na totéž. Intenzita jeho pohledu způsobila, že Caře začalo prudce bušit srdce a podél páteře cítila podivné chvění.

„Pokaždé, když měsíc takhle září," řekl ochraptělým hlasem, „myslím na naši noc."

Cara neměla v sobě tolik vnitřní síly, aby mu odpověděla. Jestli měl v úmyslu připomenout jí vášeň, kterou spolu sdíleli, pak se mu to podařilo. Nemusel se jí ani dotknout. Stačila jen jeho blízkost a Cařino tělo reagovalo s nečekanou dychtivostí. Srdce se třepotalo jako křídla motýlů a pokožka pálila po neuskutečněných dotecích.

Prudce se od něho obrátila, chytila se zábradlí a bezradně hleděla na stříbrnou hladinu nekonečného moře.

Max stál těsně za ní a mlčel. Možná se znovu, jako už posté, oba ocitli ve svém tajném snu, ve skrytém světě uprostřed antických ruin.

Jenže kdyby skutečně snila, pomyslela si Cara omámeně, Max by rozepnul ozdobné sponky na jejím účesu, nechal vlasy volně spadnout na ramena a něžné by je hladil. Kdyby snila, teď by ji objal a dlouhými prsty by se začal mazlit s touhou zduřenými bradavkami. Kdyby snila…

Cara zavřela oči. Už nechce snít. Touží po jeho dotecích, po vášnivých polibcích i po jeho milování. Když stojí blízko Maxe, cítí se tak živá, bezstarostná a divoká. Zosobňoval pro ni veškeré pokušení světa.

Zhluboka se nadechla. Tolik chtěla, aby se jí dotkl.

Jako by četl její myšlenky, něžně ji objal kolem ramen a rty přitiskl do hebkých vlasu.

Každičký sval v jejím těle se napjal. Pak se Max sklonil níž, přiblížil rty k citlivé pokožce na Cařině šíji a dráždil svým horkým dechem všechny její smysly.

Jistě mě úmyslně trápí, pomyslela si Cara.

Málem slyšela tlukot vlastního srdce. Bradavky jí ztuhly a pálily touhou a mezi stehny se rozlévalo slastné

teplo nestoudného chtíče. Chtěla cítit Maxův dlouhý úd, jak pomalu klouže do středu jejího ženství…

Když se jeho rty dotkly Cařiny šíje, vyklenula se a toužebně se k němu přitiskla. Maxova fyzická přitažlivost ji zcela ovládla. Stejně jako tehdy poprvé, ne-li víc. Vzplanula v ní touha, hladové divoké volání.

Proboha, tohle je nebezpečné, varoval ji vnitřní hlas. Max je nebezpečný. Probouzí v ní příliš citů. Příliš touhy.

Musí to *hned* přestat. Dřív, než ji jeho přitažlivost přemůže a ona zase podlehne pokušení…

Prudce se od něho odtáhla a na třesoucích se nohách začala pomalu couvat směrem ke své kajutě. „Raději už půjdu," řekla rozechvěle. „Zítra dorazíme domů a já se potřebuji dobře vyspat."

Nesnažil se ji zastavit, ale celou cestu za sebou cítila jeho pohled. Srdce jí bilo touhou a tělo se chvělo žádostivostí.

Bez dechu proběhla chodbou, vrazila do své kajuty a prudce za sebou zavřela dveře. Náhle se jí zdálo, že je příliš velké horko. Otevřela malé okýnko a nechala noční vítr, aby jí zchladil horký-tep. Jak je jenom možné, že se nedokáže ovládat? Může za to měsíc nebo Max? Vždyť je Strážkyní – ženou bojovnicí. Nejednou čelila situacím, kterých by se zalekli i ti nejsmělejší.

Přesto Maxovi nedokáže vzdorovat.

S tichým klením Cara zoufale zaťala pěsti. Nesmí připustit, aby to pokračovalo. Musí najít nějaký způsob obrany.

Buď se jí to podaří, nebo ji Max pomalu připraví o rozum.

Cara se celou noc neklidně převalovala na posteli, ale hned ráno začala osnovat svůj plán. Jakmile dorazí na Cyrenu, musí najít někoho, kdo by zaujal Maxovu pozornost místo ní. Krásnou ženu, která by ho přitahovala a dokázala ho utěšit. V duchu už měla vytipované dvě kandidátky, obě mnohem krásnější a smyslnější než ona sama.

Snad potom od ní konečně odvrátí svou nevítanou pozornost.

Jakmile se Cara jednou rozhodla bojovat, hned si připadala silnější a méně zranitelná. Po snídani vyrazila na palubu a vyhlížela pevninu.

Když z plachtoví uslyšela nadšený křik posádky, věděla, že co nevidět budou doma. A také že ano. Netrvalo dlouho a na horizontu se objevil temný pruh země. A posléze se tečka zvětšovala, dokud Cara nespatřila obrysy dvou zalesněných vrcholů.

Při pohledu na milovaný ostrov jí srdce poskočilo radostí. Dokonce i z takové vzdálenosti ji jako vždy okouzlil a zahřál ji u srdce. I vzduch tu byl svěžejší, zářivé nebe modřejší a moře oslňovalo nesčetnými odstíny safírové, tyrkysové a akvamarínové.

Kouzlo ostrova na ni mělo okamžitý utišující efekt. Tvář nastavila horkému slunci a plnými doušky clo sebe nasávala jeho blahodárnou energii.

Maxovu přítomnost vycítila dříve, než na ni promluvil. „Vypadáš, jako bys skládala hold bohu slunce.“

Cara se usmála a na tváři se jí rozhostil blažený výraz. „A víš, že ani nejsi daleko od pravdy? Odjakživa tu uctíváme Apollóna.“

„Asi jsi ráda, že už jsi doma?“ Zeptal se Max a postavil se vedle Cary.

Vášnivě přitakala. „Na světě není místo, kde bych byla raději.“ Zvídavě se na něho podívala. „Copak ty nejsi nejraději doma?“

„Myslím, že ne. Domů mě nic netáhne. Pravděpodobně proto, že jsem tam od té doby, co jsem vstoupil do armády, téměř ani ne-pobýval. Má panství leží v Yorkshiru. Tamější země má svou osobitou drsnou krásu, ale tvému ostrovu se nevyrovná.“ Max se na chvíli odmlčel. „Budeš mi o Cyreně vyprávět? Při mé poslední návštěvě mě příliš zaměstnával Yatesův zdravotní stav. Ani jsem neměl čas trochu se porozhlédnout. Ale všiml jsem si, že tu žije několik tisíc obyvatel rozličných národností.“

„Ano,“ odpověděla Cara. „Z převážné části zde žijí Španělé, ale také Britové, Francouzi, Italové a několik Reků.“

„Thorne říkal, že zdejšími prominenty jsou rodiny z Británie. Proč zrovna Britové?“

Cara na chvíli zaváhala. Nevěděla, kolik toho může říct. Pozoruhodná historie ostrova, příběh o tom, jak byl před mnoha staletími osídlen prvními Strážci meče, byla dobře utajovaným tajemstvím.

„Dalo by se říct, že hlavním důvodem byla válka. První Britové na ostrov přišli již před dávnými časy, dokonce ještě předtím, než Maurové přejali kontrolu nad západními oblastmi Středozemního moře. Během staletí se na ostrově usadili další britští exulanti, kteří svou vlast opustili buď z politických, nebo z válečných důvodů. Cyrena se nakonec stala državou Španělů a ti ji – asi před sto lety – postoupili Britům.“

„Po podepsání Utrechtské smlouvy.“

„Přesně tak, spolu s Menorkou a Gibraltarem. Od té doby počet anglických obyvatel výrazně stoupl a Španělům nezbývalo nic jiného, než se nám přizpůsobit. Menorka se po několika letech navrátila zpět Španělům, ale Cyrena zůstala britským protektorátem. Máme ale vlastní vládu i vlastního guvernéra. Vždy jsme tíhli spíše k nezávislosti.“

„Ale jak se vám podařilo uhájit si ji celá ta dlouhá léta před všemi dobyvateli?“

Jsme natolik moudří, abychom mocnostem platili tribut,“ řekla Cara suše. „A samozřejmě velkým štěstím je, že jsme izolovaní a máme svou vlastní přirozenou ochranu. Copak nevidíš tamty útesy?“ Ukázala na rozeklané skály, které lemovaly západní pobřeží pevniny. „Na většinu ostrova se z moře prostě nedostaneš. A také máme tři pevnosti a množství strážných věží. Ty najdeš ve všech zranitelnějších zálivech či v přístavu. A podívej se na tu bílou čepici pod námi.“

Cara ukázala moře, kde blankytně modrá hlubina ustoupila podmořské zelenavé mělčině pokryté bílými chomáči mořské pěny. „To jsou podmořské útesy obklopené nebezpečnými proudy. Kapitán Biddick samozřejmé zná bezpečnou cestu do přístavu, ale pro cizince to může být velký problém.“

„Takže Cyrena unikla krvavé historii, která postihla většinu středomořských ostrovů.“

„Díkybohu ano,“ řekla Cara. „Největší hrozbu vždy představovali piráti. V historii Cyreny jsou záznamy o nejednom jejich útoku, kdy vydrancovali osamocenou osadu, ale skutečně velká invaze se jim nikdy nepodařila. Když se před devíti staletími pokusili Cyrenu napadnout Maurové, polovinu jejich loďstva smetla obrovská bouře.

A když se před deseti lety pokusili o útok Francouzi, na několik dní je obklopila podivná mlha a nejedna jejich loď skončila roztříštěná na útesech.“

Max se tvářil značně nedůvěřivě.

„To jsou historická fakta, ne legendy,“ trvala na svém Cara.

Pomalu obeplouvali jižní cíp ostrova a Maxovi se tak naskytla úchvatná podívaná. Musel uznat, že Cara o přirozené ochraně ostrova rozhodně nepřeháněla. Vysoké útesy, podmořská skaliska, zákeřné proudy, to všechno představovalo pro dobyvatele značné nebezpečí.

A navíc během jejich cesty do přístavu napočítal osm strážných věží a na západním pobřeží si všiml impozantních pevností. Východní část ostrova, kde se kopce zdály nižší, a tudíž zranitelnější, střežil hrad.

„Tamhle žije sir Gawain Olwen,“ ukázala na něj Cara. „Ten hrad je majetkem jejich rodiny už mnohá staletí.“

„To je ten muž, který je hlavním představitelem ministerstva zahraničí ve Středomoří? Thornův nadřízený?“

„Ano.“

Jakmile dopluli blíže k přístavu, Max si všiml, že ho na jihovýchodě střeží další masivní pevnost vyzbrojená děly. Aby dorazili do přístavu, budou muset proplout úžinou mezi dvěma skalnatými výběžky.

Vskutku skvělá ochrana.

Když plachetnice změnila kurz a začala vplouvat do úžiny, Cara ukázala napravo. „Thornova vila, kde budeš bydlet, leží několik mil dál, v malé zátoce. Je odtamtud nádherný pohled na moře.“

„A kde jsou ty ruiny? Pamatuji si, že ležely někde na východě, ale kde přesně?“

Cara cítila, jak při zmínce o rozvalinách antických lázní rudne. „Asi sedm mil severně od Thornova domu.“

„Rád bych se tam s tebou znovu podíval.“

Srdce jí poskočilo a začalo bít jako o závod. Chodívala tam zřídka, měla na to místo příliš mnoho pohnutých vzpomínek. A rozhodně tam nepůjde s Maxem. Věděla, že by v jeho přítomnosti ztratila sebekontrolu.

„Ráda ti nakreslím plánek,“ řekla. ‚Abys tam mohl jít sám.“

„Neřekl bych do tebe, že jsi takový zbabělec.“

Příkře se na něho podívala. Já nejsem zbabělec. Prostě nechci skončit jako tvá milenka.“

„Proč ne?“

Protože z toho nic nevzejde. Protože se už znovu nechci cítit tak zranitelná. Protože mě stejně opustíš…

„Protože se na Cyreně stejně nezdržíš,“ odpověděla.

„Zdržím se dost dlouho, abychom lépe poznali jeden druhého. Existuje ještě mnoho způsobů milování, které jsem ti neukázal.“

Srdce jí udělalo kotrmelec, ale Cara se přinutila k bezstarostnému úsměvu. ‚Asi se opakuji, ale musím ti připomenout, že nemám zájem.“

„Odpusť, ale nevěřím ti.“ Max zvedl ruku a bříškem palce obkreslil křehkou konturu Cařina spodního rtu. Když Cara prudce ucukla, spokojeně se usmál. „Vidíš? To, co cítíš, nemůžeš jen tak zapřít.“

Opravdu nemohla. Stačil Maxův jediný dotek a přeskočil mezi nimi oheň.

„Nemůžeš předstírat, že tě nepřitahuji,“ zašeptal ochraptěle. „Včera večer jsem před sebou viděl vzrušenou ženu. Mělký dech, zrychlený puls, ruměnec…“

„Možná ano,“ přiznala Cara. „Ale podle lékařských knih je takové vzrušení zcela běžný, přirozený projev.“

„To proto po celém těle cítíš takové chvění?“

Jak může zatraceně vědět, co cítí? Copak si uvědomuje i její napětí mezi stehny? Ví snad o bradavkách zduřelých touhou, které pulzují bolestnou rozkoší…?

Cara odvrátila znak a předstírala, že zaujatě pozoruje okolní skaliska. „Přirozený projev,“ prohlásila a její hlas jí náhle připadal cizí. „Prostě spontánní fyzická reakce na… přitažlivého muže. A stejně tak se dá vysvětlit i tvůj stav.“

Zpražila Maxe provokativním pohledem. „Samci snadno podléhají pohlavnímu pudu. A já jsem si jistá, že přesně tohle je tvůj problém. Prosté trpíš chtíčem.“ Chápavě se usmála. „A já znám skvělý lék. Jinou ženu, která tě zaujme. Na ostrově žije několik krásek, které tvou pozornost uvítají s velkým nadšením. Zvláště dvě jsou velice přitažlivé. Rozhodně mnohem více než já. Hned při první příležitosti vás představím.“

Max ji pozoroval s jen těžce skrývaným pobavením. „Nezajímá mé žádná jiná žena než ty, drahoušku.“

Je to pravda, pomyslel si překvapeně. Stále po Caře hluboce touží. Uplynulé dny společného pobytu na lodi jeho touhu jen zvýšily.

Cara ho dokáže vzrušit jako žádná jiná žena. Cařino neustálé odmítání proti jeho vůli narušilo ochranný štít, který kolem sebe vybudoval, a pomalu ho probouzelo k novému životu. A poprvé od Philipovy smrti temné vzpomínky na tragédii bledly.

Ach ano, chce Caru. Od minulého týdne čím dál víc. Od té doby, co jí řekl o svých nočních můrách, se děsivé sny utišily. Potíž byla jen v tom, že se změnily v erotické… A Cara v nich hrála hlavni roli, i když se je

snažil krotit. Když tady stál a díval se na ni, živě si vzpomínal na pocity, které ho ovládly, když pronikal do jejího hebkého těla. Vší silou se musel ovládat, aby se ubránil nutkavé potřebě zmocnit se jí a znovu okusit její sametovou horkost, která ho obklopila…

.Jsem si jistý, že se jednou zase budeme milovat," řekl Max s naprostou neochvějností.

Cara tázavě vyklenula obočí a stísněně se zasmála. Jsi velice arogantní."

Jen sebevědomý."

„Tvá sebedůvěra je klamná. Já se nenechám jen tak lehce svést."

„Vyzkoušíme to?" Zeptal se Max.

Cara se zamračila. „Co tím myslíš?"

„Mohli bychom uzavřít sázku. Schválně, jak dlouho mi dokážeš odolávat? Já říkám, že je to jen otázka pár dní."

Max viděl, jak si ho obezřetně prohlíží a v duchu uvažuje, jakou má šanci. Úmyslně provokoval, ale pochyboval, že by před takovou výzvou couvla. Cara Eversová nepatřila k ženám, které se dají zahnat na ústup. Měl pravdu.

„Dobrá tedy, ale za určitých podmínek," řekla. Jestli uspěji, má výhra bude, že mě jednou provždy přestaneš obtěžovat. Souhlasíš?"

.Ano, protože vím, že se ti to nepodaří. Teď zbývá určit období. Řekněme do příštího novoluni?"

„Ale to je více než čtrnáct dní."

„To se vzdáváš tak brzy?"

Odhodlaně zvedla bradu a zpražila ho rozhněvaným pohledem. Jak myslíš. Jestli chceš soutěžit, mileráda ti vyjdu vstříc. Ale ujišťuji tě, že prohraješ."

Max měl co dělat, aby skryl svůj vítězoslavný úsměv. Cara si možnost porážky zřejmě vůbec nepřipouští, ale ani on ne. Má v úmyslu zvítězit a k tornu použije veškeré možné zbraně.

Odvrátil se a zahleděl se na přibližující se přístav, který oplýval hřejivým půvabem Středomoří. Kolem se ozýval ohlušující křik racků a rybáků, jež jim mířili v ústrety.

Na svahu nad přístavem se v záři slunečních paprsků vyhřívalo životem kypící město. Nabílené domky s červenými střechami se třpytily v poledním slunci a jejich bělostnou krásu stínily jen vysoké palmy a pnoucí se bouganvílie. Dolů k moři se klikatily dlážděné uličky. Přístav byl cítit solí a rybami, ale zářil čistotou. Kromě několika rybářských člunů zde kotvily i dvě větší lodě. Cara je zcela zřejmě poznala a oddychla si.

Max se jí právě chtěl na ně zeptat, když vtom kapitán vydal rozkaz skasat plachty.

Jakmile přistaneme," promluvila Cara jako první, „kapitán Biddick s tebou někoho pošle, aby ti ukázal cestu k Thornově vile. Je to jen kousek od města."

„Ty se mnou nepůjdeš?"

Uštědřila mu vyzývavý úsměv, který mu připomněl jejich sázku. „Nebudeš mě potřebovat. A já se musím co nejdříve sejít se sirem Gawainem, abych zjistila, jestli se po dobu mé nepřítomnosti dozvěděl něco o Isabelle. Rovněž mu musím předat hlášení."

„Co kdybychom si při té příležitosti promluvili o mé účasti na akci?"

„To bude muset počkat. Bude potřebovat čas, aby si mohl přečíst Thornův doporučující dopis a poté zvážit, jak nám můžeš být užitečný – pokud vůbec."

Max se ušklíbl. „Tak se mi zdá, že o mou pomoc příliš nestojíš. Mohu ti věřit, že mě v očích svého nadřízeného neočerníš, andělí?“

Jestli jsi tak dobrý, jak tvrdil Thorne, pak tvou pomoc mileráda přijmu. A mohu tě uklidnit. Sir Gawain si o tobě udělá úsudek sám. Charakter člověka obvykle pozná na první pohled.“

Max chtěl na obranu svého charakteru něco říct, jenže Cařina pozornost se již soustředila na přístavní molo.

„Někdo by mě tady měl čekat,“ mumlala a pohledem prohledávala dav, který se shromáždil v přístavu. „Ach, seňor Verra.“

Zvedla ruku a zamávala na vysokého snědého muže, který stál vedle povozu taženého dvěma mulami. Seňor Verra, jak ho Cara nazvala, s úsměvem okamžitě zamával v odpověď.

„Doufám, že mi odpustíš, když tě led opustím,“ řekla Cara sladce, přičemž z výrazu její tváře se dalo vyčíst, že se nemůže dočkat, až se ho zbaví.

„Samozřejmě,“ odvětil Max zlehka. „Tvá přítelkyně lady Isabella má ovšem přednost. Uvidíme se zítra?“

„Snad pozítří. Doktor Allenby mé zítra jistě bude potřebovat. Vždyť celou tu dobu, co jsem byla na cestě, se musel obejít bez asistenta. Ale pokusím se zařídit, aby tě pozval na návštěvu někdo z místní šlechty. Nerada bych, aby ses tady cítil nevítaný,“ řekla poněkud jízlivě.

Pevně svírajíc kožený váček od Thorna poté přistoupila ke kapitánu Biddickovi a dala se s ním do řeči. Kapitán několikrát přikývl a pak ji doprovodil k provazovému žebříku, po kterém navzdory své široké sukni hbitě sešplhala a nastoupila do malého člunu, jenž ji dopravil na břeh.

Max se po jejím odchodu cítil podivně ochuzený. O chvíli později musel přetrpět několik dlouhých minut žárlivosti, když pozoroval Cařin živý rozhovor se seňorem Verrou. Viděl, jak mu Cara dovolila, aby jí pomohl nasednout do povozu a sám se usadil vedle ní. Povoz se rozjel do táhlého kopce a ten pohled v Maxovi pro

budil čistě mužský vlastnický pud. Když se jeho ramene dotkl kapitán, skoro sebou vyděšeně trhl.

„Vítám vás na Cyreně, pane Leightone. Věřím, že se vám na našem ostrově bude líbit.“

Max se hořce usmál a sledoval vzdalující se povoz. Tohle kolo Cara vyhrála, pomyslel si. Vždyť neměl ani potuchy, kdy ji vůbec zase uvidí. A vezme-li se v úvahu, že právě odjela v doprovodu jiného muže, jeho rozhodnutí svést ji se povážlivě viklalo v základech.

Jenže pak si připomněl, že má přece výzvy rád. Pokud jde o něj, docela určitě si svůj pobyt na Cyreně užije.

5

Se sklenicí brandy v ruce Max přešel knihovnu a stoupl si k francouzskému oknu, ze kterého se mu naskytl překrásný výhled na nedozírné moře. Thornova luxusní vila se nacházela na skalnatém útesu skryté zátoky a nabízela až neskutečné pohodlí. Jako většina domů španělského typu se pyšnila čtyřmi křídly rozestavěnými okolo otevřeného nádvoří. Nejvíce ze všeho však Maxe ohromil úchvatný noční výhled na moře.

Otevřel dveře a do pokoje zavanul teplý mořský vánek. Když odjížděli z Anglie, právě nastával sychravý podzim, kdežto zde ještě stále panovalo horké léto. Nekonečná mořská hladina se třpytila mihotavým světlem měsíce.

Tváří tvář takové krásе není těžké uvěřit, že je ostrov skutečně začarovaný. Ze Cyrena je ostrovem blaženosti a že dokáže omámit smysly a ve svých obyvatelích podnítit divokou primitivní touhu. Vždyť on sám pociťoval zvláštní potřebu naplnění. Přisuzoval ji však neobvyklým krásám ostrova. Nalezl zde skutečný přírodní ráj, který oblažoval jeho duši.

Už si nepřipadal tak neklidný. Po svém příjezdu si zašel zaplavat do moře a dopřál si skvělou večeři, kterou mu naservíroval Thornův schopný personál. Pak se šel projít do terasovité zahrady a před odchodem do postele si ještě z Thornovy dobře vybavené knihovny vybral několik vzácných titulů pojednávajících o historii ostrova. Vnitřní mír však nenašel.

Jako obvykle oddaloval dobu spánku, aby tak unikl černým nočním můrám.

Dotkl se nože v kapse a zhluboka si přihnul chutné brandy. Nějakou dobu po Philipově smrti se snažil najít zapomnění v alkoholu, ale mamě.

Až při jeho loňské návštěvě Cyreny, kdy zde našel svého strážného anděla, se mu podařilo noční můry zmírnit a občas jim i uniknout.

Maxovi stačilo jen na Caru myslet. Její obraz pevně vrytý do paměti zaháněl všechno zlé a pomáhal mu přežít.

Zavřel oči a představil si před sebou její milou tvář. Rychlý puls tepající pod jeho prsty, když se proti němu v rozkoši vzepjala. Chuť horkých rtů, které se mu vstřícně pootevřely. Její horečné vzrušení, plamenný žár, který ho doslova pohltil, když lehce klouzal jejím tělem…

Snad ho očarovala Cara, ne ostrov, pomyslel si Max. A možná se z její moci nikdy nevymaní. Možná si ji nikdy nedokáže vyhnal z hlavy, z krve…

Náhle ztuhl. Zmocnilo se ho nepříjemné podezření, že ho někdo pozoruje. V tu chvíli ucítil i vůni tabáku a zahlédl ve tmě žhnoucí oharek.

Pod stromem kdosi stál.

Maxe se zmocnilo podezření a reflexivně sáhl po šavli, avšak místo u pasu zelo prázdnotou. Vytáhl tedy z kapsy nůž. Vtom onen neznámý odhodil doutník, rozdrtil patou oharek a vykročil do světla dopadajícího z knihovny. Vzápětí ho následoval další muž, menší a podsaditý.

„Vidím," řekl první gentleman, když procházel kolem Maxe do pokoje, „že jste se již seznámil s Thornovou brandy." Když Max zvedl obočí, ohromen cizincovou troufalostí, neznámý se okamžitě představil. Jsem Alex Ryder. A tohle je Santos Verra."

Verra je ten muž, který‘ odpoledne odvezl Caru, uvědomil si Max.

Jiuenas noches, seňore Leightone,“ řekl Španěl. V jeho snědé tváři se zableskly dokonale bílé zuby.

Ryder měl černé vlasy i oči, avšak jeho snědá pleť svědčila spíše o častém pobytu na ostrém slunci než o středomořském původu. A rovněž jeho přízvuk byl jasně britský. Verra, zvažoval Max, se zdál asi o deset let starší než on sám, kdežto Rydera odhadoval přibližně na svých dvaatřicet.

Jakmile se jeho pohled střetl s Ryderovýma temnýma očima, Max okamžitě věděl, že má co dělat se schopným protivníkem: vyčetl v nich ostražitost a pevnou vůli člověka, který se nevzdává v bitvách ani za jiných okolnosti.

Aniž by mu nabídl ruku, Ryder si nalil řádnou sklenici brandy a jednu podal i svému španělskému příteli.

Když Max nesouhlasně stáhl rty, Španěl se znovu usmál. „Seňor Thorne by proti tomu nic nenamítal, ujišťuji vás. Jsme dobří přátelé.“

„A *vy* snad néco namítáte?“ Zeptal se Ryder chladně a bez vyzvání se usadil do koženého křesla. „A jestli ano?“

Ryder si všiml nože v Maxově ruce a vyzývavě se usmál. „Musím říct, že začínám pochybovat o vaší pohostinnosti.“

„Jestliže ode mé očekáváte pohostinnost, pak mi jistě vysvětlíte, proč jste mě pozorovali?“

„Sir Olwen Gawain nás za vámi poslal, abychom vás přivítali –a položili vám několik otázek.“

„Ach tak,“ řekl Max. Konečně pochopil, co se tady děje. „Přišli jste se podívat, jestli budu vyhovovat.“

V Ryderových očích se mihl pivní náznak souhlasu. „Něco takového.“

Max zastrčil nůž zpátky do kapsy, posadil se do protějšího křesla a měřil si nezvané hosty zkoumavým pohledem. Žoviální Verra se zdál mnohem vstřícnější než nepřístupný Ryder. Max se proto rozhodl, že jestli se chce něco dozvědět, musí své dotazy směrovat ke Španělovi.

„Kapitán Biddick mi řekl, že vlastníte místní tavernu, seňore Verro.“

„Si, seňore. U mě najdete nejlepší víno a likéry na ostrove. Zásobuji Thornovu soukromou vinotéku. Měl byste ochutnat madeiru.“

„Už se stalo. Je opravdu skvělá. Kdežto o vás se Biddick nikdy nezmiňoval,“ řekl Max směrem k Ryderovi.

„Teprve včera jsem dorazil ze Španělska.“

Max si vzpomněl na dvě lodi zakotvené v přístavu a přikývl. „Hádal bych, že oba pracujete pro ministerstvo zahraničí.“

„Ano, pro sira Gawaina.“

‚Jsou nějaké nové zprávy ohledně lady Isabelly Wildeové?“

‚Jen velice kusé. Už jsme si vsak téměř jistí, že ji unesli do Alžírska. Tam však její stopa bohužel končí. Pokračujeme v hledání.“ Ryder si ho měřil zkoumavým pohledem. „A teď je s otázkami řada na mně.“

„Klidně se ptejte.“

„Slyšel jsem, že jste se dobrovolně přihlásil na záchrannou misi. Proč?“

Znělo to útočně a nedůvěřivě zároveň, avšak Max s odpovědí neměl žádný problém. „Poněvadž slečna

Eversová se zasloužila o záchranu života mého nadporučíka, rád bych jí její laskavost oplatil.“

„Thorne se za vás zaručil,“ připustil Ryder. ‚A rovněž máme svědectví Johna Yatese. Mimochodem, Yates si o vás myslí, že jste skvělým kandidátem na svatého. A sir Gawain je nadšen vaší pověstí skvělého vojáka. Během války jste se projevil jako statečný a obětavý důstojník a dobrý velitel. Já si však přesto nejsem jistý, že jste tím, koho potřebujeme.“

„Z čeho tak soudíte?“

Jste profesionální voják, leightone. Navyklý na jisté zákonitosti a pravidla války. Jenže náš pokus o záchranu lady Isabelly nebude mít s otevřeným bojem nic společného. Nemůžeme použít armádu vybavenou dělostřelectvem.“

„To samozřejmé nemůžete,“ odvětil Max. „Místo toho se spoléháte na nenápadnost, bleskové údery a noční nájezdy.“

„Někteří vojáci si myslí, že jediný čestný boj je na frontové linii.“

„Útok ve frontové linii má svůj strategický význam, když máte početní převahu. A jestliže lady Isabellu drží pod zámkem, přímý útok by byl její jistou záhubou.“

„Přesně tak,“ řekl Ryder a usrkl si brandy. „Naše organizace má jen málo pravidel. Na úspěchu nám záleží víc než na dodržování konvencí.“

„Nechejte mě hádal. Pracujete jen v uzavřených skupinkách –malých, ale efektivních. Vaše obvyklé úkoly zahrnují špionáž, tajné operace, záchranné mise… Krátce řečeno, partyzánské akce.“

„Teď se vám povedlo udělat na mě dojem,“ procedil Ryder mezi zuby.

Max se podíval na seňora Verru. „Ve Španělsku jsem se seznámil s několika členy odboje. Čímsi mi je připomínáte, seňore.“

„Patřil k nim jeden můj bratranec, ale mou doménou je spíše pašování.“ Verra se usmál. „Než jsem začal pracovat pro sira Gawaina, byl jsem pašerák. A to velice mazaný.“

„Každý přispíváme určitou odborností,“ řekl Ryder.

„A jaká je ta vaše?“

„Munice. Arzenál. Trhaviny.“

Velice nebezpečná odbornost, pomyslel si Max., A Thornova?“

Ryder se pobaveně usmál. „Thorne je ztělesněná odvaha. Má nervy z oceli.“

„Předpokládám, že sir Gawain je váš hlavní stratég?“

„Ano. Vydává základní rozkazy, ale ostatní záleží na nás. Očekává se, že se budeme řídit inteligencí, instinktem a zkušenostmi z předešlých akcí. Pochopitelně si připravujeme plány, ale okolnosti nás občas donutí improvizovat. V takových případech je nám povoleno překročit pravidla rovného boje i běžné konvence.

Taková svoboda měla pro Maxe obrovskou přitažlivost. V minulosti se nejednou vzepřel rozkazům nadřízených, dokonce i samotného Wellingtona.

„Potřebovali bychom experta na taktiku,“ dodal Ryder. Je docela možné, že byste jím mohl být právě vy.“ Na chvíli se odmlčel. „Ale budu k vám upřímný, pane Leightone. Většina z nás společně pracuje už celé roky a lidi zvenčí nevidíme rádi.“

Max pochopil, co mu Ryder chtěl říct, ačkoliv to zůstalo nevyřčeno. Byli více než jen parta dobrodruhů a rebelů, kteří společně tropí odvážné kousky. Jednalo se o uzavřené společenství blízkých přátel, kteří společně

riskují nebezpečí a život. Jste cosi jako bratrstvo," zamumlal Max.

„Ano. Zemřeme jeden pro druhého i pro naši věc."

„A jaký vás k tomu vede důvod?"

Ryderův výsměšný pohled se změnil v záhadný. „Toto objasnění ponechám na siru Gawainovi. Zítra by s vámi rád osobné prodiskutoval vaši roli… V případě, že jste ochoten přidat se k nám i za těchto podmínek – riskovat zranění a život za své druhy."

Max odvrátil zrak a upřeně se zadíval do sklenice s brandy. Před očima se mu mihla vřava války. Viděl už tolik bolesti a krve, že by to vystačilo na několik lidských životů. Vlastní smrti se nebál, ale děsilo ho, že by pro jeho záchranu umírali druzí.

Má v sobě dost vnitřní síly, aby tu hrůzu prožil znovu?

Jestli se k vám přidám," prohlásil Max tichým hlasem, „ujišťuji vás, že vás nezklamu."

Ryder spokojené přikývl. „To o vás říkala i Cara a já nemám důvod nevěřit jí."

Max tázavě pozvedl obočí. „Co ta muže vědět o riskováni života?"

Koutky Ryderových rtů se pobaveně zvedly. „Cara je jednou z nás, copak jste to nevěděl?"

„Ona že pracuje pro ministerstvo zahraničí?"

„Ano. A dokonce se spolu s námi účastní akcí."

„Žertujete?" Zeptal se Max nedůvěřivě.

„Vůbec ne. I kdybychom jí snad chtěli bránit, jako že nechceme, neposlechne nás. Ale nemusíte se bát, pane leightone. Cara se o sebe umí postarat. Znám jen málo mužů, kteří střílejí a šermuji lépe než ona, nemluvě o

jejích léčitelských schopnostech. A občas se naskytne úkol, který může splnit jen žena. Už jen to samo ji činí nenahraditelnou.“

Max zamyšleně potřásal hlavou. Věděl, že je Cara nekonvenčni, ale tohle se mu zdálo příliš. Prostě v ní nedokázal vidět dvě zcela protichůdné osoby – tajného agenta ve službách britského ministerstva zahraničí a zároveň okouzlující ženu, kterou znal jako léčitelku a svého strážného anděla. Probudilo se v něm podezření, co dalšího mu Cara ještě neřekla, jaká tajemství před ním skrývá.

Uvědomil si, že odběhl myšlenkami jinam, a soustředil svou pozornost zpátky na nezvané hosty. „Takže jaky je váš verdikt ohledné mé osoby?“ Zeptal se Rydera. „Změnil jste názor?“

„Na to je ještě příliš brzy,“ odvětil Ryder a v očích se mu zalesklo. „Možná by mě mohla přesvědčit další sklenička Thornovy skvělé brandy.“

Max se usmál a rukou kývl ke karafě se zlatavou tekutinou. „Prosím, poslužte si. Jsem si jistý, že Thorne proti vyplenění svých zásob z tak ušlechtilého důvodu nebude mít námitky.“

Když ji tiše pozoroval, jak se svléká, zářily mu oči skryté za oponou dlouhých řas jako dva démanty. Všimla si, jak se mu napjal obličej, když obnažil její ňadra a pohlédl na ně.

Silnýma rukama objal hebké obliny, bříšky palce dráždil citlivé vrcholy, dokud neztuhly touhou.

Pak vzal bradavky mezi dva prsty a nezněje třel. Zaklonila hlavu a vzrušeně vydechla. Nepatrně přitlačil.

Cítil, jak se celá chvěje Sklonil hlavu a jedno růžové poupě uchopil mezi rty.

Hluboko v jejím nitru vzplál žhavý plamen.

Spokojeně se usmál. Nejdříve bradavku něžně olízl a pak ji začal vášnivě sát. Cara už dále nedokázala snášet slastné utrpení, které jí procházelo celým tělem. Zoufale zbořila prsty do Maxových ramen a přitiskla ho k sobě.

Povzbuzen její vášní vzal Max Caru za zadeček a zvedl jí do výše Když poprvé rozevřel hebké plátky jejího ženství a pevným mužstvím pronikl do horkého nitra, hlasitě zalapala po dechu. Cítila se tak plná…

„Pust mě hlouběji, má lásko,“ zašeptal hlasem ochraptělým syrovou touhou.

Silnými prsty masíroval nahý zadeček a Cara cílila, jak se v ní začíná pomalu pohybovat, jak roste a stává se čím dál pevnější a delší, jak v ní rozněcuje vnitřní plamen.

„Chci, abys hořela touhou.“

Cara zaklonila hlavu a nevnímala nic než jen jeho pevné tělo, plamennou vášeň a bezbřehou touhu…

„Přišel vás navštívit seňor leighton, seňorito.“

Cara sebou trhla a mléky pozorovala Maxe, který se objevil na vnitřním dvoře, kde právě snídala.

Jejich pohledy se střetly a Cara cítila, jak se jí do tváří hrne nachová barva. Zastihl ji, právě když o něm snila. Může to na ní poznat? Ví snad, kolik nocí probděla spřádáním erotických fantazií, v nichž hrál hlavní roli? Pozná na ní, že je ještě stále vzrušená?

Nenucené ji pozdravil, ale Cara věděla, že si zcela jistě všiml jejího ruměnce. Když ji konečné přestal sledovat, ulehčené si oddychla.

Max se obdivné rozhlédl kolem sebe. Vnitřní dvůr byl překrásný. Cařina matka na něj kdysi bývala velmi pyšná.

Vzduch sytila vůně ibišků, oleandrů a pelargonií, zatímco mramorová fontána šepotala tichou melodii.

„Takže tohle je tvůj domov," řekl Max, když Cara propustila španělskou služebnou. ‚Je opravdu okouzlující."

„Také si to myslím." Venkovské sídlo, které zdědila po svých rodičích, se sice nepyšnilo velkolepostí Thornovy vily, ale oplývalo elegancí a pohodlím. A přilehlá hospodářství vynášela dost, aby zajistila naprostou finanční nezávislost.

„Žiješ tady sama?"

„Přátelé mé často navštěvují. Po smrti mého otce se seňora Padilla uvolila zůstat v našem domě a dělat mi gardedámu. Ale teď, když jsem skoro ve věku staré panny, je prostě jen mou společnicí. Ještě nevstala. Je na ni příliš brzy."

„Napadlo mě, že budeš ranní ptáče a riskneš mou dotěrnost," poznamenal Max a obdařil Caru tak okouzlujícím úsměvem, že ji zbavil jakékoliv obrany. Byl to ten druh smyslného mužského úsměvu, který dohání vnímavé ženy k pošetilostem.

„Proč jsi přišel?" Zeptala se ve snaze skrýt rozechvění. „Dnes ráno bys měl být doma a čekat návštěvy."

„Vždy se snažím dělat nečekané věci. V bitvě skýtá překvapení rozhodující výhodu."

Tázavé pozvedla obočí. „Netušila jsem, že spolu vedeme bitvu."

„Přinejmenším šarvátku. A aby naše soutěž byla spravedlivá, musíš mi dát šanci bojovat." Maxův zrak provokativně spočinul na jejích rtech. ‚*A* kromě toho, dokud jsem na tvém ostrově, měla by ses chovat jako hostitelka."

Cara sebou trhla. „Hned zítra tě provedu po ostrově, ale dnes musím zajít za doktorem Allenbym. Vlastně právě odcházím.“

Jestli mohu, rád bych tě doprovodil. Chci totiž doktorovi Allenbymu poděkovat za pomoc při záchraně Yatesova života.“

Představa, že by s Maxem měla trávit celé dopoledne, se Caře vůbec nelíbila. Jeho neočekávaná návštěva jí nedala čas řádně se na něho připravit. Nedokázala na něj pohlédnout, aniž by se jí vybavilo, jak ji před chvilkou ve snu líbal, hladil a šeptal jí okouzlující věci. Fascinovaně hleděla na jeho smyslné rty…

Vzpamatovala se, prudce odložila svůj šálek s kávou a vstala. „Pravděpodobně v nemocnici zůstanu celý den. Doktor Allenby mě jistě bude potřebovat, abych zařídila nějaké pochůzky.“

„Pochůzky? To jsou tvé běžné povinnosti?“

„Někdy ano. Doktor je už starý‘ a trápí ho revmatismus. A já se potřebuji něčím zaměstnat.“

„Kvůli lady Isabelle?“ Zeptal se Max soucitně.

Cara jen přikývla. Během její nepřítomnosti se ukázalo, že veškeré stopy vedou do Alžíru, ale přesto ještě nikdo nevěděl, kde přesně Isabella je. Cara se předchozího dne sešla se sirem Gawainem a spolu s Alexem Ryderem pečlivě prostudovali Hawkovo hlášení, které před dvěma týdny dorazilo z Alžíru. Byla tak zklamaná, že jí sir Gawain musel jemně připomenout, že život jde dál. Ačkoliv většina Strážců se už na Cyreně shromáždila, stále nemohli nic dělat.

Cara se skřípěním zubů musela uznat, že má pravdu. Prozatím se rozhodla ponořit se do práce, aby zapomněla na obavy ohledně své přítelkyně.

Uvědomila si, že Max stále čeká na její odpověď, a sklesle si povzdychla. Neměla na výběr. Věděla, že jestli ho odmítne, Max ji znovu obviní ze zbabělosti.

„Dobrá tedy, můžeš mé dnes ráno doprovodit," řekla a v duchu přemítala, zda neudělala chybu.

Když došli ke stájím, vedle její zapražené bryčky stál Maxův osedlaný kůň. Cara předpokládala, že Max pojede vedle ní, ale když jí pomohl nasednout, sám se vyšvihl na úzké sedátko po jejím boku. Caře tedy nezbývalo, než nařídit podkonímu, ať odstrojí a ustájí koně pana Leightona až do jejich návratu.

Maxova těsná blízkost ji znervózňovala natolik, že až příliš prudce popadla otěže a pobídla koně do vyděšeného klusu. Nemohla se zbavit ranního snu. Až bolestně si uvědomovala krásu jeho nahého těla, jeho smyslnou mužnost, něžnost jeho doteků, když ji hladil, mazlil se s ní, naplňoval ji…

V duchu se proklínala a snažila se znovu nad sebou získat kontrolu. Maxova další věta ji však zneklidnila téměř tak jako jeho blízkost.

„Včera jsem se o tobě dozvěděl překvapivé věci. Nikdy jsi mi neřekla, že pracuješ pro sira Gawaina."

Po očku se na něho podívala. „Proč bych měla?"

„Večer jsem měl zajímavou návštěvu. Alex Ryder a seňor Verra. Dozvěděl jsem se o tobě spoustu zajímavého. Docela by mě zajímalo, proč ses rozhodla pro tak mužské poslání."

Cara pokrčila rameny. „Pracoval pro ně muj otec. Když zemřel, prostě jsem jen zaujala jeho místo."

„Ryder se také zmínil, že jsi skvělá šermířka a umíš výtečné střílet."

„A jezdím na koni a plachtím a čtu latinsky," řekla mírně. „A když to je zapotřebí, umím amputovat zraněnou nohu. Říkala jsem ti, že postrádám ženskost"

„Začínám si myslet, že jsi vskutku pozoruhodná žena."

Cara ho zpražila skeptickým pohledem. Věděla, že Maxovo lichoceni nesmí brát vážně. Prosté se jen snaží chovat zdvořile. Možná na něj svou výjimečností nakrátko zapůsobila, ale pokládají jen za kuriozitu, nic víc.

„Asi si budu muset promluvit s Ryderem. Příliš mluví," řekla káravé.

„Přiznávám, že jsem ho usilovně povzbuzoval. A kromě toho, přece neprozradil žádné tajemství. Rád bych se něco dozvěděl i o něm. Máni podezření, že kdysi pracoval jako žoldák."

„To máš pravdu. Ryder pochází z Cyreny, ale než se sem vrátil a začal pracovat pro sira Gawaina, nechával se zaměstnávat různými cizími vládami."

Zpráva o Ryderově návratu ji opravdu potěšila, protože byl ze Strážců tím nejnebezpečnějším. Člověk s jeho schopnostmi se hodil pří každé akci.

„Zdá se, že je do tebe zamilovaný," poznamenal Max.

„Ryder? Do mí?"

„Celý večer na tebe pěl chválu. Mám ho pokládat za soupeře?"

Při představě Rydera jako svého milence se nemohla ubránit úsměvu. Vždyť ji chránil jako starší bratr. „Stejně jako Thorne i Ryder je jen dobrý přítel."

„A Santos Verra? Když jsem ho včera viděl, jak si tě odváží, musím přiznat, že jsem na něho žárlil."

Cara obrátila oči k nebi. „K žárlivosti jsi neměl ani ten nejmenší důvod. Verra je šťastně ženatý a má čtyři malé děti.“

„Teď jsi mé uklidnila.“

„Řekni mi,“ snažila se Cara změnit téma hovoru, „proč tě vlastně včera Rvder a Verra navštívili?“

„Chtěli si mé trochu oťuknout a podat o tom zpravit siru Cawainovi. Řek! Bych, že podle Rydera jsem poněkud bázlivý.“

Jsem si jistá, že v žádném případě nechtěl zpochybnit tvou odvahu. Spíše ho zajímal důvod, proč se k nám chceš přidat. Ryder pochybuje, že člověk, který nepatři k naší organizaci, bude ochoten riskovat život pro cizí lidi.“

„Nebojím se smrti. A už vůbec mi nevadí zabít nepřítele.“

Postřehla v jeho hlasu chmurný tón. „Tak v čem je tedy tvůj problém?“

„Upřímně? Mít na rukou krev přítele. Už nikdy nechci vidět, jak se někdo obětuje, aby mé zachránil.“

To udělal John Yates, uvědomila si Cara a vzpomněla si na Maxovy noční můry.

„Ještě z toho můžeš vycouvat,“ řekla mírně. „Až zorganizujeme záchrannou akci, nemusíš jít s námi.“

„Ne, chci vám pomoct. Vždyť ti to dlužím za záchranu Yatese, anděli. A také vím, jaké to je ztratit drahého přítele. Jestli to bude jen trochu možné, rád bych tě toho ušetřil.“

Cara si všimla, že jeho pohled potemněl a na tváři se mu usadil posmutnělý výraz. Musela se ovládat, aby ho neobjala a nesnažila se ho utěšit.

„Dobrá tedy," řekla ve snaze odlehčit náladu, „ještě máš čas, aby ses rozhodl. Zítra odpoledne tě mám přivést k siru Gawainovi, ale to už asi víš od Rydera."

„Ano. Pochopil jsem, že mé čeká přijímací pohovor." Max se ušklíbl. ‚A taky že existuje možnost, že mě sir Gawain odmítne."

„Nevěřím, že bys nebyl vítán," ujišťovala ho Cara.

Max potřásl hlavou, aby se zbavil černých myšlenek, a rozhodl se vychutnávat si daný moment. Nevzpomínal si, že by někdy jel v bryčce, kterou řídí žena, ale Cařiny drobné ručky svíraly otěže pevně a stejně jistě, jako by na kozlíku seděl muž. Byly to tytéž ručky, které ho v jeho snech tolikrát těšily a z čela mu utíraly chladný pot. Při té vzpomínce zatoužil proplést své prsty s jejími jen pro čirou potěchu z toho doteku.

Mír a klid slunného rána působil na jeho duši jako hojivý balzám. V tomto klidném údolí s olivovými a pomerančovými háji se na válku snad ani nedalo myslet. Na severní straně ostrova se k obloze tyčily dva zalesněné horské vrcholky, kdežto na jihu se pevnina pozvolna svažovala k rozeklaným skaliskům. Údolí ve středu ostrova bylo úhledně obděláno, kdežto svahy horských úbočí se pyšnily divokou krásou, která Maxovi přímo učarovala.

Cara sledovala jeho pohled. „Hory nás chrání před suchými větry, které vanou ze severu, a zachycují déšť. Římané tady vybudovali zavlažovací systém, ale sucho je dál náš největší problém Na úpatí západní hory je hluboké jezero s nádherným vodopádem. Podle legendy ho Apollo stvořil jako lázeň pro Cyrenu. Vždyť já vím," řekla Cara, když viděla, jak se pobaveně usmál. „Ty na legendy přece nevěříš."

„Tvůj ostrov skutečně připomíná ráj," přiznal Max.

„Není příliš velký. Cesta napříč ostrovem trvá hodinu a podél pobřeží ho objedeš za tři. Ale je to velice zvláštní místo," prohlásila s očividnou pýchou.

Doktor Allenby žil na kraji města v malém nabíleném stavení. Když vcházeli do dveří, Cara si stěžovala na nedostatek místa. ‚Je tady jen jedna místnost, která slouží jako operační sál a zároveň jako ošetřovna. Jednou však budeme mít skutečnou nemocnici."

Hned u vchodu je přivítala doktorova španělská hospodyně. „Seňorito Eversová, jsem tak ráda, že vás vidím! Nevím si s ním rady. Včera v noci vůbec nespal… Od té doby, co sem přinesli to dítě."

Jaké dítě? Seňory Tompkinsové?"

„Ne, Seňory Gardové."

„Nevěděla jsem, že už je její čas."

„Právě že není. Ten maličký se narodil předčasně. Doktor je v nemocnici."

Cara vešla dovnitř a zřejmě ji vůbec nepřekvapilo, když doktora našla klimbat nad psacím stolem. Něžně mu zatřásla ramenem. Když se napřímil, Max ve statném plešatějícím muži poznal uznávaného lékaře, jehož novátorské metody zachránily nejeden lidsky život.

„Konečně jsi zpátky," řekl Allenby zamračeně. Jak vidíš."

Doktor se natáhl po brýlích a podíval se na Maxe. „Mladý muži, měl bych vás snad znát?"

Jisté si na něho pamatuješ. Major Leighton," odpověděla Cara. „Loni v létě sem přivezl Johna Yatese."

Doktor zamručel pozdrav a mávnutím ruky zarazil Maxovu snahu poděkovat mu za záchranu přítelova života. Zdál se ještě mnohem popudlivější, než jak si ho Max pamatoval ze své předchozí návštěvy. Ale když ho Cara začala peskovat za jeho pracovní návyky, byla z jejich škádlení znát silná vzájemná náklonnost.

„Měl bys na sebe dávat lepší pozor," hubovala ho Cara. „Vždyť se upracuješ k smrti."

„A čí je to vina? Kdybys raději zůstala tady a nejezdila do Anglie…"

„Neměla jsem na výběr."

„Byla jsi příliš dlouho pryč."

„Bohužel, cesta si vyžaduje určitý čas."

„Kdyby se ta zatracená Isabella nenechala zajmout, nikam bys nemusela."

„Snad ji za to nechceš vinit?" Ohradila se Cara.

„Samozřejmě že ano! Místo toho svého potulování po světě by měla sedět doma na zadku, a stejně tak i ty. Je tě tady zapotřebí. Kvůli těm svým zatraceným očím jsem musel odložit několik chirurgických zákroků." Sundal si brýle a promnul si oči.

„Vidím lip než on," vysvětlovala Cara Maxovi, „takže pod jeho vedením provádím některé operace."

„Musím objednat zásoby," řekl doktor rozmrzele.

„To může počkat. Teď potřebuješ jít do postele a trochu se prospat."

„Na takové hlouposti nemám čas. Právě jsem se chystal do terénu…"

„Dneska to vezmu za tebe. Maria už sepsala seznam pacientů. Jen běž. Neodjedu, dokud tě neuvidím v posteli."

Cara ho vzala za rameno a za neustálého vyhrožování a hubování, jako by se jednalo o neposlušného pacienta, dovedla unaveného doktora k jednomu lůžku v provizorní nemocnici.

Jakmile ho přikryla vlněnou dekou, tiše vyvedla Maxe z místnosti, kde na ně již čekala hospodyně, aby jí předala seznam pacientů a koženou brašnu. Maxovi se zdálo, že se jedná o zavedený rituál.

Jestli chceš," řekla Cara, když seděli v bryčce, „před první návštěvou tě vysadím u Thornovy vily."

„Pojedu s tebou. Snad ti mohu být nějak nápomocný."

Cara se významně podívala na jeho naleštěné boty a pobaveně povytáhla obočí. „Varuji té, na určitá místa, která dnes musíme navštívit, nejsi vhodně oblečený. Jestli tady zničíš tyhle boty, tvůj švec to jistě nepřežije. A pokud jsem si všimla, z Anglie sis sebou nevzal žádného komorníka."

„Myslím, že Thornovi sloužící údržbu mých bot zvládnou," odvětil Max nevzrušeně.

Jak myslíš. Pak jsi tedy srdečně vítán."

Většinu dne Max doprovázel Caru na jejích návštěvách u pacientů. Sledoval ji, jak převazuje rány, kontroluje zranění, vyšetřuje nemocné a rozdává masti, byliny a lektvary.

Pacienti doktora Allenbyho byli roztroušeni po celém ostrově a většinou se jednalo o Španěly či Angličany, což se snadno poznalo podle vzhledu. Španělky se po středomořském zvyku oblékaly do černého, zatímco Angličanky dávaly přednost jednoduchým, avšak značně barevnějším šatům.

Většina ostrovanů vítala Caru srdečně.

„Zdá se, že tě tady mají rádi,“ poznamenal Max, jakmile měli za sebou první polovinu seznamu.

„Ale mnohem raději mají doktora Allenbyho,“ řekla Cara. „Navzdory jeho mrzoutskému chování ho zbožňují. Nenajdeš tady jedinou rodinu, které by alespoň jednou nepomohl. Problém je v tom, že pomalu stárne. Nevím, co budeme dělat, až se jednou o své pacienty nebude moci postarat.“

„Vždyť jsi tady ty.“

„Nemám potřebné vzdělání. A nechci pracovat jako lékař na plný úvazek.“

„Proč ne?“

„Protože práce pro sira Gawaina mi zabere spoustu času.“

„Ale k léčení máš talent. Neměla bys ho jen tak promarnit.“

„Asi ano. Už odmalička jsem cítila zvláštní potřebu pomáhat těm, kdo to potřebují. Ostrované mi nosili svá poraněná zvířátka a já jsem jim vždy dokázala pomoct. Když jsem se však po letech stala asistentkou doktora Allenby, to už bylo něco jiného. Někteří muži na ostrově mi ještě stále nevěří a pár z nich mě dokonce považuje za čarodějnici.“

Max se na ni překvapeně podíval. Jsou pověrčiví?“

„Hrozně.“ Hořce se usmála. „V dobách inkvizice by mě upálili na hranici. Ale přinejmenším mě snášejí. V Anglii by mi něco takového nikdy nedovolili. Typičtí Britové by raději zemřeli, než aby se svěřili do rukou ženy. To raději věří podvodníkům a šarlatánům.“

V Cařině hlase se odrážela hořkost a Max pocítil náhlý příval sympatie, i když se na něj zaškaredila.

Jen se přiznej, Maxi, vždyť ty sám jsi mi loni nedůvěřoval. Pamatuješ, jak ses tvářil, když ses dozvěděl, že se o Johna Yatese budu starat já?“

„Ale rychle jsi mě vyvedla z omylu,“ řekl Max. „A přestalo mi vadit, že jsi žena. Věř mi, viděl jsem dost mužů umírat na drobná zranění, abych si považoval dobré lékařské péče.“

Celé dopoledne ji pozoroval, jak jedná s obtížnými pacienty. Chovala se k nim mile a přívětivě a ostrované ji očividně respektovali a dokonce obdivovali.

A Cara jim to oplácela.

Když společně obědvali s rozvětvenou rodinou drobného farmáře – čímž vděčná žena platila za ošetření svých dvou nemocných dětí –, Cara jim projevovala úctu, s jakou by jednala s nejvznešenějšími šlechtici, a mnohem víc náklonnosti.

Nicméně další pacient ji přijal s otevřeným nepřátelstvím. Byl to chudý farmář, kterému pluh ošklivě zhmoždil nohu. Rána se mu zanítila a bolela tak, že se na nohu nedokázal postavit. Dovolil Caře, aby ho ošetřila a ovázala, jedině díky tomu, že ho k tomu donutila manželka.

Když s Maxem usedli do bryčky, vysvětlila mu Cara mužovo nepřátelství: „To je jeden z těch, který ve mně vidí čarodějnici.“

A možná Cara skutečně má čarovnou moc, pomyslel si Max, když cítil, jak jeho tělo prudce reaguje na její těsnou blízkost. Okouzlující svůdnice v něm probouzela žár navzdory své nekonvenčnosti a mužským zálibám.

Odpoledne se dostali až na odlehlejší místa, kde na úpatí hor rostly divoké keře a květiny. Max rozeznal nízké

keříky rozmarýny, vysoké trsy vavřínu a myrty a stále zelené jalovce. Zlatavý vzduch kolem sladce voněl.

Max si uvědomil, že místní příroda na něj působí podobné jako Cara. Je nádherná, přitažlivá.

„Tenhle ostrov se k tobě hodí," řekl upřímně. Jsi jeho přirozenou součástí."

Cara jen pozvedla obočí a usmála se. „Navrhovala bych, aby –zbytečně neplýtval šarmem. Schovej si ho pro naivnější ženy, než jsem já, Maxi."

Jenže kromě tebe tady žádnou jinou ženu neznám."

„Na Cyreně jich je spousta. Seznámím tě se všemi místními kráskami, žádný strach. Věřím, že si mezi nimi jistě vybereš."

„Proti seznámení s místními kráskami nic nenamítám. Jen mi musíš slíbit, že mě nevhodíš do jámy lvové a nenecháš mě napospas naivním dívenkám, které touží jen po sňatku. Po manželském chomoutu tedy rozhodně netoužím." Podíval se na Caru a významně se usmál. „To je jedna z tvých hlavních předností, moje milá. Nesnažíš se uhnat manžela."

„Ne, to tedy ne. Ale přesto by mě zajímalo, proč máš k manželství takový odpor."

Neměl důvod jí lhát. „Kvůli zbytečným komplikacím, které by pro mě žena a rodina znamenaly."

„Komplikacím?"

„Nechci riskovat, že bych mohl ztratit někoho, na kom mi záleží. Poprvé po devíti letech mě k nikomu neváže těsné pouto a chci, aby to tak zůstalo."

Všiml si v Cařiných očích náhlého záblesku soucitu a rozhodl se odlehčit situaci. Ušklíbl se a řekl: „No, ale celibát taky neuznávám."

Cara se usmála. „Mohla bych ti namíchat lektvar, který by tvou žádostivost zchladil.“

„Žádný lektvar na světě mi nepomůže. Chci tebe, slečno Eversová.“

Jenže mě mít nemůžeš. Budeš se muset spokojit s někým jiným.“

„Řekni mi,“ pobízel ji Max, „proč se tolik zdráháš?“

Cařin úsměv se rozplynul. „Protože na takové věci teď nemám ras. Jsem příliš zaměstnaná doktorovými pacienty.“

Jenže chvílemi si budeš muset odpočinout.“

„Snad. Nejsem si však jistá, jestli je vhodné důvěrně se sbližovat s muži, s nimiž pracuji.“

„Ale my spolu přece ještě nepracujeme. A jestli se rozhodnu přidat se k vám, bude to jen pro tuto výpravu.“

Cara zaváhala, jako by mu chtěla něco říct, ale pak jen pokrčila rameny a odpověděla: „Bude lepší, když zůstaneme jen přáteli.“

„Dobře tedy, prozatím budeme jen přáteli,“ opáčil.

Cara si ho změřila nedůvěřivým pohledem. „Ujišťuji tě, že budeš mnohem šťastnější s kultivovanou kráskou, která ochotně ukojí tvé tělesné potřeby. Například Julie Trantová je okouzlující vdova. Ta pro tebe udělá, co ti na očích uvidí. Samozřejmé jen diskrétně. Nebo jestli máš chuť na něco exotičtějšího, je tady seňora Blanca Herrera de Ramois. Je vyhlášenou milovnicí.“

Max ji pobaveně pozoroval a ani se neobtěžoval přerušit ji. Dokonce i po vyčerpávajícím dni ho přitahovala mnohem víc než všechny ty kultivované krásky, se kterými se kdy miloval.

Pravda, vypadala poněkud neupravené. Prosté šaty si při práci umazala, neposedné pramínky hnědých vlasů se vymanily z přísného uzlu. Max si však dobře pamatoval, jak se jí právě tyto tmavé kadeře rozlily po ramenou a oblých ňadrech a jak jí mezi zmáčenými prameny vykukovaly růžové hroty bradavek…

Jako už poněkolikáté tohoto dne Max pocítil prudký nával touhy. Znovu se ho zmocnila nutkavá potřeba uvolnit Cařiny vlasy z jejich vězení a zabořit do nich prsty – a právě tak toužil zabořit se celý do jejího vstřícného těla.

Tiše zaklel. Celý den se snažil bojovat se svým vlastním tělem. Cara v něm probouzela nejprimitivnější pudy. Vedle ní si připadal jako nebezpečný muž. Lovec i ochránce v jedné osobě, hladový a zároveň něžný. Vtom se před nimi vynořilo další stavení a čekala je další návštěva u nemocného.

O hodinu později Cara naposledy vyšplhala do bryčky a uchopila opratě. Podle skleslých ramenou Max poznal, že je unavená. A když jí vzal opratě z rukou, ani se nebránila.

„Nech to na mně," řekl. „Dnes jsi toho udělala až příliš a já jsem ti s ničím nepomohl. Domů?" Zeptal se.

„Ano, domů. Ale po cestě mám ještě jednoho pacienta."

Než se dostali do jižní části ostrova, kde se nacházel Cařin dům, uběhla další půlhodina a pomalu se začalo šeřit. Dvoupatrové panské sídlo, ve kterém Cara bydlela, vybudovali ve španělském stylu, kdežto stáje Maxovi připadaly patřičně anglické. Podél vydlážděného nádvoří stála dlouhá řada prostorných boxů, velká stodola, přístřešek pro kočáry a obytné domky podkoních.

Když vjeli na nádvoří, okamžitě k nim přispěchal stájník, který ještě žvýkal kousek chleba. Převzal od Cary opratě a uctivě čekal na její rozkazy.

‚Až odstrojíš bryčku, Humberto, mohl bys osedlat koně pana Leightona? Pak se zase vrať k večeři.“

„***St,*** seňorito.“

Jakmile Cara promluvila, nad dvířky několika boxů se objevily ušlechtilé hlavy krásných zvířat. S Maxem po boku Cara prošla podél stájí a s každým koněm se přivítala. Poplácala je po hlavách a nabídla jim kostku cukru, až došli k poslednímu boxu, kde stála stará kaštanová kobyla.

Slabě zaržála, když ji Cara podrbala na nose. „Tohle je můj nejmilejší pacient,“ zamumlala Cara. „Patřila mé matce.“

Přistoupila k nástěnné skříňce, vytáhla kartáč a čistý hadr a vešla do boxu. Max ji následoval a zavřel za sebou dveře.

„Stejně jako doktor Allenby, i ona stárne,“ řekla Cara, když začala kartáčovat hnědou srst, která místy prokvétala stříbrem. „Má problémy se žvýkáním a rychle jí slábne zrak, ale přesto ji občas vezmu ven a projedu se na ní. Potřebuje vědět, že je ještě užitečná. Na pleci má staré zranění. Pravidelně ji masíruji, aby svaly ne-ztuhly.“

„Šťastné zvíře,“ zamumlal Max. Opřel se o kamennou stěnu stájí a pozoroval, jak Cara kobylku kartáčuje a masíruje.

Za ním se objevil třínohý kocour, vyskočil na římsu dveří, zavětřil směrem k Maxovi a pak navzdory svému očividnému handicapu hbitě seskočil do sena. S tichým mňoukáním se Caře třel o sukni, dokud ho nevzala do náručí a nepomazlila se s ním.

„V boji se psem přišel o nohu, ale skvěle chytá myši," vysvětlovala. „Myslím, že jsem mu chyběla."

Kocour šťastně předl a protahoval se Caře v náručí, dokud kobylka neobrátila hlavu a nezačala Caru dloubat do krku a dožadovat se její pozornosti. Zdálo se, že se o Cařinu něhu ucházejí všichni. Max s nimi soucítil, protože na tom byl stejné.

Vtom se ve dveřích stáje objevil podkoní. „Udělal jsem, jak jste nařídila, seňorito. Budete mě ještě potřebovat?"

„Děkuji ti, Humberto. To je vše. Jen klidně jdi a dojez si večeři."

Sluha se lehce uklonil a znovu zmizel.

Cara položila kocoura do sena a opět začala masírovat kobylčino poraněné plece. Starý kůň přivřel oči a blaženě odfrkával.

Ve stáji se rozhostilo naprosté ticho. V prohlubujícím se přítmí Max sledoval, jak Cara hladí koně. Prsty něžně masírovala ztuhlé svaly, uvolňovala je a mírnila bolest. Připomenulo rnu to, jak se před rokem dotýkala jeho.

Jak chvíle míjely, Maxovo vzrušení rostlo a sílilo, až mu z hrdla uniklo tiché zasténání.

„Co se stalo?" Zeptala se Cara a vyděšeně se na něj přes rameno podívala.

„Vzpomněl jsem si na onu noc. Na způsob, jakým ses mě dotýkala."

Cara dlouho mlčela. „Tehdy jsi měl velké bolesti."

„Teď mám taky bolesti, když jsem si připomněl tvoje kouzlo." Pousmál se. „Chtěl bych se stát jedním z tvých pacientů. Lehl bych si ti do klína a nechal se hladit a utěšovat…"

Jenže ty se o sebe můžeš postarat sám," řekla Cara s úsměvem. „Což tahle zvířata nedovedou."

„A co ty? Kdo ti masíruje ramena po dlouhém dni plném dřiny?“

„Nikdo.“

„Velice rád bych se nabídl.“

„Tvá šlechetnost mě opravdu dojímá,“ odsekla odměřeně, „ale dám přednost horké lázni.“

„V ruinách?“

Na provokativní otázku mu dala jasnou odpověď. „Ne, tady doma. V soukromí.“

Max ji dál pozoroval a slabiny mu tuhly touhou. Pomalu jc obklopoval soumrak a jeho se začala zmocňovat bolestná touha –touha dotknout se ji. Přitahovala ho k sobě takovou silou, jako by z ni vyzařovalo magické kouzlo.

„Máš pozoruhodné ruce,“ řekl tichým hlasem.

„Ani ne.“

‚Ale ano. Stále na ně nemůžu zapomenout.“

Zarazila se uprostřed pohybu. Obrátila hlavu a váhavě se na něho podívala. Max ji sežehl plamenným pohledem, který putoval od jejích úst k očím a zpátky…

Cara cítila, jak se pod pohledem jeho modrých očí celá napjala. Aby zabránila jakýmkoliv dalším intimnostem, naposledy pohladila kobylku a rychle odcházela ze stájí. Když však míjela Maxe, natáhl po ní ruku, uchopil ji za zápěstí a přitáhl k sobě.

Stačil jediný jeho dotek a celá se rozechvěla.

„Pamatuji si všechno, co se mezi námi té noci odehrálo.“ Jeho tichý ochraptělý hlas ji rozeznával jak struny loutny. „Pamatuji si, jak chutná tvá kůže, anděli. Pamatuji si tvůj žár, když jsem do tebe vstoupil. Tvé zastřené výkřiky, když ses mi svíjela v náručí.

Caře náhle vyschlo v ústech.

„Tolik bych chtěl, aby se ta noc opakovala, Caro. Chci se s tebou milovat.“

Jeho hlas ji hladil po celém těle jako horký samet.

Cara zavřela oči a snažila se uniknout smyslnému obrazu propletených nahých těl, který jí vyvstával ze vzpomínek.

I ona ho chtěla – a moc. Nesmí si však dovolit podlehnout té touze. Příliš dlouho ji trvalo, než se od něho tehdy před rokem odpoutala, a vlastně se jí to nikdy zcela nepodařilo. Strávila vzdycháním po Maxovi dlouhé měsíce. Už nechce, aby se to opakovalo.

„Ne,“ podařilo se jí ze sebe dostat.

Max ji obrátil a lehkým tlakem ji zády přitiskl na kamennou stěnu stájí. „Víš to jistě?“

Sklonil se a něžně se zakousl do Cařina ušního lalůčku. Cítila, jak se celá chvěje. Zosobňoval čiré pokušení. Zatřásla hlavou v zoufalé snaze odehnat erotické představy i pulzující touhu.

Vtom se hřbety prstů dotkly Cařiných ňader a růžové bradavky okamžitě ztuhly.

Na rtech cítila jeho horký dech, když šeptal její jméno. A když se k ní přitiskl, její vzrušení se přesunulo níže a soustředilo se mezi stehny.

„Maxi…“

Objal ji kolem ramenou a přitiskl ji k sobě. I přes látku šatů cítila, jak z něho sálá živočišný žár. Pak se hladově zmocnil jejích úst a Caře se zatmělo před očima. Byl něžný i drsný, ohleduplný i panovačný a Cara se k němu bezmocné přitiskla, vědoma si toho, že se poddává touze, kterou v ní roznítil.

Náhle se jeho polibek prohloubil a stal se divokým a horečnatým, jako by se už déle nemohl ovládat. Jazykem

pootevřel Cařiny rty a prudce vnikl do její hebkosti, kde hledal útěchu a azyl. Všechny ty vjemy byly tak bouřlivé a živé, že Cara měla dojem, jako by měla zemřít touhou.

Potřebovala Maxe. Příliš dlouho o něm snila, toužila po něm, vzdychala po jeho dotecích…

Příliš dlouho…

Vyžadovalo to nesmírné sebezapření, ale Caře se nakonec podařilo položit mu ruce na ramena a odtlačit ho od sebe. „Prosím, dost!“

Max slyšel její tichou prosbu, ale nedokázal ji vyslyšet. Znovu se sklonil, aby ji hladově políbil…, ale nenašel ji. Zaskočila ho.

Náhle se její nohy podivným způsobem zapletly s jeho a Max ke svému úžasu skončil na zádech v seně. Cara seděla rozkročmo na něm a paží mu nebezpečně tiskla hrdlo.

Nechápavě zamrkal a zůstal na ni v polosvětle zírat. Chroptivě lapal po dechu.

Obdařila ho úsměvem. „Možná si to neuvědomuješ, ale mám koleno ve strategické poloze. Jestli ho použiju, asi tě to bude hodně bolet…, ačkoliv nepůjde o smrtelné zranění, které bych ti mohla způsobit, kdybych se teď opřela o předloktí.“

Ted konečně pochopil. Úmyslně mu podrazila nohy.

„Varuji tě,“ řekla Cara stále ještě trochu rozechvěle, „na ženu mám neobvyklou výchovu. Tohle je jedna z mých dovedností –když mě někdo napadne, dokážu se mu ubránit.“

Já jsem tě nenapadl,“ zavrčel. Hlas měl dosud ochraptěly touhou.

„Možná ne tak docela, ale měla jsem pocit, že musím bránil svou ctnost.“

Pote uvolnila sevření a hbitě se vymrštila na nohy. Ze sukně si oprášila několik stébel sena a zmizela ven na dvůr.

Max chvíli nehybné ležel a snažil se vstřebat, co se vlastně stalo. Vždyť Caru málem znásilnil. Jakmile ji políbil, nedokázal myslet na nic jiného než na její dlouhá štíhlá stehna, kterak se obtáčejí kolem jeho boků a ochotně mu vycházejí vstříc. Toužil po ní tak silně, že by se jí zmocnil hned tady ve stáji, propánaboha!

Zatraceně, k čertu s tím. Pro jeho chování neexistovala omluva. Je však pravda, že jeho touhu vybičovala dlouhá sexuální abstinence. Vždyť už dlouhé týdny pobývá po jejím boku a nemůže se jí ani dotknout.

Náhle na tváři ucítil horký dech. Trhl sebou, prudce se posadil… a hleděl do zakalených očí staré hnedky. Jako by k jeho bolesti chtěla přidat urážku, začala ho očichávat – netušil, jestli ze zvědavosti, nebo ze soucitu.

Nevěděl, jestli se má smát nebo zlobit. Vyskočil na nohy a škubl sebou, jak ho zabolel ztopořený úd. Tohle nebyl výsledek, v jaký doufal, když podlehl nutkání políbit Caru.

Rozhodně mínil v boji pokračovat, ale asi by měl zvolit taktický ústup, aby mohl přeskupit bojové síly.

6

Jelikož Cara slíbila, že Maxovi pomůže s přijetím do společností, vůbec ho nepřekvapilo, když se druhý den poránu u něho ohlásilo hned několik návštěv.

Gentlemani z celého ostrova, především Britové, Španělé a několik Francouzů, se přišli seznámit, ať už sami, nebo v menších či větších skupinkách. Jeho návštěvníci mu na příští týden poskytli hned několik pozvánek na lov, hon na lišku, projížďku na koních a především však na večeře, kde by poznal zbytek jejich rodin.

Sotva Max zjistil, že téměř všichni dotyční mají dcery na vdávání, začal podezřívat Caru. Zcela očividně se rozhodla odpoutat od sebe jeho pozornost tím, že z něho udělá kořist pro houf vdavekchtivých dam. A seznámit ho s jejich hrdými otci byl první krok.

Toho dne odpoledne, když ho Cara odvážela na setkání se sirem Gawainem, Max si neodpustil poznámku na adresu té zákeřnosti.

„Nikdy bych si nepomyslel, že jsi schopná tak podlé taktiky, anděli.“

„Co máš na mysli?“ Řekla s provokativně nevinným úsměvem.

Jistě není náhoda, že všichni ti pohostinní gentlemani, co mě dnes ráno poctili svou návštěvou, by se velice rádi zbavili dcer. Není to náhodou pokus předvést mě coby možného ženicha?“

Široce se na něho usmála. Jen jsem chtěla, aby sis připadal na našem ostrově vítán. Nemůžeš mě přece vinit z toho, že zdejší otcové – či jejich neprovdané dcery – v tobě vidí vhodnou partii.“

„Ale samozřejmě že můžu. Moc dobře víš, že jsem na Cyrenu přijel hlavně proto, abych se podobným nástrahám vyhnul.“

Spokojeně pokývala hlavou. „Nepochybuji, že pozornost našich mladých dívek ti udělá dobře. Vždyť si je nemusíš hned brát.“

Max tiše zaklel.

„Chceš vyhlásit příměří?“ Zeptala se sladkým hláskem.

„Nikdy.“

„Ani jsem to od tebe nečekala. Ale já za tvou popularitu skutečně nemůžu. Obyvatelé našeho ostrova ti prostě chtějí prokázat patřičnou úctu jakožto válečnému hrdinovi.“

„Vsadím se, že jsi vynaložila patřičné úsilí, abys mé hrdinské skutky řádně zveličila.“

„Vůbec ne. Nikomu jsem neřekla ani slovo. Na Cyreně tě prostě všichni znají. Vždyť John Yates o tobě už celé měsíce pěje chválu. Což mi připomíná, John by tě rád viděl.“

Max se zachmuřil. „To mě překvapuje.“

„Proč? Vždyť jsi mu zachránil život. Kdybys ho nepřivezl na Cyrenu, jistě by to nepřežil.“

Max se ušklíbl. „Právě naopak. To Yates mi na bitevním poli zachránil život. A jistě nikdy nezapomene, že kvůli mně přišel
0 nohu.“

„Z ničeho tě neobviňuje. V každém případě se s ním zřejmě dnes setkáš. Je totiž tajemníkem sira Gawaina.“ ‚Já vím,“ řekl Max sklesle.

Raději soustředil pozornost na hrad před sebou a snažil se ignorovat narůstající napětí.

Když připlouvali k ostrovu, Max zpovzdálí viděl pevnost sira Gawaina, ale zblízka se zdála ještě působivější, než jak si ji pamatoval. Masivní kamenné zdivo by odolalo i útoku dělostřelectva a na střílnách se ježilo tolik kanónů, že by odrazily zteč i toho nejsilnějšího nepřítele.

Vnitřek hradu působil méně válečnickým dojmem, jak si Max povšiml při vstupu do velkého sálu. Barevné tapiserie, měkké koberce, leštěný mahagonový nábytek, to vše impozantní místnosti propůjčovalo půvab a tlumilo chlad kamenných stěn. Nicméně

1 zde spatřil mnoho předmětů připomínajících minulost – brnění a zbraně, meče, palcáty a štíty jako by Maxe vrátily do dávno zašlých časů.

Příslušníci rytířských řádů by si tady jistě připadali jako doma. Pak však jeho pozornost upoutal mladý muž s dřevěnou nohou, který se k nim svižné přibližoval. John Yates se zdál hubenější, než

když sloužil pod Maxovým velením, ale zato zářil zdravím a spokojeností.

Odhrnul si z cela plavou kadeř a podával Maxovi ruku. „Ani nevíte, jak jsem rád, že vás zase vidím, pane. Nikdy jsem vám pořádně nepoděkoval, že jste mi zachránil život.“

Max cítil, jak jeho napětí pomalu mizí. V tváři mladého muže nespatřil ani stopu hořkosti nad osudem mrzáka.

„Ale už jste mi poděkoval, příteli,“ odvětil Max vážným hlasem. „Nespočetněkrát během vašeho deliria. To spíše já bych měl vyjádřit své díky vám, neboť nebýt vás, hnil bych teď někde ve španělském hrobě.“

Yatese jeho chvála očividně potěšila. Vřele se přivítal s Čarou a znovu se obrátil k Maxovi. „Kdybyste mé laskavě následoval, majore, sir Gawain se nemůže dočkat, až se s vámi seznámí.“

Prošli dlouhou chodbou, až se zastavili v příjemné místnosti, která evidentně sloužila jako pracovna. Každičký centimetr jejího povrchu totiž pokrývaly rozličné papíry, úřední listiny a dopisy. Za masivním psacím stolem seděl starší gentleman a cosi soustředěně psal.

Při jejich příchodu okamžitě vstal. Sir Gawain byl vysoký, štíhlý a smrtelně vážný a měl pronikavé světlomodré oči, kterým zřejmé neunikne ani myš. Ve tváři měl napětí, jako by na svých bedrech nesl nesmírnou tíhu. Max si všiml, že trochu kulhá.

Sir Gawain ho vstřícně a upřímně přivítal. „Omlouvám se, že vás přijímám až dnes, pane Leightone, ale bohužel se ve Francii vyskytly určité komplikace a já jsem musel okamžitě jednat.“

Poté se Yates vzdálil, zatímco sir Gawain nabídl svým hostům místo.

„Zajímáte mě už ode dne, kdy jste přivezl domů Yatese,“ přiznal Maxovi. „Od té doby bedlivě sleduji vaši vojenskou kariéru. Jste skvělý vůdce a jedinečný taktik. I v doporučujícím dopise Christophera Thorna je o vás jen samá chvála.“

„Thorne zcela jistě přehání,“ řekl Max se zbytečnou skromností.

„To si nemyslím," namítl sir Gawain. „No, v každém případě jsem rád, že jste nám nabídl svou pomoc při záchraně lady Isabelly.

Dovolte mi říct, že vaši nabídku milerád přijímám. Pokud vím, s osvobozováním zajatých vojáků máte zkušenosti."

„Poměrně bohaté."

„Mohl byste naplánovat naši misi?"

„Udělám, co bude v mých silách," odpověděl Max. „Klíčem k úspěchu budou přesné zprávy, dostatečné prostředky a pečlivá příprava. Jestliže se postaráte o první dva body, pak budu s to navrhnout pian, který bude mít značnou šanci na úspěch."

„1 v této chvíli, kdy spolu mluvíme, usilovně shromažďujeme zprávy. A s prostředky si rozhodně nemusíte dělat hlavu, ujišťuji vás, pane leightone. Mám v úmyslu dopravit Isabellu v bezpečí zpátky domů. Její otec byl můj dobrý přítel, a když musel odejít do exilu, slíbil jsem mu ochranu. Ten slib se vztahuje na celou jeho rodinu."

„Doufám, že vás nezklamu, sire."

„Věřím, že ne." Starší muž zaváhal. ‚Abych byl upřímný, muže s vašimi zkušenostmi a schopnostmi bychom uvítali natrvalo."

„Natrvalo?" Opakoval Max nechápavě.

„Byl bych rád, kdybyste vstoupil do našich řad."

„Nabízíte mi práci pro ministerstvo zahraničí?"

Sir Gawain přikývl. „Pochopitelně že nemusíte na Cyreně zůstávat. Máme tu hlavní sídlo, protože je odsud rychlý přístup do celé Evropy, kde se krize vyskytují překvapivě často. Naše pobočky však operují i v Anglii."

„Z rozhovoru s Alexem Ryderem jsem pochopil, že jste velice silná organizace."

„Máme dobré styky a jsme skvěle financováni, jestli se mě ptáte na tohle.“

„Nabyl jsem dojmu, že jste jacísi moderní žoldnéři.“

Na tváři sira Gawaina se usadil tajemný výraz. „Rádi bychom věřili, že jsme víc než jen žoldnéři. Chráníme slabé a bezbranné. Bojujeme s tyranií. Pracujeme pro dobro lidstva.“

Cara se zájmem pozorovala Maxe a v duchu si říkala, že je toho ještě tolik, co sir Gawain neřekl. Strážci meče na Cyreně existují už více než tisíc let. Rád založila hrstka slavných britských válečníků – vyhnanců, kteří tu našli exil. Nyní byl řád spravován jejich potomky a působil hlavně v Evropě. Britské ministerstvo zahraničí mělo při rozhodování o jeho akcích jen nepatrný vliv.

Trvalo dlouho, než Max konečné odpověděl..Jsem vaší nabídkou nesmírně poctěn, sire Gawaine, ale snad pochopíte důvody, které mě vedou k životu civilisty. Po devíti letech války mě myšlenka na další boj a krveprolití příliš nepřitahuje.“

Jen blázen nalézá zalíbení v krveprolití, pane Leightone, ale bohužel jsou situace, kdy je to nezbytné. Nicméně chápu vás. Sloužil jste oddaně své zemi a teď potřebujete odpočinek. Snad ho naleznete zde, na našem krásném ostrove. A jestliže se budete podílet na záchraně lady Isabelly, jistě si o našem působení uděláte lepši představu. Budu doufat, že časem pochopíte, že vaše místo je právě zde mezi námi.“

Cara si uvědomila, že Max váhá s odpovědí. Během rozhovoru pečlivě sledovala jeho reakce. Ačkoliv nic netušil, dnešní rozhovor znamenal přijímací zkoušku do řad Strážců. Nicméně jejich tajemství mu budou plně

odhalena, teprve až se rozhodne vstoupit do jejich řad natrvalo.

Na první pohled bylo zřejmé, že sir Gawain by Maxe velice rád získal, jenže Cara pochybovala, že Max přijme. Dovedla jeho nechuť pochopit. Nenáviděl zabíjení i představu, že kvůli němu zmrzačí nebo zabijí další nadporučíky.

„Doufám, že mou nabídku ještě zvážíte," naléhal sir Gawain.

„Rozhodně ji rovnou neodmítám, sire."

„Nezbývá mi, než se s tím spokojit. Doufám, že Cara bude v přesvědčování úspěšnější než já. Mezitím jste na našem ostrově srdečně vítán. Příští týden bych rád na vaši počest uspořádal ples, pane leightone. Pověřil jsem Johna, aby to zařídil. Johne!" Zavolal sir Gawain přes rameno.

John Yates musel stát za dveřmi, poněvadž okamžitě vkulhal dovnitř. Spolu s ním se objevil i lokaj a dva sluhové s čajem a drobným občerstvením. Sir Gawain pozval bývalého nadporučíka, aby k nim přisedl a vypil si s nimi čaj.

Max počkal, až budou obslouženi a sluhové odejdou, a pak se obrátil na svého hostitele. „S plesem na mou počest si nemusíte dělat zbytečné starosti, sire Gawaine."

‚Ale to je holá nezbytnost," promluvila Cara poprvé od chvíle, kdy vešli do pracovny. „Musíte přece poznat všechny své sousedy, pane Leightone. Je naší povinností uvést vás do společnosti."

‚A všichni na Cyreně," vložil se do rozhovoru Yates, „se už nemohou dočkat. Je to vítaná záminka pro ples. Obzvláště dámy jsou nedočkavé vyzkoušet nové tance, které k nám dorazily z Evropy. Od božího rána okupují našeho jediného tanečního mistra, jen aby se naučily

waltz. Pochopitelně kromě Cary. Ta hodiny tance odmítla.“

„Protože nerada tančím,“ řekla Cara mírně. „Ale snad bys mohl domluvit hodiny pro pana Leightona.“

‚Já waltz umím,“ namítl Max.

„Tanec,“ vysvětloval jí Yates, „byl ve Španělsku naším jediným rozptýlením.“ Pak se znovu obrátil k Maxovi. „Dokonce i já budu tančit, sire. Už nejsem tak svižný, jako jsem býval, ale řekl bych, že si na tanečním parketu vedu docela obstojně.“

John se nemůže dočkat, až k tanci vyzve dámu svého srdce,“ podotkl suše sir Gawain.

Yates se ušklíbl. „Nejdříve jsem se obával, že ji odradí, že jsem přišel o nohu. Ale jak se zdá, nevadí jí to.“

Poté sir Gawain taktně změnil téma hovoru a srdečně se bavili o mnoha jiných věcech, dokud nenastal čas Cařina a Maxova odchodu.

„Yates se zdá opravdu spokojený,“ podotkl Max, když vyjeli z hradu.

„Také si myslím. Miluje svou práci. Říká, že mu dává důvod žít. A dokonce se dvoří jedné dámě. Slečně Danielle Newhamové. Slečna Newhamová a její bratr na jaře přijeli na návštěvu a nakonec se rozhodli tady zůstat.“

Max se zamračil. To jméno mu bylo jaksi povědomé. Jak ta slečna Newhamová vypadá?“

Je opravdu hezká. Má kaštanové vlasy a pěknou postavu. Musím přiznat, že mě její náklonnost k Johnovi poněkud překvapila. Připadá mi totiž poněkud starší a rozhodné kultivovanější než on. Ale zdá se, že jim to klape.“

Max hnědovlasou krásku tohoto jména kdysi znal a nabyl přesvědčení, že se nejedná jen o náhodu. „Rád bych se s ní seznámil.“

Jsem si jistá, že na plese sira Gawaina budeš mít příležitost.“

„Doufám, že se hodláš zúčastnit?“ Zeptal se Max. „I když nemáš plesy ráda…“

„Ano, hodlám,“ odvětila Cara. „Urozená společnost je na Cyreně mnohem shovívavější než v Londýně. A Isabella by mě rozhodně hubovala, kdybych chtěla zůstat doma. Navíc,“ – na tváři se jí rozlil blažený úsměv – „jsem celá nedočkavá najít ti jinou ženu, která by posloužila jako vhodný terč tvého chtíče.“

„Kolikrát ti mám opakovat, drahá, že svým chtíčem chci oblažovat jen tebe?“

Max spokojeně sledoval, jak celá zrudla, a poté ji obdařil svůdným úsměvem, který jí vzal dech.

Cara pevně sevřela otěže a v duchu se proklínala za svou slabost. Copak je možné, aby ji Max vzrušil jen úsměvem? Nechce už zažívat podobné pocity, které se jí vždy zmocňují v jeho blízkosti. Nechce už vzpomínat na bezbřehou slast, kterou v ní probouzel svými doteky a vášnivými polibky.

Pro Maxe je jejich zápolení jen hra, říkala si Cara stále dokola. A aby tomu učinila přítrž, musí ho seznámit s Julií Trantovou a Blankou Herrerovou. Až ho ty dvě omámí svou krásou, Max na ni rychle zapomene.

Cara se snažila nevšímat si bolesti, kterou jí lato představa způsobila, a místo toho se zaměřila na konstruování plánu, jak je co nejlépe seznámit. Ples sira Gawaina bude skvělou příležitostí, ale také by mohla

požádat Rydera, aby to zařídil ještě předtím. Nicméně taková prosba by v Ryderovi mohla vzbudil podezření a vyvolat dotazy, na které nechce odpovídat…

Ne, rozhodla se Cara. Musí to zařídit sama.

Nemůže si déle zapírat, že po Maxovi touží, ale nedovolí svému bláznivému srdci, aby jí zkazilo život. Čím méně se s Maxem zaplete, tím snáze pak snese jeho odchod.

Teď se musí snažit, aby ho co nejlépe uvedla do společnosti a seznámila ho s ženami, které vyjdou vstříc jeho nezkrotné vášnivosti. Pak jejich zápolení skončí a ona konečně překoná tu nepochopitelnou, zničující touhu, kterou vůči němu cítí.

Ke své velké lítosti Max Caru příštích několik dní neviděl. Pochopitelně ji zaměstnávala práce pro doktora Allenbyho a návštěvy pacientů, přesto Max nabyl podezření, že se mu záměrně vyhýbá.

Tolik mu scházela. Aby se nějak zabavil, Max pravidelně plaval v moři a vydával se na dlouhé projížďky, kdy prozkoumával hory a divokou krajinu. Přesto mu ani tyto příjemné tělesné aktivity nepomohly zbavit se sžíravé touhy po Caře.

Stále na ni musel myslet. Na její úsměv, chuť jejích rtů, na hebkou texturu její pokožky. Vídal ji ve snech.

Také musel bojovat s touhou zakroutit jí krkem.

Zcela zjevně se rozhodla vyhrál. Jeho společenský rozvrh se den ze dne rozrůstal. Pozvání následovala jedno za druhým, takže Max celé dny trávil rozličnými sportovními zábavami, zatímco večer co večer absolvoval různé rodinné večeře a hudební večírky. Nemohl vyjít do města, aby ho nezastavovaly tucty cizích lidí, kteří ho

chtěli představit svým dcerám. Uháněli ho a pronásledovali úplně stejně jako dříve v Londýně.

Tři dny před plesem měla Cara tu drzost, že mu poslala seznam vhodných partií na ostrově spolu s důkladným popisem dotyčných žen, výčtem jejich předností a s upřesněním a radou, čím kterou zaujmout. Tučně podtrhla dvě kandidátky, u kterých vychvalovala jejich krásu a přitažlivost.

Doufám, že si tenhle list důkladně prostuduješ, dočetl se v průvodním dopise. *Snad mě potom konečně přestaneš obtěžovat.*

Max se proti své vůli usmál. Měl jí říct, že žádná z jejích intrik mu nezabrání toužit po ní ani nevyléčí neukojitelný hlad po jejích dotecích. V duchu si přísahal, že až Caru příště uvidí, uškrtí ji – což pravděpodobně bude na plese sira Gawaina.

Popravdě řečeno, na ples pořádaný na jeho počest se mu nechtělo. Když se po dlouhých letech války vrátil zpět do Londýna, připadaly mu podobné společenské akce přitažlivé a prokazovaná úcta mu lichotila. Teď chtěl trávit svůj čas jen s jedinou ženou, jenže ta ho bez milosti předhodila vlkům.

Max si připadal jako štvaná zvěř, a tak odpoledne před plesem zavítal do taverny Santose Verry, kde doufal najít útočiště před nechtěnou pozorností neprovdaných dívek a jejich otců. V atmosféře chlapského kamarádství si oddechne – snad tam bude Alex Ryder nebo někdo z jeho staromládeneckých přátel.

V přeplněném výčepu to hučelo jako v úle. Většina rybářů si po dlouhém dni u sítí vychutnávala zaslouženou sklenici piva. Jenže po Ryderovi ani žádném Maxově

novém příteli zde nebyla ani stopa. Zřejmě se všichni připravuji na večerní událost, pomyslel si chmurně.

Seňor Verra přinesl láhev madeiry a přisedl si ke stolu. Zdálo se, že Španěl s Maxovou averzí vůči plesu hluboce sympatizuje, když vtom jeho pozornost zaujalo něco jiného. Do místnosti právě vešel dobře oblečený muž s rudohnědými vlasy, když však spatřil Maxe, obrátil se na podpatku a vyběhl ven.

Verra pozvedl husté obočí. „Pan Newham se ti zcela očividně snaží vyhnout. Snad jsi ho něčím neurazil?“

Max se hořce usmál. „Řekl bych, že jen nechce, abych si ho všiml. Když jsem ho viděl naposledy, jeden z mých přátel za velice podivných okolností zemřel. A Peter Newham a jeho sestra tehdy velice nakvap opustili město.“

„Ty znáš i jeho sestru? Daniellu Newhamovou?“

„Ne že bych o to stál. Na můj vkus je příliš nebezpečná.“

Verra přikývl. „Moudrý muž se k takové ženě nikdy neobrací zády.“

„Pokud jsem dobře pochopil, John Yates sejí dvoří.“

„Přesně tak. Taky ti to připadá tak zvláštní? Nechápu, co na mladém Yatesovi vidí.“

„Zajímalo by mě, co vlastně dělá na Cyreně,“ prohodil Max. „Slečna Newhamová a její bratr jsou příliš uchváceni elegantní společností, než aby ji dobrovolně opustili a uchýlili se na izolovaný ostrov.“

„Zajímavá otázka,“ poznamenal Verra. „Možná by ses mohl pokusit zjistit odpověď.“

Max se zamyšleně zamračil. Je pravda, že jeho samotného by zajímalo, co Newhamovy na Cyrenu přivedlo. A když nic jiného, musí varovat Caru, že kdysi

byli oba podezřelí z velezrady. Snad se mu aspoň tak podaří zaujmout její pozornost, když všechno ostatní selhalo.

„Snad bych skutečně měl," řekl, dopil poslední hlt ze své sklenice a poručil si další.

Caru hledal od první chvíle, kdy vstoupil do impozantního sálu hradu sira Gawaina, ale nebylo po ní ani památky. Místo toho však jeho pozornost okamžitě upoutala hnědovlasá kráska, která jako jediná žena spolu s hostitelem vítala příchozí. Daniella Newhamová.

Sir Gawain ho vřele uvítal, a stejně tak John Yates. Yates se v předtuše dlouhého večera opíral o vyřezávanou hůl. Vedle něho stála slečna Newhamová a vypadala přesně tak elegantně a krásně, jak si ji Max pamatoval. Pro tento večer si oblékla šaty z hedvábí v barvě bronzu, se svrchní sukní vyšívanou zlatem. Jejího bratra však Max nikde neviděl.

Když se sklonil, aby jí políbil ruku, v zelených očích se mihlo poznání. Nezdálo se však, že by ji jeho přítomnost vyvedla z míry. Spíše vypadala na ženu, která si je dobře vědoma své síly.

„Váš bratr vás dnes nedoprovází, slečno Newhamová?" Zeptal se Max s provokativním úsměvem.

Rovněž Daniella se usmála. „Bohužel. Peter je dnes večer poněkud indisponován."

.Jaká škoda. Doufal jsem, že si zavzpomínáme na staré časy."

Úsměv na rtech jí náhle ztuhl, zatímco John Yates se na Maxe nechápavě zamračil. „Vy se snad znáte?"

Jsme staří známí,“ řekl Max blahosklonně. Jednou vám budu, Yatesi, vyprávět, jak jsem se se slečnou Newhamovou a jejím bratrem seznámil.“

V očích se jí blýsklo. Vtom Max zaslechl, že ho kdosi volá. Obrátil se, ale v zádech cítil její nenávistný pohled.

Taneční sál se už hemžil hosty a několik z nich se kolem Maxe hned seběhlo, takže mu bránili ve výhledu i v hledání Cary. Věděl však, že je přítomna. Konečně ji spatřil u protější zdi, jak stojí uprostřed skupinky mužů, mezi nimiž nechyběl Ryder.

Maxovi se v hrudi sevřelo srdce. Ještě nikdy ji oblečenou v čemkoli, co by se dalo nazvat módním oděvem, neviděl. Dnes večer si však oblékla bleděmodré šaty, které sice neodhalovaly příliš z jejích ňader, ale zdůrazňovaly její štíhlou postavu. Maxovo tělo okamžitě zareagovalo. Zmocnila se ho nutkavá potřeba ty šaty z Cary svléknout a dopodrobna prozkoumat smyslné kouzlo jejího těla, na které si tak dobře pamatoval.

Ještě víc ji chtěl popadnout za ruku a odtáhnout od těch mužů, kteří se, soudě podle jejich smíchu, v její společnosti dobře bavili.

Pak Cara zvedla zrak a jejich pohledy se střetly. Maxe by zajímalo, jestli ji svým výrazem zaskočil, poněvadž prudce zrudla a okamžitě se zase odvrátila.

Po čase, který mu připadal nekonečný, k němu konečně zamířila, následována dvěma dívkami. Očividně to byly debutantky, protože se roztomile červenaly a hleděly na Maxe se zbožnou úctou.

Cara se spokojeně usmívala a představila mu slečnu Emily Smythovou a slečnu Phoebe Crawfordovou. „Nemohly se dočkat, až vás poznají, pane Leightone. A obě jsou skvělé tanečnice. Ujistila jsem slečnu

Smythovou, že ji vyzvete k prvnímu tanci. A slečnu Crawfordovou k druhému.“

Max přivřel oči a pohledem sliboval Caře krutou pomstu.

Nicméně její šedé oči překypovaly smíchem.

Opustila je právě ve chvíli, kdy krásná, avšak nevýrazná slečna Smythová začala brebentit. „Slečna Eversová nám toho o vás tolik vyprávěla, pane Leightone…“

Max si jen povzdychl a v duchu se připravil na dlouhý večer.

První dvě hodiny se mu skutečně zdály nekonečné, protože se ani nezastavil. Jako čestný host dnešního plesu musel naplnit očekávání, že bude neustále tančit a většinu času stráví konverzací s hodnostáři a význačnými členy společnosti.

Seznámil se s většinou šlechtických rodin, stejně jako s guvernérem Cyreny. Thorne ho již varoval, že složení a způsoby zdejší společnosti se příliš neliší od Londýna, a Max zanedlouho zjistil, že přítel mluvil pravdu, až na to, že tady bylo hodně Španělů.

Když se mu mezi jednotlivými tanci na malou chvíli podařilo přiblížit se ke Caře, představila ho své společnici seňoře Padillové, svraštělé španělské vdově, která působila značně malátně. Oděná celá v černém, seňora neustále vzdychala a ovívala se vějířem, jako by měla každou chvíli omdlít.

Vtom Max zahlédl Daniellu Newhamovou, která svůdně hleděla do rozzářených očí Johna Yatese. Právě se nemotorně snažili přežít waltz. Max se seňoře omluvil, prudce popadl Caru za loket a táhl ji pryč.

„Už jsem ti říkala, že netančím," bránila se Cara a snažila se ho zastavit.

„Však se můžeme někde posadit," odvětil Max. „Musím ti něco říct."

Jejich pohledy se střetly v bitvě vůlí a Cara se vzdala první. Vedl ji do odlehlého koutu velkého sálu, kde zůstalo několik neobsazených křesílek. Cestu jim však třikrát zatarasila některá z mladých dam, které se snažily upoutat Maxovu pozornost.

Jakmile se konečně usadili, Max tiše zaklel a vyčítavě se na Caru zamračil. „Moc dobře vím, že za tohle neseš plnou zodpovědnost."

Měla tu nekonečnou drzost, že se na něho nevinně usmála. „Nechápu, co máš na mysli."

„Moc dobře víš, o čem mluvím. O tvojí snaze předhodit mě vlkům."

„Nejsem jediná, která by tě ráda viděla v náručí některé z našich krásných mladých dam. Stejnou zásluhu na tom mají i sir Gawain a John Yates." Cara na něho provokativně mrkla. „Prostudoval sis ten seznam důkladně? Doufala jsem, že ti může být nápomocný při hledání nového cíle, kam bys zaměřil svou vášeň."

„Čarodějnice jedna," zamumlal Max a náhle zjistil, že se na ni nemůže zlobit.

„Skutečně. Vynaložila jsem nesmírné úsilí, abych do seznamu zahrnula i jiné dámy než vdavekchtivé debutantky. Dnes večer tady je i Julie Trantová a také seňora Herrerová. Určitě se s nimi musíš seznámit."

„Ten tvůj zatracený seznam mě vůbec nezajímá," řekl Max. „Musím s tebou mluvit o něčem jiném. Asi bys měla vědět, že Yatesova milá není tím, co předstírá."

Cařin úsměv se náhle rozplynul a nahradil ho zachmuřený výraz. Pote jí Max sdělil vše o své dřívější zkušenosti se slečnou Daniellou Newhamovou a jejím bratrem Peterem.

„Před třemi roky jsem byl v Londýně na dovolence, když jeden z mých přátel z univerzity spáchal sebevraždu. Pracoval pro ministerstvo války jako logistik a zajišťoval posily na frontu. Když krátce po vylodění Francouzi zničili celý batalion pěchoty, vrhlo to na něj podezření. Tou dobou se dvořil Danielle Newhamové, nebo lépe řečeno, ona ho sváděla. Opustila město okamžitě poté, co zpráva o masakru dorazila do Londýna.“

„Samozřejmě jí nikdo nic nedokázal,“ pokračoval Max, „ale podezírali ji, že okopírovala zprávu o pohybech vojsk a předala ji Francouzům. A krátce nato, co slečna Newhamová tak narychlo opustila Anglii, její milenec si přiložil pistoli k hlavě.“

Cara si všimla nebezpečného lesku v Maxových očích a jeho hněvivého tónu a zachvěla se. Nechtěla by tohoto muže za nepřítele.

„A ty si myslíš, že je špiónka?“ Zeptala se, rozčilená tím, co jí prozradil.

„Přinejmenším ráda loví příjemné mladíky. Jakmile se pustí do Yatese, ten chlapec nemá naději. Doporučoval bych: Držte ho od ní co nejdál. A jestli má vaše organizace nějaké tajemství, dobře bych ho střežil.“

„Udělám to,“ řekla Cara, neboť si dobře uvědomovala, že ostrov má tajemství, která si vyžadují ochranu.

Náhle si všimla seňory Blanky Herrerové, která postávala opodál. Ačkoliv sejí srdce svíralo bolestí, vstala, kývla na tmavovlasou krásku a představila ji Maxovi.

Pozoruhodně krásná seňora oděná v černých šatech s nachovými krajkami lehce zatřepala vějířem a ohodnotila Maxe smyslným pohledem svých hlubokých očí. Jsem ráda, že vás konečně poznávám, seňore," zamumlala zastřeným hlasem, když se sklonil nad její nikou.

„Ujišťuji vás, že potěšeni je na mé straně. Nemohl jsem se dočkat, až se s vámi seznámím."

Cara v jeho hlase zaslechla mužský obdiv a náhle ji zachvátil prudký příval žárlivosti. Zalitovala, že je seznámila. Prsty se jí bezděčné sevřely v pěst, což byla chyba, neboť Max si její reakce všiml.

Vyslal k ní pobavený – anebo posměšný? – pohled, jako by věděl, že sledovat ho při flirtování s jinou ženou ji rozčiluje. Galantně seňoru Herrerovou požádal o tanec, nabídl jí rámě a pak s ní odešel na taneční parket.

Cara zůstala sedět na svém místě a znepokojená vlastními pocity sledovala, jak se vzdalují. Za normálních okolností měla seňoru Herrerovou velice ráda. Nikdy předtím nepociťovala nutkavou potřebu vyškrábat té krásce oči.

Zatřásla hlavou a v duchu se pokárala za své nepřístojné myšlenky. Copak se nestalo přesně to, po čem toužila? Vždyť chtěla odvést od sebe Maxovu pozornost, aby se zbavila své vlastní touhy…

Minulý týden jí příšerně scházel. A když ho dnes poprvé uviděla v černém saku, bílé košili a saténové vestě, srdce se jí sevřelo a začalo se třepotat neovladatelnou touhou. Věděla, že to na ní poznal.

Stejně tak si byla jistá, že si před chvílí všiml její odsouzeníhodné reakce. Nemá právo cítit žárlivost – ani na něco takového nemá čas. Musí prověřit Maxovo varování ohledně Danielly Newhamové, neboť tajemství

Strážců může být ohroženo. Bude lepší, když upozorní své kolegy, aby na ni i na jejího bratra dávali pozor.

Náhle spatřila slečnu Newhamovou na protější straně tanečního sálu. Lady se obezřetně rozhlédla kolem sebe a pak zmizela.

Cara na chvíli ztuhla. Pak se ještě jednou toužebně podívala na Maxe, uspořádala si roztěkané myšlenky a vydala se za ní.

7

Cara zpoza rohu pozorovala Daniellu Newhamovou, která právě vcházela do pracovny sira Gawaina, a srdce jí divoce bušilo zlostí. Slečna Newhamová bývala na hradě častým hostem a jistě dobře věděla, kde má sir Gawain všechny důležité dokumenty. Jestli skutečně chtěla něco najít, jeho pracovna byla nejlepším místem, kde začít.

Cara stála za dveřmi pracovny a zvažovala, zda má vejít, či ne. Na jednu stranu by se hodilo vědět, co potenciální špeh hledá –pomohlo by jim to zvolit vhodnou obranu. Na druhé straně nechtěla riskovat, že Daniella Newhamová objeví něco, co by Strážce ohrozilo.

Potichu otevřela dveře.

Hnědovlasá žena stala za pracovním stolem sira Gawaina a prohledávala stohy dokumentů, které pokrývaly celý jeho povrch.

„Mohu vám nějak pomoci, slečno Newhamová?“ Zeptala se Cara nevinným tónem.

Daniella ztuhla, pak se však okamžitě vzpamatovala. Odložila dokumenty, které držela v ruce, na rtech vykouzlila chabý úsměv a zvedla psací brk. „Snad ano, slečno Eversová. Necítím se dobře, a tak jsem se hledala dámskou odpočívárnu. Cestou mě však napadlo, že by mi jistě pomohl odér hořícího brku. A bohužel žádné jiné než tohle nemůžu najít. Doufám, že ho sir Gawain oželí.“

Vynalézavá omluva, řekla si Cara s neochotným obdivem.

„Mileráda vám ukážu odpočívárnu," nabídla se Cara. Jisté tam najdete octový nálev i ptačí brka."

„Děkuji vám," řekla slečna Newhamová s předstíranou mírností.

Cara ji tedy doprovodila do místnosti vyhrazené dámám a plakala, zatímco Daniella jí sehrála divadýlko, zapálila brk a vdechovala kouř, až konečně prohlásila, že už je jí mnohem lépe.

Poté se společně vrátily do tanečního sálu a vyhledaly John;. Yatese. Daniella svému nápadníkovi s úsměvem vylíčila, jak jí slečna Eversová pomohla.

Představení hodné londýnské scény, pomyslela si Cara. Příhoda ji znepokojila. Jestli je Daniella Newhamová špiónka, budou na ni muset dávat bedlivý pozor.

Po chvíli se zdvořile omluvila a nenucené se vydala skrze dav. Občas se zastavila, aby pozdravila toho či onoho přítele, ale její kroky vedly k Alexi Ryderovi.

Přijala nabízené rámě a s hlasitým smíchem předstírala, že s ním flirtuje. Místo toho ho však poinformovala o všem, co se právě odehrálo, a požádala ho o pomoc při dohlížení na slečnu Newhamovou.

„Jestliže je špiónka," řekl Alex zamyšlené, „pak v tom její bratr rovněž vězí až po uši."

„Bezpochyby. Myslíš, že bych o tom měla říct siru Gawainovi?" Zeptala se Cara.

„Nevidím důvod, proč ho teď znepokojovat. Po plese ho budu informovat osobně. Mezitím upozorním všechny ostatní."

Cara si oddychla. Teď už bude řád Strážců v pohotovosti.

„Měl by o tom vědět i Yates," dodal Ryder a hlas mu zesmutněl.

Já vím," souhlasila Cara s lítostí. „Raději bych mu to však sdělila sama. Ta zpráva ho jistě nepotěší, má ji rád."

Jakmile ji Ryder opustil, Cara svou pozornost soustředila na taneční parket a mimoděk hledala Maxe.

Tentokrát dělal společnost jiné ženě – paní Julii ,Frantové, vdově po bohatém kupci, která vyjádřila přání seznámit se s ním. Pant Trantová byla stejně krásná a elegantní jako seňora Herrerová, avšak na rozdíl od španělské krásky se barva jejích vlasů podobala zralé pšenici, pleť bělostnému alabastru a měla blankytně modré oči.

Čarou znovu projela chuť vyškrábat své sokyni oči, i když tiše obdivovala ladné pohyby tančícího páru. Jako všechno ostatní ovládal Max i waltz přímo skvěle a vedl svou partnerku s naprostou jistotou a elegancí.

Nemusela se ani příliš snažit, aby se Max stal středem zájmu. Veškeré ženské obyvatelstvo ostrova se kolem něho neustále natřásalo a nakrucovalo, zcela uchváceno jeho mužnou krásou a přitažlivostí. I když se o to nesnažil, byl neodolatelný.

Cara pozorovala, jak hledí na blondýnku ve svém náručí, a srdce se jí svíralo bolestí. Zajímalo by ji, jestli Max vůbec tuší, jak je jeho úsměv odzbrojující.

A když mu Julie Trantová úsměv oplatila, Cara v duchu zaklela způsobem, který se rozhodně nehodil pro dámy.

Mohla přece vědět, že dva tak krásní lidé v sobě naleznou sympatie. Může být spokojená. Vždyť přesně tohle chtěla. Nicméně pocit uspokojení z dobře vykonané práce se jaksi nedostavoval. Jediné, co cítila, byla prudká a sžíravá bolest.

Julie, bývalá londýnská herečka, patřila k tomu nejlepšímu, co mu mohla Cyrena nabídnout. A svým hladovým pohledem, kterým Maxe doslova hltala, dávala všem na srozuměnou, že se nemůže dočkat, až ho bude mít v posteli. Zcela jistě to bude brzy, možná už dnes v noci.

Cara se prudce odvrátila a u srdce ji zabolelo. Copak se může rovnat takové ženské dokonalosti? Nemá v sobě nic z křehkosti a elegance, kterou muži, jako je Max, obdivují. Vždyť na tenhle ples ani nepatří. Její šaty, ačkoliv šité na míru, už zažily pět sezon. Nikdy svému zjevu nevěnovala přílišnou pozornost, neboť vždy měla na práci něco mnohem důležitějšího a především zajímavějšího. Patřila k praktickým, *rozumným* ženám.

Tak proč náhle cítí touhu být krásná a oslňující? Proč si zoufale přeje, aby se na ni Max díval stejně jako té osudné noci, před rokem v ruinách? Proč chce, aby ji držel v náručí, jako teď drží Julii Trantovou? Proč se cítí tak neklidná a celá žhne?

Pevně rozhodnutá učinit přítrž tak nesmyslným myšlenkám se Cara vydala ke kamennému schodišti na vzdáleném konci tanečního sálu. Chtěla se projít po hradbách a potěšit se úchvatným pohledem na moře.

A snad v chladném klidu noci najde lék na svou bláhovou touhu.

* * *

„Váš nedostatek pozornosti není zrovna lichotivý,“ mumlala rozmrzele Julie Frantova.

Max se vrátil pohledem k ženě, kterou držel v náručí. Díval se za odcházející Čarou, namísto aby se věnoval partnerce. Zachoval se netaktně.

„Slečna Eversová je zcela jistě pozoruhodná, ale stále nemohu pochopit, co na ní všichni muži vidí," postěžovala si Julie. „Popravdě řečeno, krásy moc nepobrala a na ženu má opravdu podivné záliby."

Max by jí mohl vysvětlit, proč jsou muži ke Caře srdeční –protože ji vzali mezi sebe. Přijali ji do svého bratrstva, kde pouto přátelství má stejnou hodnotu jako čest. Nicméně Max dobře chápal, proč je onen tak výjimečný kamarádský vztah dámám trnem v oku. Odpuzoval je, protože jim byl odepřen, a dráždila je Cařina výjimečnost. Cara není jen léčitelka, je bojovnice.

Bojovnice, v jejíchž žilách pulzuje žár a vášeň.

Na rozdíl od této blonďaté krásky, kterou právě držím v náručí, pomyslel si Max..

Obdařil vdovu Trantovou okouzlujícím úsměvem, aby tak utišil její zraněnou pýchu, ale nemohl se dočkat, až zazní poslední takty.

Cara se opírala o kamennou římsu a vyhlížela na vlnící se moře, které se koupalo ve stříbrných paprscích tichého měsíce, zatímco svěží slaný vánek jí čechral vlasy a hladil ji po rozpálených tvářích.

Právě v těchto měsíčních nocích si připadala nejosamělejší. Milovala způsob svého života, ale kdesi hluboko uvnitř cítila, že něco není v pořádku. Ze jí něco schází.

Věděla, že za to může především Max. Až poté, co ho poznala, začala si uvědomovat svou osamělost a jak moc bolí.

Uvědomovala si však také, že největší vinu nese ona sama. To *ona* si vybrala takový– způsob života. Nikdo ji k tomu přece nenutil. Jen ona sama si odepřela mužského partnera, neboť se obávala, že by jí to bránilo v obou jejích zaměstnáních. Kvůli práci se odvrátila od svých ženských potřeb.

Pres veškeré pádné důvody se však nedokázala zbavit palčivé touhy.

Náhle uslyšela známý hlas a polekaně sebou trhla. „Tak tady se schováváš?“

Obrátila se přes rameno a uviděla Maxe. „Neměl jsi odcházet z plesu,“ odpověděla se strnulým úsměvem. „Zklameš všechny své obdivovatelky.“

„K čertu s obdivovatelkami,“ řekl rozhorleně. „A k čertu s tebou, žes mě takhle zradila. Potřeboval jsem tě, abys bránila mou poctivost, a tys klidně při první příležitosti pláchla.“

Cara se neubránila smíchu. „Nepochybuji, žes poctivost ztratil už dávno.“

„Dobře tedy, řeknu ti pravdu. Daleko raději budu tady s tebou, než abych snášel pozornost všech těch podlézavých ženských.“

Koutek Cařiných úst se stáhl do pobaveného úsměvu. Jestli se tam nevrátíš, přijdeš o zlatý hřeb celého plesu. Za chvíli se bude podávat druhá večeře.“

Já vím. Všechno to jídlo, co tam nanosili, by na měsíc uživilo celou Wellingtonovu armádu. Ale ty tvoje nástrahy mi daly tak zabrat, že mě nadobro přešla chuť. Vlastně jsem doufal, že tě přemluvím k tanci.“

Cařin úsměv se rozplynul. „Už jsem ti řekla, Maxi, že ne-tančím.“

„Co máš proti tanci?“

Cara cítila, jak se jí do tváří hrne nach, a raději se odvrátila. „Připadám si hloupě. Na všech plesech jsem se cítila jako nemehlo. V Londýně jsem…“ Náhle pohodila hlavou a pokusila se o nenucený smích. „Nechtěla jsem, aby to znělo, jako že se lituji. Musíš ale vědět, co jsem zač. Hotové trdlo.“

Max se opřel o kamennou římsu. Jemu připadala okouzlující, ale začínal chápat, že Cara svou ženskou přitažlivost podceňuje. Připadalo mu až k nevíře, jak je ve společnosti plachá, zatímco ve svém světě je rázná, sebevědomá a výmluvná. Tady mezi ostatními kráskami však působila zakřiknutě.

Zaplavil ho náhlý příval něhy.

Tak rád by Caře řekl, jak je okouzlující, jenže si nebyl jistý, jestli by mu věřila. Ne, řekl si Max v duchu. Raději jí to ukáže.

„Pojil ke mně,“ řekl a natáhl k ní niku.

„Proč?“

„Protože s tebou chci tančit.“ Jednou rukou mávl kolem sebe a ukázal na kamenný ochoz. „Máme náš vlastní taneční sál a našimi jedinými diváky jsou měsíc a zářící hvězdy.“

Cara ho dlouze pozorovala a pak se nucené rozesmála. Jestli to má byt pomsta za mé pletichy, pak bych raději volila jiný druh trestu.“

„Mám k pomstě důvod, čarodějko, ale slibuju ti, že tohle trest nebude.“

Cara váhala. „I kdybych waltz uměla, ujišťuji tě, že bys mě za partnerku nechtěl. Jsem beznadějný případ.“

Jestliže Yates může tančit i s dřevěnou nohou, proč bys to nedokázala ty?“

Jenže John Yates tanec vždy zbožňoval. Já právě naopak.“

„Umíš přece šermovat, ne snad?“

„Nechápu, co to má s tím společného.“

„Tanec není o nic těžší než postavit se nepříteli s rapírem. Koneckonců většina lidí to považuje za mnohem bezpečnější krácení volného času. Tak už pojď. Chci tě naučit waltz.“

„Nebojíš se, že tě zase pošlu k zemi?“ Zeptala se Cara se smíchem.

Max už pochopil, že používá humor jako ochranný štít, a připadalo mu to roztomilé. „Tentokrát si dám pozor. Ted raději dávej pozor ty a nech se vést.“

Lehce ji uchopil za obě ruce a pomalu jí ukazoval kroky a rytmus. Z tanečního sálu k ním zaznívaly tóny waltzu a Cara si uvědomila, že s překvapivou lehkostí napodobuje Maxe, zatímco on počítá…, raz, dva, tři…, raz, dva, tři…, a mumlá povzbudivá slůvka.

Nakonec ji pevně sevřel v náručí. „Teď zavři oči, anděli, a nech se vést.“

Poslechla ho a podrobila se rytmu. Tělem jí prostupovaly tóny hudby. Netrvalo dlouho a pohybovali se hladce, jako by tvořili jediné tělo.

Nemohla tomu ani uvěřit. V jeho náručí cítila podivnou směs citů, veselí, radosti a vděčnosti. Vždy chtěla tančit vznešeně a zlehka, jak to viděla u jiných dam, a Maxovi se nějak podařilo udělat z ní labuť.

Z hrdal jí unikl tichý sten. Již podruhé se Maxovi podařilo vzbudit v ní dojem, že je krásná, že je žádoucí a smyslná.

Připadala si, jako by se pohybovala ve smyslném snu.

Až zadlouho si matně uvědomila, že Max zpomalil. Poodtáhl se od ní a s napolo přivřenýma očima ji bedlivě pozoroval.

Zůstali stát a noc jako by ožila.

Očima se vpil do jejích. „Chci tě políbit," varoval ji tichým hlubokým hlasem.

Cítila na rtech jeho horký dech. Jeho modré oči ji hypnotizovaly a silné paže ji sevřely v objetí. Cítila jeho žár, jeho živelnou touhu. Zcela proti zdravému rozumu prahla po jeho polibku.

Oběma rukama ji uchopil za boky a něžně ji přitiskl k sobě. Cara na břiše ucítila jeho ztopořené mužství a mezi stehny palčivou touhu, kterou nedokázala ovládnout.

Pak ji Max bříškem palce pohladil po spodním rtu a omámeně vzdychl. Cara na něho nevěřícně zírala a celá se chvěla uvědoměním, že to ona je cílem jeho touhy.

Jeho překrásná tvář naplnila všechny její smysly. Pak se k ní sklonil a svými hebkými rty překryl její.

Políbil ji pomalu, lehce, důvěrně si pohrával s jejími ústy. Cara cítila, jak v ní roste zrádná touha.

Přerývaně se nadechla a snažila se od něho odtáhnout, jenže Max ji oběma rukama chytil za tvář a uvěznil ji tak.

„Čeho se bojíš?" Zeptal se. „Že bych se tě mohl dotýkat tady?" Jednou rukou sklouzl dolů k jejímu ňadru. „Že bych mohl okusit chuť tvé kůže?"

Když se jeho rty přitiskly k citlivému místečku těsně pod ušním lalůčkem, Cara málem vykřikla.

„Nemohu myslet na nic jiného, než že chci být uvnitř tebe," šeptal ochraptělým hlasem.

Přesně na totéž myslela i ona. Probudil její tělo. Pulzovaly v ní mocné vlny touhy a horečného vzrušení a ochromovaly ji.

Prudce sebou škubla a podařilo se jí vyprostit z jeho objeti. Třesoucíma se rukama se podepřela o kamennou římsu, aby neupadla, a vší silou se snažila ovládnout touhu, která ji zbavovala rozumu.

Chtěla popřít divoký hlad, který se jí zmocnil, ale marně. Stačilo málo a chvěla se v jeho náručí, zcela zbavená vlastní vůle. Byl nebezpečný… a úchvatný. Sladkost jeho polibků v ní probudila dlouho potlačovanou touhu.

„Co ode mně chceš?“ Zeptala se rozechvěle.

„Všechno, co mi můžeš dát,“ odpověděl stejné rozechvělým hlasem.

Když nedostal odpověď, ukazováčkem pravé ruky jí podepřel bradu a zvedl ji tak, aby jí viděl přímo do očí. „Chceš totéž, co já, ale z nějakého nepochopitelného důvodu ses rozhodla popírat svou vlastní touhu.“

Cara se opřela o chladnou kamennou stěnu. Připadalo jí, že vrávorá na okraji citové propasti. V mysli se jí honily desítky protichůdných argumentů.

Věděla, že by si s Maxem neměla začínat, že by si od něj měla udržovat odstup.

Ale opravdu chce stát vpovzdálí, zatímco on se bude dvořit jiné ženě? A milovat se s jejími krásnými rivalkami, ačkoliv chce, aby si vybral právě ji?

Proč se má ochuzovat o něco, po čem touží? Isabella by ji jako první povzbuzovala, aby žila svůj život naplno.

Co je na tom špatného, chtít Maxe? Naplnit své sny a znovu se stát ženou? Na nějaký čas uniknout svému osamění? Ještě jednou se s ním pomilovat?

Toužila po fyzickém kontaktu. Po jeho horkém těle. A on jí ho nabízel.

Vždyť tohle mohla být poslední šance okusit skutečnou vášeň. Uchová si na ni vzpomínku v těch dlouhých letech samoty a chladného prázdna, která přijdou.

Cara věděla, že existuje jen jediná odpověď.

Ale nemohou přece dát průchod svým vášním na plese.

„Ne tady," zašeptala s pohledem upřeným do jeho očí. „Ne teď."

„Tak kde a kdy?" Hořce se pousmál. Já osobně bych před kamennými ruinami dal přednost normální posteli."

Mnula si čelo a přemýšlela. Nic vhodného ji nenapadalo.

V každém případě se domů musí vrátil ve společnosti seňory Padilly. Ale seňora má tvrdé spaní. A Cařino služebnictvo nikdy dlouho neponocuje. Dokonce je ani nepřekvapí, když z její ložnice uslyší nějaké zvuky, neboť Cara často opouští dům i uprostřed noci.

„U mě doma," řekla Cara tiše. „Po plese. Na jižní straně najdeš schodiště, které vede na galerii kolem mojí ložnice. Nechám odemčené dveře."

8

Měsíční svit v sobě skrýval příslib vášně. Cara seděla před toaletním stolkem a svou nervozitu se snažila utišit pomalým rozčesáváním vlasů. Nikdy by ji nenapadlo, že se ocitne v situaci milenky čekající na milence.

Uhasila všechny lampy, ale závěsy nechala roztažené, aby dovnitř mohly měsíční paprsky. Slyšela tlukot svého vlastního srdce. Ceká takhle nevěsta o své svatební noci na svého ženicha? Cara se otočila a podívala se na postel, ve které spala už jako malé dítě. Z vysokých sloupů visela hebká pavučina hedvábné tkaniny a rozestlaná přikrývka lákala ke spočinutí – svůdná i nevinná zároveň.

Náhle ji přepadla zvláštní myšlenka. Tato noc bude pravděpodobné nejblíže tomu, co kdy zažije jako svatební noc. Chtěla, aby vše bylo perfektní.

Neměla ani nejmenších pochyb, že noc bude nezapomenutelná. Max se s ní jistě bude milovat s neuvěřitelnou něhou a vášní.

Přišel tak tiše, že ho ani neslyšela otevírat dveře. Všimla si ho, až když stál těsně u ní.

Na malou chvíli se jí v hrudi zastavilo srdce.

Pomalu odložila kartáč a vstala. Teď byla vhodná chvíle, aby se jí vrátil zdravý rozum a pud sebezáchovy, jenže se jí nezdálo, že by byla s to myslet.

Max ji pozoroval potemnělým upřeným pohledem. „Pojď sem," poničil chraptivé.

Cara ho váhavě uposlechla. Když se ocitla na dosah ruky, přitáhl ji k sobě a sevřel v náručí. Skrze látku šatů

cítila jeho pulzující žár. Bradavky jí ztuhly a opřená o jeho pevné tělo cítila tvrdost jeho touhy. Nicméně byl to pohled, kterým ji odzbrojil a držel v zajetí.

Být objektem mužské touhy ji vyděsilo i vzrušilo zároveň. Stačil jediný pohled jeho modrých očí a srdce jí začalo tlouct jako o závod. Stačil jediný dotek a dech se jí zadrhl v hrdle – právě jako teď

Palcem pomalu přejel přes zduřelý vrchol Cařiny bradavky a ona cítila, jak jí tělem projela prudká vlna bouřlivé extáze. Dokud nepoznala Maxe, nikdy si neuvědomila, jak jsou její bradavky citlivé.

Poté Max jediným pohybem rozvázal modrou stuhu jejího živůtku, aby tak odhalil oblé křivky hebkých ňader. Cara si uvědomila, že ji chce svléknout, a náhle se jí sevřel žaludek.

Instinktivně zvedla ruce a přidržela si košili těsně pod bradou.

„Nejsem ten typ ženy, na který jsi zvyklý," zašeptala.

Jeho výraz zněžněl a Cara cítila, jak se jí rozechvělo srdce. Jsi jediná žena, kterou chci, Caro. Copak nevidíš, jak po tobě blázním?" Znovu si ji přitáhl do náruče a nechal ji okusit tvrdý důkaz své touhy.

Něžně se na ni usmíval, hladil ji pohledem. Jestli si myslíš, že mě může takhle vzrušit nějaká jiná žena, pak nejsi tak inteligentní, jak jsem předpokládal."

Cara si s vděčností uvědomila, že ji škádlí, aby uvolnil její vnitřní napětí.

Jsi neuvěřitelně rozkošná," trval na svém a sklonil se, aby ji lehce kousl do ušního lalůčku. Cara se v jeho náručí celá zachvěla. „A jsi jako stvořená k milování. Jen se podívej, jak se naše těla k sobě hodí."

A poté ji k sobě přitiskl, aby se přesvědčila o pravdivosti jeho slov. Jednou rukou vjel do Cařiných vlasů a druhou ji hladil po zádech.

Cara zavřela oči a s rozkoší se poddala příjemným pocitům, které v ní jeho hlazení probouzelo.

„Každičkou noc po oné noci," řekl Max tiše, „jsem ležel a snil o tobě. Tolik jsem po tobě toužil. Chtěl jsem tě znovu spatřit, milovat se s tebou."

Cara cítila, jak její napětí pomalu slábne. Nedokázala se mu ubránit. Pokušení bylo příliš velké. I strach ji opouštěl.

Vždyť to Max ji zasvětil do tajů milováni. Ukázal jí, co je to pravá rozkoš. Nemá důvod se ho bát.

Max ji něžně políbil a z Cařiných úst unikl tichý sten. Když ji z ramen stáhl noční košilku a sklonil se, aby políbil citlivé bradavky, nebránila se.

Růžové vrcholy drobných ňader se napjaly a ztuhly touhou, plné blaženého očekáváni. S mučivou pomalostí objal hebká ňadra do dlaní, zatímco rty dráždil a jazykem se laskal se zduřelými hroty. Cara cítila, jak pod jeho zkušenými, vědoucími doteky taje a doslova hoří touhou. Její tělo se chvělo nutkavou potřebou naplnění.

„Dovol mi ukázat, jak moc tě chci," zašeptal a znovu ji políbil.

Jazykem vklouzl do jejich úst a Cara měla dojem, že se země pod jejíma nohama zachvěla. Líbal ji něžně a zároveň neuvěřitelně vášnivě, roznítil v nich obou hebký plamen, který postupoval níž, až utonul ve studni mezi jejími stehny.

Když ji Max přestal líbat a poodstoupil, Cara měla dojem, že omdlí. Stáhl jí košilku z ramen a nechal spadnout na zem, kochal se pohledem na ni.

„Tvé tělo je ještě krásnější, než jak si na něj pamatuji," řekl téměř zbožně a nějakým zázrakem dokázal, že mu uvěřila.

Poodešel, aby se svlékl, ale Cara jako by stále cítila jeho pohled na každém kousku svého těla.

Uvědomila si, že se po plese ještě stačil převléct. Neměl na sobě kabát, vázanku ani vestu, jen bílou košili, černé kalhoty a boty. Posadil se na proutěnou židli, aby si sundal boty, pak si svlékl zbytek šatstva a postavil se před ni zcela nahý. Když ve stříbřitém světle vykročil jejím směrem, graciézní pružnost jeho těla jí vyrazila dech. Copak se jeho přitažlivost nikdy neotupí?

Jeho svaly se chvěly vzrušením a touhou. Vyzařovala z něho až neskutečná živelná energie. Cara pohledem omámeně klouzala po mužném nahém těle, až se očima zastavila na jeho mužství…

Z kučeravého hnízda hebkých chloupků se tyčil pevný úd, jehož žár před malou chvílí cítila i přes šaty. Touhou ztopořeny penis sahal Maxovi téměř k pupku. Cara si vzpomněla, jaké naplnění jí poskytl, a pocítila divokou touhu.

Rovněž Max se nemohl nabažit pohledu na její krásné tělo. Měla hluboké čisté oči, naplněné plachou touhou – bezelstnou.

zranitelnou nevinností. Myšlenka na to, jak v nich probudí vášeň, v Maxovi vznítila divoký hlad. Kolikrát o ní jenom snil? Kolikrát si představoval, jak leží pod ním, vzdychá a svíjí se rozkoší? Zdálo se mu, jako by na tento moment čekal už celé věky.

Připadala mu dokonce půvabnější, než jak šiji uchoval v mysli. Hnědé prameny kudrnatých vlasů se jí rozlévaly po ramenou a spadaly dolů na záda. Bezchybná pokožka

ozářená měsíčním světlem se třpytila jako perleť. Chtěl se s ní milovat dlouho a něžně, zlíbat každičký centimetr jejího štíhlého těla, milovat se s ní, dokud je oba neopustí rozum.

Jeho tělo tálo touhou. Touhou, která ho už celé týdny držela ve svých spárech a teď ještě zesílila. Touhou cítit její ženskou hebkost, kterou naplňuje svým mužným žárem. Zmocnila se ho zoufalá potřeba dotknout se jí, ochutnat ji, vnímat její rozechvělou reakci. Objímat ji a nenechat odejít.

Max přistoupil ke Caře, zvedl ji do náručí a donesl ji k posteli. Položil ji na měkkou matraci do pruhu měsíčního svitu a posadil se vedle ní.

Poté ji oběma rukama začal hladit, dráždit ji a dál ji vzrušoval. Jeho prsty se sevřely kolem zduřelých bradavek, něžně je promnuly a s dráždivou důkladností pokračovaly níže. Pohledem sledoval pohyb svých rukou, které klouzaly po bělostné pokožce plochého bříška, až došly k hebkým chloupkům mezi stehny.

Vtom ho však Cara chytila za ruku a zastavila ho. „Maxi?“ Zašeptala nejistým tónem a natáhla se k toaletnímu stolku vedle postele, kde ležel malý kožený váček.

„Ráda bych to použila,“ řekla. Otevřela váček a vytáhla z něho několik malých houbiček a lahvičku s tekutinou jantarové barvy.

„Houba napuštěná octem?“

„Ano,“ odpověděla Cara. „Některé ženy z ostrova jsou přesvědčené, že je to ochrání před početím dalších dětí. Myslela jsem si, že by bylo moudré, kdybych ji pro jistotu také použila. Vadilo by ti to?“

„Ne.“ Max se jí podíval do očí. „Už jsem ti přece řekl, že po potomcích netoužím,“ prohlásil. „Ani tě nechci vystavit skandálu s početím nemanželského dítěte.“

Cara na chvíli zaváhala a pak se ho zahanbeně zeptala: „Budeš… to umět použít? Isabella mi to sice jednou vysvětlovala a docela chápu princip celé záležitosti, ale jestli s tím máš nějaké zkušenosti…“

Něžně se na ni usmál. „Nemusíš se bát, anděli, o všechno se postarám. Ale teď ještě ne. Máme spoustu času a mě právě něco napadlo.“

Odložil malý váček a lehl si vedle ní. Opřel se o loket jedné ruky a druhou jí vklouzl mezi štíhlá stehna.

Cara okamžitě pocítila další prudký nával vzrušení.

Když se začal probírat hebkými chloupky a hladit ji, omámeně vydechla. Její ženství se chvělo touhou a naléhavou potřebou po dalších dotecích.

Kdekoliv se jí dotkl, cítila horkou lávu rozkoše. Max hbitými prsty zkušeně prozkoumával hebká zákoutí, až nakonec jemně rozevřel úzkou štěrbinku a prostředníkem vklouzl dovnitř. Cara ohromeně zalapala po dechu. Měla pocit, že žár, který ji spaluje, snad ani nevydrží.

Hladově se natáhla po Maxovi a on ji ochotně uposlechl. Překryl ji svým tělem, takže na břiše cítila jeho touhou tepající mužství, nicméně nevstoupil do ní. Místo toho ji začal líbat a svými horkými rty se pomalu posunoval stále níže a níže, přes štíhlé hrdlo, zduřelé hroty bradavek, křehká žebra, ploché bříško…

Cítila, jak vklouzl mezi její stehna, doširoka je roztáhl a jí se ze smyslnosti toho gesta zastavil dech. Když ucítila vzrušující, spalující dotek jeho jazyka, neubránila se tlumenému zasténání.

Max ji přestál dráždit a podíval se na ni. „Ne, nebraň se tomu. Chci slyšet každý tvůj sladký, vzrušený vzdech.“

Znovu se jazykem ponořil do jejího lůna a ona se snažila zůstat klidná. Dráždil ji a mazlil se s ní s pevnou odhodlaností. Netrvalo dlouho a Cara podlehla hebkému trýznění.

Celým tělem se jí rozlévaly blažené vlny nespoutané vášně, dokud nepřestala myslet na to, jak skandální věci s ní jeho mazlení provádí. Podlehla horečce vášně a její tělo už jí dál nepatřilo.

Když se začala neovladatelně otřásat, pokusila se slastnému týrání uniknout, ale Max ji pevně chytil v pase a přidržel ji tak, že se nemohla ani pohnout. Pocit, že se nemůže bránit, zatímco on jí poskytuje rozkoš, se zdál přímo paralyzující.

Když do ní vnikl jazykem, škubla sebou a divoce zasténala.

..Ano, chci slyšet, jak křičíš touhou po mně,“ pobízel ji Max ochraptělým hlasem.

Nic jiného ani dělat nemohla. Svíjela se pod nápory trýzně tak jedinečné a nesnesitelné, až měla dojem, že shoří. Poté jí uštědřil poslední burcující polibek, naposledy do ní vnikl a rozpoutal v ní vášnivou bouři.

Vtom hlasitě vykřikla, celá se vyklenula a chvěla se v křeči nespoutaného orgasmu.

Když se jí konečně vrátily smysly, uvědomila si, že Max leží vedle ní a hladově saje její zduřelé hroty bradavek, čímž ještě znásobuje nekonečnou rozkoš.

Ležela se zavřenýma očima a nemohla se ani hnout. Jazykem si olízla vyprahlé rty. Pak se Max znovu pohnul a zlíbal jí tvář, spokojený, že jí poskytl tak ohromující uvolnění.

Po chvíli vzal váček, vytáhl z něho houbičku a navlhčil ji jantarovou tekutinou. Pak jí roztáhl nohy a houbičku vsunul hluboko do Cařina těla.

K jejímu velkému překvapení se pak pohodlně položil vedle– ní. Když ji nepolíbil, Cara si uvědomila, že teď je na řadě ona. Posadila se a pohledem pomalu klouzala po jeho nahém těle. Tiše obdivovala jeho pevné svaly, do bronzová opálené paže a hrud. Nedokázala se ubránit touze dotknout se ho. Dlaní klouzala po horké kůži a měla dojem, že hladí čisté hedvábí, které však pod jejími doteky ožívalo touhou.

Naklonila se blíže, aby cítila jeho mužnou vůni. Pohledem sklouzla k ztopořenému mužství, které se klenulo pod pevným břichem, a konečky prstů jemně přejela po celé jeho délce. Max se zachvěl a tiše zasténal.

Zaplavil ji náhlý pocit uspokojení. Podruhé ve svém životě se cítí být ženou.

Nicméně když ho obkroužila prsty a pevně ho sevřela v dlani, Max ji popadl za ruku a zastavil ji. „Víš ty vůbec, co tvé doteky se mnou dělají?“ Zeptal se ochraptěle.

Předpokládala, že přesně to, co jeho doteky dělaly s ní – jako když do ohně přiléváš olej. Cara věděla, že totéž teď cítí on. Cítila, jak se jeho tělo napíná a tepe vášní.

Přitáhl ji k sobě, takže teď ležela na jeho pevném těle. Přeskočila mezi nimi žhavá jiskra a pak Cara ucítila, jak se jí jeho tepající mužství vtisklo do slabin.

„Maxi, prosím…“

Nemusela ho pobízet dvakrát. Okamžitě ji překulil na záda a uvěznil ji pod sebou. Jeho mohutné tělo v ní vzbudilo pocit, že je ženský křehká a rozkošně bezmocná. Vášnivý pohled jeho očí ji zbavoval dechu.

Aniž by z ní spustil oči, kolenem jí něžně roztáhl nohy a špičku ztopořeného údu namířil přímo do středu jejího ženství.

Když Cara v blaženém očekávání přivřela oči, šeptem jí přikázal: „Ne, chci, aby ses dívala. Chci vidět tvoje oči.“

Po těch slovech se celý napjal a pomalu začal vnikat dovnitř. Cara omámeně zalapala po dechu a Max se zastavil uprostřed pohybu. Cara tím víc zatoužila mít ho celého.

Úmyslně pozvedla boky, čímž Maxe povzbudila k naprostému proniknutí. Více ho nemusela pobízet. Přitiskl se k ní, dokud ho neobklopilo její horké ženství.

Poté se zklidnil a čekal, dokud si Cařino tělo nenavyklo na jeho mohutnost. Tiše ležela a pomalu se vzpamatovávala ze sladkého šoku, kterou jí Maxův prudký vpád způsobil.

Vzhlédla k jeho krásné tváři a v jeho očích spatřila něhu a divoký žár.

Když se v ní konečně začal pohybovat, byl něžný a ohleduplný. Pevnou hrudí se dotýkal citlivých bradavek a svalnatými stehny jí roztáhl nohy, aby se mohl zcela ponořit do hebkého ženství. Krátce nato Cara znovu pocítila prudký žár, jenž ji jen před chvílí pohlcoval.

Cítila, jak se v ní Max chvěje ve snaze ovládat se. Mumlal jí však povzbuzující slůvka a trpělivě jí ukazoval, jak se má správně pohybovat. Netrvalo dlouho a Cara si jeho svůdný rytmus zcela osvojila a zanedlouho se chvěla rozkoší.

Sklonil se k ní, aby ji políbil, a jeho oči přetékaly něhou a vášní. Ochotně pootevřela rty, aby přijala jeho horký jazyk, a hladově opětovala jeho vášnivé polibky. Jeho

nespoutaná vášeň, jeho domáhající se rty, to vše v Caře vzbuzovalo extázi.

Maxova touha však byla stejná jako ta její. Těšil se z jejích vášnivých vzdechů, plnými doušky si vychutnával bezmocnou reakci jejího těla. Jeho vlastní tělo se chvělo touhou pronikat hlouběji a silněji. Netrvalo dlouho a už se déle nedokázal ovládat.

Vzepjal se proti ní a nezkrotná mužská touha roztříštila poslední snahu o něžnost. Nemilosrdně se jí zmocnil, ale Cara vyšla jeho násilí vstříc svou vlastní divokostí, až splynuli vjedno.

Když hlasité křičela, uvěznil její vzdechy svými ústy a hladově ji líbal, jako by chtěl její steny vypít. Pak se celý napjal a jeho tělem projela křeč. Z hrdla mu unikl hlasitý výkřik. S divokým výrazem vycenil zuby a téměř v agónii do ní naposledy prudce vnikl.

Vyvrcholení, divoké a oslepující, se jich zmocnilo naráz v prudké erupci, která roztřásla jejich těla.

Po chvíli se Max uvolnil, svalil se vedle ní a přerývané šeptal její jméno. Slyšela tlukot jeho srdce, které bilo ve stejném rytmu jako to její, vnímala jeho pokožku zvlhlou potem a prudkostí vášně, zatímco její vlastní tělo sálalo milostným žárem.

„Málem jsi mě připravil o rozum," zašeptala.

Přesné tak si připadal, když se ocitl uvnitř ní – jako by ztratil nejen kontrolu nad sebe samým, ale i rozum.

Z posledních sil se nadzvedl, políbil ji na orosené čelo a sevřel ji v náručí.

Ležel a žasl nad úžasnou rozkoší jejich spojení. Už si ani nevzpomínal, kdy naposledy zažil tak silnou vášeň jako při milování s Čarou. A možná ji ani nikdy nezažil. V

Caře se dočista ztratil, jako nikdy předtím v žádné jiné ženě.

A chtěl se v ní ztratit znova. Věděl, že její netrénované tělo potřebuje odpočinek a že by se měl krotit, přesto cítil, jak jeho úd znovu pulzuje bolestnou touhou. Chtěl ji teď, a to mnohem více než předtím.

A zároveň ji chtěl jen tak držet v náručí. Vychutnávat si tento vzácný okamžik, tisknout k sobě její horké tělo, nechat její hebké vlasy, aby se mu rozlily po ramenou.

Pevněji k sobě přitiskl. Věděl, že ji nedokáže nechat jít po téhle jediné noci.

„O tomhle jsem často snival," řekl po chvíli ještě stále rozechvělým hlasem.

Cara si jen tiše povzdychla, ztracená v husté mlze rozkoše Vždyť ona o něm také snila. Častokrát. Jenže realita byla mnohem lepší než sny.

„Když jsem nemohl usnout," mumlal, „snil jsem o tobě." Pohra val si s hebkou kadeří jejích vlasů. „Vždycky jsi mé hladila po čele a pomáhala mi usnout."

Cara, ještě stále jako ve snu, se zvedla na loket a pohladila ho po vlasech.

„Takhle?" Řekla a prsty mu něžně přejela po čele.

Max zavřel oči a vydal tichý zvuk, něco mezi povzdechem a zanaříkáním. „Přesně tak."

Cara se na něho dívala a cítila zklamání. „Maxi?" Zeptala se opatrně, „ty teď chceš opravdu spát?"

Tiše se zasmál a otevřel oči. „Ne, jen se snažím brát ohled na tvou nezkušenost."

.Jsem odolnější, než vypadám."

„To tedy jsi."

Přitáhl ji k sobě a políbil ji do vlasů, ale nic víc.

Jedna noc mi nemůže stačit, anděli,“ řekl po chvíli. „A řekl bych, že ani tobě ne.“

Cara zvážněla. „Uznávám, žes vyhrál. Nakonec jsem ti neodolala.“

Jemně ji pohladil po rameni. „Mezi námi se přece nejedná o soutěž, Caro. To, co cítíme, s žádnou hloupou hrou nemá nic společného. A já nemám v úmyslu se té vzdát.“

Neklidně se zavrtěla, jak se jí vrátily protichůdné city, s nimiž bojovala celý večer.

„Můžeš upřímně říct, že nechceš, aby se z nás po této noci stali milenci?“ Zeptal se Max drsným šepotem.

Věděla, jak by měla znít správná odpověď. Co jí diktuje zdravý rozum. Ale vtom Max zvedl ruku a jedno její ňadro překryl horkou dlaní. Cara se zachvěla a celým tělem jí projel záblesk prudké touhy.

Zavřela oči. Když se jí Max takhle dotýkal, nemohla myslet na nic jiného než na jeho kouzelné nice, žhavé rty a nádherné tělo.

„Když ses mi poprvé oddala, byla jsi ještě panna,“ pokračoval Max. „Copak se o milování nechceš dozvědět více?“

Ano, to by chtěla. Max by ji mohl učit. Ukázal by ji všechny druhy rozkoše, jaké jen existují. Patřil k mužům, které poskytování rozkoše těší stejnou měrou, s jakou ji i přijímají. Pomohl by jí odhalit všechna tajemství mezi mužem a ženou.

„Co navrhuješ?“ Zeptala se.

„Prostě se těšit z každé chvíle, kdy jsme spolu.“

Když neodpovídala, bříškem palce ji pohladil po zduřelé bradavce. „Copak popíráš, že po mně toužíš?“

„Ne.“ Samozřejmě, že ne. Vždyť něco takového popřít ani nemůže.

A stejně tak po ní touží i Max. Alespoň dnes v noci. Viděla to ve výrazu jeho tváře, v dychtivé reakci jeho mužného těla. Vzpomínka na to Caru naplňovala vítězoslavným pocitem.

Jenže Max mě časem opustí, připomněla si. Až se Isabella v bezpečí vrátí domů, už nebude mít důvod, aby tady zůstával.

A chce jen její tělo, zatímco ona chce… Co?

Projela jí prudká touha, stejně silná a zoufalá jako potřeba dýchat. Chtěla Maxe a je jedno, jakým způsobem ho bude mít. Chtěla jeho vášeň, jeho něhu. Chtěla ho alespoň na ten krátký čas, co bude na ostrově.

Věděla však, že by se měla nějak bránit. Nesmí dopustit, aby jí ublížil. Nebezpečí vězí v přílišném citovém sblížení. Bude se muset obrnit, aby jí na něm nezačalo záležet. Je důležité, abych získala jistý nadhled, varovala se Cara.

„Náš vztah budeme udržovat na čistě tělesné úrovni,“ řekla pomalu. „Nic důvěrnějšího.“

Vzadu na šíji ucítila jeho horký dech a zachvěla se. „Nic?“

„Ne, nic. To je všechno, co chci, Maxi – vztah založený jen na tělesné rozkoši.“

„Dobře tedy, jestli to tak skutečně chceš,“ odvětil stejným hlasem, jakým jí před chvilkou do ucha šeptal slůvka lásky a nestydaté návrhy.

Na stehně ucítila jeho tuhé mužství, což v ní znovu probudilo její vlastní touhu.

Zalapala po dechu a uvnitř se v ní probudily základní ženské pudy. Možná byla hloupá, ale vzrušovalo ji, jak silně po ní tento muž touží.

Věděla, že neměla s jeho návrhem souhlasit, ale nenašla v sobě tolik síly, aby se mu ubránila. Stačil jediný dotek a Max ji zcela připravil o sílu vůle.

Přesně jako teď. Něžně ji kousal do ramene a zaplavoval její tělo přívalem horoucích vjemů. Nově rozcitlivělé tělo křičelo touhou a žebralo o jeho doteky a pohlazení.

Vtom se na ni překulil a něžně jí roztáhl nohy.

Zírala, jak po jeho hezkých rysech tančí světlo měsíce. Bolestně si uvědomovala tvrdost a velikost penisu na svém naběhlém pohlaví, slastnou rozbolavělost svých prsů v jeho něžném objeti, jeho vřelý pohled.

‚Jen tělesné uspokojení," opakovala spíše pro sebe než pro něho.

Jak říkáš."

Když do ní vnikl, v jeho očích se zrcadlil žár a temný příslib. Plameny znovu vzplály a rozžhavily je doběla. Cařino tělo se rozechvělo divokou odezvou.

Tiše vydechla, vyšla mu v ústrety a objala ho kolem krku. Usmál se tím pomalým, smyslným úsměvem, který se propaloval do jejího nitra. Cara zašeptala pár roztoužených slůvek a nastavila mu rty k polibku.

Max ochotně uposlechl a zmocnil se jejích úst s takovou dychtivostí, až ztrácela dech.

Poslední kousek zdravého rozumu se rozplynul a Cara se zcela oddala jemu, jeho vášni, noci.

9

Max odešel ještě před rozedněním. Cara zůstala ležet v posteli a vychutnávala si doznívající žár jeho vášně.

Po druhém kole jejich vášnivého milování, které je zbavovalo sil i rozumu, přemluvila Maxe, aby zavřel oči a něžně ho hladila po čele tak dlouho, dokud neusnul. Tiše ležela, naslouchala jeho pravidelnému oddychování, pod tváří cítila poklidný tlukot jeho srdce a znovu si odpřísáhla, že se uchrání před citovým sblížením.

Teď si to připomněla znova. Odhodlaně ze sebe stáhla přikrývku, která voněla jeho pižmem, a vstala z postele. Raději se vykoupe a obleče se. Aby na něho neustále nemyslela, bude lepší, když se vrhne do práce.

Za běžných okolností se v úterý ráno na hradě scházela s Alexem Ryderem, aby se zdokonalovala v šermu, ale dnes se rozhodla vyjet dřív a nejdříve navštívit Johna Yatese. Chtěla ho šetrně informovat o podezření týkající se Danielly Newhamové.

Sice se jí nechtělo sdělovat příteli, že žena, která zaujala místo v jeho srdci, může být špiónka, ale nic jiného jí nezbývalo. Považovala za svou povinnost informovat ho, že ve svém středu mají zrádce. Danielle a jejímu bratru Petrovi musejí zabránit v jejich plánech, ať jsou jakékoliv.

Vyhlídka na neradostný rozhovor s Johnem Caře zcela vzala chuť k jídlu. Zatímco jí podkoní sedlal koně, snědla všehovšudy trochu ovoce. Pak se vydala na jih, kde ležel Olwenův hrad.

Požádala Maxe, aby se tam spolu setkali. Ačkoliv chtěla s Johnem tak choulostivou situaci raději probrat o samotě, potřebovala mít po ruce jeho bývalého nadřízeného, aby potvrdil její slova pro případ, že by jí John nevěřil.

Na Maxe narazila v hradní stáji. Zřejmě přijel o chvíli dříve než ona.

Jakmile ho uviděla, v hrudi se jí na okamžik zastavilo srdce.

„Dobré ráno, slečno Eversová," řekl mírně, když sesedla z koně a předala ho do péče podkoního. Hovořil nenuceným tónem, jako by se mezi nimi nic nestalo, avšak jeho oči přetékaly vášní a něhou.

Když se jejich pohledy střetly, náhle ji zaplavila živoucí vzpomínka na uplynulé hodiny, které strávila v jeho objetí.

Podařilo se jí odpovědět mu na pozdrav, ale bála se, že to znělo ostýchavě. Připadalo jí obtížné předstírat, že magická noc v jeho náručí prostě neexistovala.

„Věřím," dodal Max, když ji doprovázel ze stáje do hradu, „že jsi měla krásné sny."

„Docela příjemné."

„Mé patřily k těm nejkrásnějším," přiznal zastřeným hlasem, který její tělo rozechvíval jako struny loutny.

Procházeli dlouhou chodbou a Cara si vzpomněla na chuť Maxových rtů, na hebkost jeho doteků a na nádherný pocit, když se v ní pohyboval. A když se jeho prsty dotkly jejích zad, aby ji uvedl dřevěnými dveřmi, zachvěla se a mezi stehny pocítila palčivou touhu.

Pracně se ovládla, aby důstojně pozdravila Johna Yatese a požádala ho o soukromý rozhovor.

Maxe zanechali ve velké hale, aby si zatím prohlédl středověké památky, a společně odešli do Johnovy kanceláře. Jednalo se o malý kabinet hned vedle pracovny sira Gawaina. Poté Johnovi šetrně vypověděla vše, co jí Max sdělil o minulosti sourozenců Newhamových a nakonec i to, jak slečnu Newhamovou přistihla, když se probírala dokumenty sira Gawaina.

John celou dobu zíral dolů na podlahu. K jejímu velkému překvapení nic nenamítal, ani se dámu svého srdce nepokoušel bránit, jak Cara předpokládala.

Když stále mlčel, položila mu ruku na předloktí. Jestli potřebuješ někoho, kdo ti má slova doloží, můžeš se zeptat pana Leightona.“

„Věřím ti.“ Když pozvedl zrak, v očích se mu odráželo utrpení a bolest. „Dělala ze mě blázna, že?“

Cara nechala otázku nezodpovězenou.

„Věděl jsem, že to bylo příliš krásné, než aby to byla pravda,“ zašeptal John. „Copak by tak krásná žena jako Daniella mohla milovat mrzáka?“ Bylo to poprvé, kdy před Čarou dal najevo smutek nad ztrátou své končetiny, a jí se z toho sevřelo srdce. Pochopila, že Johna tento úder zasáhl víc než kdysi zmrzačení.

Je mi to opravdu líto, Johne,“ zamumlala. Nevěděla, jestli ho dokáže utěšit, ale musí se pokusit odvést jeho myšlenky k budoucnosti. „Budeme Daniellu nadále sledovat a zjistíme, co má v úmyslu.“

John zaťal pěsti. „Máš pravdu. Nesmíme jí teď dát najevo, že ji podezříváme.“

„Přesně tak. Raději na ni nalíčíme past. Možná chce překazit některou naši akci. Kdyby odhalila některého tajného agenta…“

Já vím. V sázce jsou jejich životy.“ Vlhký odlesk Johnových očí Caru bodal u srdce. „Ale beru odpovědnost na sebe. Postarám se o to, Caro, slibuji.“

„Víš to jistě?“

„Ano. Ale teď bych rád zůstal na chvíli sám,“ řekl nejistým hlasem.

Cara ho něžně políbila na tvář a pak tiše opustila místnost. Chápala, že se se svým žalem potřebuje vypořádat v soukromí. Ona sama cítila smutek, který se však mísil se stále narůstajícím hněvem na tu bezcitnou stvůru, která nejspíše Johna využívala jen ke svým podlým cílům.

A když se k tomu přidalo její zoufalství ohledně Isabelly, Cara měla sto chutí do něčeho praštit. Na Cyrenu se vrátila už před devíti dny a o její přítelkyni stále nikdo nic nevěděl.

Při setkání s Maxem si Cara uvědomila, že se jí zlost musí odrážet ve tváři, neboť tázavě pozvedl obočí. „Nevzal to dobře?“

„Zlomilo mu to srdce.“

Rozhlédla se kolem sebe. „Kde je ten zatracený Ryder? Měli jsme se tady sejít a trénovat šerm.“

Jestli potřebuješ partnera, rád ti vyhovím.“

Cara pevně sevřela rty a zamračeně se na něho podívala. Velice ráda by se utkala s protivníkem, jako je Max. Jako důstojník kavalerie to jistě musí s mečem umět a porazit ho je výzva. Jenže v tak špatné náladě, jakou měla, nebude dnes ráno právě v nejlcpši formě.

.Alespoň mi konečné můžeš ukázat, co dokážeš,“ pobízel ji Max, když viděl, že stále váhá. „Často ses vychloubala, jak jsi dobrá.“

Já že se chlubila?“ Cara věděla, že se ji Max snaží vyprovokovat. „Dobře tedy, jak chceš,“ řekla nakonec. „Ale upozorňuji té, dnes nejsem v náladě, abych tě šetřila.“

Vedla ho dlouhou galerií do středu hradu, až vešli do velké místnosti zalité slunečními paprsky, které sem dopadaly vysokým i okny. Byly tu všemožné druhy zbraní. Dala Maxovi vybrat z kordu se ztupenými hroty.

„Divím se, že cvičíte právě tady na hradě,“ řekl Max, zatímco potěžkával jeden z nich a zkoušel jeho pružnost.

„Těžko bych mohla pravidelně navštěvovat obydlí starého mládence,“ vyštěkla Cara. ‚*A* ani bych nechtěla vystavovat veřejně na odiv svou zálibu v mužském sportu. Tady není nikdo, kdo by mě odsuzoval. Všichni sloužící jsou siru Gawainovi zcela loajální.“

Max si ji změřil zkoumavým pohledem. „Chceš si snad hněv vylévat na mně?“

Cara na chvíli zadržela dech, aby se zklidnila. „Ne. Nenechám se ovládat emocemi, když čelím protivníkovi.“

„To je dobře, protože kdyby ses neovládla, dala bys mi značnou výhodu.“

Cara si vybrala odpovídající rapír a několikrát jím cvičně švihla vzduchem. Pak se postavila do středu místnosti. Věděla, že jestli se má soustředit, musí se nejdříve zbavit hněvu, a tak zhluboka dýchala a mlčky čekala, až si Max svlékl kabát.

„Než začneme, měli bychom si promluvit o ceně pro vítěze,“ řekl Max, když se postavil proti Caře. Jestli vyhraji, políbíš mě.“

„A když vyhraji já?“

„Dám zas polibek já tobě.“

Cara se ušklíbla. Jestli se máme jen vzájemně líbat, nevidím v zápolení smysl.“

„Až se budeme milovat, hodlám ti své vítězství vždy připomínat.“

Náhle Cara před sebou uviděla obraz jeho svalnatého těla, jak překrývá její, jak se smyslně pohybuje mezi jejíma nohama a tváře ji zčervenaly studem. Věděla, že si ji Max dobírá. Zvláště, když pohledem sklouzl po její postavě, a než se podíval na širokou sukni, chvíli provokativně setrval očima na jejích ňadrech.

„Ty šermuješ v sukni? Není to tak trochu nebezpečné?“

Cara na sobě cítila jeho pohled, ale dělala, jako by si ho ani nevšimla. „Především to je praktické. Kdykoliv se totiž dostanu do nebezpečné situace, mívám na sobě sukni. Takže je pro mě nejlepší trénovat za stejných podmínek.“

„To tě staví do značné nevýhody.“

„Copak? To se už snažíš najít omluvu, kdybys náhodou prohrál?“

Ušklíbl se. „Snad. Rozladilo by mě, kdyby mě porazila žena.“

„Pokusím se tě příliš nezahanbit.“

Max zaujal bojový postoj a Cara pozvedla zbraň k pozdravu. O chvíli později se místností nesl kovový zvuk řinčících zbraní.

Od prvního střetu Max poznal, že stojí proti schopnému soupeři. Cara jeho útoky odrážela a s pozoruhodnou lehkostí a jistotou a s tak odhodlaným soustředěním, že musel být neustále ve střehu.

Po hbitém výpadu okamžitě zaútočila a málem prorazila jeho obranou. Jakmile se znovu vzchopil a zahájil protiútok, musel obdivovat zručnost, s jakou hbitě odrážela jeho výpady.

Poté následovala chvilka ticha, kdy kolem sebe kroužili jako při tanci.

„Doufám, že se s tebou nikdy nebudu muset bít na život a na smrt," podotkl Max. Jsi docela dobrá."

„Ty také."

Jenže já jsem se učil v Londýně u Angela, od nejlepších šermířů Evropy. Kdo učil tebe?"

„Ryder, zčásti. A jeden náš americký přítel, se kterým ses ještě nesetkal – Brandon Deverill."

Jejich kordy se znovu střetly.

„Máš nějakou slabinu?" Zeptal se Max.

Odrazila jeho další úder a mrštně uskočila stranou. „I kdybych nějakou měla, tobě bych se nesvěřila," odvětila se sladkým úsměvem.

Poté zahájila bleskový útok, hbitě vyrazila kupředu a zasypala ustupujícího Maxe smrští úderů.

Náhle sklonila zbraň a s vyčítavým pohledem řekla: „Ty se příliš nesnažíš, vid?"

Max pokrčil rameny. „Moc ne. Bojovat se ženou se jaksi ne slučuje s mými instinkty kavalíra."

Cařiny oči potemněly blížící se bouřkou. Jestli chceš pokračovat v souboji, tak mě přestaň urážet tím, že mě šetříš. Nechci získal vítězství jen díky tvé dvornosti."

„Napravíte se," řekl Max s naprostou vážností a pozvedl svůj kord.

Poté vynaložil veškeré své úsilí, aby nad Carou vyhrál, ale souboj pokračoval stále nerozhodné.

Max si stále více uvědomoval, že Cara není žádný nováček. Byla válečnicí a bojovala s extrémní dokonalostí a umem, který by jí mohl závidět nejeden muž. Šermovala stejně vášnivě, jako se milovala. Tvář měla lehce

zarudlou, na čele jí vyrazily drobné kapičky potu a lehce lapala po dechu, jako když se blížila orgasmu…

Max cítil, jak mu penis při té představě tuhne, a na tváři se mu objevil ironický úšklebek. Jeho vzrušení teď rozhodně nebylo na místě.

„Něco tě pobavilo?“ Zeptala se Cara pohoršené, když znovu mistrně odrazila jeho útok.

Jen jsem si uvědomil,“ zahučel, „že šermuješ stejně vášnivě, jako se miluješ.“

Při tom drzém prohlášení zakolísala. Ztratila rovnováhu, zakopla o lem sukně a spadla; přistála rovnou na zadku.

Max na nic nečekal, nemilosrdně využil situace a zaoblený hrot kordu jí přitiskl k hrdlu. Koutky úst se mu pozvedly do vítězoslavného úsměvu.

Cara těžce oddychovala a s vyčítavým pohledem upřeným na Maxe řekla: „To tedy nebylo příliš fér.“

„Řekl bych, že to nebylo vůbec fér. Ale byl to jediný způsob, jak tě vyvést z míry. Ber to jako lekci, zlato.“

„Dobrá lekce, abych si uvědomila, jak jsi podlý – pro výhru jsi schopný čehokoliv. Ale pokusím se přijmout porážku se ctí.“

Max natáhl ruku a pomohl jí vstát. „Neměla by sis to tak brát. Za svůj život jsem se setkal jen s málo muži, kteří by mi byli soupeři. Bylas skvělý protivník.“

Caru jeho chvála potěšila. „Řekla bych, že teď na oplátku čekáš lichotky ode mě,“ usmála se. „Dobra tedy – jsi nejlepší šermíř, jakého jsem kdy poznala.“

Uvědomovala si, že to je pravda. Měl výjimečné schopnosti. Síla, dovednost a hbitost, které jí právě dokázal, byly hodny skutečného mistra. Stal by se z něho skvělý Strážce…

„*A* teď chci svou výhru,“ řekl Max. „Pojď sem, čarodějko.“

„Ale ještě jsem neskončili!“ Protestovala Cara.

„Ne, ale jestli mám pokračovat, potřebuji závdavek.“

Když se k němu váhavě přibližovala, Max ji oběma rukama objal kolem krku a modrýma očima spočinul na jejích ústech.

Caru napadlo, že tohle je vlastně taky šermířský souboj svého druhu – sexuální. Když se Max sklonil a překryl její ústa svými, vášnivě jeho polibek opětovala. Svým drobným jazýčkem vnikla mezi jeho rty, uskutečnila hbitý výpad a zaútočila.

Max omámeně vydechl, ale vtom se zmocnil jejích úst s takovou intenzitou, až to Caře vzalo dech.

Když ji po chvíli pustil, Cara si omámeně uvědomila, že znovu prohrála.

„Zase ses nezachoval čestně.“

Náhle se ozvalo taktní zakašlání lokaje, který právě vešel do místnosti.

Cara prudce odskočila stranou a se zarudlým obličejem si rychle upravovala pocuchaný účes. „Děje se něco?“

„Sir Gawain vás žádá, abyste k němu okamžitě přišla, slečno Eversová. A vás rovněž, pane Leightone. Pan Ryder přinesl nějaké zprávy.“

Caře se sevřel žaludek. Jak hrůzou, tak i očekáváním. Ve spěchu dokonce ani neodložila svůj rapír a už běžela dlouhou galerií do pracovny sira Gawaina s Maxem v patách.

Když vběhla dovnitř, sir Gawain a John Yates stáli u stolu proti Ryderovi a pozorně mu naslouchali.

„Máš nějaké nové zprávy o Isabelle?“ Vyhrkla Cara.

„Ano,“ odpověděl Ryder a očima sklouzl k Maxovi, který běžel těsně za Carou. „Právě dorazil Thornův posel. Stalo se, čeho jsme se obávali. Isabellu prodali do otroctví. Naštěstí aukce neprobíhala na veřejném tržišti, ale uskutečnila se více méně soukromě. Na druhou stranu je fakt, že právě proto jsme ji tak dlouho nemohli najít. Teď však už víme, kde ji hledat.“

„Kde?“

„Tady.“ Prstem ukázal do středu mapy Berberska, která ležela rozprostřená na stole. „V horách jižního Alžíru, za pásem pouště. Koupil ji berberský náčelník do svého harému a zaplatil za ni enormní sumu. Každý, kdo vydá tolik peněz, se o svůj majetek jistě dobře postará. Problém je v tom, že Berbeři jsou válečníci daleko zuřivější než Arabové, a tenhle muž je hlavou svého kmene, spis vojenský velitel než šejk. Jeho pevnost leží v odlehlé části pohoří. Jestli Bellu drží právě tam, bude velice obtížné ji osvobodit.“

Cara v pravé ruce svírala stále svůj kord, ale levou sevřela v pěst. Chtělo se jí křičet a plakat zároveň. „Takže jaký máme plán?“ Zeptala se Rydera.

„Nejdříve musíme zjistit, jestli je Isabella skutečně v pevnosti. Hawk se tam už vydal, aby vše prozkoumal. Hawk,“ řekl Ryder na vysvětlenou Maxovi, „je hrabě z Hawkhurstu. Má tady na Cyreně chov vyhlášených plnokrevníků. Pravidelně navštěvuje Berbersko i Alžír, aby tam nakoupil koně.“

‚A také pracuje pro ministerstvo zahraničí?“

‚Ano,“ odpověděl Gawain. „Hawkhurst je jedním z nás.“

Ryder znovu ukázal do mapy a pokračoval. „Když Thorne dorazil do Alžíru, Hawk už znal korzáry, kteří

zajali Isabellinu loď. Chvíli však trvalo, než je uplatil, aby vyzradili Isabellina kupce. Hawk se s několika sluhy okamžitě vydal na cestu pod záminkou, že shání koně na chov, zatímco Thorne zůstal v Alžíru, kde dává dohromady koně a zbraně potřebné pro výpravu do vnitrozemí.“

„Musíme se okamžitě sejít a naplánovat záchrannou akci,“ přerušila ho Cara. „Zítra ráno bychom měli vyplout.“

„Thorne nám radí počkat, dokud se nevrátí Hawk,“ řekl Ryder. „Než vyrazíme do akce, potřebujeme nezvratný důkaz, kde Isabellu skutečně vězní. Asi to bude trvat ještě týden či dva, ale na tom, myslím, tolik nezáleží.“

„Isabelle na tom rozhodně záleží!“ Vykřikla Cara. Jestliže odjedeme hned zítra ráno do Alžíru, budeme připraveni okamžitě vyrazit, jakmile od Hawka dostaneme zprávu.“

„Nicméně my přece nechceme zbytečně odkrýt karty,“ řekl sir Gawain tiše. Jestliže se vylodíme v Alžíru a nebudeme mít jasný cíl, nejenže vzbudíme podezření u místních představitelů, ale můžeme ztratit výhodu překvapení. A jestli lady Isabella v pevnosti nebude, budeme muset začít s pátráním od začátku. A navíc na Cyrenu ještě nedorazily všechny naše síly. Musíme dát na rady pana Leightona, má drahá. K úspěšné operaci je zapotřebí mít dostatek zpráv a zdrojů.“

Cara vrhla k Maxovi neoblomný pohled.

„Ne,“ prohlásil sir Gawain rozhodně, „než cokoliv podnikneme, počkáme na potvrzení, zda je lady Isabella skutečně v náčelníkově pevnosti. Slibuji ti, má drahá, že pak se okamžitě sejdeme a vypracujeme detailní plán.“

Cara otevřela ústa, jako by chtěla něco namítnout, ale pak je zase zavřela. Na tváři se jí však zračil nesouhlas.

Sir Gawain se obrátil k Maxovi. „Pane Leightone, budu rád, když se ujmete plánování. Předpokládám správně, že už jste udělal nějaké předběžné úvahy?“

„Samozřejmě, sire,“ odpověděl Max..Jestliže jediná cesta k pevnosti vede přes poušť, každý z nás bude muset mít přesnou roli, musíme zvážit různé taktiky, všechny možné nahodilosti. Dále si také musíme ujasnit, jaké škody si můžeme dovolit – co jsme ochotni riskovat. Jak vysokou cenu jsme ochotni zaplatit.“

„V tomto případě hodně vysokou,“ prohlásil Ryder zamračeně. „Proniknout do pevnosti je jedna věc, ale pak přijde to ostatní –dostat Isabellu ven a bezpečně se s ní vrátit stovkami kilometrů pouští a horským terénem. Zvláště pak, když pochybuji, že se jí ten náčelník jen tak vzdá. Nejspíše si budeme muset cestu nazpátek k moři probojovat.“

Max se rovněž zamračil. Představa Cary, jak bojuje s krvežíznivým nepřítelem, se mu vůbec nezamlouvala.

„Doufám, že se tak nebezpečné akce nezúčastníš?“ Zeptal se jí. „Podle mě je zcela zbytečné, abys riskovala život.“

Bez varování švihla kordem a zaoblenou špičku dlouhé čepele přitiskla Maxovi ke krku.

„Zda mám či nemám riskovat život, to laskavě nechej na mně,“ řekla upjatě. „Na světě není člověk, pro kterého bych se obětovala raději než pro Isabellu.“

Muži v místnosti ztichli a pobaveně čekali, co se bude dít, zatímco Max ztuhl. Ne že by se obával, že je ve skutečném nebezpečí, ale hněv a zoufalství v Cařiných očích ho hluboce zasáhly.

„Caro, má drahá,“ zamumlal sir Gawain. „Jsem si jistý, že pan Leighton není zcela obeznámen ani s tvými schopnostmi, ani s hloubkou přátelství mezi tebou a lady Isabellou. Nemusíš ho proto hned propíchnout.“

Cara utrousila strohou omluvu a sklonila rapír k zemi. „O tom, že bych nejela do Berberska, nemůže být ani řeči. Až se konečně rozhodnete a začnete projednávat plán, *prosím,* dejte mi vědět.“

Poté se obrátila na podpatku a opustila místnost.

Ryder si lehce odkašlal, čímž snížil napětí. Pobaveně se podíval na Maxe. „Není moudré podceňovat Cařiny schopnosti jen proto, že je žena, příteli. Ani jestliže se jedná o její vlastní bezpečí. Za chvíli jistě zjistíš, že rozmazlování a ohledy přímo nesnáší.“

Max se suše ušklíbl. „Už se stalo. Jestli mě teď omluvíte, pánové, pokusím se napravit svou chybu.“

Když doběhl do stáje, Cara už seděla na koni a cválala přes dlážděné nádvoří ven z hradu. Max se vyhoupl do sedla a tryskem vyrazil za ní.

Všiml si, že má namířeno na sever ostrova k dvěma horským vrcholům. Po chvíli zpomalila tempo, ale Max ji podezíral, že jen z ohledu ke koni. Sledoval ji z bezpečné vzdálenosti, ačkoliv si byl jistý, že o něm Cara ví.

Po dvaceti minutách rychlé jízdy mu Cara konečně dovolila, aby ji dostihl. Max začal mluvit, ale Cara odmítavě zavrtěla hlavou. Dokonce se na něho ani nepodívala. Bok po boku míjeli obdělaná pole, šedostříbrné háje olivovníků a pěstěné vinohrady. Poté cesta začala prudce stoupat.

Odhadoval, že museli přejet více než polovinu délky ostrova, když se okolní krajina pozvolna změnila v divočinu. Cara zahnula vlevo na zarostlou pěšinu a Max

ucítil vůni jalovce a pinií a vpovzdálí uslyšel tiché zurčení vody, které se mísilo s pravidelným klapotem koňských kopyt.

Po chvíli se zpod cesmínových dubů a pinií vynořili na mýtině, kde se jim naskytl neuvěřitelně krásný pohled. Přímo před nimi, mezi dvěma zalesněnými svahy leželo malé modré jezírko, které se ve slunečním svitu třpytilo jako briliant. Ze zapadni horské stěny do modrých hlubin stékal úzký stříbřitý vodopád, kolem něhož se vznášel jemný opar a usedal na křehké lístky myrty a divokých oleandrů na březích. Kamenná stěna jako by ožila, neboť z každé praskliny vy kvétaly desítky orchidejí, divokých horských růží, brambořík̊ a svěžích kapradin.

Ta pokojná nádhera překonala vše, co Max dosud v tomto ostrovním ráji spatřil.

Cara zastavila koně, na chvíli se zbožně pokochala tichou krásou a seskočila na zem. „Pojď, chci ti něco ukázat.“

Přešla po pravém břehu jezírka, prodrala se divokou změtí křovin na úbočí a pak jako by zmizela. Max seskočil z koně a hbitě se vydal za ní.

Za živou stěnou zeleně našel vchod do jeskyně. Vešel dovnitř a obklopilo ho příjemné chladno. Na vzdálené straně jeskyně byla ve stropě díra, kudy pronikaly sluneční paprsky a osvětlovaly stinný interiér.

Jeskyně se rozlohou podobala knihovně v jeho londýnském domě a k Maxově velkému překvapení byla i podobné zařízená –na kamenné polici podél jedné stěny stály knihy. Otvorem ve stropu jeskyně, který zvenčí chránila opona ze svěže zeleného dubového listí, sem pronikalo sluneční světlo a dopadalo na skromný

nábytek – dvě dřevěné židle, malý stolek, dřevěnou truhlu, koš na oheň a úzký slamník.

„Líbí se mi pomyšlení, že tady třeba bydlela Cyrena," zamumlala Cara tiše. „Že právě tady vítala Apolla. Tohle místo mi ukázala Isabella."

„Tady je tvůj úkryt." Pochopil náhle Max.

„Ano. Mé tajné místo. Isabella si myslela, že něco takového potřebuji. Tichý koutek, kde bych mohla bez vyrušení a bez cenzury studovat své lékařské knihy."

Max se ještě jednou ve slunečním přísvitu rozhlédl po nevelké jeskyni. Zvenčí sem zaznívalo tiché zurčení vodopádu a malebnému místu dodávalo nádech rajské pohody.

Za normálních okolností tady člověk jisté nalezne klid a mír, o tom Max nepochyboval, avšak Cara se zdála příliš rozhněvaná a zklamaná, než aby se nechala ukonejšit.

„Říkala jsem ti," pokračovala napjatým hlasem, „že Isabella je pro mé jako matka, ale ve skutečnosti je něco víc. Je důvodem, proč jsem začala studovat medicínu. Isabella přesvědčila doktora Allenbyho, aby mě vzal k sobě do učení."

Max přikývl. Všechno, co doposud o Isabelle slyšel, ho vedlo k domněnce, že právě ona Caru vedla cestou nezávislé ženy.

„Tolik jí toho dlužím." Cara zaťala pěsti. „Nemohu ji nechat v zajetí, ani kdyby mě to mělo stát život. Musím se pokusit osvobodit ji. Copak mi nerozumíš?"

„Prostě ji chceš zachránit a na ceně ti nezáleží," pronesl Max tichým hlasem.

„Ano! A chci to udělat hned, ne až za několik týdnů. To čekání mě zabíjí! Už nesnesu jen lak sedět s rukama v

klíně a představovat si, co se s ní asi děje.“ Cara prudce zatřásla hlavou a zoufale zavřela oči.

„Najdeme ji,“ řekl Max tiše a věděl, že udělá vše, co bude v jeho silách, aby svůj slib splnil. Udělá cokoliv, jen aby vymazal temné stíny z Cařiny tváře.

Cara zavzlykala a schovala obličej do dlaní.

Max nikdy předtím Caru neviděl takhle zoufalou a bezradnou. Náhle ho zaplavil prudký nával citu. Přistoupil k ní blíž, aby ji vzal do náručí, ale pak se instinktivně zastavil.

Cara nepotřebuje útěchu. Potřebuje najít cíl pro svůj hněv. Potřebuje výzvu. Výzvy na ni zabírají nejlíp.

„Takže tady chceš sedět a brečet?“ Řekl a snažil se, aby v jeho hlase zněl výsměch. „Myslíš, že tak své přítelkyni pomůžeš?“

Cara strnula, jako by nevěřila vlastním uším.

„Nikdy bych do tebe neřekl, že jsi takový ufňukanec.“ Dodal Max. ‚A slaboch, co se vzdává při první překážce.“

Cara spustila ruce a uslzenýma očima se na něho rozzlobeně podívala. „Ty si myslíš, že jsem slaboch?“

Jen si myslím, že se necháváš příliš ovládat emocemi.“

Udělala krok jeho směrem a zasyčela: „Kéž bych u sebe ještě měla svůj kord.“

„Přesně to bych si přál i já. Vybila by sis vztek.“

Max natáhl ruku a prsty ji objal kolem dlouhé šíje. Chtěla se mu vytrhnout, ale marně.

„Co si zatraceně myslíš, že děláš?“ Vyštěkla Cara. „Prokazuji ti laskavost. A teď už mlč.“ Max sklonil hlavu a Caru políbil.

Náhlý dravý polibek ji zastihl nepřipravenou. Nejdříve se s Maxem snažila bojovat. Ruce mu opřela o svalnatou hrud a z hrdla jí unikl nesouhlasný zvuk. Jenže Max ji

líbal tím víc. Jazykem vklouzl mezi její rty a zcela ji zbavil jakékoliv obrany.

Hned při prvním doteku i jím pronikla touha a okamžitě pocítil erekci. Od chvíle, kdy Cara dneska brzy po ránu opustila postel, cítil, že ji znovu chce. A podle odevzdaného povzdechnutí a poddajné reakce jejího těla věděl, že ona chce totéž.

Zatímco prsty jedné ruky pročesával hebké prameny jejích vlasů, druhou rukou ji objal kolem pasu a přitiskl si ji k sobě.

Bitva se pomalu přesunula do jiných mezí. Cara se sice ještě stále třásla vzteky, ale už mu neodporovala. Místo toho prudký vpád Maxova jazyka uvítala vzrušeným protiútokem.

Max už déle nemohl čekat. Zády ji přitiskl na kamennou stěnu a uvěznil ji ve svém objetí. Když se jí podíval do očí, viděl, že ztemněly a pak vzplály smyslnou touhou.

Při tom pohledu se mu veškerá krev nahrnula do slabin.

„Maxi…, to není moudré," řekla chvějícím se hlasem.

„Právě teď nemám na diskusi ani pomyšlení."

Jednou rukou jí uchopil za obě zápěstí a zvedl jí je vysoko nad hlavu, zatímco druhou jí začal vyhrnovat sukni.

„Ne," protestovala chabě.

A když řekl prostě a bez váhání „ano", omámeně zavřela oči.

Jeden prst ponořil do hebkých hlubin jejího ženství a Cara omámeně vydechla. Náhle měla dojem, že omdlí. Kolena se jí třásla touhou a hlava se točila, jako by vypila příliš mnoho opojného vína.

Jsi vlhká. Chceš mě," řekl spokojeně.

Zaťal zuby, aby odolal vlastní touze, která se ho zmocnila jako běsnící živel, a zatímco ukazovákem začal pohybovat v pravidelných dlouhých tazích dovnitř a zase ven Cařina hebkého těla, bříškem palce přejížděl po vlhkém vrcholku jejího pohlaví.

Cara se celá zachvěla a hladově vyšla vstříc Maxově ruce, která jí poskytovala až neskutečnou rozkoš. Z toho erotického dráždění jí do celého těla vystřelovaly šípy téměř bolestné rozkoše. Pocit, že je zcela v jeho moci, ji vzrušoval. Z jeho divokosti ji tělo bolelo vášní.

Když začala pohybovat boky jemu vstříc, Max si jedním pohybem rozepnul opasek u kalhot a osvobodil tak velký, žhavý, touhou tepající úd.

Popadl Caru v pase, kousek ji nadzvedl a boky prudce vyrazil dopředu, vstříc jejímu otevřenému klínu.

Pokusila se nezasténat, když do ní pronikl. Svaly jejího ženství se obemkly kolem Maxova pevného penisu a zcela ho pohltily.

Jeho modré oči se podobaly zářícím briliantům. Cara v nich viděla primitivní mužský chtíč a divokou touhu. Celým tělem ji projela mocná vlna vzrušení. Zavřela oči a z hrdla jí unikl tichý sten.

Slyšela ochraptělý Maxův hlas, který jí šeptal, jak je úzká, horká, jak ho vzrušuje být ponořen do jejího smyslného těla. Váš nivě odpověděla. Nohy obemkla kolem jeho útlého pasu, paty mu zabořila do svalnatých hýždí a začala ho povzbuzovat.

Jednalo se o živelný sex, ve kterém nezbylo místa na něžnosti či zdvořilost. Maxovy prsty se propletly s hebkými prameny Cařiných vlasů, svalnaté tělo v křečovitých úderech divoce přiráželo na její klín. Vyzařoval z něho takový žár a živelná energie, že Cara

měla dojem, že ji spálí na uhel. Jeho naléhavé výpady ji zbavovaly smyslů a z Cary už nezbylo nic než jen klubko touhy po naplnění.

Přitisknutá k jeho mužnému tělu sebou Cara začala divoce kroutit a vykřikovat jeho jméno.

„Ano, buď divoká a nespoutaná… Křič touhou…“

Jeho slova ji rozpalovala víc a víc, dokud se celá netřásla a téměř na pokraji mdlob neprosila o uvolnění. Max ji hladově políbil a zrychlil tempo.

Cara se mu přes látku kabátu zakousla do ramene. Max zasténal a znovu se mocným vpádem ponořil do jejího ženství, jako by se jí nemohl nikdy dosyta nabažit.

Cařina divokost rostla. Nemohla mluvit, nemohla myslet, překonána jeho žárem a sexualitou byla polapena v temné pasti vášně.

Jeho hladová touha ji zbavovala rozumu. Byla jako v jednom ohni. Když jejím tělem začaly otřásat mocné vlny křečovitého uvolnění, Max se zmocnil jejích úst a hladově do sebe sál hlasité výkřiky, které vycházely z Cařina hrdla.

Nepřestával ji svírat, ale v posledním okamžiku se stáhl a uhnul stranou. Tělo se mu vzepjalo v křeči a znova, až konečně vyvrcholil, nikoli do ní, ale na skalní stěnu.

Když bylo po všem, vyčerpaně a ztěžka klesl zpět na ni. Na prsou cítila zběsilé údery jeho srdce a v uších slyšela jeho přerývaný dech.

Pomalu, velice pomalu se Caře začaly navracet smysly. A ještě pomaleji se její tělo přestávalo chvět.

Málem ani nevěděla, co se stalo. Jejich milování bylo horké, divoké a syrově spontánní, na rozdíl od něžností z minulé noci. Oba téměř šíleli touhou po primitivním a živelném spojení. Anebo alespoň ona. Max měl naštěstí

alespoň tolik rozumu, že se včas odtáhl a nevystavil ji nebezpečí otěhotněni.

Ukojená a bolavá mu Cara zabořila tvář do svalnatého ramene. V náručí tohoto muže ztrácela sebekontrolu, avšak vůbec toho nelitovala. Cílila se osvobozená od svého hněvu, rozpálená a intenzivně živá.

„Udělal jsi to schválně… Pomiloval ses se mnou, abys mě rozptýlil."

Max se usmál. „Ano. Potřebovala sis na někom vybít svůj hněv a já jsem se ti ochotně nabídl."

„Myslím, že ti dokážu odpustit," usoudila Cara.

Se smíchem ji vzal do náručí a odnesl ji na slamník, tam ji opatrně položil, klekl si vedle ní a něžně ji políbil na stále ještě vlhké a nateklé rty.

Náhle Cara zvážněla a s pohledem upřeným do jeho očí řekla: „Tentokrát jsi uspěl, ale dávej si pozor, abys nezašel příliš daleko, Maxi. Už nikdy se mi neopovažuj říkat, že bych se neměla zúčastnit mise na záchranu Isabelly, protože to může být nebezpečné. Nechci, aby ses ke mně choval, jako bych byla z cukru. Ty, ani žádný jiný."

V Maxových očích se při jejím varování mihlo cosi nebezpečné vřelého. „Dobře tedy. Slibuji, že tě nebudu hýčkat. Ale přesto bych ti rád poskytl jednu radu."

„Radu?"

„Tvá touha osvobodit přítelkyni je obdivuhodná, ale potřebuješ se naučit trpělivosti. Rozumím tvému pocitu marnosti, že tady jen sedíš a nemůžeš pro ni nic udělat, ale hněvem jí nepomažeš. Věř mi."

„To jsem si už uvědomila i sama," odvětila Cara.

„Pak sis také jistě uvědomila, že plakat nad jejím osudem nemá cenu, jestli chceš sestavit proveditelný plán,

musíš k věci přistupovat s chladnou hlavou. Aby tvá strategie uspěla, musíš být nezaujatá a vyrovnaná.“

Cara se zamračila. „Asi mi chceš říct, že bych měla držet na uzdě svůj temperament.“

„Ne. Na hněvu není nic špatného… Pokud ho ovšem umíš kontrolovat a konstruktivně zacílit.“ Mile se na ni usmál. „Vždyť jsi mě málem propíchla – a to *nebylo* zrovna konstruktivní. Skoro jsem se bál, že mě podřízneš.“

„Omlouvám se, Maxi,“ řekla s předstíranou kajícností. „Nikdy bych ti skutečné neublížila.“ Koutky úst se jí nadzvedly v provokativním úsměvu. „Rozhodně ne smrtelně.“

Max se hlasitě rozesmál. „To jsi mě tedy uklidnila.“

Poté se na ni zamyšleně podíval a bříškem palce přejel po Cařině spodním rtu. „Co kdybych siru Gawainovi navrhl, abychom v příštích dnech sestavili předběžný plán založený na předpokladu, že Isabellu vězní v pevnosti? Budu se moci spojit s několika dalšími agenty. A jakmile dorazí zpráva s potvrzením přesného Isabellina pobytu, budeme schopni okamžitě vyplout.“

Nadšeně se na něho usmála. „Přesně to jsem chtěla.“

Max se sklonil, aby ji políbil na špičku nosu, a pak se rozhlédl kolem sebe. „Tohle místo nám alespoň zajistí soukromí. Vůbec se mi nezamlouvá představa, že bych se měl noc co noc plížit do tvé postele, abych si jako zloděj ukradl pár hodin s tebou. Tohle ovšem platí jen v případě, že se se mnou o svůj ráj podělíš.“

Cara našpulila rty a předstírala, že přemýšlí. „Nejdříve si to musím nechat projit hlavou. Ale jak jsi sám řekl, musím se naučit trpělivosti, a ty bys mohl být mým

učitelem. Říkají o mně, že jako žákyně jsem přímo výtečná.“

Na tváři se mu rozhostil blažený úsměv a pomalu se k ní sklonil. „Nu, tedy dobrá, když na tom trváš…“

10

„Říkáš, že tohle jezírko stvořil Apollo, aby se Cyrena měla kde koupat?“ Zamumlal Max líně o tři dny později. Leželi nazí na vyhřátém kameni nedaleko stříbřitého vodopádu, který vtékal do průzračné čisté vody, a rozkošnicky se vystavovali hřejivým slunečním paprskům, Max na zádech a Cara přitulená k němu, napůl na břiše, s hlavou na jeho rameni.

Ospale se usmála. Jeho nedůvěřivý tón ji nikterak nepobuřoval. „Tak praví legenda. Spíše ho však vytvořily přírodní síly. Spolu s dešťovou vodou se zde sbíhá několik menších horkých pramenů, které vyvěrají kousek nad námi. Naše dvě hory jsou vulkanického původu a ještě stále jsou žhavé – právě proto tady Římané postavili lázně.“

„Římané měli dobrý nápad,“ usoudil Max a spokojeně zavřel oči. Jsem však rád, že to tady nezničili.“

Max si stále více uvědomoval, že se do tohoto místa zamiloval. Cařino tajné zákoutí připomínalo ráj na zemi. Jak tak ležel se zavřenýma očima a na kůži ho hřály hřejivé sluneční paprsky, téměř cítil léčivou sílu, která blahodárně působila nejen na jeho tělo, ale především na bolavou duši.

Ale Cara byla ještě mnohem lepší lék než klid. Utišila neklid jeho mysli, ačkoliv ne těla. On se na oplátku pokusil zklidnit její nepokoj.

V tajné jeskyni se scházeli den co den a dlouhé hodiny strávili smyslnými průzkumy, zcela pohlcení vášní a

divokou silou nových milenců. Někdy se milovali vášnivě a drsně a jindy zas něžně, a Cara se cvičila v trpělivosti. Max poznal, že ji ještě stále rozčiluje, že nemůže pomoci Isabelle, ale viditelně se snažila krotit svou úzkost.

Max otevřel oči a otočil hlavu, aby se na ni podíval. Sluneční paprsky koupaly její krémovou pokožku v zlaté lázni – a znovu vzbudily jeho touhu.

Natáhl ruku a pohladil ji po hebkých vlasech, když vtom se přímo za zástěnou dubových větví ozvalo hlasité zahoukání. Max se prudce posadil, jako by zaslechl výstřel z pistole. „Co to zatraceně…?[1]“

Jen žádný strach,“ řekla Cara uklidňujícím hlasem. Zvedla se na kolena a zrakem se snažila proniknout hustým listovím. „Ahoj Georgi.“

Max si všiml načechrané hnědé koule, kterou téměř celou zakrývaly zelené listy. Vypadalo to jako vyr.

Pták si protřepal křídla a s dalším zahoukáním se snesl na spodní větev, blíže Caře.

„To je George,“ zašeptala s úsměvem. „Přede dvěma roky jsem ho tady našla se zlomeným křídlem.“

Na výra se zdá docela malý, pomyslel si Max. Pták na vetřelce nedůvěřivě zíral ohromnýma očima.

‚A ty ses o něho starala, dokud se nevyléčil.“

‚Ano. Trvalo to celé týdny. Udělala jsem mu malou dlahu a křídlo držela v čistotě a krmila ho, dokud se nevyléčil. Ale pak, když jsem mu dala svobodu, se Georgie rozhodl tady zůstat. Obvykle přichází jen v noci. Musel na tebe být zvědavý.“ Podívala se na Maxe. Je mi líto, jestli tě polekal.“

Max si dlaněmi přejel přes obličej. „Hlasité zvuky mě ještě stále děsí.“

Cara s účastí přikývla. „To bývá u válečných veteránů velice časté.“ Na malou chvíli se odmlčela. „Chceš o tom mluvit? Říká se o mně, že umím dobře naslouchat. Taky se říká, že když se člověk dokáže vyrovnat se svými nejhoršími vzpomínkami, zvládne pak už úplně všechno.“

Max cítil, jak se zachvěl. Chce Caře říct o své noční můře? O živé představě, která ho stále pronásleduje? Jeho regiment v bitvě, francouzské dělostřelectvo si našlo svůj cíl, všude jen křik, chaos a krev. Rána z děla, pod jeho nohama vybuchne zem. Nářek padajícího koně. Philip, který se vrací pro něho, natahuje ruku, aby mu pomohl…

„Ne,“ řekl a zavřel oči. „Nechci o tom mluvit.“

Caře se bolestí sevřelo srdce nad utrpením, které zahlédla v jeho očích. Dala by cokoli, aby tu bolest dokázala ztlumit, cokoli, aby ji mohla snášet místo něj. Zaplatil víc než většina ostatních.

Něžně ho pohladila po rameni a tichými slovy se mu snažila poskytnout útěchu. „Po té noci, kterou jsme společně strávili,“ řekla mírně, „potom, co jsi odjel z Cyreny, jsem noc co noc zapalovala svíčku a modlila se, aby ses vrátil živ a zdráv.“

„Tvé modlitby byly vyslyšeny,“ řekl upjatým hlasem, „neboť jsem skutečně přežil. Zatímco ostatní ne.“

Úspěšností svých modliteb si Cara nebyla až tak jistá. Max sice přežil, ale životem ho provázela hrůza.

Sama viděla, jak špatně Max spí. Před dvěma dny, když po vášnivém milování na malou chvíli usnul, pozorovala ho, jak leží na slamníku, obdivovala jeho překrásné rysy, oponu černých řas, která připomínala ebenové hedvábí, jeho smyslná ústa… Vtom vykřikl, až se lekla. Hlavou začal divoce házet ze strany na stranu a celé tělo se mu

neovladatelně třáslo. Jakmile mu přiložila ruku na čelo a začala ho něžně hladit, utišil se a s jejím jménem na rtech zase usnul.

Věděla, že se Max potřebuje léčit.

Rovněž věděla, že ho nepřinutí, aby s ní o svých nočních můrách mluvil, i když by mu to prospělo.

Cara vstala a z proutěného koše, ve kterém si přinesli čerstvý chléb a sýr, vytáhla koženou karafu s vínem. Pomalu došla k vodopádu, kde se posadila na skalní převis hned u vody. Zhluboka se napila, odložila víno stranou, tvář nastavila slunci a čekala. Doufala, že Max je stejný jako většina zraněných stvoření, o které se kdy starala, a naučí se jí důvěřovat.

Netrvalo dlouho a Max se váhavě posadil vedle ní. Když mu nabídla karafu s vínem, ochotně ji přijal a dlouze se napil.

Víno po sobě nechávalo sladkou a silnou chuť. Slunce je příjemně hřálo do zad a mírumilovné ticho narušoval jen bublavý zvuk vodopádu.

Max se díval do modrých hlubin a najednou se přistihl, že mluví o tom, co v sobě pohřbíval.

„Ve válce jsem ztratil dobrého přítele," řekl tiše. „Byl jako můj bratr."

Cara se na něho upřeně podívala, přesto mu však nepoložila otázku, jakou předpokládal, ale zeptala se: „Máš sourozence? Nějakou rodinu?"

Max si oddychl, že nechtěla zkoumat jeho nejbolavější ránu. Jen starého strýce. Mí rodiče zemřeli, zatímco já jsem bojoval na poloostrově."

„To je mi líto."

„Mně také, i když jsme si nikdy nebyli příliš blízcí. Co jsem nastoupil do armády, vlastně jsem je neviděl. Otec tak vyjádřil nesouhlas s mým rozhodnutím.“

„On nechtěl, abys šel do války?“ Spíše než překvapeně zněla Cařina otázka zvědavě.

„Ne. Zčásti proto, že nechtěl ztratit svého jediného syna.“ Max se ušklíbl. „Podle jeho názoru syn bohatého šlechtice nemusí prolévat krev za svou vlast.“

„Tak proč jsi potom narukoval? Od vikomtova dědice se nic takového určitě neočekává.“

Max se opřel o skálu. Vzpomněl si na úporné hádky, které s otcem měl. „Pochopitelně že ne. Jenže já jsem prahl po dobrodružství a slávě. A rovněž jsem chtěl najít smysl života. Chtěl jsem zabránit Napoleonovi, aby dobyl celý svět. A když Boney podruhé napadl Anglii, rozhodl jsem se.“ *A Philip mě následoval.*

Náhle se mu sevřelo hrdlo a Max mlčky hleděl na vodní hladinu, která se čeřila pod vodopádem. Než odešel do války, jeho život se podobal tomuto poklidnému jezeru. „Nejstrašnější na tom je, že nebýt mě, můj přítel by nikdy nenarukoval. A pak, o čtyři roky později… Philipa zabili. Snažil se mi zachránit život.“ Max zoufale zavřel oči. „Neustále se ptám Boha, proč si raději nevzal mě.“

„Tak proto jsi nelitoval námahy ani času, abys dopravil domů zraněného Johna Yatese. Chtěl tě zachránit.“

Max polkl a tiše přikývl.

‚A co potom, když jsi ztratil svého přítele? Proč ses nevrátil domů a zůstal v armádě?“

„Musel jsem zůstat, aby Philipova smrt měla alespoň nějakou cenu. Chtěl jsem porazit Francouze, nebo sám zemřít.“

„Musí ti scházet.“

Strašně. Jako chlapci byli nerozluční. Jako mladíci společně navštěvovali Oxford. Bok po boku si odbývali bouřlivé mládí, smáli se vyváděli, honili se za sukněmi… Bok po boku bojovali. Několikrát si vzájemně zachránili život. Až do konce.

„Dovedu si představit, že tvůj život je teď úplné jiný," zamumlala Cara tiše. „Kdybych já tolik let velela stovkám mužů, myslím, že bych se teď cítila osamělá."

Prstem přejel po kožené karafě. Tu a tam se opravdu cítil osamělý. Během války ztratil nejdůležitější osoby svého života – svou rodinu, svého přítele. Po Philipově smrti se pro jistotu začal vyhýbat ostatním důstojníkům. Necítil žádnou radost. O ano, hodně toho ztratil.

Max se zhluboka nadechl a prudce zatřásl hlavou, aby tak od sebe odehnal pochmurné vzpomínky. Vždyť jiní ztratili mnohem více než on – svůj život, nohu. Druzí obětovali mnohem více než on.

A pocit osamění? To břemeno bylo trestem za Philipovu smrt.

Přiložil si karafu ke rtům a zhluboka se napil.

„Slyšela jsem," řekla Cara po chvíli, „že mezi vojáky ve válce se vytvoří tak silné pouto, že je pevnější než bratrské. Je to pravda?"

Max před sebou uviděl smějící se tvář svého nejlepšího přítele a přikývl. „Ano. Když toho tolik společné prožijete, opravdu vznikne silné pouto. Všechna ta hrůza a mizérie neustálých tažení… To kamarádství mi chybí."

Náhle se odmlčel a zamračeně se podíval na Caru. „Snažíš se ze mě vydolovat všechna má tajemství?"

„Ne, samozřejmě že ne," odvětila, ačkoliv její tichý úsměv hovořil o opaku.

Max cítil, jak se temné napětí uvnitř jeho duše pomalu uvolňuje. Jemný opar, který stoupal z vodopádu, vytvořil kolem Cařiny tváře pestrobarevnou duhu a zvlhčil ji temné kadeře na čele. Nepamatoval si, zda někdy v životě viděl něco tak milého.

Natáhl k ní ruku a jeden neposedný pramen jí zastrčil za ucho. „Tak proč ti zatraceně říkám věci, které jsem doposud nesvěřil živé duši?“

„Možná proto, že jsi tady konečně odložil svůj ochranný štít.“ Rukou mávla kolem sebe. „Tohle místo je zvláštní. Tenhle ostrov je zvláštní.“

Ne, to *ona* je zvláštní, uvědomil si Max. Je v ní tolik něžnosti a citu. A její rty jsou vlhké vínem.

Cara mu ochotně dala své tělo, ale potřeboval ji z mnohem hlubších pohnutek než jen tělesných. Kdyby chtěl jen uvolnit mučivé napětí ve slabinách, postaral by se sám o sebe tak, jak to dělal častokrát během války. Nebo by se oddal laskavé péči půl tuctu zdejších dívek, které mu od jeho příjezdu dávají zřetelně najevo, že by ho milerády uvítaly v posteli. Kdyby toužil jen po ženském těle, už dávno by se Cary nabažil a hledal by jinou. Jenže on chce, on potřebuje mnohem víc.

Jen Cara může zmírnit utrpení jeho duše. Jen ona dokáže rozjasnit temnotu.

Když k němu vzhlédla, zmocnila se ho hladová touha. Potřeboval se jí dotknout. Vzal její tvář do dlaní, a když k němu pozvedla své rty, tiše zasténal a vášnivě ji políbil, aby vsál každičkou špetku její útěchy, přijal od ní vřelou, sladkou úlevu jako vzácný dar.

Když ji Max ve tři ráno doprovázel domů, Cara si připadala zmatená. Na cestu jim svítil zářící měsíc a

poklidná krása noci spolu s Maxovou vášní ji naplnily vnitřním mírem. Nicméně v tom byl hlavní problém. Nedodržela slib, který– si dala.

Myslela si, že ve své jeskyni bude v bezpečí. Právě proto tomuto místu dala přednost před starodávnými ruinami, kde před rokem prožili vášnivou noc. Obě místa byla nádherná a léčivá, ale Cara věřila, že na důvěrně známém místě se dokáže lépe ovládat.

Její plán udržet milostný vztah jen v čistě neosobních mezích zcela selhal.

Cara věděla, že za její slabost je zodpovědný Max. Díval se na ni tak, že si připadala krásná a smyslná. Dotýkal se jí a hladil téměř se zbožnou úctou, jako by byla hodná obdivu a mužské touhy. Probouzel v ní divokou smyslnost, kterou v sobě vždy úspěšně potlačovala. Poprvé ve svém životě si začala uvědomovat sílu svého ženství. Vždyť stačil jediný dotek a Maxovo tělo okamžitě reagovalo.

Jeho něžná péče v ní snižovala napětí a strach o přítelkyni. Max chápal její nedočkavost a hned další den zařídil setkání, kde začali plánovat výpravu do Berberska.

A pak tu také byla jeho bolest a její instinktivní touha zahnat z jeho očí stíny.

Cara si náhle všimla, že se k nim nocí blíží jezdec. K jejímu velkému překvapení se jednalo o Johna Yatese. Poněvadž už téměř dorazili k jejímu domu, usoudila, že ji přijel vyzvednout.

Jakmile je John dohonil, prudce zastavil koně.

„Tvé podezření bylo pravdivé," řekl Caře tichým hlasem. „Mám důkaz."

„Důkaz čeho?"

„Ze má krásná Daniella není tím, čím se zdá být.“ Jeho hlas zněl temné a ponuře. „Poté, co jsi mé varovala, jsem na ni nalíčil past. Dnes večer jsem… se nechal svést a pak jsem předstíral, že jsem usnul. Na stůl jsem položil svůj deník.“

„A spolkla návnadu?“

John smutně přikývl. „Vrhla se po deníku a dělala si poznámky. Pochopitelně nic nenašla – všechna fakta jsem nejdříve zfalšoval.“

„Tušíš, co tady vlastně hledá?“

„Podle nenápadných otázek, které mi posledních několik dní kladla, jsem si jistý, že chce získat úplný seznam Strážců.“

Cara věděla, že John musí být značně rozčilený, jinak by nepoužil jméno jejich řádu. Pokradmu se podívala na Maxe v naději, že si ničeho nevšiml, ale zdálo se, že ten je zcela soustředěn na Johnův příběh.

Jestli mám pravdu,“ pokračoval John, „tak teď má v rukou seznam falešných jmen. Bude hledat tucty agentů, kteří neexistují. Kromě vás, sire.“ John se podíval na Maxe. „Dovolil jsem si na seznam dát i vaše jméno. Měl jsem za to, že bude věrohodnější, když alespoň jedno jméno na seznamu bude znát.“

„Přivedl jste ji k domněnce, že jsem jeden z agentů ministerstva zahraničí?“

„Ano.“

Cara přerušila jejich rozhovor a znovu stočila hovor na Daniellu Newhamovou. Jistě nepracuje sama. Musíme zjistit, kdo ji zaměstnává.“

„Vím. Musíme ji zatknout a vyslechnout.“

„Kde je nyní?“

„To nevím jistě. Zatímco jsem předstíral, že spím, tiše vyklouzla. Předpokládám, že se vrátila do města ke svému bratrovi… Asi aby se sbalila.“

„Myslíš, že chce opustit ostrov?“

„Obávám se, že ano,“ řekl John pochmurné. „Podle jejího kvapného odchodu bych řekl, že bude chtít odjet už dnes v noci. Právě proto jsem přijel za tebou. Sám je nezastavím.“

„A co Ryder? S tím jsi nemluvil?“

John sklonil hlavu. „Ne. Nejdříve jsem jel za tebou. Chtěl jsem to vyřešit pokud možno v naprostém klidu, abych nemusel siru Gawainovi přiznat, že jsem se nechal oklamat zrádkyní.“

Cara přikývla. Dokázala pochopit, že John chce svou naivitu udržet v tajnosti. A kdyby zjistili, kdo Daniellu zaměstnává, pomohlo by mu to znovu najít své ztracené sebevědomí.

„Ale budeme potřebovat Santose,“ řekla.

‚Asi máš pravdu.“

Věděla, proč John nic nenamítá. Španěl žil se svou velkou rodinou ve městě, poblíž své taverny, která měla okna přímo na přístav. Pravděpodobně teď bude doma spát, ale jako bývalý pašerák by jim v případě, že se Newhamům podaří dostat na moře, mohl být užitečný. Santos zná všechny triky, jak se plavit i za noci.

„Mohou vyplout v noci?“ Zeptal se John, jako by jí četl myšlenky.

Cara se podívala na měsíc, který visel nízko nad horizontem..Jestli jsou ochotní riskovat náraz na skaliska, tak ano. Ale pravděpodobně si najmou zkušeného kapitána

s dobře vyškolenou posádkou.“ Našpulila rty. „Nejdříve prohledáme přístav. Jestli tam Newhamovy nenajdeme, zajdeme k nim domů.“

„To je rozumné.“ John se podíval na Maxe. ‚*A* co vy, sire, pojedete s námi?“

„Samozřejmé. Ale neměli bychom se nejdříve ozbrojit?“

„Mám s sebou dvě pistole,“ řekl John a poplácal se po opasku.

Cara dodala: ‚Já mám další dvě zbraně doma. A jestli se budeme muset plavit, raději bych se zbavila sukně.“

John jen tiše přikývl, obrátil svého koně a všichni tři se rozjeli ke Cařiným stájím.

Max by Caře její účast na nebezpečné akci nejraději zakázal, ale už věděl, že by veškerá jeho snaha byla marná, a tak mlčel. Vypadala soustředěně a odhodlaně. Jakmile dojeli na nádvoří, svižně seskočila z koně a zmizela v domě.

Netrvalo dlouho a znovu se objevila v černých mužských šatech, jaké Max vídal na španělských partyzánech. Ostře si ji změřil. Nebylo pro něho snadné poznat v téhle jiné Caře něžnou milenku, kterou před malou chvílí držel v náručí.

U pasu měla dvě pistole a dvě další podávala jemu.

Jsou nabité?“ Zeptal se, zatímco od ní přebíral náboje a váček se střelným prachem..

„Samozřejmě.“ S chladnou výkonností vyskočila na koně, a než vyjela z nádvoří, obrátila se k Johnovi. „Napadlo mě, jestli bychom pro případ, že budeme muset vyplout za nimi, neměli vyzvednout kapitána Biddicka.“

Když John přikývl, Cara pobídla svého koně, prudce vyrazila kupředu a dva bývalí jízdní důstojníci v patách za ní.

Jakmile dorazili do města, rozešli se. John se vydal pro kapitána Biddicka, Cara a Max pro Sanlose Vetru.

Verru probudili z tvrdého spánku a rychle mu vysvětlili, co se děje. Španěl vycenil v úsměvu bílé zuby a požádal je, aby ho nechali obléknout.

Krátce nato se před tavernou setkali s ostatními.

„Snažte se být tiše," zamumlala Cara na adresu Maxe a Johna. „Nad vodou je slyšet i ten nejmenší zvuk."

Po svých se teď vydali dlážděnou cestou, která vedla dolů k přístavu, a v tichosti přebíhali od domku k domku, aby se skryli před nechtěnými pohledy.

Temná hladina moře probleskovala svitem měsíce. Verra mlčky ukázal před sebe a Max okamžitě pochopil, co má na mysli.

Mezi nesčetnými loděmi zakotvenými v přístavu jen dva dvoustěžňové škunery měly na palubě rozžaté lucerny. Jejich světlo dopadalo na rozvinující se plachty.

„Zdá se, žes měla pravdu," zamumlal Verra. „Právě se chystají vyplout."

11

Max tiše vklouzl zpátky do stínu a ostatní za ním. „Abychom svoje špehy zadrželi,“ šeptal, „musíme se dostat na loď a získat nad ní kontrolu.“

„Aniž by nás viděli,“ dodala Cara.

„Když si vezmeme malou loďku, snad si nás nevšimnou,“ řekl Santos Verra.

„Můžu veslovat,“ nabídl se John Yates, „i když mám dřevěnou nohu. Daniellu bych měl usvědčit osobně.“

Verra přikývl. „My ostatní se postaráme o posádku. John zatím počká v loďce. Až převezmeme kontrolu, může se nalodit.“

‚A pak?“ Zeptal se Max.

„Pak zalkneme Newhamovy,“ řekl Yates neochvějně. „Ve jménu Koruny.“

„Má sir Gawain takovou pravomoc?“

„Sir Gawain má výhradní pravomoc nad vším a nad každým, kdo se ocitne v těchto vodách.“

„Musíme najít pádný důkaz – nejlépe ten seznam, co si pořídila Daniella. Tím sira Gawaina jistě přesvědčíme o jejich vině.“

„Ano,“ souhlasil Yates. „Pak je oba vezmeme na hrad a sir Gawain rozhodne, co s nimi.“ Obrátil se na Maxe. „Sire, vy byste měl převzít velení a vést výsadek na palubu.“

Max povytáhl obočí a čekal námitky, ale všichni mlčky souhlasili. „Dobře tedy. Jaký odpor můžeme očekávat?“

„Znám kapitána té lodi," řekl kapitán Biddick. „Ten se do boje jistě nepohrne."

„Ale Newhamovi asi ano," poznamenala Cara.

Max se na ni podíval. „Myslíš, že zvládneš Daniellu?"

„Doufám, že ano," řekla suše.

Já se tedy postarám o jejího bratra Petera. Biddicku, vy máte na starosti kapitána. A vy zbytek posádky, Verro."

Verra se spokojeně ušklíbl. „Bude mi potěšením, seňore."

„Asi bychom měli vyrazit," řekla Cara a ukázala na loď, která se začala pohybovat.

Naštěstí foukal jen slabý vítr, takže škuner nemohl zcela využít své plachty. Přesto se pomalu blížil k úzkému průplavu mezi nebezpečnými skalisky.

„Najdete vhodnou loďku?" Zeptal se Max Verry.

Jeden za druhým se vydali úzkou pěšinou, která se klikatila k moři. Max nechal Verru, aby je vedl, a sledoval, jak pašerák svižně prohledává uvázané čluny jeden po druhém, až našel takový, který se hodil k jejich účelu.

Zdálo se, že rovněž Cara přesně ví, co má dělat. Když se muži ujali vesel, zasedla ke kormidlu. John Yates s chmurným odhodláním nasadil tempo a netrvalo dlouho a loďka lehce klouzala po mořské hladině. Ozývalo se jen liché pleskání vesel.

Když dorazili k boku lodi, Max tiše naznačil, aby zpomalili. Poté přehodil přes zábradlí hák s lanem.

Jako pivní šel Verra. Zastavil se v úrovni paluby, rozhlédl se kolem sebe a signalizoval, že vzduch je čistý.

Poté následoval Max. V tichosti seskočil na palubu, rychle přeběhl k hlavnímu stěžni a přikrčil se tam za sudy.

Kromě asi půl tuctu mužů, zabývajících se plachtami a ráhny nikoho nikde neviděl. Muž u kormidla, který vydával rozkazy ve španělštině, byl jistě kapitán.

Přemýšlel, jestli Cara nebude mít problémy vyšplhal se po lané, ale objevila se téměř okamžitě po něm. Znovu si vzpomněl na její tvrzení, že na ženu má za sebou nezvyklý trénink.

Netrvalo dlouho a na palubě se objevil i kapitán Biddick. Přesně podle plánu John Yates zůstal v loďce, dokud mu nebudou moci spustit provazový žebřík. Max dal mávnutím ruky povel k zahájení akce.

Přeběhl palubu a pažbu své pistole přiložil kapitánovi k hlavě. „Seňore, odevzdejte mi velení této lodi a skasejte plachty. Sir Gawain by vašim pasažérům rád položil několik otázek.“

Kapitán překvapené zavrčel, ale neprotestoval a pohotově uposlechl. Jeho posádka bez námitek následovala jeho příkladu.

Max přenechal španělského kapitána Biddickovi a přidal se ke Caře, která ně něho čekala u vchodu do podpalubí. Sestoupil po žebříku. Cara za ním, a vypravili se hledat Newhamovy.

Na Daniellu a jejího bratra narazili hned v první kajutě. Seděli u malého stolku a pochutnávali si na sklenici vína – zřejmě oslavovali, jak Max usoudil. Když však Daniella spatřila Caru, jak na ni míří oběma svými pistolemi, její spokojený úsměv se rozplynul.

Peter vyskočil z křesla, jako by chtěl utéct, ale při pohledu na Maxovu namířenou zbraň si to rozmyslel. Zvedl ruce a klesl zpátky do křesla.

„Co to má znamenat?“ Zeptala se Daniella ostře. „Myslím, že víte,“ odpověděla Cara.

Jednu pistoli si zasunula za opasek svých kalhot a systematicky začala prohledávat kajutu. Začala u Danielliny taštičky a kapes.

„To je přepadení!“ Protestovala žena. Vtom se ve dveřích objevil John Yates.

Nesl s sebou dva kusy provazu, přičemž jeden z nich použil, aby Danielle navzdory jejím hlasitým protestům svázal ruce. Max viděl, jak sebou škubla, když je John utáhl. Zdálo se, že John pociťuje uspokojení, že mu je vydána na milost a nemilost. Max usoudil, že po tak dlouhém ovládání si to Yates zaslouží.

V té chvíli Cara otevřela zavazadlo zasunuté pod lůžkem a vytáhla z něho kožené pouzdro, které obsahovalo několik popsaných listů papíru. Daniella podezřele zmlkla.

Cara je ukázala Johnovi, který jen přikývl a pak zúženýma očima pohlédl na hnědovlasou krásku.

Daniella bojovně vystrčila bradu. „Z čeho jsem obviněná? Nespáchala jsem žádný zločin.“

„Možná že ne, ale celou dobu jsi mě klamala,“ řekl John hořkým tónem.

„Nevím, o čem mluvíš.“

Podíval se na ni se sžíravým pohrdáním. „Myslela sis, že ze mě můžeš dělat blázna, má drahá. Ale ten deník, který jsi tak dychtivě pročítala, jsem předtím zfalšoval.“

Její překrásná ústa se na malou chvíli otevřela údivem, ale pak se Daniella zase hned vzpamatovala. „Prostě jsem byla zvědavá,“ řekla pohotově.

„Co jsi hledala? Seznam?“

Daniella mlčela.

„Pro koho pracuješ?“

„Nemám ti co říct.“

„Pak se budeš muset svěřit siru Gawainovi. Uvidíme, jak se ti bude líbit v jeho hradním vězení. Budeš mít dost času, aby sis vzpomněla na jméno svého zaměstnavatele.“

„Nemůžeš mě odvést proti mé vůli!“

John se smutně usmál. Je mi líto, že ti musím odporovat, ale můžu.“

„Budu si stěžovat u guvernéra ostrova.“

„To klidné můžeš. Zjistíš jen to, že slovo sira Gawaina je na Cyreně zákon a že guvernér velice ochotně vyjde vstříc každému jeho přání. Také jistě zjistíš, že jestli odmítneš spolupracovat, sir Gawain tě může poslat do trestanecké kolonie v Austrálii. A počítám, že po dlouhých měsících, které strávíš pod zámkem společně s ostatními trestanci, budeš přímo žhavá mluvit.“

Danielle se po té výhrůžce v očích objevil zmatek a raději sklopila zrak.

John ještě jednou překontroloval pevnost uzlu a došel k Peterovi, který celou dobu klidně seděl. Když mu však John začal svazovat ruce, prudce vyskočil, odstrčil ho stranou a vyrazil ke dveřím.

Cara mu namířila na pravé stehno a jistě by vystřelila, nebýt Maxe, který ji chytil za ruku. ‚Je to zbytečné. Nechej ho jít.“ Nechápavě se na něho podívala. „Daleko neuteče.“

A měl pravdu. Jakmile vyšli i s Daniellou na palubu, našli Petera Newhama roztaženého na dřevěné palubě tváří dolů. Nad ním se s nohou přitlačenou na jeho záda spokojeně křenil Santos Verra.

Kapitán Biddick se zdál v dobré náladě. Přistoupil k Peterovi a jednou rukou ho postavil na nohy. „Chytili jsem tu pěkně odpornou přístavní krysu, viďte?“

Kapitán převzal Petera Newhama a zkušeně ho svázal. Poté své zajatce naložili do kulky a vydali se k pobřeží.

Mezitím se měsíc ukryl za obzor, takže jim na cestu svítily jen hvězdy. Verra bleskurychle sehnal povoz a poté, co Yates a Biddick, kteří převzali roli strážen, spolu se zajatci nasedli do kočáru, usedl na kozlík a vezl je k hradu.

Cara a Max nasedli na své koně a vydali se za kočárem.

Hvězdy na sametově černém nebi zářily jako démanty. Kromě rachotu kol a zvuku koňských kopyt všude vládlo naprosté ticho.

Cara se cítila poněkud unavená, ale šťastná, že dopadli Newhamovy dříve, než stačili odplout.

Její úleva však měla krátké trvání, neboť Max se začal zkoumavě vyptávat. „Zavře je sir Gawain nadlouho?“

„Na tak dlouho, jak bude potřeba. Musí zjistit, co hledali a kdo je najal.“

„Skutečně je pošle do Austrálie?“

„Zřejmě ne, i když to může použít jako hrozbu.“

„Ale žádný soud s nimi nebude?“

„Ne,“ odvětila Cara. „Nestojíme o publicitu.“

„Dáváte přednost utajení.“

Podivný tón v jeho hlase se jí vůbec nelíbil. Jsem si jistá, že nás chápeš. A sir Gawain možná Daniellu a jejího bratra ani nepotrestá. Třeba je pustí a pošle je zpět do Anglie. Samozřejmě je nechá sledovat. Ale upozorní naše agenty v Londýně a ujistí se, že nás už víckrát neohrozí.“

Následovala dlouhá pauza. „Řekni mi, kdo jsou Strážci?“

Caře se na chvíli zatajil dech. Je to jen jméno, které jsme dali našemu oddělení ministerstva zahraničí.“

Z jeho soustředěného pohledu nevyčetla, jestli mu to vysvětlení stačí. Ani jeho další slova ji neuklidnila.

„Zdá se, že vaše skupina je skvěle organizovaná. A sir Gawain má značné pravomoci. Takže jste součástí ministerstva zahraničí?“

„Ano, samozřejmě.“ Vlastně ani nelhala.

„Připadá mi podivné, že by oddělení ministerstva sídlilo právě tady, na tak malém středomořském ostrově.“

„Už jsem ti to přece vysvětlovala. Ačkoliv naše izolovanost může být občas poněkud nevýhodná, máme skvělé spojení s celou Evropou.“

„Ale to není všechno, že?“

„Tak na to se budeš muset zeptat sira Gawaina,“ vykračovala se Cara.

„A když se zeptám, odpoví mi?“

„Přece ti nabídl, aby ses stal jedním z nás. Jestli to přijmeš, jsem si jistá, že ti odpoví na všechny tvé otázky.“

„Ale předtím ne?“

„Pochybuji.“

Tak ráda by Maxovi všechno vypověděla, ale věděla, že o Strážcích nesmí mluvit bez souhlasu sira Gawaina. Ale Max ji dnešní noci znovu přesvědčil, že je rozený zachránce a že by se stal skvělým Strážcem.

Kdyby se dozvěděl pravou historii a důvod založení jejich řádu, kdyby pochopil závažnost jejich činů, možná by se pak dal snáze přesvědčit a vstoupil by do jejich řad.

„Pokusím se o tom promluvit se sirem Gawainem,“ řekla Cara. „Možná ve tvém případě učiní výjimku, až uváží, jak moc jsi nám už pomohl.“

Neuběhla ještě ani hodina a Cara už hovořila o samotě se sirem Gawainem. Newhamovi seděli v hradním vězení a jí se podařilo vzít barona stranou a předložit mu své pádné důvody.

K její velké úlevě ji sir Gawain doprovodil do přijímací místnosti, kde na ně čekal Max.

„Pane Leightone, rád bych vám vyjádřil svůj dík za vaši obětavou pomoc," řekl, když Max vstal z pohovky. „Slečna Newhamová a její bratr mohli naší organizaci opravdu uškodit. Naší největší výhodou je naprosté utajení a odhalení našich agentů by vedlo k nepředstavitelným katastrofám."

„Už řekla jméno svého zaměstnavatele?"

„Ano. Tvrdí, že to je jeden Angličan. Musíme si jen ověřit, zda jsou její slova pravdivá. Naši agenti v Anglii však budou náležitě informováni a věřím, že se o sebe dokáží postarat. Newhamovi zatím zůstanou na Cyreně v domácím vězení."

Sir Gawain se odmlčel. „Cara mě přesvědčila, že si za své služby zasloužíte řádné vysvětlení. A také doufáme, že se nám pak podaří snáze vás přesvědčit, abyste zůstal. Caro, doprovodíš pana Leightona?"

„Ano, samozřejmé."

Max v jejím hlase zaslechl slavnostní nádech, zatímco sir Gawain zůstal naprosto vážný. „Věřím, že brzy pochopíte, proč vás musím požádat o naprosté utajení, pane Leightone. To, co uvidíte, musí zůstat jen mezi námi. Až se vrátíte, promluvíme si."

Ačkoliv Maxe baronův vážný tón poněkud překvapil, rozhodl se hrát podle jeho pravidel a přikývl.

Poté následoval Caru dlouhou chodbou, která vedla do nitra hradu, a potom dolů do temného podzemí.

Masivním klíčem odemkla bytelné dubové dveře a pobídla ho, aby vešel do zatuchlého skladiště. Rozžala lampu, a když odemkla další pevné dveře, ty první za sebou důkladně zamkla. Mlčky postupovali úzkou chodbou, která se pomalu svažovala dolů.

Max ve vzduchu cítil vlhko, chlad a slanou vůni moře. O několik minut později došli do jeskyně, jejíž dno pokrývala temná vlnící se vodní hladina.

„Podzemní jezero?“ Zeptal se Max.

„Ano,“ řekla Cara a nastoupila do první ze tří veslic uvázaných u malého dřevného mola. „Pod hradem je celá síť podzemních chodeb, které vzájemně spojují řadu jeskyní přístupných jen z moře.“

Max se rozhlížel kolem. Ve svitu lampy odrážejícím se od kamenných stěn po stranách viděl zvláštně tvarované usazeniny třpytivých nerostů, ze stropu visely krápníky – výsledek staletého prosakování dešťové vody, jak usoudil, neboť na několika místech spatřil stopy vlhka.

Černé trhliny ve zdech byly nepochybně tunely, o kterých se Cara zmiňovala – úzké průchody vedoucí na různé strany, spojující labyrint jeskyní.

Cara připevnila svítilnu na příď lodi a počkala, až Max nastoupí.

„Omlouvám se,“ řekla, „ale budu ti muset zavázat oči.“

„Opravdu to je nutné?“

„Slibuji, že za chvíli vše pochopíš. Avšak, Maxi, dříve než vyplujeme, musíš mi slíbit na svou čest, že nikdy a nikomu neodhalíš, co zde uvidíš.“

Ve tváři měla tak vážný výraz, jaký u ní Max ještě neviděl.

„Slibuji,“ řekl upřímně a nechal si oči zavázat hedvábným šátkem.

Max seděl se zavázanýma očima a Cara veslovala. Konečně zastavila a odložila vesla. Vzduch voněl čerstvým povětřím a Max zaslechl vzdálené šumění vln, které narážely na kamenité pobřeží ostrova.

„Teď si to můžeš sundat,“ řekla Cara tiše.

Max ji ochotně uposlechl a uviděl, že plují po velkém jezeře, uprostřed obrovské přírodní jeskyně. Světlo olejové lampy stěží prostoupilo temnotou klenutého prostoru, který se svou rozlohou podobal katedrále.

Když Max uviděl tu majestátnost, na malou chvíli se mu v hrudi zastavilo srdce. Obklopovaly je fantastické tvary připomínající postavy. Obrovské stalaktity mizely kdesi v temných klenbách. Přímo z jezera vyrůstaly monumentální pilíře a oblouky, v matném světle stěny hýřily barvami od průsvitné běli přes čistě křišťálově bílou až po šedou s něžnými odstíny červené a žluté.

„Úchvatné,“ zamumlal a v hlase se mu odrážela zbožná úcta.

Ještě tam nejsme.“

Cara se znovu chopila vesel a vedla loďku k zadní stěně jeskyně.

Vodní hladina jezera zářila jako černý satén, ale Max se nemohl odtrhnout od dramatické podívané, kterou před ním otvíralo zlatavé světlo lampy tančící po kamenných zdech.

Netrvalo dlouho a všiml si, že Cara míří k jedné z mnoha chodeb, neboť na jejím konci svítilo světlo. Chodba, do které Cara nakonec vplula, byla tak úzká, že jí stěží proplula malá lodka, a několikrát se zatáčela.

Světlo se stávalo stále intenzivnější, jakmile však dorazili do tunelu, Maxe překvapil náhlý jas, který ho takřka oslnil. Na zdech plály desítky pochodní.

Tato jeskyně se rozlohou podobala spíše Cařině tajnému místu, ale vládlo v ní posvátné ticho, jako by se ocitli v kapli…, nebo v chrámu.

A stejně jako v chrámu se uprostřed tyčil vyvýšený oltář, na kterém ležel masivní meč. Něco takového však Max ještě neviděl. Čepel měl ukutou z oceli a zlatý jílec byl vykládaný drahokamy.

Max zatajil dech. Světla se mihotala v odrazu vzácných kamenu, ale Maxe mnohem více než velkolepá bohatost meče ohromila podivná aura, která se nad ním vznášela jako mocné mytické kouzlo.

„Tak o tom mluvil sir Gawain," řekl rozechvělým hlasem. „Ano."

Cara uvázala loďku u zábradlí a po kamenných schůdcích vy stoupala nahoru, kde počkala na Maxe. Ten pomalu vyšel z lodě a přistoupil k meči.

Náhle se světla pochodní zatřepetala a okolní svět zmizel. Maxe obklopilo podivné ticho, klid a mír, z nichž však vyzařovala až neskutečná energie.

„Můj ty bože," zašeptal.

„Taky to cílíš," řekla a ani nepotřebovala odpověď.

„Co je to?"

„Legenda."

„Zhmotnělá legenda?"

„Co víš o králi Artušovi?"

„O mytickém Artušovi, z děl Maloryho a Miltona?"

„On nebyl mýtus, Maxi. Skutečné existoval. A tohle je jeho meč Excalibur."

Maxe to ohromilo. Fascinované se rozhlédl po jeskyni. Když se zrakem znovu vrátil k meči, zeptal se: „Kde se tu vzal?“

„To je dlouhá historie. Nechceš si raději sednout?“

Na jedné straně oltáře vznikly přírodní žulové lavičky. Cara se s Maxem na jednu z nich posadila.

„Podle legendy Excalibur ukovali elfští kováři na ostrově Avalon a Paní jezera ho pak dala Artušovi.“

„Tak přesně tuhle verzi jsem četl,“ poznamenal Max. „Meč však nakonec zmizel. Když Artuš umíral, vrátil ho Paní jezera.“

„Ano. Vyzval sira Bedivera, aby ho vhodil do vody.“

„Ale meč zachránili?“

„Ano. A Artušovi věrní rytíři, se sirem Gawainem v čele, ho přinesli právě sem.“

Max si zamračeně prohlížel Caru. Zdálo se, že mluví naprosto vážně. „O siru Gawainovi se říká, že byl Artušův nejlepší a nejvěrnější rytíř. Ale nakonec přece padl.“

„Sice ho vážně zranili, ale nezabili. Místo toho přišel na náš ostrov, aby se vyléčil. Dokonce i tehdy Cyrena představovala ráj pro všechny uprchlíky,“ pokračovala Cara klidným hlasem, „Sir Gawain se tady i s ostatními rytíři kulatého stolu usadil, aby společně pokračovali v boji proti bezpráví a tyranii mocných. Založili řád, Maxi. Řád Strážců meče. Jejich cílem bylo navázat na Artušovy ušlechtilé ideje – prosazovat spravedlnost a využívat moci ve prospěch dobra. Stali se tajnou společností ochránců.“

Max cítil, jak mu při Cařině vyprávění na krku naskakuje husí kůže. Chvíli přemýšlel a pak řekl: Jestli je tvůj příběh pravdivý, muselo se to stát před více než tisíci lety. Chceš snad říct, že meč byl celou tu dlouhou dobu tady?“

„Během maurské a španělské nadvlády ho sice Strážci ukryli, ale ano, byl tady na ostrově.“

„A Strážci?“

„Během temného období naší historie řád málem vymizel z paměti, ale během anglické občanské války znovu ožil.“

„Proč?“

„Především proto, aby pomohl roajalistům pronásledovaným Cromwellovou vládou. Strážci pomohli bezpočtu obětí uniknout do Nového světa a dalším poskytli útočiště přímo zde na Cyreně. Když válka skončila, uvědomili si, že by jejich akce měly pokračovat. Někdo přece musí pomáhat bezbranným a utlačovaným. A tak se dohodli, že ze Cyreny udělají trvalé britské vlastnictví.“

Max se zamračeně snažil vstřebat vše, co mu Cara právě řekla. „A spojení s ministerstvem zahraničí?“

„To přišlo až později. Teprve před několika desítkami let Strážci podepsali dohodu s britskou vládou a stali se tajným oddělením ministerstva zahraničí. Od té doby stáli před nejedním obtížným úkolem, hlavně během Francouzské revoluce a bojů proti Napoleonovi. Před gilotinou zachránili nejednoho šlechtice. Dlouhá léta je vedl můj otec. Zabili ho před několika lety při jedné záchranné akci.“

Její hlas klesl do šepotu. „Nikdo nezná pravdu o smrti mého otce ani o jeho životě.“

„K čemu jsou takové tajnosti? Je to nutné?“

„Ano,“ ujistila ho Cara. „Kdyby naše existence vyšla najevo, ztratili bychom jednu z nejdůležitějších výhod. Velice často vsázíme na moment překvapení. Proto je důležité, aby naši agenti i jejich práce zůstali v utajení.“

‚A sir Gawain je hlavním představitelem řádu Strážců? Je snad potomkem původního sira Gawaina?“

„Ano,“ odpověděla Cara na obě jeho otázky. „Vedení řádu je už od nepaměti předáváno z generace na generaci, z otce na syna. Sir Gawain ví o všech akcích. Určuje pořadí jejich důležitosti a rozhoduje, kterého agenta kam poslat.“

„Ale jak se vůbec dozví, kde je vás zapotřebí?“

„Občas přijde žádost od britské vlády, někdy od prostých občanů z rozličných zemí Evropy. Naši členové jsou neustále na stráži. Sir Gawain rozhoduje, jak je která akce nebezpečná a do jaké míry se kvůli ní vyplatí riskovat.“

Poprvé od chvíle, kdy vešli do jeskyně, se Max usmál. „Nezdálo se mi, že by se tví přátelé báli. Zpočátku mi připadali jako banda dobrodruhů či rebelů.“

Je pravda, že se nebojíme nebezpečí a nadevše si vážíme odvahy. A ne vždy bojujeme podle pravidel. Jako Strážci jsme se zapřísáhli chránit bezbranné, ale rozhodně se nechceme stát mučedníky. Bylo by bláznovství jít bezhlavě do každé akce a neohlížet se, zda přitom nepřijdeme o život. Kdybychom se nechávali zbytečně zabít, netrvalo by dlouho a Strážci by vymřeli.“

Max tiše pozoroval Caru a přemýšlel, kdo všechno z jeho přátel patří ke Strážcům. „Kolik členů teď čítá váš řád?“

.Asi tucet aktivních členů teď momentálně žije na Cyreně, ale více než padesát je roztroušeno po celé Evropě. Většina z nich zastává důležitá postavení ve společenském i politickém životě. Několik Strážců žije i v Americe. Dále máme dva francouzské dvojité agenty, kteří jsou sice ve službách Napoleona, ale poslední dvě

desetiletí pomocí zfalšovaných zpráv chrání Cyrenu před invazí francouzského námořnictva. Máme takovou tradici, že řádu vždy slouží nejstarší potomek každé mocensky vlivné rodiny – samozřejmě to může být i dcera. Minulost našich členů je velice různorodá. Jsou to exulanti, dobrodruzi, bývalé oběti politického útlaku… Občas se stane, že nějaká vážená a velice bohatá rodina k nám pošle svého nezdárného syna, abychom ho pře vychovali.“

Max se zarazil. „Tak jako Christopher Thorne?“

Cara se usmála..Jako Thorne. Po jednom zvlášť neblahém dobrodružství, jakým Christopher holdoval během studií, se jeho otec rozhodl, že se životem svého syna musí něco udělat. A proto požádal sira Gawaina, aby se Christophera pokusil změnit.“

„A řekl bych, že to pomohlo.“

„Docela ano. Thorne se stal jedním z našich nejlepších agentů.“

„A Alex Ryder?“

„Ryder se kdysi živil jako žoldnéř. V terénu je přímo k nezaplacení.“

„A co Santos Verra?“

„Býval to pašerák, který však Strážcům poskytoval cenné informace. Proto mu sir Gawain nabídl, aby se k nám přidal.“

Max pobaveně pokýval hlavou. „Říkala jsi, že stejně jako muži u Strážců mohou sloužit i ženy? Jak ses k tomu dostala ty?“

„Po smrti svého otce jsem převzala jeho místo. Jsem jednou z mála členek řádu.“

„Dnes večer jsem si všiml, že se šplháním po laně nemáš žádné problémy.“

„Protože jsem to odmala trénovala. Jelikož můj otec neměl žádného syna, vychovával mě tak, abych se jednou o sebe uměla postarat a mohla ho zastoupit.“

‚A kde vlastně berete peníze?“

„Máš pravdu, že naše mise jsou často velice nákladné. Potřebujeme rychlé lodě, koně, zbraně, peníze na úplatky a výkupné…, občas si pronajímáme místní průvodce a žoldáky. Jsme však velice dobře financováni. Naše fondy pramení z různých zdrojů. Jedním z nich je zlatý poklad vynesený z potopených španělských galér. Dalším britská vláda a vděční příjemci našich služeb – ti, co si mohou dovolit dát finanční odměnu. Občas obdržíme štědrý dar od bohatých občanů, kteří prostě zaslechnou příběh o našich skutcích a chtějí podporovat dobrou věc. V určitých částech Evropy se o nás šeptá jako o legendě.“

Max vstal z kamenné lavičky a odebral se k meči, aby si ho ještě jednou důkladně prohlédl. Možná, že zbraň nebyla doopravdy očarovaná, ale rozhodně vzbuzovala úctu.

A i kdyby Cařin příběh o jeho mytickém původu nebyl pravdivý, taková relikvie je jistě dostatečným důvodem, aby se Artušovi rytíři spojili a pokračovali v započaté práci.

Takže sir Gawain je přímý potomek původních rytířů, a proto zodpovídá za bezpečí Exealiburu. Nebo možná je tomu právě naopak. Třeba to je právě meč, který poskytuje bezpečí svým Strážcům. Max si vzpomněl na Cařino vyprávění, ve kterém zmínila hned několik podivných událostí.

„Vyprávěla jsi mi, že před maurskou invazí Cyrenu zachránila silná bouře a před francouzským napadením zase mlha. Má s tím Excalibur něco společného?“

„Chceme věřit, že ano. Od chvíle, kdy se zbraň ocitla na ostrově, je Cyrena nepřemožitelná.“

Max pokýval hlavou a špičkou prstu přejel po vykládané rukojeti. Rubíny hořely odrazem pochodní, ale chvílemi se zdálo, že mají svůj vlastní vnitřní oheň.

„Předpokládám, že tento meč nechcete nikomu nikdy ukázat.“

„Ne. Zasvěceni mohou být jen členové našeho řádu. Jenže my víme, že když neuvidíš podstatu našich činů, nikdy se k nám nepřidáš.“

Max uznal, že Cara má pravdu. Až teď si uvědomil, že se nejedná jen o pouhou pobočku ministerstva zahraničí, ale o společenství odvážných mužů a žen oddaných svému poslání a ochraně čestných ideálů.

Hned od začátku měl tušení, že ostrov v sobě skrývá tajemství. Jenže tohle překračovalo i ty nejfantastičtější sny.

„Maxi…,“ přerušila Cara jeho úvahy. „Chceme, aby ses k nám přidal.“

Max se odvrátil stranou a prsty si hrábl do vlasů. Ať už byly principy Strážců sebevznešenější, Max téměř s jistotou věděl, že nesmí dovolit, aby se v budoucnosti opakovalo něco podobného jako jeho noční můra.

„Nemusím ti hned odpovědět, nebo snad ano?“

„Ne. Víme, že se nejedná o snadné rozhodnutí.“

Maxovy rty se pokroutily do neradostného úsměvu. „Měl bych říct ne. Chceš po mně, abych celý svůj život zasvětil Strážcům.“

„Celý ne. Jen několik let. Měl bys vědět, že pro nové příchozí, co se tu usadili, platí určité podmínky. Kromě azylantů se musí zavázat k nejméně pěti letům služby. Charta ostrova to vyžaduje.“

„A kdo tu chartu prosazuje? Sir Gawain?“

„Ano. Má neomezenou moc nad životem všech obyvatel ostrova. Charta mu ji dává.“

„Takže kdyby se někdo rozhodl, že se k vám nepřidá, opravdu by ho odsoudil k smrti?“

„Ne. Ale může z ostrova vyhnat každého, kdo se nějak prohřeší. Nechat ho uvěznit, zabrat veškerý jeho majetek…“

„Takže kdybych tady chtěl zůstat, musím vstoupit do vašeho řádu?“

„Ano. Ale naši členové vidí službu u Strážců jako poslání. A ty jsi mi říkal, že k životu potřebuješ nějaký důvod.“

„To bylo dávno. Ještě před válkou.“ Cara mlčela.

Jsem poctěn, že o mé máte takový zájem,“ řekl Max konečně. „Ale potřebuji čas na rozmyšlenou. Počkejme, až se vrátíme ze záchranné mise.“

„Samozřejmě.“

Cara se musela ovládat, aby ho déle nepobízela. Alespoň že Max rovnou neodmítl. Věděla, co ho vzhledem k jeho minulosti stojí přivolit i k pouhé účasti na výpravě.

Max byl válečníkem, co prohrál sám sebe. Potulný rytíř, který se odsoudil k věčnému exilu v podobě citové prázdnoty. V hloubi srdce cítila, že patří sem mezi Strážce, ale po čem ona toužila a co on byl ochoten obětovat, to byly dvě zcela rozdílné věci.

Aby se Max mohl stát Strážcem, nejdříve by se musel vypořádat se svými vlastními démony. A Cara si nebyla jistá, že se mu to někdy podaří.

Ať tak či onak, jednou se bude muset rozhodnout a konečně určit směr své budoucnosti.

A Caře nezbývá nic jiného, než doufat, že se rozhodne správně.

12

O dva dny později stál Max před Olwenovým sídlem a pozorné studoval masivní opevnění. Hrad se koupal v zlatavém světle odpoledního slunce a z nějakého nepochopitelného důvodu Maxovi připadal téměř éterický.

Max si však musel přiznat, že je jistě ovlivněn svou představivostí. Poté, co vyslechl ohromující příběh Strážců a uviděl legendární meč, který chránili, se zdál mnohem přístupnější možnosti, že je ostrov obdařen zvláštním kouzlem.

Rozhodně však věděl, že oním zvláštním kouzlem je obdařena především Cara.

Obdivoval ji už dříve kvůli překážkám, které musela zdolat, když se rozhodla vstoupit na pole medicíny vyhrazené mužům. Ale teď, když věděl o Strážcích, jeho obdiv se jen zvýšil.

Od té noci Caru neviděl. Včera se měli setkat na jejich tajném místě, ale poslala mu vzkaz, že doktor Allenby onemocněl a že ho bude muset v následujících dnech zastoupit.

Přesto Max očekával, že se zúčastní dnešní odpolední schůzky, kde měli všichni společné probrat plán mise na záchranu lady Isabelly.

Cara už spolu s Johnem Yatesem a Alexem Ryderem čekala v pracovně sira Gawaina. Max si pomyslel, že vypadá unavené, jako by ji starost o pacienty doktora Allenbyho příliš vyčerpávala. Její něžný úsměv mu však prozradil, že je ráda, že ho vidí.

Jakmile se místnost zaplnila Strážci, její úsměv se rozplynul a Cařina mysl se zcela soustředila na daný úkol. Z výrazu Cařiny tváře Max pochopil, že její neklid nepominul.

Schůzi zahájil sir Gawain. Kromě Santdse Verry a kapitána Biddicka tam byl půltucet dalších mužů. Než se Max ujal slova, seznámil se s jejich schopnostmi a dovednostmi.

„V současnosti předpokládáme, že lady Isabellu drží v náčelníkově pevnosti," oznámil na úvod. „Naším prvním úkolem bude dostat se do pevnosti. A druhým osvobodit lady Isabellu a bezpečně se vrátit zpátky domů. Aby naše taktika uspěla, musíme dodržovat tři základní principy," pokračoval Max. „Snažit se, aby náš plán nebyl zbytečně komplikovaný. Být připraveni na bleskovou změnu plánu pro případ, že by náš původní ztroskotal. A zabývat se návratem stejně pečlivě jako vlastní osvobozovací akcí. Než vůbec začneme plánovat, měli bychom se obeznámit s překážkami, před kterými stojíme."

Všichni vstali a soustředili se kolem stolu, kde ležela rozprostřená mapa Alžírska.

Jeden z mužů, který tamní krajinu dobře znal, ostatní seznámil s obtížnostmi terénu. Než dorazí do pevnosti náčelníka Berberů, čekají je dva dny jízdy vyprahlou pustinou a poté zdolání několika zrádných horských průsmyků. Navíc bude jejich misi komplikovat neznalost místních zvyků a odlišnost kultury cizí země. Rovněž nesmí zapomínat na fakt, že Berbeři jsou považováni za skvělé bojovníky.

„Pokusit se dostat se do pevnosti násilím by mohlo být sebevražednou chybou," řekl Max. „Proto budeme muset použít lest."

„Nebylo by snazší Berberům za lady Isabellu prostě nabídnout určitý obnos, a vykoupit ji tak z otroctví?“ Zeptal se Yates.

Sir Gawain zakroutil hlavou. „Nemůžeme riskovat a odkrýt karty. Kdyby ji náčelník odmítl prodat, pak by její záchrana nepřipadala v úvahu. Připravili by se na nás a lady Isabellu by střežili jako oko v hlavě.“ Poté se obrátil na Maxe. „Co navrhujete, pane Leightone?“

„Podle mě se do tvrze dostaneme jen tak, že je podplatíme.“

„Co by mohli Berbeři chtít na oplátku, aby nás pustili dovnitř?“ Zeptala se Cara.

„Zbraně,“ odpověděl Ryder. „Zvláště pak pušky. Ještě se nenarodil Berber, který by ochotné nedal celé jmění, aby si mohl třeba jen sáhnout na poslední model karabiny.“

„Takže tam musíme někoho poslat,“ uvažoval Yates. „Ale koho? Hawkhursta?“

Na tuhle otázku rovněž odpověděl Ryder. „Hawka ne. Toho v Berbersku dobře znají a příště by mohl mít zbytečné potíže. Musíme poslat někoho neznámého.“

„Rád se toho ujmu,“ navrhl Max.

„Abyste se dostal až k náčelníkovi, potřeboval byste pádný důvod.“

„Možná jako lovec zvěře? Mohl bych se vydávat za sportovního lovce, který je znuděný životem a touží ulovit tu nejnebezpečnější šelmu.“

„Lva?“

Znalec Berberska přikývl. „Ano. Horská oblast Berberska je pro lvy hlavním teritoriem.“

„Co se stane, až se dostanete k náčelníkovi?“ Zeptal se Yates. Jako muž do jeho harému nikdy nevstoupíte.“

„Ale já ano," řekla Cara. „Dostanu se dovnitř, najdu Isabellu a zjistím, jak nejlépe ji dostat ven."

Max se na ni upřeně podíval a neochotně přikývl. Nesnášel myšlenku, že by Cara měla riskovat svůj život, ale rovněž věděl, že je jediná, kterou do harému vpustí. „Mohla bys jet jako má otrokyně."

„Tvá *otrokyně?"*

Jak jinak vysvětlit tvou přítomnost? Proč by s muži, kteří se chystají na lov, jela i žena? Samozřejmě nejdříve budeš potřebovat pár lekcí v poslušnosti."

V očích se jí na malý moment objevil nebezpečný výraz, který se však rychle rozplynul. „Myslíš snad, že někdo bude věřit takovému očividnému nesmyslu?"

Max na ni lišácky mrkl. Jestli se budeš opravdu snažit, pak věřím, že ano."

‚A jakou roli budu hrát já?" Vmísil se do jejich třenice Ryder.

Max pokrčil rameny. „Ty jsi odborník přes munici," odpověděl. „Budeme tě potřebovat při ústupu. Připravíš několik explozí, které od nás odvrátí jejich pozornost."

„Chceš tím říct, že si cestu domů budeme muset probojovat?"

„Ano."

Sir Gawain sebou trhl. „Byl bych mnohem raději, kdybyste svou misi provedli bez zbytečného zabíjení nevinných. Vždyť jediným zločinem náčelníka je to, že si koupil otrokyni. Nechtěl bych, aby kvůli tomu přišel někdo o život."

„Ani já ne," řekl Max upřímně. „Pevnost bude s velkou pravděpodobností dobře chráněna. Kdybychom dokázali stráže nějak nenásilně odstranit…"

„Co jim takhle do vína nasypat trochu prášku na spaní?“ Navrhl Verra.

„Berbeři víno skoro nepijí,“ prohlásil znalec, „i když mají rádi fíkovou pálenku. Nejsou tak pobožní jako Arabové, přesto stále vyznávají muslimskou víru, která alkohol přísně zakazuje.“

„Pak jim dáme drogu do vody nebo do jídla.“

Sir Gawain se obrátil ke Caře. „Dokážeš namíchat nějaký drah drogy, který by měl dostačující účinek a přitom by neublížil?“

„Určité ano.“

„Kdybychom jim omámili rovněž i koně,“ řekl Max, „nemohli by nás pronásledovat.“

Já bych se mohl tvářit jako tvůj podkoní,“ nabídl se Verra. „V tom případě bych měl volný přístup do stájí.“

„Ano,“ souhlasil Ryder a pomalu přikývl. „Tenhle plán by mohl vyjít, leighton zastane roli znuděného lovce, zatímco Verra a Cara pojednou jako jeho sluhové.“

Rovněž Yates přikývl. „Můžu Thornovi poslal zprávu, aby zatím připravil koně, stany a všechno, co vyžaduje bohatý anglický gentleman na dovolené.“

„A já se postarám o pušky a výbušniny,“ řekl Ryder.

„Takže máme předběžný plán,“ řekl Max. „Až se v Alžírsku sejdeme s Thornem a Hawkem, domluvíme se na podrobnostech.“

Sir Gawain se konečně přestal mračit a se souhlasným úsměvem přikývl.

Max se rozhlédl kolem sebe a v očích přítomných spatřil souhlas, uspokojení, a dokonce dychtivost. V Cařiných hořela naděje.

Jsme tedy domluveni,“ oznámil sir Gawain slavnostně. „Nyní musíme jen počkat na potvrzení místa pobytu lady Isabelly a pak můžete vyplout do Berberska.“

Když o několik dní později Max čekal na Caru, na klidné vodní hladině se odrážel rudý západ slunce. Sbíral na břehu oblázky, házel je do jezera a pozoroval, jak se na vodě vytvářejí kruhy.

Uvědomil si, že místo nože hází kamínky, a na tváři se mu objevil úsměv. Vlastně už Philipův nůž nějakou dobu nepoužíval.

Blažené chvíle, které strávil zde na odlehlém místě ve společnosti Cary, přinášely jeho duši klid a mír. Zdálo se, jako by na něho měla léčivý vliv i samotná jeskyně. Dokonce i když Cara měla spoustu práce a nemohla přijít, něco ho sem lákalo a přitahovalo neviditelnou silou. A každým dnem si připadal šťastnější a spokojenější.

Poprvé po dlouhé, velice dlouhé době dokázal vnímat krásu, která ho obklopovala. Cítil, že se mu vrací ztracené pocity a vjemy, které dlouhou válkou jako by vymizely. Temná bolest uvnitř jeho duše se začala pomalu rozplývat.

Rovněž se téměř přestala vracet jeho noční můra. Jen jednou se nedávno probudil zbrocený potem, obklopený skličující temnotou, která mu bránila dýchat, nicméně skličující pocit se už nezdál tak mocný. A když zavřel oči, Cara mu podala ruku a vyvedla ho z bitevní vřavy…

Dokázala ho zbavit jeho démonů a on jí za to bude navždy vděčný. Nějakým nepochopitelným způsobem ho donutila otevřeně mluvit o věcech, na které se snažil zapomenout. Svěřit se jí se svým krutým snem. A díky ní se teď znovu cítil živý. Tolik klidu v sobě neměl celé

dlouhé roky. Dokonce se v mysli vracel ke šťastným dobám, které strávil s Philipem.

Od schůzky na hradě se s Čarou neviděl. Mezitím přemýšlel o Strážcích a nabídce vstoupit clo jejich řádu.

Nechtěl zklamat Caru, ale teď jí ještě nedokázal dát odpověď. Nemohl se odhodlat přijmout tak ohromný závazek.

Bojovat proti tyranii a zachraňovat lidské životy byl vznešený ideál. A Max instinktivně cítil potřebu bojovat kvůli Caře s draky a se zlem. Nebyl si ale jistý, že kdy dokáže zasvětit svůj život Strážcům tak, jak to udělala ona.

Viděl, jaké přátelství je pojí. Jednalo se o totéž bratrství, které kdysi uzavřel s Philipem a ostatními důstojníky. Nebyl si jistý, jestli se chce znovu otevřít takovému druhu bolesti… Kdyby vstoupil clo jejich řad, stal by se jedním z nich, a riskoval by, že se znovu stane svědkem jejich smrti.

Stálo ho nesmírné úsilí nemyslet na nebezpečí, které v nastávající misi hrozí Caře… V každé misi, které se zúčastní.

Max věděl, že zlá předtucha může ochromit vojáka v bitvě. Může ochromit jeho.

Nečekal, že se v takové situaci ještě někdy ocitne. Jednoduše se snažil prožít jeden den za druhým a neuvažovat o budoucnosti, která ho čeká po pobytu na Cyreně nebo záchranné výpravě do Berberska. Nicméně brzy bude muset zvážit svou odpověď, konečně se bude muset rozhodnout, co udělá se zbytkem svého života.

Přesto chtěl, aby už měli výpravu za sebou a lady Isabella byla doma v bezpečí. Začal pociťovat tutéž

naléhavost jako Cara. Od posledního Thornova hlášení nedostali z Berberska žádnou zprávu, avšak bouře, která se před třemi dny přehnala Středomořím, jistě nedovolila vyplout žádné lodi. Bouře rovněž promočila ostrov tolik potřebnou vláhou a vodopád u jeskyně proměnila v běsnící živel, i když teď se průtok vody vrátil téměř k normálu.

Max odpoutal zrak od vodní hladiny a zklamaně se zadíval k potemnělé obloze. Cara se celý den starala o nemocné. Vzkázala mu, že se pokusí přijít ještě před soumrakem, ale možná to bude mnohem později.

Vtom se z dubového lesa ozvalo tlumené zahoukání. Tentokrát se nevylekal, neboť věděl, že jeho klid narušila jen prachová kulička peří. Poslední dobou mu výr často dělával společnost.

Max se ohlédl přes rameno a přikývl. „Také ti schází, že jo, Georgi?“

Když výr znovu zahoukal, Max vzal další kamínek a hodil ho na ztemnělou jezerní hladinu.

Cara dorazila chvíli před půlnocí. Zdála se vyčerpaná, ale šťastná.

„Paní Tompkinsové se narodil překrásný chlapeček,“ řekla, když jí pomohl z koně.

Stačil letmý dotek a Max cítil, jak se ho zmocnila prudká touha. Ovládl se však, a než Caru doprovodil do jeskyně, odsedlal jí koně.

Když uviděla, jak milé přivítání jí Max přichystal, zůstala překvapené stát. V jeskyni hořelo více než tucet svící ozařujících temna zákoutí zlatavým světlem, zatímco na stole ležela hotová hostina. Vůně pečeného kuřete,

šafránové rýže a medových koláčku se linula celou jeskyní.

Cara se na něho mile usmála a Max měl dojem, že se mu **iiá** malou chvíli zastavilo srdce.

„Jsi hladová?“ Zeptal se.

„Ano, ale obávám se, že jsem příliš unavená, než abych do sebe vpravila třeba jen jediné sousto.“

Max pocítil prudkou něhu. toužil ji přitisknout k sobě a vniknout do jejího těla, dokud je oba nezachvátí bezbřehá touha po naplnění. Místo toho ji však něžně políbil. Jen žádný strach. Ted se nech pro změnu opečovávat ty.“

Posadil ji do měkkých polštářů a krmil ji vlastníma rukama. Pak ji svlékl, nechal jí jen spodní košilku a rozpustil dlouhé vlasy. Pote poodstoupil a sám se zbavil svého šatstva.

1-ehl si vedle ní a oba je přikryl teplou dekou, aby je chránila před chladným říjnovým větrem.

Když začal Caře něžně masírovat ztuhlá ramena, blažené vydechla.

„Pracuješ příliš tvrdé,“ zamumlal Max a dál jí masíroval ztuhlou
šíji.

Cara málem předla blahem „Nejde to jinak. Doktor Allenby je ještě stále příliš slabý,“ Zavřela oči a slastně vnímala jen Maxovy ruce. „Možná to je ode mě sobecké, ale doufám, že se brzy uzdraví. Dokud je nemocný, nemůžu opustit ostrov.“

„Obáváš se, že by ses nemohla zúčastnit mise na záchranu Isabelly?“

„Ano. Nemůžu přece opustit naše lidi, když nemají nikoho, kdo by se o ně v případě potřeby postaral.“

„Zdá se mi, že potřebuješ jiného doktora, který by zaujal Allenbyho místo.“

‚Já vím „ Cara byla ráda, že už před Maxem nemusí nic před stírat. Ted konečně chápal, proč nemůže zastávat funkci doktora na celý úvazek. Zabralo by jí to příliš mnoho času a nemohla by se věnovat svému poslání Strážce. „Doktor Allenby za posledních několik let příliš zestárl. Nicméně získat pro Cyrenu dalšího kvalifikovaného doktora bude problém.“

„Proč?“

„Poněvadž každý lékař, který má alespoň nějaké ambice, by mnohem raději než na našem malém ostrově provozoval praxi v Londýně. Doufám, že jednou na Cyreně postavíme skutečnou nemocnici, ale zatím je to jen neuskutečnitelný sen.“

„Zas až tak neuskutečnitelný se mi nezdá. Ale promluvíme si o tom až zítra. Teď si musíš odpočinout.“

Poté ji letmo políbil na čelo, objal ji v pase a zády si ji přitáhl do náručí.

Cara přivřela oči a v tichosti vychutnávala slastnou chvíli. Na zadečku cítila pevnost jeho probuzeného mužství a věděla, že by se s ní chtěl milovat, ale zřejmě se rozhodl jen ji držet v náruči a ukolébat ji do blaženého snění.

Znovu blažené vydechla a oddala se příjemným pocitům, které ji doslova zaplavily. Slyšela tlukot jeho srdce, cítila jeho žár, vnímala sílu jeho paží, které ji objímaly.

Bylo to tak dávno, kdy se o ni někdo naposledy staral. Tak dávno, kdy měla dojem, že na ni někdo dává pozor. Někdo, kdo je silný, když se ona cítí příliš slabá a vyčerpaná, aby bojovala.

Políbil ji tak něžně, až se Caře dojetím sevřelo hrdlo.

Chtěla by, aby ji Max takhle držel navždy. Chtěla do sebe nasávat pocit bezpečí, které v ní vzbuzoval.

Věděla, že Max je ve svém srdci ochráncem. Vyzařovala z něj tatáž síla a schopnost chránit jako z ostatních Strážců. Tytéž vůdcovské schopnosti, které viděla u svého otce. Tytéž nedefinovatelné vlastnosti, díky nimž by ho jeho muži následovali i do samotných pekel. Byl by z něho skvělý Strážce.

Cara se však neodvažovala doufat, že se k nim jednou přidá. Dokonce pochybovala, že po záchranné misi vůbec zůstane na ostrově. Jakmile se vyléčí ze svých nočních můr, nebude mít důvod, aby zde zůstával.

Opustí ji stejně, jako to udělal minule.

A i kdyby zůstal, kdyby se stal Strážcem, neznamená to, že z nich někdy bude něco víc než jen milenci.

Cara pevně zavřela oči. Musí se obrnit před tou touhou, která ji pohlcuje. Zoufale si přála být pro Maxe něčím víc než jen pouhou milenkou. Dnes v noci, když v náručí držela novorozené paní

Tompkinsové, bolestí se jí sevřelo srdce. Na malou chvíli si představila, jaké by to bylo, takhle držet Maxovo dítě.

Na něco takového však nesmí ani pomyslet. Max jí řekl zcela jasné, že nechce děti, dokonce ani ženu.

Nesmí se nechat unášet svou fantazií. Nesmí dovolit, aby se jí city vymkly z ruky.

Bylo by tak snadné zamilovat se do Maxe, jenže nakonec by jí zbylo jen zlomené srdce a oči pro pláč.

13

Když jeskyni zalilo denní světlo, Cara se slastně protáhla. Věděla, že to nebyl jen další smyslný sen. Na zádech cítila Maxův žár, ve vlasech jeho prsty a na nahém zadečku, přesně v místech, kam sejí vyhrnula spodnička, Maxovo horké pulzující mužství.

Pomalu otevřela oči. Podle proudu slunečních paprsků, které do jeskyně přicházely skrze dubové větvoví, usuzovala, že je pozdní dopoledne. Max se musel probudit mnohem dříve než ona, ale nechal ji spát. A když ji něžně políbil na krk, poznala, že se už stačil oholit.

„Probudil jsem tě?“ Jeho hlas zněl zastřeně a tiše a hladil ji stejně jako jeho ruce.

„Hmmm. Právě jsem o tobě snila.“

„Věřím, že příjemně.“

„Celkem ano, ačkoliv skutečnost je mnohem příjemnější.“

Jako by jí četl myšlenky, Max rukou vklouzl pod přikrývku, vzal do dlaně její ňadro a bříškem palce lehce přejel přes zduřelou bradavku.

Cara hlasitě vydechla. Stačil jediný jeho dotek a cítila, jak se jí zmocňuje touha. Poté Max roztáhl prsty a pomalu klouzal po jejím bříšku, až se dostal mezi štíhlá stehna, kde cítil vlhkou vášeň a žár.

Cara se prudce vyklenula a nedokázala myslet na nic jiného, než co dokáží dělat jeho prsty… Vybavila si

všechny ty krajně nemravné věci, které ji připravují o rozum.

Když Max na svých prstech ucítil horký důkaz jejího vzrušení, spokojeně zamručel, ale ke Cařinu velkému údivu ji jen něžně kousl do ušního lalůčku, vytáhl ruku zpod peřiny a vstal.

„Vaše lázeň čeká, paní," řekl škádlivým tónem.

Než si Cara uvědomila, že se s ní Max teď nechce milovat, vyšel z jeskyně.

Když ho následovala do slunného dne, uviděla ho, jak stojí až po stehna ve vodě. Zůstala stát a mlčky obdivovala impozantní krásu jeho nahého svalnatého těla. A když se obrátil tváří k ní, její pozornost upoutala ta tělesná část, která jí poskytovala neskonalou rozkoš, a náhle jí vyschlo v ústech.

„Na co čekáš?" Zeptal se s pobaveně zvednutým obočím.

Cara si uvědomila, že si všiml jejího upřeného pohledu, a tvare jí zrudly. Rychle si přes hlavu přetáhla spodničku a se srdcem bušícím až v krku vstoupila do vody, zatímco Max jí oplácel zvědavý pohled.

Vodu v jezeře celý den zahřívaly horké sluneční paprsky, ale vodopád byl v tuto roční dobu už značně chladný. Proto Caru překvapilo, když Max doplul až k němu a postavil se přímo do proudu dopadající vody.

„Vodopád je na můj vkus příliš studený," bránila se Cara.

Jen se neboj. Zahřeji tě."

Poslušně se ponořila do vody a doplula až k němu. Na nahém těle cítila jeho žhavý pohled. Max v jedné ruce držel houbu s mýdlem a začal něžně Caře přejíždět po

krku, po zádech, po plochém břišku, ale ne tam, kde po tom toužila nejnaléhavěji.

„Dotýkej se mě," zašeptala.

„Přesně to mám v plánu. Ale musíš být trpělivá."

Poté Max začal omývat citlivá ňadra. Něžně se dotýkal hebkých vrcholů a Cara cítila, jak se jí touhou točí hlava.

‚A teď ještě zbytek." Kolenem jí vklouzl mezi stehna a něžné je roztáhl, zatímco rukou vnikl do středu jejího ženství, aby ji dráždil a mazlil se s ní.

Jenže Cara další vzrušování nepotřebovala. Hořela touhou a potřebou naplnění. Jeho doteky ji pálily jako oheň. „Maxi, prosím…"

Max odložil mýdlo na kámen a z Cary smyl zbytky pěny. Natáhl ruce a obě její ňadra uchopil do dlaní.

„Tvé bradavky jsou tvrdé jako drahokamy." Sklonil se a jazykem se dotkl růžového hrotu. „A chutnají jako ambrózie."

Vzal jednu bradavku mezi rty a začal ji sát a dráždit, něžně ji okusoval a olizoval špičkou jazyka, zatímco se ke Caře vyzývavě přitiskl spodní polovinou, těla. Cara měla dojem, že to slastné trýznění už déle nevydrží.

Konečně přestal a vedl jí přímo pod vodopád. Když je zalila studená voda, Cara zalapala po dechu, ale Max se tomu jen smál.

Oběma rukama ji uchopil kolem pasu a posadil ji na vyvýšenou římsu, která se skrývala za vodopádem.

Voda jim sic*[1] už nestékala přímo na hlavu, ale přes vodní oponu sem stěží pronikalo slunce.

Cara se zachvěla zimou a na mokré pokožce jí naskočila husí kůže. „Maxi, říkal jsi…"

„Pšt, slibuji, že se ti to bude líbit," zamumlal a upřel na ni vášnivý‘ pohled svých modrých očí.

Když jí dlaněmi přejel po bříšku, uvěřila mu. Prsty se chvíli škádlivě probíral hebkými kadeřemi jejího ženství, pak ji konečně roztáhl stehna a nechal ji, aby se pro něho otevřela.

Nestydatěji hltal hladovým pohledem a Cara měla dojem, že se pod žárem jeho očí rozpustí touhou.

Vtom se Max sklonil a přitiskl své rty přímo do středu její palčivé touhy. Cara se kousla do rtu, aby nevykřikla. Po ledové vodě jeho dotek přímo pálil.

Když jedním prstem vklouzl do ní a vlhkými ústy našel vrcholek jejího pohlaví, rozpálila se i ona sama. Za prvním prstem následoval druhý, Max ji začal sát a Caře se zatmělo před očima.

Začala se neovladatelně otřásal, její smysly žadonily po naplnění. Zoufale se chvěla a pevně se přitiskla proti jeho ústům, ale zdálo se, že Max nepospíchá.

Její štíhlá stehna si položil na ramena a pomalu ji sál, dráždil jazykem a slastně ji přiváděl až k hranicím samotného vyvrcholení, odkud ji však vždy nechal znovu klesnout zpátky na zem.

„Maxi, prosím, už to nevydržím. Prosím…“

„Ne, ještě ne,“ odpověděl.

Zdálo se, že si hlasité sténání, které jí vychází z hrdla, náležitě vychutnává. Vtom se celá křečovitě vyklenula a tělem jí začaly prostupovat slastné vlny divoké extáze. Prsty zabořila do jeho vlasů a naposledy vykřikla.

Jen pomalu.“ Jeho hlas tišil rozjitřené nervy, ale Cara nepotřebovala, aby ji konejšil. Potřebovala *jeho.* Zoufale.

„*Ted,* Maxi, prosím…“

Max nepotřeboval déle pobízet. Napřímil se, posunul ji pod sebe a jedním prudkým pohybem do ní vnikl, zatímco se stále ještě chvěla rozkoší.

S tváří staženou touhou jí vjel prsty do vlasů. Cara viděla, jak mu oči překypují vášní, a cítila jeho pevný úd, jenž jí proťal jako ostrý nůž.

Vášnivé zasténala a hladově se k Maxovi přitiskla, aby zcela pohltila jeho touhou pulzující penis.

„Bože, tohle miluji," vydechl smyslným hlasem. „Pokaždé, když do tebe vklouznu, chci stále víc."

Stejně tak i já, pomyslela si Cara jako v mlhách. Milování s ním jí způsobovalo takovou rozkoš, že se bála, že přijde o rozum.

Jsi neuvěřitelná, tak horká a úzká. Tak vlhká."

Zatímco jí do ouška šeptal povzbudivá slůvka lásky, jeho boky se začaly nepatrně pohybovat.

Záměrně ji týral mučivě pomalými pohyby, které ji přiváděly do nebe. Kdykoliv z ní vystoupil, Cara se celá napjala ve snaze udržet v sobě jeho žár, a když se ponořil zase zpátky, zmocnil se jí slastný pocit vzrušení, který ji přiměl blaženě zasténat.

Po chvíli se však jeho pohyby zrychlily a staly se naléhavějšími, útočnějšími, stejně jako rty, které hladově plenily její ústa. Cara mu ochotně vycházela vstříc a vášnivě ho povzbuzovala ke stále zběsilejšímu tempu. Divoce sebou zmítala a ve vášnivé extázi vykřikovala jeho jméno.

O dlouhou chvíli později opět začala vnímat a malátně otevřela
oči.

Max ji upřeně pozoroval, oči zastřené touhou. Hladově hltal její drobná ňadra zdobená zduřelými bradavkami.

Cara ho stále cítila uvnitř sebe, tvrdého a připraveného.

Aniž by jí dal čas k námitkám, Max sklonil hlavu, jednu citlivou bradavku vzal do úst a něžně ji skousl. Rukama zatím objal Cařin hebký zadeček, nepatrně ji nadzvedl, aby se mu zcela otevřela, a znovu do ní prudce vstoupil.

Cara ho instinktivně objala kolem ramen a pevně ho k sobě přitiskla, ačkoliv v sobě neměla už žádnou energii.

Max však nepřestával. Jako smyslů zbavený ji dobýval mocnými a intenzivními vpády, až se Cařino tělo znovu roztříštilo v mocném vyvrcholení, tentokrát však v mnohem prudším a divočejším, než bylo to první.

Jakmile Max ucítil první křečovité záchvěvy Cařina ženství, i on dovolil svému tělu, aby konečně nalezlo uvolnění. S hlasitým výkřikem naposledy vnikl do Cařiny hebkosti, kde v prudké explozi vypustil své horké sémě.

Poté si vzájemně leželi v náručí a vychutnávali si blažený pocit uvolnění a něžného souznění duší.

Mlhavý opar, který se k nim vznášel z vodopádu, musel být stále stejně studený, avšak Cara věděla, že chvění jejího těla nemá s teplotou vody nic společného. Třásla se spalující vášní, která je oba zcela uchvátila.

Cara zavřela oči a ospale se stulila do Maxova náručí. Cítila se vyčerpaná a unavená.

„Ach ne, anděli. Teď nemůžeš spát.“

Malátně otevřela oči a uviděla Maxe, který se na ni líně usmíval.

Po právě prožitém milování by předpokládala, že ji už nic nemůže vzrušit, ale stačil pohled jeho očí, ve kterých měl vepsán temný příslib. Ke svému velkému údivu Cara pocítila novou vlnu touhy.

Špičkou jazýčku si navlhčila suché rty a řekla: „Spánek, to je to poslední, na co teď právě myslím.“

Max se k ní přitiskl, čímž v ní vyvolal nové prudké vzrušení.

„To je dobře," vydechl Max, „protože mám v sobě ještě pořád spoustu energie, kterou bych tě rád zahřál."

„Rád bych si s vámi promluvil, pane."

Max nad strohým pozdravem doktora Allenbyho jen pozvedl obočí. Postarší muž seděl na posteli, a ačkoliv se zdál unavený, v pobledlé tváři mu plály rozzlobené oči.

Maxe doktorovo pozvání upřímně překvapilo a ponejprv si myslel, že se stařík prostě nudí. Podle rozmrzelého přijetí však pochopil, že se rozhodně nejedná o zdvořilostní návštěvu.

„Slyšel jsem, že vám nabídli vstup do řádu Strážců," zavrčel Allenby a zkoumal Maxe přivřenýma očima. „Máte v úmyslu přijmout?"

Ode dne, kdy se Max dozvěděl šokující pravdu o Strážcích meče, myslel jedině na jejich nabídku, přesto se stále nedokázal rozhodnout. Ještě v tom nemám zcela jasno."

.Jestli nechcete na Cyreně zůstat, bude lepší, když nás hned opustíte."

„Nejsem si jistý, zda vám rozumím," odvětil Max.

„Tak vy mi nerozumíte? A já bych zase rád znal vaše úmysly ohledně Cary, pane! Jsou počestné, nebo ne? Neflirtujete s ní jen proto, abyste si ukrátil dlouhý čas?"

„Řekl bych, že to je jenom mezi Čarou a mnou."

Allenby se na něho zachmuřeně podíval, jako by ho chtěl zastrašit. „Tak to se mýlíte, mladíku. Po smrti Cařina otce zastávám jeho místo a mám za ni určitou zodpovědnost."

Max raději spolkl ostrou odpověď. Vždyť mrzutý starý doktor se jen snažil Caru chránit.

„Tráví s vámi téměř všechen volný čas," vytýkal mu Allenby.

Což není tak docela pravda, pomyslel si Max. Vždyť většinu času tvrdě pracovala právě pro doktora. A on sám věnoval spoustu času společenským stykům, aby jeho vztah s Čarou zbytečně nevyvolával pozornost.

Jsem ve společnosti slečny Eversové rád, doktore. A zdá se, že ona je zase ráda v té mé."

„Chcete mi snad namluvit, že od ní nechcete nic jiného než přátelství? Nezapomínejte, že já sám jsem kdysi býval mladý a moc dobře vím, co tento ostrov dokáže udělat s mužskou vášní."

Max rozhodně nemínil s doktorem diskutovat o svých vášních ani o intimním vztahu s Čarou, ale usoudil, že bude lépe podat starému muži přijatelné vysvětlení. „Cara mě bere jako pacienta," vykrucoval se. Jsem pro ni jen voják trpící stresem z dlouhé války. Jestliže mi poskytuje nadměrnou pozornost, je to jen proto, že mě chce vyléčit jako všechna ostatní zraněná stvoření."

„Hmmm. Pacient či ne, podle mě vám projevuje příliš velkou náklonnost. Z toho nemůže vzejít nic dobrého."

„Proč myslíte?"

„Protože ji můžete jen zranit. Pokud nemíníte zůstat na Cyreně, nečeká vás žádná společná budoucnost. Nedovolím vám, abyste ji odsud odvlekl. Tady má domov. Kdekoliv jinde by byla nešťastná. Nehodila by se tam. Jedině tady má její život smysl – může provozovat medicínu a pokračovat v práci svého otce v řádu. Myslel jste na to, pane?"

Ne, tak daleko jsem nikdy nemyslel, připustil si Max.

„A jestli vaše úmysly nejsou počestné," stařík ukázal na Maxe prstem, „budete se mi muset zodpovídat, pane. A teď jděte a nechte mě odpočívat. Potřebuji se rychle uzdravit, aby Cara mohla odjet na tu svou výpravu."

Max jen zamumlal něco na rozloučenou, rychle vyšel z domu a nasedl na koně. Nevěděl, zda má být pobaven, rozzloben či zda má výhrůžky starého muže prostě velkoryse tolerovat.

Neměl pochyb, že to doktor myslel dobře. A kupodivu si až díky starcovu kázání uvědomil, že se chová velice sobecky. Vždyť Caru využívá. Bez jakýchkoliv skrupulí přijal pohodlí a útěchu, kterou mu nabídla, díky její pomoci si léčí své citové rány, ani nemluvě o bezbřehém ukájení svých tělesných potřeb.

Kdysi si myslel, že jakmile se Cary nabaží, přestane ho pronásledovat v jeho snech. Doufal, že Cyrenu opustí jako vyrovnaný muž a svou touhu bude mít zcela pod kontrolou. Jenže jejich vášnivá setkání na něho měla zcela opačný efekt.

Uvědomil si, že Caru chce stále silněji, tolik, že to přesahuje veškerou logiku i rozum. Přemítal, zda ho to vůbec někdy přejde.

Doktor měl ještě plno jiných dobrých otázek. Například, jaké má vlastně s Čarou úmysly? Až do dnešního dne si ani nepřipustil možnost, že by se s ní kdy mohl oženit. Ze o tom teď přemýšlí, aniž mu naskakuje husí kůže, svědčí o výjimečnosti situace. Kvůli jiné ženě by ho ani nenapadlo vstupovat do rizika, že znova ztratí milovanou osobu.

A co Cara? Vždy tvrdila, že o manželství nemá ani ten nejmenší zájem a že rozhodně nemíní opustit svůj ostrov. Max věděl, že všude jinde by opravdu byla nešťastná. Ted

už dokázal pochopit, proč si tak krásná žena, jako je Cara, v Anglii připadá nepatřičně. Proč se vyhýbá vrstevníkům a zatvrzele odmítá společnost možných nápadníků, či snad dokonce milenců. Mezi Strážci si vydobyla své čestné místo, našla pocit uspokojení a nemíní se ho jen tak lehce vzdát.

Jenže nikdy přece Caře nedával falešné naděje, že na ostrově zůstane. A rozhodně jí nechtěl ublížit.

A jestli odmítne přidat se ke Strážcům, co pak? S největší pravděpodobností se vrátí zpátky do Anglie, ačkoli ho tam nečeká nic jiného než nudný život ve krotkém prostředí, které v něm nevzbuzuje ani špetku vzrušení.

Ale snad nemá cenu dívat se tak daleko dopředu, říkal si Max v duchu. Teď se musí soustředit jen na nadcházející misi a snažit se, aby se v něm znovu neprobudili jeho staří démoni.

Možnost, že by se měl znovu vrhnout do bitvy, se mu příliš nezamlouvala. Nedejbože, aby mě strach ochromil, jak se to vojákům stává, modlil se v duchu. Když si však uvědomil, co by se mohlo stát Caře, poléval ho studený pot. Jak se výprava blížila, hrůza v něm rostla.

Nakonec může být rád, že mu doktor otevřel oči a upozornil ho na možné nebezpečí. Jestli si nedá pozor, touha po Caře se mu vymkne z rukou a stane se jí doslova posedlý. Pro její i své vlastní dobro si od ní musí držet patřičný odstup.

Alespoň dokud se nevrátí z berberské výpravy na záchranu lady Isabelly a on se nerozhodne, co udělá se svou budoucností.

Když se příště setkali v jeskyni, Cara vycítila, že se Max změnil. Bezprostřední vztah se prostě rozplynul.

Zaplavali si v jezeře a pak se pomilovali, ale Max jako by se držel zpátky. Navzdory tomu, že se stále choval jako něžný a pozorný milenec, jeho vášeň ochabla a Cara mezi nimi vnímala jistou rezervovanost, která tam dříve nebyla. A když Cara odcházela za svými povinnostmi, Max ji nenutil upřesnit datum příští schůzky, jak to obvykle dělával.

Jeho zřejmá odtažitost Caru deprimovala, neboť pochopila, že Max má v úmyslu hned po misi opustit Cyrenu.

Ale vždyť nikdy skutečně nedoufala, že by se k nim přidal. Bylo by bláznovství myslet si, že by se z Maxe někdy mohl stát skutečný Strážce, hubovala se Cara.

Bude lepší, když se na něho pokusí zapomenout a soustředí se jen na svou práci.

14

Konečně se přiblížil den Isabelliny záchrany. V přístavu na Cyreně zakotvila loď, na jejíž palubě připlul posel se zprávou o přesném pobytu lady Isabelly. Opravdu ji věznili v harému berberského náčelníka uprostřed horských masivů na jihovýchodě Alžírska.

Sir Gawain okamžitě povolal všechny Strážce na svůj hrad, aby si vyslechli zprávu od dvou mužů, které Max ještě neznal.

Nakonec se dohodli, že vyplují hned druhý den ráno. Oddíl dvou tuctů Strážců popluje k berberskému pobřeží a pod rouškou tmy se vylodí poblíž malého přístavu jižně od Alžíru. Vikomt Thorne a hrabě Hawkhurst – jehož Strážci znají jako Hawka – tam na ně už budou čekat s karavanou a průvodci, kteří je provedou pouští a zavedou je až do hor.

Když porada skončila, zavládla mezi všemi cílevědomost a odhodlání uspět.

Cestou ke stájím se Max pokradmu podíval na Caru a zašeptal: „Dnes v noci?“

Cara přikývla. Ačkoliv se zapřísáhla, že se bude snažit držet si Maxe od těla, nemohla si nechat ujít tuto možnost být s ním, neboť věděla, že se může jednat o jejich poslední noc. Jakmile jednou opustí ostrov, nebudou mít žádné soukromí. Nejdříve budou spát v těsných kajutách s ostatními členy záchranného týmu a později ve stanech v nehostinné zemi. A až se vrátí, Max už s nimi třeba nebude chtít mít nic společného.

Cekal na ni před vchodem do jeskyně. Beze slova ji vzal do náručí a začal ji líbat stejně vášnivě jako na počátku jejich vztahu.

Tentokrát se milovali horečně a intenzivně, nicméně jejich spojení v sobě skrývalo nové hluboké dojetí.

Cara odolala nutkavé potřebě zopakovat Maxovi veškeré důvody, proč by se měl stát Strážcem. Nemělo cenu ho přemlouvat. Max musí zvážit možné následky a rozhodnout se sám.

Místo toho mu ležela tiše v náručí, naslouchala tlukotu jeho srdce a potlačovala své nejhlubší touhy.

Příští ráno, když se Cara nalodila, Max už stál na palubě lodi. V duchu si přísahala, že ho bude prostě ignorovat, ale její vůle ji hned od samého začátku zklamala.

Nakonec jí pomohl kapitán Biddick, *který* ji zapojil do příprav k vyplutí. Musela se soustředit na práci, ale přesto si Maxovu přítomnost neustále uvědomovala. Bohužel, jakmile opustili přístav a vpluli do klidných vod, nezbývalo nic jiného než čekat. Následující tři dny Cara strávila naslouchánímskřípotu ráhnoví, pleskotu lodních plachet či tichému žertování ostatních Strážců, kteří si krátili čas hraním karet.

V jejich společnosti cestovaly ještě dvě jiné ženy, obě Španělky, které měly budit dojem služebných bohatého anglického gentlemana, a také vařit a starat se o Caru a Isabellu, až ji výprava zachrání.

Všichni se ke Caře chovali stejně nenucené jako obvykle. Koneckonců vždyť tato mise se navlas podobala desítkám jiných. Až na Maxe. Nepříjemné svírání v žaludku nemohla svést na zdravý strach a vzrušení z

možného nebezpečí. Netušila, že ovládat a skrývat svou touhu po Maxovi pro ni bude tak obtížné. Trávili dlouhé hodiny na jedné palubě a ona se ho nemohla ani dotknout, natož ho políbit.

Max podobné pocity jistě nesdílí, říkala si Cara v duchu. Kdykoliv se totiž jejich pohledy střetly, spalující žár, který tolikrát viděla v jeho očích, byl tentam a nahradil ho chladný, prázdný výraz.

Dohadovala se, že se Max stáhl do sebe z obavy, že jejich výprava vyústí v boj.

Ještě před úsvitem se přiblížili k břehům Berberska. Cara stála na přídi lodi a pozorovala temnou siluetu horských masivů, která se rýsovala proti noční obloze. Kousek dál si všimla matných světýlek, která podle kapitána vycházela z malého přístavu Bougie.

Asi o hodinu později v temnotě spatřila řadu prokmitávajících záblesků. Věděla, že jsou to lucerny, kterými je přátelé navádějí ke břehu.

Vtom se vedle ní postavil Max. Cara cítila, jak se jí divoce rozbušilo srdce. Co opustili Cyrenu, tak blízko ní se ještě neocitl.

„Předpokládám, že to je náš signál?“ Zeptal se tiše.

„Ano. Máme své vlastní dorozumívací kódy. Tenhle znamená, že na nás Hawk už čeká. Teď můžeme zakotvit, a až budeme na břehu, kapitán Biddick odpluje do bezpečnějších vod, kde nehrozí útok pirátů ani odhalení alžírskou flotilou. Za pět dnů se však vrátí a bude připravený okamžitě vyplout, jakmile se vrátíme s Isabellou.“

„Už jsi tady někdy byla?“

„Kdysi jsem navštívila Tripolis, ale v Alžíru jsem ještě nebyla. Hawk je tady však pravidelným hostem.“
„Aby nakoupil koně?“

„Ano, arabské plnokrevníky do svých závodních stájí. A právě proto ho sir Gawain určil jako zdejšího hlavního agenta. Hawk mluví plynně arabsky a trochu berbersky a má tady spoustu kontaktů. Pro naši cestu zařídil všechny potřebné dokumenty a povolení. A rovněž Ryder i Thorne se tady docela vyznají, protože Berbersko již několikrát navštívili. Bude lepší, když se na podrobnosti zeptáš přímo jich.“

„To mám v úmyslu,“ řekl Max, obrátil se k ní zády a bez dalšího slova odešel.

Cara za ním jen mlčky zírala a nemohla se zbavit nepříjemného pocitu zklamání, který se jí usadil hluboko v žaludku.

V malém zálivu konečně spustili kotvu. Poněvadž Ryder znal dobře terén, vedl první skupinu. Cara a Max byli ve druhé, Santos Verra spolu s nákladem zbraní a střelného prachu ve třetí.

V naprosté tichosti přirazili ke skalnatému břehu, pohotově vyšplhali na nevysoké útesy a krytí tmou a mohutnými cypřiši se vydali podél pobřeží.

Když dorazili na určené místo setkání, Cara před sebou spatřila početnou skupinu mužů a koní. Nejdříve ze všech v přítmí rozeznala Christophera Thorna.

Se zářícím úsměvem doširoka otevřel náruč a vřele se s Čarou přivítal. Poté Maxe srdečně poplácal po rameni.

„Pochopil jsem,“ zamumlala pobaveně, „že jsi na Cyreně objevil víc, než jsi hledal.“

Cara viděla Maxův úšklebek a slyšela jeho suchou odpověď. „Ty mi ještě máš, příteli, co vysvětlovat. Záměrné jsi mi zatajil několik důležitých detailů.“

„Poněvadž mě vázala přísaha. Ale teď jsem zatracené rád, že jsi mezi námi.“

Pak Thorne Maxe představil hraběti Hawkhurstovi. Cara pozorovala oba muže, jak se vzájemně změřili zkoumavými pohledy, a pak si podali ruce. Oba byli stejně vysocí a černovlasí, Cara však věděla, že Hawk má v porovnání s Maxem mnohem ostřejší rysy a jeho oči jsou pronikavě šedé.

„Slyšel jsem o vás jen samou chválu, Leightone,“ řekl Hawk uznale.

Pak přistoupil k malému muži s temnou pletí, jehož drobné tělo halil dlouhý bílý háv.

„Tohle je Faruk. Provede nás horami.“

Faruk se několikrát zdvořile uklonil a plynnou angličtinou gentlemanům nabídl své služby. Cara předpokládala, že jejich průvodce patří ke kočovným arabským beduínům, kteří žijí na rozlehlých pláních. Rozhodně se nejednalo o větrem ošlehaného Berbera, jací žili ve zdejších rozeklaných horách, ani o Maura pocházejícího z města.

Jeho prvním úkolem bylo sehnat jim všem vhodné šaty, které by vyhovovaly místním zvykům i podnebí. Muži obdrželi plášť s kapuci, který je měl chránit před sálajícím sluncem a všudypřítomným pískem. Cara a dvě Španělky ze Cyreny se jako mávnutím kouzelného proutku změnily ve tři arabské služebné. Spolu s vhodnými šaty obdržely i dlouhé šály, jimiž si překryly tvář. Max, jakožto bohatý Angličan, který se vydal na lov proslulého berberského

lva, si sice ponechal své vlastní šaty, ale přes ně si rovněž přehodil dlouhý plášť.

„Myslím, že by to docela šlo," poznamenal Thorne, když Maxe podrobil důkladné kontrole. ‚Jen kdyby ses mohl tvářit trochu arogantněji."

Poté se karavana velbloudů, koní a plně naložených mul vydala směrem na jih. Cara jela spolu se služebnými vzadu a libovala si, že obdržela koně, a ne kymácejícího se velblouda, s jakým měla neblahé zkušenosti z předcházejících výprav.

Faruk jim oznámil, že než dorazí na místo určení, potrvá to nejméně tři dny jízdy. Cestou se ze začátku budou vyhýbat civilizaci, ale později budou donuceni použít hlavní trasu, neboť se jedná o jediný bezpečný způsob, jak se dostat přes hory.

Cara se pohodlně usadila na svém koni a líně pozorovala okolní krajinu, kterou projížděli. Monotónní klapot koňských kopyt a vrzání sedla přerušoval jen tichý mužsky hovor, který k ní přicházel z předních řad karavany.

Max jel hned vedle Hawka a zdálo se, že se z nich stali dobří přátelé. Jistě spolu diskutovali o Maxově plánu na záchranu Isabelly.

Netrvalo dlouho a slunce, které jim stálo vysoko nad hlavami, vydávalo takový žár, že si v pravé poledne připadali jako v peci. Přešli široké úrodné údolí, kde pospolu rostly divoké fíky a olivové keře, a poté začali pomalu stoupat.

Jakmile dorazili na vrchol kamenitého pohoří, krajina se prudce změnila. Náhle se pod nimi rozprostíral hustý cedrový les. Nicméně odpoledne sestoupali do dalšího údolí, které pokrývaly jen nízké keře a suchá tráva. Kromě

několika nomádů, kteří dohlíželi na svá skromná stáda, nebylo nikde ani živáčka.

Asi po hodině jízdy se však okolí změnilo v holou pustinu. Úzkou stezku obklopovaly svahy z vápence a červeného pískovce. Když se začali proplétat spletí divokých strží, Fandí obrátil koně a dojel až na konec karavany.

„Raději si dávejte dobrý‘ pozor, madam. Je to tady dost nebezpečné.“

Cara mu poděkovala a slíbila, že bude opatrná.

Bylo tu víc nebezpečí, ale i víc horka. Když se na chvíli zastavili, aby si zvířata odpočinula, Cara se s povděkem napila vody z koženého vaku, který sdílela s ostatními ženami, a najedla se chleba, ovčího sýra a zralých fíků, které posloužily jako oběd.

Pozdě odpoledne v dáli zahlédli obrysy rozeklaných horských vrcholů, ale když jejich průvodce konečně zavelel zastavit a rozbít.tábor, slunce už rudě plálo jen kousek nad horizontem.

Arabové svižně postavili tucet černých stanů vyrobených z ovčí kůže, zatímco ženy připravily ohniště a uvařily večeři.

Cara se postarala o svého koně a pak se procházela po tábořišti, aby ulevila bolavým svalům. Navzdory drsné krajině byl příjemný a tichý večer, a nebýt v sázce život její přítelkyně – a pochopitelně nebýt tísnivé přítomnosti Maxe –, Cara by si dnešní cestu opravdu užila.

Zdálo se, že se jí Max záměrně vyhýbá, a proto se nedivila, když ji k večeři přišel pozvat Thorne.

„Tak už mi přece řekni,“ zjišťoval její přítel, když jí nabídl rámě a odváděl ji k ohništi, „jak se Max aklimatizoval?“

„Docela dobře,“ vykračovala se Cara. „Myslím si, že se mu na ostrově docela líbilo.“

‚A co myslíš, přidá se k nám?“

Cara věděla, že tohle je Thornův prvořadý zájem. Od začátku se mu představa Maxe coby Strážce velice líbila, a právě proto ho poslal na Cyrenu a domluvil mu setkání se sirem Gawainem.

„Tím si nejsem jistá,“ odpověděla upřímně. „Válka si na něm vybrala svou daň. Ale podle mě dost záleží na téhle výpravě.“

Podle arabských zvyků ženy večeřely odděleně od mužů, ale poněvadž Cara byla výjimečný případ, seděla pohromadě s ostatními Strážci mezi Thornem a Ryderem. Večeře se skládala ze skromného, avšak chutného jídla – kuskusu se zeleninou a olivami, fazolí nakládaných v olivovém oleji a octě a zlatých fíků.

Nakonec jim ženy naservírovaly silnou černou kávu, kterou podávaly v malých šálcích. Po večeři Hawk a Max znovu probrali všechny detaily a připravili se na veškeré možné nepředvídatelné události. Cara věděla, že kdyby se něco zvrtlo, všechno bude záviset jen na jejich důvtipu a zkušenostech.

„Zítra v noci budeme tábořit v oáze Akbou,“ oznámil Hawk. „Tam zanecháme naši karavanu. Asi dvacet z nás se ráno vydá na pochod přes hory.“

Jak dlouho to bude trvat?“ Zeptal se Ryder.

„Devět nebo deset hodin,“ odpověděl Hawk, „takže do pevnosti bychom měli dorazit odpoledne, ještě za světla. Náčelník se jmenuje Salul il Taib. Vede jeden z nejbojovnějších kmenů v Alžírsku, ale když jsem ho minule navštívil, choval se ke mně velice pohostinně.

Předstíral jsem, že u něho hledám vhodné klisny pro svůj chov. Hovoří docela dobře francouzsky, takže se s ním domluvíte bez tlumočníka.“

Max ukázal na jedno místo na Hawkově mapě. „My půjdeme tudy?“

„Ano. Berbeři jsou v podstatě farmáři, ačkoliv jejich muži se lehce změní v krvežíznivé bojovníky. A Safulova pevnost je vlastně čilé město postavené uprostřed horského údolí, do kterého vedou jen dvě bezpečné cesty. Jižní se později stáčí k západu a větví se –jedno její rameno vede do Alžíru, druhé se napojuje na tuhle cestu.“

Hawk se podíval na dva tucty Strážců, kteří mu věnovali plnou pozornost. „Leighton se svou skupinkou přijede ze severní strany a vydá se přes údolí přímo k branám města.“

„Všichni ale do města nepojedeme, že?“ Řekl Thorne.

„Ne,“ odvětil Hawk. „leighton s sebou vezme jen Caru, Verru a Rydera. Zbytek jeho doprovodu, samozřejmě i s tebou, Thorne, se utáboří před městem. Tam vyčkáte, dokud vás nebude zapotřebí, abyste jistili jejich útěk. A jelikož já, pokud nechci vzbudit zbytečné podezření, se ve městě nemůžu znovu ukázat, počkám na téhle straně severního průsmyku, abych kryl váš ústup.“

„A až budeme v pevnosti?“ Zeptal se Ryder.

„Pak bude všechno záviset jen na Leightonovi. Bude se muset řídit podle vzniklé situace. Ale zhruba to bude asi takto: Jakmile ho Saful přijme, Leighton ho požádá o průvodce horským terénem, aby se mohl vydat na lov lva. Na oplátku mu nabídne tucet pušek.“

„Co když bude chtít smlouvat?“ Padla další otázka.

„Pak mu jich nabídněte víc – Ryder jich s sebou přivezl tri tucty, abychom je náčelníkovi nechali za to, že

zneužijeme jeho pohostinnosti a vyfoukneme mu Isabellu přímo pod nosem. Ale myslím, že tucet bude docela stačit. Berbeři nejsou jako Arabové, kteří ovládají umění obchodu a smlouvají. Řekl bych, že Safulovi se vaše nabídka bude zdát dostačující.“

„Také si myslím,“ zamumlal suše Ryder. „Když uvážím, že všechny mají dlouhý dostřel a přesnost, o jaké se jim ani nesnilo.“

„A má role?“ Zeptala se Cara.

Hawk se na ni podiva!. „Ty budeš hrát úlohu Leightonovy portugalské otrokyně, která mluví trochu anglicky. Zcela jistě té na noc pošlou do pokojů vyhrazených pro ženy, kde najdeš lady Isabellu a sdělíš jí náš plán na útěk. Bude na tobě varovat Leightona, kdyby to vypadalo na nějaké problémy a bylo by třeba akci odvolat. Jestli bude všechno v pořádku, Max dá signál Ryderovi a Verrovi, že všechno jde podle plánu.“

Cara nahlédla do mapy náčelníkova sídla, kterou načrtl Hawk. „Kolik je v harému strážců?“

„Pravděpodobně žádný. Berberské ženy nejsou drženy pod zámkem jako ty v tureckých harémech. Odvést Isabellu by neměl být velký problém. Přesně jak řekl Leighton, problém nastane až později, až budete opouštět pevnost. Proto se musíte snažit, aby se o vašich záměrech až do poslední chvíle nikdo nedozvěděl. Ve svém zavazadle, Caro, máš černé burnusy a turbany, jaké nosí Arabové. Ty i Isabella se převléknete za muže. Z určité vzdálenosti byste mohly vypadat jako bojovníci.“

„Vypadá to, jako by kolem celého Safulova zámku byla vysoká zeď,“ poznamenala Cara.

„Přesně tak. Ale v jižní části je otevřené nádvoří, kde zeď není tak vysoká. Leighton tě i s Isabellou dovede ke stájím, kde už bude čekat Verra s koňmi. Mezitím…“

Hawk se podíval na Santose Verru. „Ty budeš jak Leightonovým sluhou, tak i podkoním. Musíš se tedy postarat o Safulovy koně, aby vás nemohli pronásledovat. Caro, už jsi mu řekla, jak to má udělat?“

Přikývla. „Bylinky se můžou podat spolu se senem nebo se nadrobí do vody. Koně po nich sice usnou, ale droga na nich nezanechá žádné trvalé následky.“

„Za jak dlouho začnou účinkovat?“

„Asi tak za hodinu, snad za dvě.“

Ryder se zamračil..Jenže ve městě jsou jisté i jiné stáje a v nich koně, na kterých nás Saful bude moci pronásledovat.“

Tentokrát odpověděl Max. ‚A právě proto zhotovíš pořádnou nálož, kterou na můj povel odpálíš. Tak vytáhneme Safula z domu a na chvíli odpoutáme jeho pozornost. Bez náčelníka se za námi ostatní Berbeři jen tak nepustí.“

„Myslíš pořádnou explozi?“

„Přesně tak. Samozřejmě v nějaké odlehlé části pevnosti, abychom nikomu neublížili. Jako náčelník bude Saful muset vylézt z postele a obhlídnout vzniklé škody. S trochou štěstí budeme mít dost času, abychom nepozorovaně prchli městskou branou.“

‚*A* co mám dělat pak?“ Otázal se Ryder. „Snažit se zmizet?“

.Jestli to půjde. Jakmile odpálíš nálož, okamžitě utíkej k městskými branám. Nejdříve nám však musíš připravit únikovou cestu.“

Hawk přikývl. „Brány jsou v noci zavřené, ale na stráži jsou jen dva muži. Alespoň jsem jich minule víc neviděl. Rydere, ještě než odpálíš nálož, musíš ty stráže zneškodnit a otevřít bránu.“

Ryder se ušklíbl. „Zdá se, že budu mít rušnou noc.“

Vtom se do hovoru vmísil Thorne. „Copak já nedostanu šanci, abych si zahrál na hrdinu?“

Všichni Strážci se pobaveně zasmáli, neboť věděli, jak si Thorne v nebezpečných situacích libuje.

Rovněž Hawk se zasmál, ale pak znovu zvážněl. „K hrdinským činům budeš mít spoustu příležitostí, Thorne. Sbalíš tábor a s půltuctem mužů a koněm pro Rydera budeš čekat hned před branou, dokud se neobjeví Cara, Leighton a lady Isabella. Poněvadž budeš dobře ozbrojený, poneseš zodpovědnost za jejich bezpečný návrat. Jestli to bude zapotřebí, budeš jim střelbou krýt záda.“

„Bude mi potěšením.“ Cara viděla, jak Thornovi planou oči vzrušením.

.Ale jen jestli to bude zapotřebí,“ řekl Hawk výstražně. „Sir Gawain nechce, aby Saful nebo některý z jeho lidí zbytečně zemřel. Takže střílet budeme jen v nejnutnějším případě.“

„Samozřejmě.“

„Všichni pak pojedete k severnímu průsmyku,“ pokračoval Hawk. „Před průsmykem na vás budu čekat s čerstvými koňmi. V případě, že vás budou pronásledovat, budu mít připravenou dostatečnou zásobu munice, abych odpálil kus svahu a průsmyk za námi uzavřel.“

Ryder pomalu přikývl, zjevně spokojen.

„Má ještě někdo nějaké dotazy?“ Zeptal se Max. „Nebo snad návrh, jak zdokonalit náš plán? Jsou nějaké připomínky nebo nejasnosti?“

Všude vládlo naprosté ticho, jak se všichni Strážci pohroužili do přemýšlení.

Náhle Cara na sobě ucítila Maxův pohled a vzhlédla od mapy. Max se na ni mračil.

Jejich pohledy se střetly a Cara se snažila rozluštit jeho výraz, avšak jeho modré oči se zdály temné a neproniknutelné.

Nicméně pojala silné podezření, že Max s plánem není až tak spokojený, i když ho z větší částí sám vymyslel.

…ohlušující exploze…, křik koní…, trýznivá bolest…, bezvládnost…
Vpředu Cara otáčí koně…, vrací se pro něho… Natahuje k němu ruku…, třeskne výstřel z pušky…, její hlava…, její tvář…, krev…

Cara klesá na kolena…

Dobrý Bože, ne…, prosím, Bože, ne…

Max se vyděšeně probudil ze sna. Zmateně lapal po dechu a srdce mu bilo jako o závod. V panice se rozhlédl kolem sebe.

V temném stanu se ozývalo jen pravidelné oddychování půltuctu spících mužů. Ani památka po Caře, která spala ve stanu určeném pro ženy.

Položil se na záda a ještě stále se třásl právě prožitou hrázou.

Tentokrát místo Philipa viděl Caru. To Cara mu zachránila život. To Cara mu zemřela přímo před očima.

Viděl ji, jak umírá. Jak položila život za jeho záchranu.

Dobrotivý Bože, ne…

Příští ráno vstali ještě před svítáním. Chtěli využít chladnější části dne, ale příliš se jim to nedařilo, neboť netrvalo dlouho a slunce už zase sálalo jako rozžhavený ohnivý míč. Kolem poledne se před nimi objevil skličující pohled na nekonečnou vyprahlou poušť, která končila azurově modrým nebem.

Cara věděla, že se jedná jen o přední okraj Sahary a že nejparnější dny jsou už dávno tytam, přesto se horko zdálo téměř nesnesitelné. Vděčně se zabalila do šálu, kterým si zakryla téměř celý obličej a chránila se před palčivým sluncem a drsným větrem.

Vyprahlý terén, který jen místy narušoval shluk suché trávy či trní, se zdál bezútěšný a mrtvý – dokud Cařin kůň málem nestoupl na hada napůl skrytého v písku.

Vystrašená kobylka zaržála, vzepjala se na zadní a shodila svou jezdkyni. Cara zády tvrdě dopadla na zem, jen asi metr od hada, který na ni upřeně zíral korálkově černýma očima, jak se připravoval k útoku.

Strach Caru zcela odzbrojil, takže se nemohla ani hnout. Náhle uslyšela tupý dusot kopyt a něčí silná nika ji uchopila kolem pasu, zvedla ze země a vytáhla před sebe do sedla.

Cara podruhé během pár vteřin ztratila dech. Pokusila se napřímit a ohlédnout, ale i tak instinktivně poznala svého zachránce podle jeho síly a jeho ochranitelských paží. Max. Naplnila ji vděčnost. Přivinula se k němu a on ji něžné objímal a mlčky pozoroval, jak had klouzavě mizí v horkém písku.

Náhle se vedle nich objevili Strážci a zasypávali ji otázkami.

„Co se zatraceně stalo?“

Jsi v pořádku?“

„Nejsi zraněná?“

Je to dobré,“ odpověděla Cara a zahanbeně vysvětlovala, proč se ocitla na zemi. „Můj kůň stoupl na hada a polekal se. Ale had mé neuštkl.“

Když se všichni uklidnili, Tborne se s úsměvem podíval na Maxe. „Tak tohle tě učili v kavalerii?“

„Působivé,“ poznamenal Ryder a v hlase se mu odrážela zatrpklost, avšak i obdiv.

Hawk přikývl. „Ani berberský jezdec by si nevedl lépe.“

Max jejich pochvalné poznámky ignoroval a vysadil Caru zpátky na hřbet její kobylky.

S chmurným výrazem ve tváři se prostě jen otočil, a aniž by Caře dal šanci mu poděkovat, beze slova odjel pryč.

Cara za ním nechápavě zírala, stejně jako její přátelé. Max se na ni zlobí, to poznala, ale neměla ani tušení proč.

Až do pozdního večera neměla šanci si s ním o tom promluvit. Když jejich karavana před setměním dorazila do oázy Akbou, Cara okamžitě pochopila, proč se jedná o pravidelnou zastávku

všech unavených cestujících. Nad záplavou vonných keřů oleandrů, tamaryšků a pistácií čněly vysoké datlové palmy, jejichž zelené listy poskytovaly chladivý stín.

Oáza doslova hučela životem. Na ulicích postávali kupci a nabízeli nejen své zboží, ale i rozličné služby.

Jakmile jejich průvodci postavili tábor, okamžitě doplnili zásoby čerstvých potravin a pitné vody.

I večeře byla lepší, ke kuskusu přibylo jehněčí. Stejně jako předcházejícího večera Strážci večeřeli pohromadě v jednom stanu. Dnes se však zdáli jaksi zamlklejší. Všichni si uvědomovali, že zítřkem začíná skutečná akce.

Po večeři, když se pomalu začali rozcházet do svých stanů, se Cara nenápadně přiblížila k Maxovi a naznačila mu, že by s ním chtěla mluvit.

Když vyšel ze stanu, tiše se vydala za ním.

Našla ho nedaleko jejich tábora. Klečel na jednom koleni a systematicky vrhal svůj nůž do určitého bodu v písku.

Jakmile zaslechl, že se Cara přibližuje, popadl nůž a schoval ho do kapsy. Napřímil se a pozoroval vyprahlou poušť za oázou.

Slunce se schovalo za obzor a okolní vzduch prudce ochladí.

Jako první promluvil Max. „Co jsi mi chtěla?“

Cara, udivená jeho drsným tónem, se mu zadívala do tváře. Jen jsem ti chtěla poděkovat, žes mě dnes zachránil. Jedna Arabka mi řekla, že ten druh hada, co vyplašil mého koně, je smrtelně jedovatý.“

„Dobře. Tvé poděkování beru na vědomí.“

„Maxi, co se děje?“ Položila mu ruku na předloktí, ale Max sebou škubl, jako by ho popálila. Obrátil se k ní zády a ustoupil mimo její dosah.

„Udělala jsem snad něco, čím jsem tě urazila?“ Zeptala se Cara překvapeně.

Na malou chvíli se jí zdálo, že Max tiše kleje, ale nebyla si jistá. „Ne,“ ozvalo se příkře. „Tak co se tedy děje?“

„Dalo by se říct, že se mi nelíbí tvá zítřejší účast na záchranné misi.“

„Ale proč?“

Max pevně zaťal pěsti. „Včera večer jsem měl další noční múru, ale tentokrát… Viděl jsem tě, jak umíráš.“

V jeho hlase se odrážela skutečná bolest a Cara cítila, jak se jí dojetím sevřelo srdce. Tak ráda by ho objala kolem pasu a tvář přitiskla k jeho strnulé šíji, ale nemohla. „Maxi, byl to jen sen.“

„Snad ano. Ale to, co se dneska stalo, byla skutečnost.“ Max prudce uvolnil a zase sevřel pěsti. „Když jsem té viděl, jak nehybně ležíš na zemi…“

Odsekával slova, jako by si nechtěl ani připustit, co se mohlo stát, kdyby had zaútočil.

„Ty ses o mé bál,“ řekla Cara po chvíli.

„No ovšem, zatraceně! Bojím se!“ Podíval se na ni přes rameno. „A myslím si, že k tomu mám dobrý důvod, vzhledem k tomu, jakému nebezpečí se vystavuješ.“

„Nejsem v o nic větším nebezpečí než ty či kdokoliv jiný.“

„A to mě má uklidnit? Nechci tě vidět umírat, Caro! Viděl jsem, jak mi před očima zemřel Philip, a ta představa mě stále pronásleduje. Nemohl bych žít se vzpomínkou na tvou smrt.“

Cara vytušila, k čemu Max míří, a ztuhla. „Nemůžeš si myslet, že zůstanu v oáze a budu jen čekat.“

Max si prsty unaveně pročísl vlasy. „Ne, to si rozhodně nemyslím. Jen bych byl rád, kdybys zítra zůstala s Hawkem, kde budeš v bezpečí, a nechala mě provést akci bez tebe.“

Cara na něho nevěřícně zírala. „Ale to by přece nešlo! Ty se k Isabelle nedostaneš. Vždyť ani nezjistíme, zda

bude schopná cesty, natož abychom dohodli útěk. Když Hawk minulý týden navštívil pevnost, Isabellu nikde neviděl, jen jednou zaslechl její jméno. Já tam *musím*, Maxi. Jsem jediná, kdo se k ní dostane.“

Šlehl po ní rozzlobeným pohledem. „Zdá se, že si vůbec neuvědomuješ, co všechno riskuješ. Vždyť tě můžou zabít.“

„Ale to já přece dobře vím!“ Odsekla Cara se vzrůstajícím hněvem.

Max si mnohem více než jiní uvědomoval, před čím vším stojí. Jako bývalý voják se s nebezpečím důvěrně znal. Cara chápala, proč se za ni cítí odpovědný, proč ji nechce vystavit smrti či zranění. Jenže to ho neomlouvá, že po ní chce, aby se zřekla všech svých principů a mravních zásad. Svou nejbližší přítelkyni nikdy neopustí, ani kdyby ji to mělo stát život.

„K čertu s tebou, Maxi,“ řekla rozechvělým tónem. „Ty bys mě měl chápat ze všech lidí nejvíce. K tomuhle směřovala moje výchova – tohle je smysl mého života. Mou povinností je ochraňovat bezbranné, a to si vyžaduje určitou dávku nebezpečí. Zajisté nechci zemřít, ale pro svou nejlepší přítelkyni udělám cokoliv.“

Max ji rozzlobeně pozoroval, ale mlčel.

Cara tedy pokračovala: „Ani ty bys nejednal jinak, vím to. Za svého přítele Philipa bys bez meškání položil i svůj život.“

„To je něco jiného.“

„Ale není! Proč si myslíš, že ty se můžeš obětovat, ale nepřipustíš, že druzí by mohli udělat totéž?“

„Nedovolím ti zemřít, Caro!“

Prudce se otočil a pevně ji chytil za ruce. Jeho oči ji propalovaly jako dva uhlíky a dlouhými prsty jí

nemilosrdně drtil zápěstí, jako by ji chtěl přimět k poslušnosti.

Cara sebou divoce škubla a osvobodila se z jeho sevření. „Okamžitě s tím přestaň! Už té déle nebudu poslouchat!“ Třásla se vzteky. „Vím, že se obviňuješ ze smrti svého přítele. Ale já pochybuji, že by si přál, aby ses až do smrti trestal. Pravděpodobně by ti řekl, ať se vzpamatuješ, přestaneš s tím tragickým postojem k životu a raději se sebou něco uděláš.“

Max prudce sklonil hlavu, jako by mu uštědřila políček.

Jenže Cara záměrně ignorovala bolest, kterou mu viděla v očích, a pokračovala: „Nemůžeš měnit osud, Maxi! Nikdo to nedokáže. Miluji Isabellu více než svůj vlastní život. Jestli mám při její záchraně přijít o život, ať se tak stane. Je na mně, jestli budu riskovat. Na mně, ne na tobě. Raději by ses s tím měl smířit, protože já *nemíním* zůstat vzadu.“

Třesouc se hněvem, otočila se na podpatku a s hrdě vztyčenou hlavou se vrátila zpátky do tábora. Celou cestu však cítila, jak ji propaluje Maxův rozzlobený pohled.

15

Brzy po ránu, ještě než vyšlo slunce, z oázy vyjela skupinka jezdců.

Cara se pečlivé oblékla do bohatých šatů, ověsila se šperky a nalíčila, aby vypadala na otrokyni a konkubínu bohatého lorda, a tak zmátla berberského náčelníka. Hýčkala si svůj vztek a cíleně se vyhýbala Maxovi. Ten po ní zpovzdálí vrhal rozzlobené pohledy.

S lítostí si uvědomila, že jejich včerejší hádka zvýšila napětí, které mezi nimi vládlo již delší řádku dní. Ted, když odhalila důvod Maxovy špatné nálady, snášela jeho rezervovanost ještě mnohem hůř.

Ačkoliv se při vzpomínce na včerejší roztržku ještě stále třásla zlobou, v srdci cítila bolest a lítost. Jakmile však překročili nehostinnou, rozpálenou poušť, Cara upřela zrak na modravé vrcholy hor, ke kterým se pomalu přibližovali, a snažila se soustředit na důležitou akci, jež měli před sebou.

Ještě před polednem dorazili k prvnímu rozeklanému vrcholu Bibanského pohoří. Přímo před nimi se tyčila holá kamenná stěna, která daleko na východě zvolna klesala do zeleného údolí. Nezbývalo než najít nejschůdnější cestu a vyšplhat se na vrchol.

Slunce se pomalu začalo sklánět k západu, když se cesta konečně stala schůdnější a lesnatější. Pozdě odpoledne projížděli zeleným cesmínovým hájem. Když dorazili na dohled pevnosti náčelníka Safula il Taiba,

slunce na modré obloze viselo nízko nad horizontem a skalnaté vrcholy hor koupalo ve zlaté lázni svých paprsků.

Hawk se s půltuctem Strážců a většinou rezervních koní utábořil u úzkého průsmyku, zatímco Max a jeho malá skupinka se vydali k berberské pevnosti.

Zastavili se u posledního skalnatého srázu, odkud měli vyhlídku. Úzké údolí pod nimi se přesně shodovalo s Hawkovým popisem – svěží, úrodné, s terasovitými políčky pšenice a ovsa.

Za údolím, na pozadí skalnatých hor, se tyčila masivní citadela. Domy, jak se zdálo, byly vybudovány na terasách, ale daly se snadno bránit. Nejenže se kolem celého města táhla silná zeď, ale Cara napočítala tři strážné věže a pevné brány, se kterými by měl co dělal i kanón.

Ted, když konečně dorazili na místo, Caru ovládl silný pocit uspokojení. Ačkoliv stále cítila naléhavou potřebu jednat, vrátil se ji i smysl pro realitu a chladná mysl, která jí pomáhala soustředil se. Isabella je v pevnosti a ona se nevzdá, dokud ji neosvobodí.

Náhle si vzpomněla na Maxova slova, proč zůstal ve válce i po přítelově smrti: poněvadž chtěl porazit Francouze, nebo sám padnout. A právě proto by ji měl Max pochopit a uvědomit si, že i ona zažívá tytéž pocity. Buď uspěje, nebo zemře.

Když se Max otočil přes rameno a jejich pohledy se střetly, Cara mu čelila bez zachvění. Jeho oči ji spalovaly, ale ona se nemínila nechat zastrašit.

Nepříjemné napětí přerušil až Thorne. „Odvahu, kamarádi," přikázal energicky. „Pojďme si zasloužit svůj plat."

Všichni Strážci se zhluboka nadechli a jako jeden muž vyrazili dolů do údolí.

Ještě nedorazili ani do poloviny cesty, když proti nim od hlavní brány vyjela horda Berberů. Na sobě měli černé šaty a turbany a u pasu se jim houpaly dlouhé šavle.

Cara cítila, jak se jí sevřel žaludek, a pokoušela se vzpomenout si, co Hawk říkal o krvavých válečnících, kteří obývají zdejší hory. Žijí tu po staletí, i předtím, než se severní Afrikou prohnala vlna arabských dobyvatelů. Jsou známí svou kuráží, čestností, pohostinností a dobrosrdečností.

Nicméně v tuto chvíli nevypadají pohostinně ani civilizovaně, pomyslela si Cara s očima upřenýma na jejich dlouhé, zahnuté šavle. Musela obdivovat Maxův klid a jeho vyrovnaný, přímý pohled, který si dokázal zachovat tváří v tvář výhrůžné ukázce síly a mužné nadřazenosti.

Jakmile se skupinka přiblížila, jejich velitel vyjel z houfu a namířil si to přímo k Maxovi. Stejně jako jeho ostatní muži byl vysoký, štíhlý, svalnatý, se světlou pletí a hrdými, téměř aristokratickými rysy. Kdyby se setkali za jiných okolností, Cara by ho dokonce považovala za velice krásného a přitažlivého muže.

„Zdravím vás, náčelníku Safule," řekl Max francouzsky a hluboce se uklonil.

Berberský náčelník odpověděl stejným jazykem, ačkoliv ne tak plynně. Jak je možné, že znáte mé jméno?"

„Vaše pověst je známá široko daleko, *sidi*. Jste Saful il Taib, náčelník kmene Beni Abbes. Urazil jsem dlouhou cestu, abych vás našel."

„A co vás k tomu vedlo?"

„Doufal jsem, že budete tak laskav, a vyhovíte mé žádosti.“

Max představil sebe a svého dobrého přítele pana Rydera jako lovce, kteří hledají proslulé berberské lvy. „Dovolíte nám utábořit se asi tak čtrnáct dní na vaší půdě? Máme za sebou opravdu dlouhou cestu.“

„Samozřejmě,“ odvětil Saful zdvořile. „Všichni budete mými hosty.“

„Myslím, že nebude nutné,“ namítl Max pohotově, „ubytovat celou mou společnost. Rád bych si s sebou vzal jen své osobní služebnictvo.“

Hlavou kývl ke Caře a Santosovi, aby se k nim přidali. „Mohl by někdo z vašich lidí ostatním ukázat, kde se mohou utábořit?“

Když Saful zavolal na své muže, Cara pocítila úlevu, že se jejich první střetnutí obešlo bez komplikací.

Poté náčelník Berberů obrátil svého koně a vedl je do pevnosti. Max a Ryder jeli vedle sebe, zatímco Cara a Verra je vpovzdálí následovali. Jakmile projeli městskou branou, sevření Cařina žaludku poněkud povolilo a zase mohla volně dýchat. Druhou překážku měli za sebou.

V pevnosti se stali objektem neskrývaného zájmu obyvatel města. Cara potlačovala svou vlastní zvědavost a snažila se zapamatovat si cestu, kterou pravděpodobně zítra před úsvitem využijí ke svému úniku. Přesto nemohla neopětovat otevřené, přátelské úsměvy žen. Všechny měly na sobě pestrobarevné tuniky, v pase stažené širokým pásem, a na štíhlých pažích a drobných kotnících je zdobily stříbrné kroužky, které při chůzi jemně cinkaly. Berberské ženy si neskrývaly tvář tak, jak to dělaly Turkyně či Arabky, takže Cara mohla vidět jejich bohaté tetování, které hrdě vystavovaly na odiv.

Safulův dům byl postaven z vysušené hlíny a otesaných kamenů a rozlohou odpovídal důležitému postavení svého majitele. Verra zůstal u vchodu, aby dohlédl na koně, zatímco Max, Ryder a Cara následovali Safula přes dlouhou chodbu až do místnosti, kterou náčelník používal k přijímání návštěv. Jednalo se o luxusně zařízený pokoj s měkkým kobercem, polštáři a několika nízkými stolečky. Všude hořely malé olejové lampy, které své okolí naplňovaly příjemnou květinovou vůní.

Saful podal svůj meč sluhovi, ale Cara si všimla, že si stále ponechal malý zakřivený nůž, který měl u pasu. Když pobídl své hosty, aby se posadili, Cara se v tichosti usadila na polštář za Maxem.

Netrvalo dlouho a služebná jim naservírovala horký mátový
čaj.

Konverzace nezávazně plynula a čas rychle ubíhal. Na Safulův dotaz Max vyprávěl o jejich cestě z pobřeží clo vnitrozemí. A když se hostitel konečně dotázal na účel jejich putování, Max se mu svěřil se svou zálibou v lovu a požádal ho o zkušeného průvodce, který by ho přivedl na stopu obávané šelmy, kterou pokládá za výzvu svému loveckému umění. Poté Ryder popsal výhody nových typů pušek, které je vlastně na tento nápad přivedly.

Saful okamžitě zbystřil pozornost.

„Měl byste zájem o názornou ukázku?“ Zeptal se Max.

„Ano, rozhodně.“

Jestli dovolíte, *sidi,*“ nabídl se Ryder, „jednu takovou pušku mám v sedlovém vaku. Rád vám ji ukážu.“

Ryder opustil místnost, aby se vzápětí vrátil i se zbraní. Saful ji přijal s neskrývaným zájmem.

Poté, co pušku ukázal několika svým mužům, vzhlédl k hostům. „Rád bych si ji vyzkoušel.“

„Samozřejmě,“ řekl Max s úsměvem, „ale blíží se noc. Nebude lepší počkat do rána, až uvidíme na cíl?“

„To nebude nutné. Zasáhnout cíl není žádný problém.“

Ke Cařinu údivu všichni muži nakvap opustili místnost a ponechali ji samotnou jen s několika služebnými.

Když se ani po půlhodině nevraceli, Cara začala být nervózni. Pak se však objevili ve dveřích a podle výrazu na tvářích berberských válečníků poznala, že test dopadl úspěšně. Potom začali vyjednávat ohledně průvodce.

V následujících okamžicích Cara jen s námahou skrývala svou netrpělivost, neboť se už nemohla dočkat, až se jí naskytne příležitost a setká se s Isabellou.

Max a jeho hostitel se nakonec dohodli na patnácti puškách. Saful se zdál nanejvýš spokojený – dost na to, aby si vzpomněl na své povinnosti hostitele.

„Nechtěli byste si před večeří odpočinout ve svých ložnicích?“

„Nebylo by špatné smýt ze sebe prach a špínu z dlouhé cesty,“ souhlasil Max a hlavou kývl za sebe, kde seděla Cara. „Našlo by se u vás ubytování i pro mou otrokyni?“

Cara na sobě cítila zkoumavý Safulův pohled, ale se sklopeným zrakem na sobě nedala znát, že by rozhovoru rozuměla.

„Nemluví francouzsky,“ poznamenal Max na vysvětlenou..Jen portugalsky.“

„Mé služebné se o ni postarají,“ řekl Saful a zvedl ruku, aby panovačným gestem zavolal jednu starší berberskou ženu.

„Později bych ji chtěl ve své ložnici, chápete?“ Dodal Max.

Saful si ji znovu upřeně prohlédl. Je opravdu krásná. Zajímalo by mě, jestli není na prodej.“

Cara měla co dělat, aby ovládla úžas. Jen málo mužů se kdy zmínilo o její krásе – a žádný z nich ji rozhodně nechtěl koupit. Svou neobvyklou přitažlivost přisuzovala černé tuši, kterou si zvýraznila oči, a růžové barvě, jež si nanesla na rty a na tváře.

Podle tónu Maxova hlasu poznala, že se opravdu dobře baví. „Pochybuji, že by vás učinila šťastným, *sidi*. Ještě se nenaučila pokoře a někdy má pěkně ostrý jazyk.“

„Právě proto byste ji měl prodat. Obdivuji, když má žena ducha. Dobře bych vám zaplatil.“

Max se otočil přes rameno a podíval se na Caru, jako by o Safulově nabídce vážně uvažoval. V tu chvíli by ho nejraději praštila.

„Bohužel,“ řekl po chvíli, „není na prodej. Řekl bych, že ve svém harému jistě máte dost žen, které vás dokáží pobavit.“ Saful se krátce usmál a přikývl.

Poté se Max podíval na Caru a portugalsky jí nařídil, aby následovala onu berberskou ženu. Když vstávala z polštáře, zaslechla Maxův dotaz.

„Smím se zeptat, *sidi*, jak je možné, že hovoříte tak plynně francouzsky?“

Cara na Safulově tváři uviděla spokojený úsměv, a ještě než odešla z místnosti, uslyšela jeho odpověď. „Mnoho let jsem využíval příjemných služeb francouzské konkubíny…“

Cara procházela domem a místo podráždění, které v ní vzbuzoval Max, začala pociťovat napětí a naději. Jestli bude mít jen trochu štěstí, za chvíli se setká s Isabellou.

Pokoje žen se nacházely v zadní části domu. Jakmile vešly do obytných místností, Cara zaslechla příjemný zvuk ženského smíchu.

Svou přítelkyni spatřila okamžité, co vstoupila do dveří. Pohodlně usazená na polstrovaném divanu, zpěvným francouzským pří-zvukem hovořila se skupinkou mladých berberských dívek, které seděly kolem ní na polštářích.

Vypadalo to, jako by Isabella pořádala audienci, což Caru ani nepřekvapilo, neboť její přítelkyně v sobě měla zvláštní kouzlo, kterým jako magnet přitahovala pozornost nejen mužů, ale i žen. Ačkoliv Isabelle táhlo už na čtyřicítku, tato napolo Španělka, napolo Angličanka se svými černými vlasy a uhrančivýma očima dosud oplývala křehkou krásou a smyslností.

Jestli berberský náčelník vskutku nalézá potěšení u duchapřítomných a bystrých žen, pak s Isabellou musí být více než spokojen.

Cara se na chvíli zastavila a s očima upřenýma na svou milovanou přítelkyni, se napila z nabízeného poháru. Musela se ze všech sil ovládat, aby se nerozběhla přes místnost a nevrhla se jí do náručí.

Vtom Isabella zvedla zrak a spatřila Caru. Překvapeně sebou škubla, ale rychle se zase vzpamatovala a začala ženám vyprávět další humorný příběh.

Cara se přinutila odvrátit od ní zrak a následovala služebnou do soukromého pokoje, kde se omyla a občerstvila. S neskutečným sebezapřením se přinutila čekat několik dalších nekonečných minut, než se zase vrátila do místnosti, kde ji služebná dovedla do jednoho rohu a rukou jí naznačila, aby se posadila.

Cara poslechla, usadila se na měkké polštáře a přijala nabízený pohár pomerančové šťávy. Tolik se však soustředila na svůj úkol, že ani nevěděla, co pije.

Pomalu usrkávala z poháru a předstírala zájem o fontánu tryskající ve středu místnosti. Po chvíli Isabella opustila své místo a graciézně přešla přes pokoj. Posadila se na polštář vedle Cary a nabídla jí dřevěnou krabičku s fíky, pomeranči a datlemi.

Cara zdvořile přijala sladký pomeranč a snažila se skrýt radost, která ji zaplavovala.

„Raději budeme mluvit španělsky," řekla Isabella tichým hlasem, aby nepřehlušila zpěv fontány a veselé štěbetání ostatních žen. „Některé z nich trochu rozumí francouzsky. Učila jsem je, abych si ukrátila dlouhý čas."

„Nebude jim podezřelé, že spolu mluvíme?"

„Ne. Všechny ví, že neustále prahnu po zprávách ze světa, a proto jim nebude nápadné, když se tě budu vyptávat."

„Ani nevíš, jak jsem se o tebe bála," řekla Cara vroucně. ‚Jsi v pořádku?"

Isabella se usmála. „Celkem té chápu, má drahá. Umím si totiž představit, co bych cítila já, kdyby ses do podobné situace dostala ty. Možná si ted dokážeš představit, co zažívám, když odjíždíš na ty své výpravy."

Cara se ovládla a neprotestovala, že to je něco zcela jiného. „Vypadáš dobře, Isabello. Zacházeli s tebou slušně?" Zeptala se místo toho.

Jen se neboj. Mám se tady jako princezna, ačkoliv v zajetí. Těším se skvělému zdraví a mám dobrou náladu, protože jsem nikdy nepochybovala, že pro mě Strážci přijdou. Rozhodla jsem se brát ten únos z co nejlepší stránky. Je to skutečné dobrodružství."

„A co tvůj únosce, náčelník Saful?“

„Díkybohu je docela štědrý a milý.“ Koutky Isabelliných rtů se pokroutily do tajuplného úsměvu. „A především je skvělý milenec.

Musím uznat, že tato stránka věci byla více než příjemná. Kdybychom se poznali za jiných okolností, kdyby naše kultury nebyly tak odlišné, dokonce bych zvažovala možnost uznat ho za svého čtvrtého manžela.“

Když Isabella viděla, jak se Cara mračí, v očích jí probleskly nezbedné jiskřičky. „Bohužel Saful už má dvě ženy. A já netoužím rozšířil jejich řady. Jsem přesvědčená, že obě budou velice šťastné, až odsud zmizím. Doufám, že jste mě přišli zachránit.“

Teď se pro změnu usmála Cara. „Snad si nemyslíš, že bychom vážili tu dalekou cestu jen pro zábavu?“

Poté Isabelle v krátkosti pověděla vše o jejich plánu. Bylo rozhodnuto, že nejlepší dobou pro útěk budou čtyři hodiny ráno, aby se mohly nepozorovaně vykrást. Ukryjí se ve stáji a počkají, dokud neuslyší explozi. Pak nasednou na připravené koně a vyrazí přímo k branám města. Podle odhadu by k úzkému průsmyku měli dorazit těsně po rozbřesku. Zdolávat zrádný kamenitý terén za tmy by byla hotová sebevražda, vysvětlovala Cara.

Ke Cařině velké úlevě Isabella na jejich plánu neshledala nic zarážejícího či snad nedostačujícího.

„A co Saful?“ Zeptala se Cara. „Nehrozí nebezpečí, že by tě dnes v noci povolal k sobě do ložnice?“

„Ne, dokud na mě nepřijde řada. A i kdyby, mám dost zkušeností, abych se včas vrátila do své ložnice.“ Našpulila rty. „Asi mi bude Saful chybět. Snad mu lady

někde nechám dopis na rozloučenou, ve kterém ho pozvu na Cyrenu.“

Cara nevěřícně zakroutila hlavou. Vždyť by je berberský náčelník mohl pronásledovat až na Cyrenu! Teď se však musela soustředit na příštích dvanáct hodin.

Probrala s Isabellou všechny podrobnosti a nakonec dodala: Je důležité, aby mi do pokoje přinesli mé zavazadlo. Mám v něm šaty, které nám pomohou k útěku.“

„Dohlédnu na to,“ řekla Isabella s naprostou jistotou. „Mám ložnici sama pro sebe a zařídím, aby tě uložili ke mně. Můžeš mi dělat společnost. A také se postarám o dobrou večeři. Máme před sebou dlouhou cestu a nemůžeme vědět, kdy budeme mít čas slušně se najíst.“

Cara málem vyprskla smíchy. Když uvážila Isabellin apetit, divila se, že ještě nevypadá jako vykrmená husa. Nicméně po další Isabellině otázce ji smích přešel.

„Teď mi vyprávěj o panu Leightonovi, drahá,“ řekla bez jakéhokoliv varování.

Cara cítila, jak jí pod přítelčiným zkoumavým zrakem hoří tváře. Raději rychle usrkla trochu ovocné šťávy, aby skryla své rozladění. Její city k Maxovi pravděpodobně byly zcela citelné.

„Není nic, co bych ti mohla vyprávět,“ lhala. „Prostě je blízký přítel Thoma a sir Gawain mu nabídl vstup do řádu Strážců.“

„Dobře tedy, nebudu vyzvídat,“ řekla Isabella mazané. „Nemohu se však dočkat, až se setkám s mužem, který ti dokáže vehnat krev do tváří, jako bys byla plachá panna.“

Cara se hlasité rozkašlala, protože ovocná šťáva vklouzla jinam, než měla.

Uplynulé tři dny představovaly hotové peklo, pomyslel si Max, když po večeři popíjel silnou černou kávu. Přesto se snažil nedat na sobě nic znát, aby jeho berberský hostitel nepojal žádné podezření.

Večeře se podobala honosné hostině. Začala hustou čočkovou polévkou, pak se podávali nadívaní holubi, pečená kuřata obložená olivami, pálivý masitý koláč a pochopitelně kuskus. A jako dezert chléb s medem.

Naštěstí Ryder udržoval s berberským náčelníkem živou konverzaci, neboť Max se zcela pohroužil do svých vlastních myšlenek. Neustále myslel na Caru a na to, jestli už našla lady Isabellu a jestli jim jejich plán vyjde.

Popravdě řečeno, kdyby měl být upřímný, na Caru nemohl přestat myslet ani na chvíli. Co vypluli ze Cyreny, prožíval hotová muka. Být v její těsné blízkosti, a nemoci se jí dotknout mu připadalo k nevydržení.

Ačkoliv chápal, proč se k němu otočila zády, nemohl to snést. Nechal se unést svým temným strachem o ni a vysloužil si její zlobu a odmítání.

Přesto si nemohl pomoci. Noc co noc prožíval tutéž příšernou noční můru. Viděl Caru, jak umírá přímo před jeho očima. Snažil se ji zachránit, avšak marně. Zoufale svíral její zakrvavené tělo a volal její jméno, aby ji přivedl zpátky k životu. Zaplavil ho tak silný pocit zmaru, že téměř nemohl dýchat. Zaklonil hlavu a zoufalstvím sténal, po tvářích mu stékaly palčivé slzy.

Když si teď ten otřesný sen vybavil, na zádech mu naskočila husí kůže. Nechtěl nic jiného než chránit Caru. Zaštítit ji před nebezpečím. Nepochyboval o její odvaze ani o jejích schopnostech. Viděl v ní nejstatečnější a nejschopnější ženu, jakou kdy poznal. Nebyla však pani svého osudu.

A on také ne. Může udělat vše, co bude v jeho silách, aby jejich mise dopadla úspěšně a aby se noční můra nevyplnila. Nicméně ať ji bude chránit sebeurputnčji, nikdy jí nezajistí naprosté bezpečí. Nemohl se zbavit hlodavé myšlenky, že ji mohou zranit nebo dokonce zabít.

I žaludek se mu stahoval nervozitou. Přesto si uvědomoval, že překročil určité hranice. Neměl právo žádat ji, aby opustila svou přítelkyni v nouzi.

Dlužil Caře omluvu. Neměl ji žádat, aby zůstala vzadu. Pochyboval však, že by měla náladu vůbec ho poslouchat.

Max zaťal zuby. A nejhorší na tom všem bylo, že Cara měla pravdu. Občas člověk musí riskovat, aniž by se ohlížel na následky.

Nicméně na podobné myšlenky bude mít ještě spoustu času. Ted se musí soustředit na jejich plán.

Jestli mají dnes v noci uspět, musí se vzchopit a dál hrát svou roli.

Ačkoliv se nakonec donutil zapojit se do hovoru s jejich berberským hostitelem, neustále pokradmu pozoroval ručičky hodin a počítal minuty, kdy konečně k sobě do pokoje zavolá Caru.

16

Konečné večeře skončila a služebnictvo vedlo hosty do jejich ložnic. Max procházel dlouhou potemnělou chodbou, a poněvadž se pomalu blížil čas jejich útěku, s uspokojením konstatoval, že většina obyvatel domu už dávno spí.

Santos Verra na Maxe čekal v jeho ložnici a předstíral, že plní povinnosti osobního sluhy. Ryder otevřel dveře své vlastní ložnice, nahlédl dovnitř a pak se přidal k Maxovi.,

„Tyhle dveře," šeptal Verra a ukazoval na vzdálenou zeď, „vedou na nádvoří."

Max a Ryder předstírali, že si jdou zapálit cigaretu, a vyšli ven, aby ohodnotili výšku a stabilitu zdí. Pak se vrátili do ložnice a čekali na Caru.

Když o půl hodiny později vešla do Maxovy ložnice, oči jí zářily štěstím. Nemusela říct ani slovo a Max věděl, že se setkala s Isabellou a že přináší dobré zprávy.

Verra se doširoka usmál. „Takže seňora je v pořádku?"

„Ano," odpověděla Cara s úlevou. „Ale už se nemůže dočkat, až bude volná." Poté ztišila hlas, aby je nemohl slyšet nikdo nepovolaný, a podělila se s nimi o detaily jejich setkání. Nakonec jim sdělila Isabellino přesvědčení, že útěk se jistě zdaří.

„Pak můžeme pokračovat podle plánu," řekl Max. Je ve stájích všechno připravené?" Zeptal se Verry.

„*Sí.* Střelný prach je na svém místě a už čeká jen na Rydera. A já se postarám, aby koně včas dostali svůj lektvar.“

„Nemyslím si, že nás Saful podezřívá,“ dodal Ryder. „Leighton našeho hostitele doslova okouzlil.“

Max dobře věděl, že většinu konverzace ponechal na Ryderovi, ale jen pokrčil rameny a řekl: „Podle mě ho nejvíce okouzlily ty pušky.“ Podíval se na Věrni a na Rydera. „Takže oba víte, co máte dělat?“

„Samozřejmě.“

Seřídili si přesný čas na hodinkách a Verra a Ryder odešli.

Jakmile se za nimi zavřely dveře, Max se upřeně podíval na Caru. Od jejich hádky to bylo poprvé, kdy se ocitli sami.

Tuto skutečnost si musela uvědomovat i Cara, poněvadž celá ztuhla a na tváři se jí rozhostil chladný výraz.

Jsem rád, že je Isabella v pořádku,“ promluvil Max do naprostého ticha.

Já také. Ted už jen chci, aby dnešní noc byla co nejdříve za námi.“

A jako by se stejně rychle chtěla zbavit i Maxe, obrátila se a sáhla po klice dveří. Max ji však zarazil. Ještě bys neměla odcházet.“

Cara se zastavila v půli pohybu. „Proč ne?“ Zeptala se útočně.

„Protože by to mohlo v Safulovi vzbudit podezření. Aby všechno vypadalo přirozeně, musíš tady zůstat aspoň pár hodin. Saful si myslí, že jsem tě zavolal, aby ses se mnou milovala.“

Cara pokrčila rameny a nevrle prohlásila: „Dobrá tedy. Chvíli tady zůstanu.“

Aniž by se na Maxe třeba jen podívala, začala bezcílně přecházet po pokoji. Max slyšel jen tiché cinkání zlatých a stříbrných šperků, kterými si ozdobila zápěstí a kotníky.

Přistoupil k nevelkému stolku v rohu pokoje a nalil si sklenici fíkové pálenky. ‚A také bych tě chtěl mít u sebe. Pro tvé vlastní dobro,“ dodal nenucené. „Saful na tobě mohl oči nechat a já bych nerad, aby využil postavení hostitele a nárokoval si tě pro sebe.“

Cara zůstala stát a ostře si Maxe změřila.

„Musím však uznat, že Saful má, co se týče žen, skvělý vkus,“ poznamenal.

„Nech si ty plané lichotky.“

Já si nemyslím, že jsou plané, má krásná čarodějko. V roli otrokyně jsi prostě neodolatelná. Vyzařuje z tebe zvláštní kouzlo, kterému neodolá žádný muž, který má jen trochu krve v žilách. Věř mi, Saful tě chce pro sebe.“

Cara jen zakroutila hlavou a znovu začala přecházet po místnosti. Max si však dobře všiml pohledu, který spatřil v Safulových očích. Ovládl ho majetnický pud – primitivní mužská touha bojovat o svou ženu, označit ji za své vlastnictví.

Ještě jsem neměl příležitost, abych se ti omluvil za minulou noc,“ řekl nakonec.

Probodla ho rozzlobeným pohledem. „Takže souhlasíš, že žádat mě, abych opustila svou přítelkyni, byla hloupost?“

„Nepokládám za hloupé mít o tebe strach.“

Je to hloupé, pokud se tím popírají principy všeho, o co jsem celý život bojovala!“ Prohlásila Cara.

Max potlačil hořký úsměv. „Máš pravdu. Co mohu udělat, abys mi odpustila?“

„Osvobodit Isabellu,“ vyštěkla. „A také by ses mohl začít chovat upřímně. Vůbec nevypadáš, že bys toho alespoň trochu litoval.“

Litoval toho, jenže Cara se zřejmě rozhodla vybít ze sebe veškerou nastřádanou zlost. Usrkl pálenky a pozoroval ji, jak bezradně přechází po pokoji. Pochopitelně si nemohl nevšimnout svůdného kolébání boků, které se zřetelně rýsovaly přes tenkou látku.

Cítil, jak jeho mužství tuhne.

„To budeš celou noc jen přecházet sem a tam?“

„Ano. Nechce se mi spát.“

„A kdo mluvil o spaní? Znám mnohem příjemnější způsob, jak si ukrátit dlouhou chvíli,“ řekl a významné se podíval k posteli. „To nemůžeš myslet vážně.“

„Naprosto vážně. Máme před sebou dlouhou noc. A milování tě přivede na jiné myšlenky.“

„Ujišťuji tě, že nepotřebuji přivádět na jiné myšlenky.“

„Ale já ano.“

„Ty se teď potřebuješ soustředit na svou úlohu!“

Max se líně usmál. Jenže já jsem tvůj pán a ty mě musíš poslouchat. Nebo jsi na to už zapomněla? Zavolal jsem tě do svého pokoje, abys mi posloužila. Myslím, že bys měla začít tím, že mě svlékneš.“

Cara ho zpražila jedovatým pohledem. „Řekla bych, že to zvládneš i sám.“

‚Ale rozhodně to nebude tak příjemné.“

Když v Cařiných očích spatřil vzdor, vzpomněl si na Safulova slova, že v posteli dává přednost odvážným ženám, kterým nechybí duchapřítomnost, a musel s ním souhlasit.

Cara rozhodně nepatřila k poslušným, lehce dostupným ženám. Žár v jejích očích v něm vyvolával neovladatelnou touhu.

Cara záměrně nechala jeho poznámku bez povšimnutí a přešla k oknu. Otevřela okenici a vyhlédla na potemnělé nádvoří.

Její nezájem na Maxe působil jako mocné afrodiziakum.

Chtěl ji. Chtě! Se ponořit do jejího štíhlého těla a ztratit se v divoké zběsilosti její žádostivé extáze. Chtěl ji ochutnat, dotknout se jí. Chtěl cítit, jak se její ženství svírá kolem jeho pevného údu. Chtěl v ní explodovat.

Avšak mnohem více než po tělesném ukojení toužil po souznění duší, které přicházelo spolu s vášní. Milování s Carou, to nejdůvěrnější spojení, by ho ujistilo, že je Cara v bezpečí, že je stále naživu. A snad by mu pomohlo potlačit i tísnivé vědomí, že zanedlouho si půjdou každý svou cestou a on už zůstane navždy sám.

Max pomalu přešel po místnosti a sfoukl všechny olejové lampy kromě jedné. Posadil se na postel, aby si zul boty, a pak vstal a svlékl se. Podle Cařina náhlého napětí věděl, že si je jeho počínání dobře vědoma. Zcela nahý došel k oknu a postavil se těsně za Caru.

Mlčky pozorovala, jak natáhl niku a uzavřel okenice, aby jim poskytl více soukromí. A když jí vtiskl rty do vlasů, celá ztuhla.

Nejdříve ji objal kolem štíhlého pasu a pak rukama pomalu klouzal nahoru, až v dlaních sevřel hebké obliny jejích ňader. Ukazovákem a palcem našel touhou zduřelé bradavky a něžně je mnul.

Je to tak dávno, anděli,“ šeptal hlasem ochraptělým touhou.

Když se zachvěla, věděl, že ji spaluje tatáž touha, která koluje jeho žilami.

„Také jsem ti scházel, drahá?“

„Ne… Vůbec ne,“ odpověděla, ačkoliv její hlas nezněl příliš přesvědčivě.

„Tak proč jsi potom tak rozpálená? Proč máš bradavky tuhé jako dva drahokamy?“ Neodpověděla.

„Myslím, že to chceš stejně jako já.“

„Maxi…“

„Znám tvé tělo. Caro. Vím, jak té dohnat k šílenství.“

Pomalu jí začal zvedat lem sukně, vyhrnul jí látku k pasu a svůj pevný úd pak přitiskl k jejímu holému zadečku. Z přerývaného dechu poznal, že i ona po něm prahne.

„Dovol mi, abych tě potěšil, drahá. Abych tě učinil šťastnou. Chci tě zlíbat od konečků prstů až ke kořínkům vlasů… Chci tě líbat, hladit, dráždit, dokud nebudeš křičet rozkoší a žadonit o naplnění.“

Cara cítila, jak v ní roste dychtivá touha.

Poté jí Max jednou rukou vklouzl mezi štíhlá stehna a prsty pohladil hebké kudrny pokrývající její ženství. Cara se od něho snažila odtáhnout, ale její tiché zasténání Maxovi prozradilo, že právě prohrála bitvu se sebou samou.

Zatímco jednu ruku stále nechal mezi jejími stehny, druhou Caru obrátil a zády ji opřel o stěnu. Upřeně se na něho dívala a špičkou jazyka si olízla suché rty. V Maxovi tím nevinným gestem ještě víc roznítila touhu a zmocnil se ho divoký, primitivní hlad.

Nicméně spolu s opojnou vášní pocítil i naléhavou potřebu potěšit ji. Chtěl, aby se pod ním kroutila v divoké

extázi a volala jeho jméno. Chtěl okusit její horkou vášeň, chtěl, aby prosila o to, co jí toužil dát.

Náhle ho polilo takové horko, že měl strach, aby neexplodoval při prvním letmém dotyku Přiměl se postupovat velice pomalu. Až ji vzruší a zavede na samotné hranice, pak ho sama bude prosit o naplnění.

Ke Cařinu překvapení vzal jeden její náhrdelník a přetáhl jí ho přes hlavu. Pak jí vyhrnul látku šatů ještě výše, odhalil ploché bříško a nechal chladné korálky volně klouzat po její žhnoucí pokožce, až se v erotickém tanci provokativně dotýkaly hebkých chloupků mezi jejími stehny. Uslyšel, jak zadržela dech.

Poklekl před ní na jedno koleno, ucítil její vůni a jeho slabiny okamžitě reagovaly, avšak mnohem více ho vzrušil erotický pohled, který se mu naskytl: drobné stříbrné korálky usazené v hebkých chloupcích Cařina ženství.

Vsunul jí prsty mezi stehna a Cara mu poslušně otevřela své tělo, zralé a dokonalé, hořící touhou. Max ji doslova hltal hladovým pohledem.

Poté pomalým pohybem nechal korálky volně sklouznout přes citlivý výčnělek Cařiny touhy a s uspokojením sledoval, jak se chvěje.

„Nehýbej se," nařídil jí a znovu přejel korálky přes její rozpálené tělo. Při jejich chladivém polibku sebou trhla.

„Přikázal jsem ti, aby ses nehýbala," napomenul ji Max. „Nevím… jestli to dokážu."

„Musíš. Nejdříve tě chci potěšit. A pak vstoupím do tvého těla a budu poslouchat tvé výkřiky."

Cara chtěla protestovat, ale zjistila, že se nedokáže pohnout. Každičký nerv v jejím těle se soustředil na

drobné stříbrné korálky, kterými ji Max promyšleně dráždil.

Když Max uchopil jeden konec náhrdelníku mezi dva prsty. Cara neměla tušení, co má v úmyslu. Zmateně pozorovala, jak jeden korálek vkládá mezi vlhké záhyby jejího ženství.

Musela zatnout zuby, aby nevykřikla.

„Co to děláš?“ Zeptala se zcela bez dechu.

„Ukájím tvou žádostivost po tělesné rozkoši.“ A uchopil druhou perlu a pomalu ji vsunul do úzké štěrbinky.

„Nejsem žádostivá,“ lhala.

„Ale budeš, slibuji.“

Cara už déle nemohla popírat jeho slova. Pokaždé, když do jejího nitra vsunul další korálek, pulzující touha mezi jejími stehny se stále zvyšovala. A Max stále pokračoval, dokud náhrdelník téměř celý nezmizel.

„Jaké to je?“ Zeptal se provokativně.

Byla příliš vzrušená, než aby mohla odpovědět. Ve svém horkém nitru cítila chladný kov, který ji neskutečně dráždil a přiváděl ji téměř k samotnému vyvrcholení.

Snažila se zůstat nehybná, neboť i ten sebemenší pohyb ji přiváděl k šílenství, ale nešlo to.

„Co jsem ti říkal?“ Varoval ji Max, když se její boky vyklenuly vstříc spalující žádostivosti. „Musíš mé poslouchat, nebo nechám tvou žádostivost neukojenou.“

Cara zaťala zuby a znovu se opřela o chladivou zeď.

Ještě štěstí, že za sebou měla pevnou stěnu, neboť Max začal se záměrnou pomalostí vytahovat jeden korálek za druhým.

Zatajila dech a nevnímala nic než mučivou slast, kterou jí poskytoval.

„Celá žhneš, že ano?“ Škádlil ji. „Ale já tě rozpálím ještě víc.“

Ale vždyť už doslova planula! Celým tělem se jí nesly nekontrolovatelné vlny vzrušení a divoké extáze. Hlava se jí točila, jako by vypila příliš mnoho vína, a ruce i nohy měla malátné touhou.

„Připadáš mi rozrušená, drahá. Myslím, že potřebuješ uklidnit.“

Na okamžik si Cara myslela, že se nad ní konečně slitoval, ale mýlila se. Naklonil se dopředu, a zatímco vytahoval další korálek, špičkou jazyka přejel přes horké poupě a okusil sladkost její touhy.

Caru obklopila slastná mlha agónie. Pomalé pohyby chladivých perliček, hebké doteky jeho jazyka…

Náhle se jí podlomila kolena a bezvládně klesla na Maxova ramena. Dobře si uvědomovala jeho hlavu mezi svými roztaženými stehny i skandální způsob dráždění, kterým ji dohánět k šílenství.

Další perlička vyklouzla ze svého hebkého vězení a Maxovy horké rty se přitiskly k jejímu ženství. Cara se celá zachvěla a z hrdla jí uniklo hlasité zasténání. Prsty mu zabořila do hustých pramenů vlasů, zatímco boky vycházela vstříc jeho laskání.

Svými rty ji dováděl k šílenství. Přesně věděl, kde se jí má dotknout, kde ji má políbit, jak zvýšit svéhlavou žádostivost, která ji už zcela pohltila a ovládla nejen její tělo, ale i mysl. A dál vytahoval korálky jeden po druhém.

Napolo v bezvědomí se mocně zachvěla a vyklenula se.

„Jsi už blízko orgasmu, vid?“

Cara jen tiše zasténala, neschopná odpovědět.

„Jsi připravená, drahá?“ Znovu své rty přitiskl k citlivému ženství a vášnivě se přisál. „Zdá se, že *jsi* připravená.“

Ano, byla připravená. Bodající rozkoš se zdála víc, než mohla snést. Z jeho úst do jejího nitra prýštily gejzíry vášně a zběsilého vzrušení, když vtom se Cařina mysl roztříštila na tisíce drobných částeček a celé její bytí doslova explodovalo.

Její tělo se otřásalo v křečovitých vlnách uvolnění, až se bezvládně opřela o zeď. Jenže Max s ni ještě neskončil. Stále ji dráždil, sál a něžně ji okusoval, až měla dojem, že ji chce připravit o rozum.

Svými ústy z ní vysál i tu poslední špetku vášně, když vtom pomalu zatáhl za náhrdelník a z Cařina nitra vyklouzla poslední perlička…

Její tělo se napjalo a Caru zachvátil další mocný orgasmus, tentokrát však mnohem delší a divočejší než ten první.

Zaklonila hlavu a hlasitě vykřikla. Divoký vír ji zanechal bez dechu.

Dlouhou dobu poté, když se jí konečně vrátily ztracené smysly, se podívala dolů na Maxe.

Tiše ji pozoroval a vlhké rty se mu zvlnily ve spokojeném úsměvu.

Ještě naposledy ji políbil a pak vstal.

Ke Cařinu naprostému úžasu se obrátil a s náhrdelníkem pohupujícím se na jednom prstě pomalu došel k posteli, kde se pohodlně posadil.

Cařin stříbrný náhrdelník si omotal kolem ztopořeného údu, položil se na záda a s rukama podloženýma pod hlavou Caru vyzývavě pozoroval.

„Teď jsi na řadě ty. Pojď a potěš mě,“ prohlásil. „Sundej si šaty. Chci tě nahou.“

Cara se při jeho povýšeném tónu celá naježila. Ačkoliv věděla, že ji svým chováním pána a vládce schválně provokuje, nemínila strpět roli otrokyně. „Nebudu tě poslouchat.“

„Ale budeš.“

Jak si můžeš být tak jistý?“

„Protože mě chceš cítit uvnitř sebe. Můj penis té dokáže vzrušit mnohem více než náhrdelník.“ Cara věděla, že v tom má pravdu.

Když se stále nehýbala, Max na ni upřel klidný pohled svých modrých očí a řekl: „Čekám.“

Cara si uvědomila, že její odhodlání slábne. Nešlo o to, že se na Maxe zlobila. Ani o to, že si byl až příliš vědom své sexuální moci a přitažlivosti, kterou mohl snadno prolomit její obranu. Důvodem byl pouhý pohled jeho očí – stačil, aby mu nedokázala nic odepřít.

„Tak takhle si představuješ poslušnost?“ Zeptal se. Jsi má otrokyně. Je tvou povinností ukájet mé sexuální potřeby.“

Jeho arogantní tón ji popuzoval natolik, že ho málem poslala k čertu.

Pak si však uvědomila, že nemá smysl nic si nalhávat a že po něm touží stejně jako on po ní. Rozhodně se s ním nechce rozloučit, aniž by alespoň ještě jednou okusila jeho vášeň. A na malou chvíli chce zapomenout na možné nebezpečí, které jim hrozí. Chce, aby Max odehnal své noční můry – a také její strach.

Když se začala pomalu svlékat, Max se při pohledu na její kapitulaci sardonicky ušklíbl. Cara zaťala zuby a v duchu mu přislíbila odvetu.

Beze spěchu si rozepnula tenkou látku šatů a nechala ji volné sklouznout zem. Ponechala si jen zlaté a stříbrné řetízky, neboť se nechtěla vzdát příjemného pocitu, který jí způsoboval chladný kov dotýkající se zduřených bradavek.

Max se pohledem pásl na její nahotě, ale jeho výraz se nezměnil. „Pojď sem," nařídil jí.

Poslušně došla až k němu a významně se podívala na jeho ztopořené mužství. Z hnízda hebkých chloupků se pyšně tyčil dlouhý, životem pulzující penis. Caře se naskytl tak smyslný pohled, že cítila, jak se jí v podbřišku stáhly všechny svaly. Ještě erotičtější se však zdála jeho ozdoba: kontrast drobných stříbrných korálků obtočených kolem ztopořeného údu jen zvyšoval její sexuální žádostivost.

„Chceš mě." Nejednalo se o otázku, ale o holé konstatování. Cara se zachvěla neovladatelnou touhou.

„Ano."

„Ano – a co dodáš, otrokyně?"

„Ano…, pane."

„Správně. Začínáš se učit. Ted se podíváme, jestli dokážeš zručně a zkušeně potěšit muže."

Pak se posadil a přitáhl si ji mezi roztažená stehna. Cara se zhluboka nadechla a nasála do sebe jeho pronikavou mužnou vůni.

Když se natáhl, aby se potěšil s jejími ňadry, Cařiny bradavky okamžitě zduřely a dychtivě se přitiskly k jeho horkým dlaním.

Sklopila zrak, a když uviděla jeho větrem ošlehané nice na svých drobných ňadrech, celým tělem jí projela prudká vlna vzrušení. Omámeně zavřela oči, ale za chvíli se vzpamatovala a odstrčila ho.

„Řekl jsi, že tě mám potěšit, pane.“ S vypětím všech sil se jí podařilo udržet chladný tón, takže její slova zněla spíše jako výhrůžka.

„To jsem řekl,“ odpověděl nenucené.

Cara věděla, že Max ve skutečnosti není tak klidný, jak předstírá. Prozradily ho jeho oči, které plály jak ohnivé safíry a hladově ji hltaly lačným pohledem. Nespustil z ní pohled, ani když si lehal naznak do pokrývek, slabiny ještě pořád ovinuté jejím náhrdelníkem.

Poklekla vedle něj a konečky prstů přejela po celé délce jeho ztopořeného údu, který na dotek připomínal hebký samet. Zdál se až neskutečně dlouhý a pevný, ale Cara ze zkušenosti věděla, že se Max dokáže vzrušit ještě víc. Rozhodla se slastně ho trýznit stejně jako on předtím ji.

Se sladkým úsměvem mu dlaněmi pomalu přejela po vnitřní straně stehen až k těžkým varlatům. Cítila, jak sebou Maxův pyj hladově trhl a ze zduřelé špičky vytryskla kapička. Když ho nepatrně stiskla, Max se zhluboka nadechl, ale pak Cara vzala stříbrné korálky a obtočila mu je okolo tvrdého údu a připravila ho o dech docela.

Zcela přemožená svou vlastní touhou se sklonila a zatímco jemně utahovala smyčku korálků, špičkou jazyka olízla lepkavou kapičku, kierá pomalu stékala dolů.

Max zalapal po dechu. „Dobrotivé nebe,“ vydechl ochraptěle.

Živé si dovedla představit, co právě prožívá. Znovu zatáhla za korálky, zase je povolila a sledovala, jak se stříbrné perličky třou o hebkou kůži.

Dlouhou chvíli se mu takto věnovala a svým promyšleným dražděním ho přiváděla až na samotné

hranice rozkoše, když vtom Max zaúpěl, prudce ji chytil kolem pasu a přitáhl si ji k sobě. Cara překvapeně pozvedla obočí.

„To už stačilo. Chci té teď vzrušit stejně jako ty mě.“ Vyzývavě se podíval mezi Cařiny nohy. „Zkus, jak jsi vlhka. Chci se dívat, jak se hladíš.“

Cara ochotné uposlechla. Pod prsty ucítila svou vlastní vlhkost a v tu chvíli ji zachvátil prudký nával horečného vzrušení. Přivřela oči a pomalu začala pohybovat boky tam a zase zpátky. Chvěla se touhou a nutkavou potřebou po naplnění.

„Teď se mě dotkni.“

Jeho zastřený hlas dráždil její smysly a rozpaloval ji. Napůl bez sebe vytáhla prsty z horké vlhkosti slastné rozkoše a dotkla se jimi Maxova ztopořeného penisu. Pomalu prsty přejížděla nahoru a zase dolů a zanechávala za sebou vlhkou stopu.

Netrvalo dlouho a Max se prohnul a z hrdla mu uniklo ochraptělé zasténání. Jako by už nedokázal dál čekat, strhl si náhrdelník z penisu a odhodil korálky na zem

„Teď se na mě posad,“ nařídil jí.

Navzdory svému rozhodnutí trýznit ho mu Cara nedokázala nic odepřít. Způsob, jakým se na ni díval, ji zbavoval vlastní vůle.

Uvězněná v pohledu jeho modrých očí mu jednu nohu přehodila kolem štíhlých boků a pomalu klesla dolů. Když cítila, jak pevný úd lehce klouže do jejího hebkého těla, slastně vydechla. Po tak dlouhém vzájemném mučení potřebovala v sobě cítit jeho pevnost. Potřebovala vnímat, jak ji napíná, jak proniká stále hlouběji a hlouběji – , a přesto ho chtěla ještě víc.

Potřebovala cítit, jak do ní prýští jeho životodárné sémě.

Aniž by použila nasáklou houbičku, která ji měla chránit před otěhotněním, popadla Maxe za zápěstí, natáhla mu nice nad hlavu a zcela se na něho přitiskla. Uslyšela tichý cinkot šperků, které měla kolem krku, jak se třely mezi jejich těly.

Když začala pomalu pohybovat boky, spatřila v jeho potemnělém pohledu úžas.

Max ji úmyslně nechal převzít aktivitu, jak po tom toužila. Po chvilce si uvědomil změnu, která u Cary nastala. Už nebojovala s ním ani sama se sebou, už ho déle neškádlila.

Místo toho se jí na krásné tváři usadil odhodlaný výraz.

Každičkým dalším pohybem se její vášeň prudce zvyšovala. Pohyby jejích boků se zrychlily a byly čím dál naléhavější.

Sklonila hlava a divoce ho políbila. Ačkoliv Maxovy smysly zatemnila vášeň a bezbřehá touha, pomyslel si, že jí rozumí. Nebezpečí, které je čekalo, v ní probudilo její temnou, nespoutanou stránku, a ona se svým způsobem milování snažila říct něco, co by si nikdy nedovolila vyjádřit slovy.

Náhle se Cara celá napjala a hlasitě vykřikla, a právě v tu chvíli dosáhl vyvrcholení i Max.

Smeten její divokou bouří držel Caru zoufale v náručí, slyšel její hlasitý křik a vnímal křečovité vlny jejich vzájemného ukojení, které mu slastně pulzovaly celým tělem.

Cara ještě naposledy divoce pohnula boky a pak se na něho vyčerpané zhroutila. Max jen tiše ležel a vnímal její

chvění –následek divoké extáze smíšené s něčím daleko hlubším. Se strachem.

Max věděl, že by to nikdy nepřiznala, ale bála se, že ho ztratí. Stejně jako on se bál, že ztratí ji.

Když se Cara znovu pohnula, jen se k němu přitiskla a tvář mu zabořila do ramene, jako by tam hledala útočiště.

S těžkým srdcem Max cítil tutéž zlou předtuchu. A tutéž touhu. Zoufale si přál, aby navždy zůstala noc a nikdy nenastal úsvit. Aby mohli uniknout nebezpečí, které jim měl přinést zítřek, a přesto dostát neúprosnému závazku, který si vyžádala povinnost a čest.

17

V půl čtvrté, uprostřed nejhlubší noci, se Cara vrátila do pokojů vyhrazených ženám. Předtím se však ještě dvakrát pomilovali. Nemohli spát. Vzájemně se drželi v objetí a jeden z druhého čerpali sílu.

Cara si pomyslela, že je od ní hanebné hledat za takových okolností u Maxe rozkoš, ale necítila ani špetku viny. S ohledem na nebezpečí, které na ně čekalo, potřebovala jeho vášeň a odvahu, již čerpala z jeho objetí.

Cestou potemnělým domem potkala jen jednoho strážce, což jí nepatrně zvedlo náladu. V pokojích žen vládlo naprosté ticho, a tudíž se zdálo, že všichni obyvatelé spí.

Všichni až na Isabellu. Když Cara bezhlučně otevřela dveře, její přítelkyně stála u okna a vyhlížela ven.

Beze slova si oblékly mužské černé šaty a turbany. K pasu si připjaly dýky a pistole a tiše vyšly na chodbu, kde na ně čekal Max.

Jak si Cara všimla, právě se shýbal nad těly strážců.

Isabella strnula a s hrůzou na něj zůstala hledět.

„Nejsou mrtví," zamumlal. Jen v bezvědomí."

Opřel oba muže do sedu, takže vypadali, jako by si na chvíli zdřímli.

„Tudy, mé dámy," dodal tiše.

Isabella už na sobě nedala znát ani známku nedůvěry a následovala Maxe do jeho pokoje. Dokud nevyšli na venkovní nádvoří, Cara zůstala za ní, aby jí kryla záda.

Vyzáblý měsíc téměř zmizel a v chladné noci se před nimi tyčily bledé kamenné stěny hradeb.

Max je vedl přímo k meruňkovému stromu, který rostl poblíž zdi, a nejdříve do větví vysadil Caru.

Ta se svižně vyšplhala do koruny stromu, přelezla zeď a na druhé straně seskočila dolů do úzké uličky. Otočila se, vztáhla nice k Isabelle, chytila svou přítelkyni kolem pasu a pomohla jí ze zdi dolů.

Když se vedle nich vzápětí objevil i Max, Cara si s úlevou vydechla. Max pohybem ruky naznačil směr a vyrazil temnou uličkou a obě ženy v patách za ním.

Jakmile dorazili k plánovanému místu setkání, zvedl ruku, tiše nařídil ženám, aby zůstaly stát, a sám vklouzl do stájí. Než se Max vrátil a pobídl je, aby vešly také, uběhlo několik dlouhých, nekonečných vteřin.

Když se před Čarou objevil temný stín, trhla sebou a instinktivně sáhla po dýce. Naštěstí si v chabém světle měsíce, které sem dopadalo nevelkým okýnkem, včas všimla, že to je Santos Verra.

S prstem přitisknutým ke rtům Španěl ukázal k nedalekému rohu. Tam na zemi ležely dvě nehybné postavy – berberští pod-koní, kteří očividně tvrdě spali.

Cara tázavě pozvedla obočí a Verra přikývl, čímž jí dal najevo, že uspávadlo podal i podkoním. Pak vycenil své krásné bílé zuby, obrátil se k Isabelle a vzal její drobné ruce do dlaní.

S hlubokou úklonou ji galantně políbil na špičky prstů. Přijala jeho pozdrav s královským úsměvem, ale pak se bez váhání ke statnému muži přitiskla a sevřela ho v objetí.

„Teď musíme počkat," zašeptal Max.

Španěl ukázal na stáni ve středu stáje, kde zůstanou ukrytí, dokud nenastane vhodná doba k útěku. Cara vůbec nepřekvapilo, že Safulovy stáje vypadají stejně honosně jako jeho dům. O Berberech bylo známo, že si svých koní cení více než vlastních děti. Podívala se na koně.

Kromě několika zvířat všechna ostatní ležela a spokojeně oddychovala. Čtyři, kteří nedostali drogu, stáli osedlaní, připravení k rychlému odjezdu.

Cara se pohodlně usadila do kupky voňavého sena hned vedle Isabelly a vzala ji za raku. Věděla však, že tím gestem nechce uklidnit jen přítelkyni, ale i sebe. Spolu s tichým oddychováním koní a berberských sluhů slyšela i zběsilý tlukot svého vlastního srdce.

Cekali téměř celou hodinu, než Verra vyvedl koně. Kopyta jim ovázal měkkou látkou, takže když vyjeli ze stájí, vydávala jen tlumený zvuk, který nikoho nemohl upozornit na jejich útěk. Max měl přesto připravenou šavli.

Rovněž Verra i Cara byli ozbrojeni šavlemi, neboť ostrá čepel je v uzavřeném prostoru užitečnější než puška, která se navíc musí po každé ráně nabíjet. Sečná zbraň také nemívá tak smrtící účinek a oni v žádném případě nechtěli, aby někdo z jejich berberských hostitelů zemřel.

Když projížděli úzkými uličkami, Cara tajila dech a obezřetně se rozhlížela kolem sebe, ale zdálo se, že všude je klid a mír. Max zastavil asi sto metrů od brány. Nikde nebylo vidět žádné stráže, těžký trám uzavírající bránu byl odstraněn a masivní dveře byly pootevřené na štěrbinu. Cara v duchu děkovala Ryderovi za jeho dovednost.

Netrvalo dlouho a ozvala se ohlušující exploze.

Koně se polekali, vzepjali se na zadní a Isabella měla co dělat, aby se její klisna neobrátila a úprkem se nevrátila

zpátky do stájí. Naštěstí Cara popadla zvíře za uzdu a zabránila mu v útěku.

„Držte se pohromadě," nařídil Max a vyjel směrem k bráně.

Cara ho ochotně poslechla. Prudce pobídla svého koně, aby ho následoval, a za sebou táhla Isabellinu ještě vyplašenou klisničku.

Než dorazili k bráně, Max ji zatím otevřel. Vyrazil jako první, v nice stále připravenou šavli.

Cara se na malou chvíli otočila a na jihu spatřila rudou záři. Rovněž si mezi úzkými uličkami všimla zmateného pohybu, jak berberští válečníci nakvap opouštěli postele.

Isabella konečné získala kontrolu nad svým koněm, projela bránou a Cara za ní.

Ve stínu hradeb, hned u výjezdu z pevnosti na ně čekala skupinka ozbrojených jezdců.

Jako první se s nimi přivítal Thorne. „Vítám vás, lady Isabello. Jsem rád, že vás konečně vidím."

Sundal klobouk a vysekl galantní poklonu. Z jeho nadšeného tónu Cara poznala, že se dobře baví. Vzápětí se však zcela soustředil na Maxe a očekával další rozkazy.

„My pojedeme s lady Isabellou vpředu," řekl Max. „Ty tady zatím počkáš na Rydera."

„Dobře." Thorne se náhle zatvářil nezvykle vážně. „Ale slib mi, že se o dámu postaráš."

Max se podíval na Caru a jejich pohledy se střetly. Musel lady Isabellu v bezpečí dopravit na loď. Všichni věděli, že kdyby došlo ke skutečné bitvě, on z nich má největší zkušenosti a nejlépe Isabellu ochrání. Mnohem raději by se však staral o bezpečí Cary.

„Věřím, že se o ni postará," řekla Cara, nicméně v jejích očích četl tichou prosbu: „*Věřím ti. Isabella musí žít. Chraň ji, jako bys chránil mě.*

Max jen přikývl a zajel s koněm vedle Isabelly. A právě v tu chvíli se v bráně objevila černá postava. Když se rozběhla přímo k volnému koni, Max poznal, že se jedná o Rydera. A že je pronásledován.

Z brány se za Ryderem vyřítila horda Berberů. V rukou drželi ostré šavle a ve tvářích se jim zračil sveřepý výraz. Neměli ani boty, ani turbany, ale zdáli se připravení bojovat na život a na smrt.

V matném světle probouzejícího se rána se Maxovi zdálo, že v čele pronásledovatelů poznává Safula. Takže náčelníka válečnického národa exploze příliš dlouho nezaměstnala.

Když Berbeři zamířili ke skupince zachránců, Max zareagoval čistě reflexivně. Odsunul Isabellu za sebe, zkušeným pohybem zdvihl šavli a s chladným výrazem čekal na přibližující se útok.

Ozval se důvěrně známý třesk zbraní a Maxovi se v žilách rozproudila bojovná krev. Náhle si uvědomil, že aspoň jedna jeho obava byla nepodložená. Dlouhé roky tréninku, instinkt i zkušenosti z kavalerie se mu teď okamžitě vrátily.

Nicméně Cara jeho zkušenosti s bojem muže proti muži neměla. Koutkem oka Max spatřil, že vede svého koně přímo mezi Rydera a útočníky, aby tak svému kolegovi poskytla čas nasednout na koně a tasit.

Zachvátil ho těžko popsatelný strach a Max se tryskem rozjel na pomoc Caře. Vtom však uslyšel její naléhavý výkřik. „Maxi, *odjedl"*

Max tedy obrátil koně a zavolal na své muže: „Za mnou!“

Povzbuzeni jeho rozkazem se Strážci semkli kolem něho a Isabelly a sevřeli je v pevném kruhu, aby je chránili. A pak jako jeden muž pobídli koně a tryskem se vydali k horám.

Max uháněl bok po boku s Isabellou. Když se za malou chvíli otočil, poněkud ho uklidnilo, že Cara a Verra jsou nedaleko za nimi. A celou skupinku uzavírali Thorne a Ryder, kteří se skláněli těsně nad hlavami koní.

Střemhlav se řítili skrze údolí a Maxovi v uších znělo dunění koňských kopyt. Kolikrát už v bitvě zažil stejný scénář? Srdce mu bilo v rytmu dusajících podkov, rachot střelby mu připomínal hřmění…

Při nezaměnitelném zvuku výstřelů se obrátil a spatřil tucet berberských válečníků, kteří se pustili za nimi. Někde v pevnosti našli koně. V jejich čele jel Saful. A co hůř, na východě se začalo rozednívat, což ze Strážců činilo snadný cíl.

Thorne a Ryder si také museli uvědomit, jaké jim hrozí nebezpečí, neboť se oba prudce otočili a vyrazili na západ ve snaze odlákat pronásledovatele.

O chvíli později se ozvala další rána a Ryderův kůň padl k zemi. Jezdec přeletěl zvířeti přes hlavu, a zatímco se kůň snažil vstát, zůstal nehybně ležet na zemi.

V Maxovi pokleslo srdce; co ho však vyděsilo ještě víc, bylo, že Cara prudce obrátila koně a vydala se příteli na pomoc.

Max okamžitě pochopil, co má v plánu. Cara by nikdy neopustila kamaráda, stejně jako on by v bitvě nezradil svého vojáka.

Jeho noční můra se začala naplňovat – Cara za svého přítele obětuje život.

Nevědomky začal zastavovat svého koně, ale Verra na něho zakřičel: Jeď! Ty se musíš postarat o Isabellu!“

Náhle mu myslí prolétla Cařina prosba.

Věřím ti. Isabella musí žít. Chraň ji, jako bys chránil mě.

Jednalo se o nejtěžší věc, kterou kdy Max musel udělat, ale zaťal zuby a prudce pobídl koně.

Vtom se skupinka Berberů rozdělila. Několik mužů se vydalo za Čarou, kdežto hlavní síla pokračovala v pronásledování Isabelly a Strážců.

Max spatřil v Isabellině tváří děs a hrůzu a věděl, že podobné emoce se odrážejí i na něm. S vypětím všech sil se mu podařilo ovládnout a soustředil se jen na svůj úkol – dovézt Isabellu do bezpečí.

Právě dorazili na konec údolí a začali stoupat vzhůru k prú-smyku. Jejich koně se už zdáli unavení, a to měli před sebou dvě stě metrů prudkého stoupání.

Nebyli to úchvatní berberští koně, kterých si jejich majitelé tak cenili. Max a jeho přátelé jeli na lehkonohých arabech, kteří vyhrávali ve všech dostizích, avšak scházela jim síla a vytrvalost zvířat, jež jim jela v patách. Jak se terén stával stále strmější, dlouhý krok koní Strážců se pomalu měnil v namáhavé klopýtání.

Na východě se už slunce zcela vyhouplo nad obzor a rozzářilo oblohu růžovou a zlatou barvou. Max se znovu ohlédl a uviděl, že je Berbeři za chvíli dostihnou.

V koutku mysli, která ještě stále pracovala racionálně, si Max uvědomil, že budou mít štěstí, jestli se dostanou k průsmyku, kde na ně čeká Hawk s čerstvými koňmi a především se značnou zásobou střelného prachu. Jakmile

projedou úzkou stezkou, Hawk odpálí nálož, zablokuje průsmyk, a tak berberské válečníky konečně zastaví…

Náhle však hrůzou doslova zkoprněl, když mu došlo nové nebezpečí. Jestli Hawkova exploze uspěje, Cara a její druhové zůstanou uvězněni na druhé straně barikády, vydáni napospas Berberům. Ryder je jistě zraněný nebo dokonce mrtvý, což znamená, že Cara a Thorne zůstali na vše úplně sami.

Max křečovitě sevřel otěže a horečně uvažoval.

Panebože, jak se má rozhodnout? Ocitli se několik málo metrů před ústím kaňonu, kde pojedou jeden za druhým. Ještě chvíli a nebude návratu.

Jenže teď se vracet pro Caru by bylo holé bláznovství. Nejenže je na její záchranu příliš pozdě, ale ohrozil by tak celou misi.

Se sevřeným žaludkem Max zoufale pobídl koně a o chvíli později ucítil chladivý stín úzkého průsmyku.

Jakmile křivolaká stezka přestala stoupat, Max se podíval vzhůru na rozeklané skály. Nejdříve nikoho neviděl, ale pak, asi po sto metrech, spatřil nad nejužší částí průsmyku několik postav.

Zmocnilo se ho čiré zoufalství. Presto udržoval formaci a pobízel svého koně hned za Isabellou. Jakmile projeli pod místem, kde uviděl Hawka, Max se připravil na následnou explozi.

Nicméně když ohlušující rána zazněla, bolestí se mu sevřelo srdce.

A když se ze svahu kaňonu začala valit lavina kamení a hlíny a země se rozechvěla otřesy, musel sebrat všechny své síly, aby nezačal zoufale křičet. Cara byla od něho odříznutá – i se svými nepřáteli zůstala uvězněná na druhé straně kamenné bariéry.

18

Tiho, které pak následovalo, se zdálo stejně ohlušující jako předcházející exploze. Ve vzduchu se vznášel palčivý zápach střelného prachu a připomínal Maxovi všechny jeho bitvy, ve kterých prohrál – jeho bezmocnost, neschopnost změnit tragický osud. Do krku se mu dostal prach a znemožňoval mu dýchat.

Zoufale zavřel oči a snažil se sebrat síly, které by mu pomohly jít dál.

S hrůzou si uvědomil, že tentokrát se nejedná o noční můru, ale o holý fakt. Hromada kamení odřízla cestu nejen berberským pronásledovatelům, ale i Caře a jejímu zraněnému příteli.

Jako ve snách pozoroval Hawka, který se po kamenitém sesuvu šplhal dolů. Viděl jeho nešťastný výraz, když mu Santos Verra podával zprávu.

Pak však Hawk kývl hlavou, vyskočil na svého koně a obrátil ho směrem ven z průsmyku. Max pochopil, že se hrabě chce držet původního plánu a dostat Isabellu co nejrychleji do bezpečí.

Setřásl ze sebe letargii, prudce pobídl koně a vyrazil ke skupince mužů, v jejímž čele Hawk jel.

„Kam si zatraceně myslíš, že jedeš?“ Vykřikl ochraptělým hlasem. „Nemůžeme je tam přece nechat.“

Hawk se na něho chápavě podíval, ale zůstal neoblomný. „Musíme dokončit misi. A jim se snad podaří utéct.“

„Jak?“

Jižní cestou z údolí.“

„I kdyby se k ní dostali. Berbeři je budou štvát jako lovnou zvěř a nakonec je dostihnou.“

„Třeba ne.“

‚A i kdyby se jim podařilo uniknout pronásledovatelům, jak přežijí? Potřebují vodu, jídlo, čerstvé koně.“

Jestli někdo dokáže najít způsob, jak přežít, pak tihle tři.“ Hawk probodával Maxe zkoumavým pohledem. „Neměl bys podceňovat naše schopnosti, příteli, ani sílu vůle.“

Max pevně zaťal pěsti. „Takže na ně počkáme u oázy?“ Zeptal se s nadějí.

„Ne. Jakmile vyčistí průsmyk, oáza bude první místo, kde nás Saful bude hledat. Musíme se držet plánu a jet přímo na pobřeží. Tam počkáme tři dny. Jestli se do té doby neobjeví, budeme vědět, že je zajali.“

„*A* pak?“ Maxův hlas zněl jako výhrůžka.

„Nejdříve dopravíme Isabellu na Cyrenu. Pak můžeme sestavit nový plán.“

„Ale to nestačí!“

Hawk pevně sevřel rty. „Bude muset, Leightone. Naší povinností je zachránit lady Isabellu.“

Vtom se do jejich hovoru vmísil Santos Verra. „Přesně takhle by si to Cara přála.“

Max polkl ostrou odpověď, neboť věděl, že má pravdu.

„Neopustíme je,“ sliboval Hawk. „To přísahám. Jenže teď se musíme co nejrychleji dostat do bezpečí, protože až naši berberští přátelé zdolají překážku, kterou jsme jim vyrobili, staneme se pro ně velice snadným cílem. Nesmíme zapomínat na ty pušky, co jsme jim darovali.“

Ačkoliv všechny jeho instinkty zoufale křičely na protest, Max věděl, že teď nemůže nic dělat.

S Hawkem v čele opatrně projeli zrádnou oblastí a bezpečně se dostali do tábora, kde na ně čekal zbytek jejich přátel.

Zachránci vyměnili své unavené koně za čerstvé, trochu se občerstvili a znovu se vydali na cestu. Odpoledne nechali skalnaté pohoří za sebou a vytrvalým tempem vjeli na vyprahlou poušť.

Poté se úmyslně vyhnuli oáze Akbou a kolem půlnoci rozbili tábor. I když by nejraději jeli dál, koně si museli odpočinout. Všichni zasedli k jídlu a mlčky hleděli do poskakujících plamenů táborového ohně.

Příliš neklidný, než aby mohl usnout, se Max procházel za tábořištěm a s prsty sevřenými kolem střenky Philipova nože bezmocně hleděl na pustou poušť, která se před ním rozprostírala jako nekonečný oceán žlutého písku.

Asi po deseti minutách tok jeho neradostných myšlenek přerušil tichý hlas Santose Verry. „Neztrácej naději, příteli.“

Veškeré zoufalství a zloba, které se usadily hluboko v Maxové srdci, se teď zoufale snažily dostat ven. ‚A co ty? Ty vidíš naději?“

Dokonce i v matném světle Max viděl nejistotu, která se odrážela ve Verrově tváři. Nicméně jeho odpověď zněla přesvědčivě. „Už jsme se ocitli i v horších situacích. Každý z nás je připravený pro naši věc položit život. Cara věděla, do čeho jde. A stejně tak i Thorne a Ryder.“

„Uvědomuješ si, že Ryder je už pravděpodobné mrtvý?“

Jestli ano, pak se musíme postarat, aby jeho oběť nebyla zbytečná. Nejdříve ze všeho musíme dokončit naši

misi – ale jak slíbil Hawk, nikdy je neopustíme. Sir Gawain by žádal naše hlavy, kdybychom jednoduše vyměnili jejich svobodu za Isabellinu.“

Max pochmurně přikývl. Jenže jestli Caru zajali, dostat ji ven teď bude mnohem obtížnější. Saful nás už zná a víckrát s námi naši hru nebude hrát. A co hůř, určitě se bude chtít pomstít za to, že jsme mu jeho otrokyni vyfoukli přímo pod nosem. Všechen vztek si vylije na Caře.“

Jenže přes to všechno moc dobře víš, co by si teď přála,“ odpověděl Veira.

„Ano,“ řekl Max se skloněnou hlavou. „To vím.“

„Měl by sis odpočinout, příteli,“ dodal Verra, než se obrátil k odchodu. „V následujících dnech budeš potřebovat výdrž. A jestli znáš nějakou dobrou modlitbu, pak je na ni ten správný čas.“

Max se nevesele usmál. Jak často se pokoušel modlitbami změnit hořký osud, a vždy marně! A přesto nic jiného nemohl dělat. Mohl se jen zoufale modlit a doufat, že Cara i její přátelé přežijí.

Třetího dne v poledne dorazili k pobřeží, kde několik kilometrů od přístavu Bougie, ve stínu vzrostlých oliv a datlí, rozbili svůj tábor. Mezi Strážci vládla napjatá atmosféra a jejich hovorem se neneslo veselé pošťuchování, kterým si obvykle krátili dlouhé hodiny.

Zvláště nervózně působil Max. Navzdory dlouholetým zkušenostem s čekáním na začátek bitvy se mu náhle nedostávalo trpělivosti a nemohl myslet na nic jiného než na Caru a její záchranu. A navíc se vrátily jeho noční můry… Cara, jak se vrací, aby ho zachránila, a přímo před ním přijde o život.

Mají se jeho nejhorší obavy naplnit? Cara teď možná někde umírá, a on se jí ani nepokusí pomoci.

Za ta dlouhá léta už přišel o spoustu přátel a podřízených vojáků, za které zodpovídal. Nicméně jeho city ke Caře byly mnohem hlubší než kamarádský vztah mezi vojáky. A dokonce mnohem intenzivnější než přátelství, které ho pojilo s Philipem. Cara se stala jeho milenkou, jeho útěchou, jeho strážným andělem. V jejich vzájemné vášni se zrodilo mocné pouto, které Max až doposavad nikdy nepoznal.

Co jestli ji skutečně ztratil? Jen samotná myšlenka na její smrt ho dohánělа k šílenství. Jestli ji zabili, přísahal si v duchu, holýma rukama srovná Satulovu pevnost se zemí.

Avšak slib pomsty nezmírnil bolest, kterou Max cítil v hrudi, ani nezaplašil palčivý strach, jenž mu v duši rostl každou další hodinou. Vždy si myslel, že až skončí válka, jednou provždy udělá tečku za svou nejistotou, za strachem, za smutkem a bolestnými ztrátami. Jenže teď věděl, že dokud se neujistí, že je Cara v pořádku, budou ho pronásledovat noční můry o tom, že ji ztratil.

A možná, že ani pak už nikdy nenalezne ztracený klid.

O dva dny později po Caře a jejích přátelích stále nebylo ani památky. K snídani byl ku skus s mlékem a medem hojně sypaný sekanými mandlemi a fíky, ale Maxovi připadalo, jako by jedl piliny.

Potřeboval nějak vybít nashromážděnou energii, a tak osedlal svého koně a vydal se na projížďku. Potřeboval by vyrazit s větrem o závod, dokud by se zcela nevyčerpal a neotupil tak bolestné myšlenky, ale poněvadž nechtěl

vzbudit pozornost místních obyvatel, v pravidelných kruzích několikrát objel tábor.

Připadal si jako zvíře v kleci. Když se vrátil do tábora a spatřil lady Isabellu, která právě vcházela do svého stanu, napadlo ho, jak se v uplynulých dvou měsících svého uvěznění asi musela cítit ona.

Právě odstrojoval svého koně, když se mu lady Isabella objevila za zády. Maxe se zmocnil zvláštní pocit, že ji svými myšlenkami přivolal.

Měla na sobě šaty arabských žen a dlouhý šátek jí kromě očí halil celý obličej.

„Chtěla jsem vám poděkovat za svou záchranu, pane leightone," řekla a pohledem zkoumala Maxovu tvář.

Max cítil, jak mu ztuhla čelist. Bylo to poprvé, co s Isabellou hovořil v soukromí. Až do té doby se jí snažil vyhýbat – nebo se snad ona vyhýbala jemu. Ať tak či onak, rozhodně nemínil přijmout díky za akci, která podle něj dopadla přímo katastrofálně.

„Není zač, má paní," odpověděl upjatě, a protože se vždy choval jako gentleman, vysekl jí hlubokou poklonu.

Když se k ní obrátil zády a začal odcházet, Isabella se lehce dotkla jeho paže. „Chápu, že mě obviňujete."

Max se zarazil. Najednou nevěděl, jak odpovědět. Někde v koutku své rozzlobené duše opravdu tuto ženu vinil z Cařina neštěstí. Nebýt jí, nemusela se Cara vystavovat takovému nebezpečí.

Přesto si uvědomoval, že jeho postoj není spravedlivý. Vždyť Isabella jen stěží mohla za to, že ji unesli piráti. To by stejně mohl obviňovat i sebe z útoku Napoleona na Evropu.

Zhluboka se nadechl. „Vy za to přece nemůžete, paní. Cara věděla, co dělá. Nikdy by se nesmířila s tím, že nejste volná. Nemohla by s tím vědomím žít.“

‚Já vím. Modlím se, aby se jí nic nestalo. Miluji Caru jako svou dceru a já bych zase nedokázala žít s pocitem viny, že jsem zodpovědná za její neštěstí.“

Max mlčky sklonil hlavu. On nejlépe chápal, o čem ta krásná žena hovoří. Nemínil se však se svými démony svěřovat někomu cizímu.

Jenže Isabella mu jako cizinec nepřipadala. Zvedl zrak a střetl se s jejím zkoumavým pohledem.

Docela by ho zajímalo, jaký měla skutečný důvod ho oslovit. Hledala snad u něho odpuštění nebo chtěla udělit rozhřešení? V jejím temném pohledu se odrážely obé tyto možnosti.

Vzájemně se pozorovali a Max náhle pochopil, že lady Isabella Wildeová je opravdu neobyčejná žena. Teď už chápal, proč Strážci na její záchranu vynaložili takové úsilí.

Na tváři se jí objevil chabý úsměv a nepatrně přikývla, jako by ohledně jeho charakteru dospěla k pozitivnímu úsudku. Vzápětí se však její úsměv rozplynul.

„Nechci zítra ráno odjet,“ řekla naléhavě. „Snad byste dokázal přesvědčit Hawka, aby mi dovolil zůstat.“

Max zakroutil hlavou, neboť věděl, že má Hawk pravdu. „Musíte odjet. V opačném případě by celá tato výprava byla zbytečná.“

Než však mohl přijít s dalším argumentem, zaslechl výkřik hlídky na jižním okraji tábora. Tucet Strážců vyběhlo ze svých stanů zjistit, co se stalo.

Max i s Isabellou se k nim okamžitě přidali. Zjistil, že stráže pozorují světelné záblesky přicházející ze

vzdáleného kopce. Muž na hlídce spěšně zareagoval a pomocí zrcátka odrážejícího sluneční paprsky vyslal kód podobný těm, jaké se používají na námořních lodích.

Když přišla odpověď, Strážci mezi sebou začali nadšeně pokřikovat.

„To je Thorne," řekl Hawk „Jeden z nich je zraněný."

Maxovi poskočilo srdce a pak začalo bít v nepravidelném rytmu. Když se jeho pohled střetl s Isabelliným, věděl, že i jemu se v tváři značí úleva a zároveň i starost.

Mezitím už Hawk vysílal odpověď: *Zůstaňte, kde jste. Vyzvedneme vás.*

„Ale jak je najdeme?" Zeptal se Max.

„Vím, kde jsou. Když jsme s Thornem zkoumali terén, objevili jsme vhodné místo k úkrytu. Asi pojedete s námi, Leightone, že?"

„Ano, samozřejmě." ‚Já také," přerušila je Isabella.

„Ne, paní," řekl Hawk rozhodně. „Vy zůstanete tady v bezpečí tábora. Slibuji, že to nebude dlouho trvat. Přivedeme je."

Isabella sevřela své smyslné rty, černé oči jí zlostně zablýskly, ale více nenaléhala. Max si pomyslel, že její nezvyklá pokora se rozhodně nedá považovat za poslušnost. Spíše je důsledkem výčitek svědomí.

Netrvalo dlouho a půl tuctu ozbrojených Strážců vyrazilo, aby se setkali se svými přáteli.

Všichni tři seděli ve stínu rozvětveného stromu poblíž horského pramene, kde se ukrývali před rozpáleným sluncem. Cara a Thorne se zády opírali o kmen. V ušpiněných tvářích se jim odráželo vyčerpání a únava.

Ryder ležel na zemi a zřejmě spal, levou nohu měl ovázanou plátnem nasáklým krví.

V zaprášených a potrhaných šatech všichni tři vypadali přesně na to, čím také byli – na lidi, kteří si právě s vypětím všech sil zachránili život. Oba muži měli na bradě temné strniště, které jim dodávalo pochybného vzezření pirátů, zatímco Cara se svými rozcuchanými vlasy, které se uvolnily z černého šátku, jímž je obvykle krotila, vypadala spíše jako uprchlík z trestanecké lodě.

Vpovzdálí stáli jen dva koně. Srst měli pokrytou prachem a potem a zdálo se, že každou chvíli padnou únavou.

Jakmile Thorne spatřil přibližující se Strážce, namáhavě se postavil na nohy a pomohl vstát i Caře. Max z ní od první chvíle nemohl spustit zrak. Navzdory únavě a prachu z cesty se mu ještě nikdy nezdála tak půvabná.

Když Hawk seskočil z koně a objal ji, projel jím prudký nával žárlivosti a zoufale si přál, aby měl stejné právo a mohl ji teď držet v náručí. Přesto ani žárlivost nemohla pokazit úlevu, která ho doslova zaplavovala.

Měl tak stažené hrdlo, že téměř nemohl promluvit. Jsi v pořádku?“ Vydechl ochraptělým hlasem.

Cara se na něho podívala přes Hawkovo rameno a s unaveným úsměvem přikývla. „Ano, jsem v pořádku.“

Max si přál, aby ostatní Strážci zmizeli a on ji mohl líbat a objímat. Potřeboval se ujistit, že sejí vskutku nic nestalo.

Přesně podle očekávání se Cařina první otázka týkala její přítelkyně. „Co je s Isabellou?“ Zeptala se Hawka.

Je v bezpečí a netrpělivě tě očekává. Nemůže se dočkat, až opustíme Berbersko.“

„Díkybohu.“

„Ano,“ souhlasil Hawk a přátelsky poplácal Thorna po rameni. „A díky ďáblu, že jste vy tři přežili. Co se stalo?“

„Ryder má prostřelené stehno,“ odpověděl Thorne. „Není to však nic vážného.“

Jako by slyšel své jméno, Ryder se probral, nadzvedl se na loket a mžoural okolo sebe očima lesklýma horečkou. „Ale zatraceně to bolí.“

Thorne se na něho usmál. „Ale jdi. Máš na těle tolik jizev –o jednu víc nebo míň, co na tom sejde?“

Pak se obrátil k Hawkovi. „Když jsme opětovali jejich střelbu, Safulovi přisluhovači přestali pronásledovat Leightonovu skupinu. A jakmile jsme se jednou dostali z údolí, skutečné nebezpečí nám už nehrozilo – kromě možnosti, že by se Ryderovi zanítila rána. Jenže Cara našla nějaké bylinky, kterými mu nohu ovázala, a ta teď vypadá skoro jako nová. Potíž byla, že jsme měli jen dva koně a nedostatek jídla a vody. A poněvadž jsme nevěděli, jestli nám Saful není v patách, nemohli jsme si dovolit ani odpočívat. Takže jsme totálně vyčerpaní a hladoví. Já bych nejspíš snědl celého koně.“

„Rozhodně ne tato statečná stvoření!“ Vykřikla Cara a ukázala na zvířata, která je donesla do bezpečí. „Za to, co pro nás v posledních dnech udělali, si zaslouží plnou náruč ovsa.“

„Dobře tedy. Tak velblouda.“

„To by snad šlo,“ souhlasila Cara se smíchem. „A já bych se za horkou koupel upsala třeba i ďáblu. Přísahám, že se naložím do vody přinejmenším na rok.“

Max nechápal, že o tom může žertovat. Ačkoliv dobře věděl, jak je humor ve vypjatých situacích důležitý a jak uvolňuje pochmurnou náladu, u Cary ho to zamrzelo.

Copak si vůbec neuvědomuje, co v posledních dnech prožil? Jak se strachoval, jestli žije, či ne?

Max se zmítal mezi dvěma protichůdnými pocity. Nejraději by Caru objal a hned teď se s ní pomiloval, ale na druhé straně by ji rád popadl pod krkem a uškrtil za to, čím kvůli ní musel projít.

Nicméně teď nebyl vhodný čas ani najedno.

„Za chvilku vás nakrmíme," řekl Hawk. „Ale koupel musí počkat, až dorazíme na loď. Saful vám může být ještě stále v patách."

Jeho varování zavřelo pusu dokonce i Thornovi, což bylo co říct.

O čtyři hodiny později se na palubě lodi vítali s kapitánem Biddickem. Pomocí závěsu vytáhli zraněného Rydera na loď a pomohli mu do kabiny v podpalubí. Jakmile vypluli, Cara za pacientem zašla a díky vybavení lodní lékárničky mu nohu odborně ošetřila.

Pro svou slibovanou koupel si Cara vyčlenila další kajutu. Isabella osobně dohlédla, aby námořníci naplnili měděnou vanu až po okraj čerstvou horkou vodou, a pak zůstala, aby Caře mohla asistovat.

Cara si umyla vlasy a pak se opřela o okraj vany a ukonejšená pravidelným pohupováním lodi naslouchala vyprávění své přítelkyně. Z Isabelliny dychtivosti se dalo vyčíst, že celé měsíce nemluvila ani anglicky, ani španělsky.

Rovněž už Caru asi podvacáté ujišťovala, jaké má výčitky svědomí.

‚Ani nevíš, jak jsem se o tebe bála. Musela ses vystavit takovému nebezpečí, a to všechno jen kvůli mně."

Cara zakroutila hlavou. „Vždyť ty bys pro mě udělala totéž, Isabello. O tom ani na chvíli nepochybuji.“

„Samozřejmě že ano.“

„Pak není o čem diskutovat. Už nechci slyšet ani slovo omluvy.“

„Ale musíš mi dovolit…“

„Dost!“ Vyštěkla Cara s předstíraným hněvem.

„No, jak myslíš.“

Isabellin zvonivý smích hřál Caru u srdce. Zaklonila hlavu a blaženě si povzdychla.

A v tu chvíli ji zachvátila nepřekonatelná únava. Po dlouhé době si konečně mohla odpočinout a nemusela dávat pozor, co se kolem ní děje.

Když Cara zavřela oči, Isabella omluvně špitla: Já tady brebentím jako nějaká slepice a vůbec jsem si neuvědomila, jak musíš být vyčerpaná. Nechám tě o samotě, aby sis mohla odpočinout.“

Cara nic nenamítala, poněvadž měla dojem, jako by nespala nejméně rok. Jen stěží se osušila a s ještě vlhkými vlasy se dovlekla do postele.

Když se uprostřed noci probudila, zjistila, že jí Isabella k večeři přinesla tác s chlebem a sýrem a ovocnou šťávou. Cara vše hladově zhltala a pak znovu tvrdě usnula. Probudila se až druhého dne, když už slunce stálo vysoko nad obzorem.

Oblékla se a pak se zašla podívat za svým pacientem.

V Ryderově kajutě našla asi tucet Strážců, jak se spolu s Maxem smějí nějakému Thornovu vtipu.

Letmo se očima střetla s Maxovým zkoumavým pohledem. Hned se ale vzpamatovala a všechny je vyhnala, aby mohla zkontrolovat Ryderovu ránu.

Potěšilo ji, že Ryderovi po vydatném spánku klesla horečka. S oholenou tváří a umytým obličejem znovu vypadal hezky jako obvykle. Byl na něm sice znát neklid a znuděnost, ale to se u muže zvyklého na aktivní způsob života dalo očekávat.

Obvázala ránu čerstvými obvazy a dovolila mu, aby se přesunul na lehátko na palubu. Nařídila mu však, aby s nohou za žádných okolností nehýbal. Pak se vrátila do své vlastní kajuty a znovu usnula.

Než se cítila zase jako člověk, slunce už viselo nízko nad obzorem. Přijala kapitánovo pozvání a těsně před západem slunce se přidala k ostatním Strážcům.

Všichni se shromáždili kolem Rydera, který trůnil v polštářích na lehátku jako nějaký orientální monarcha, a oslavovali s plnými sklenicemi madeiry. Po několika přípitcích na vítězství si vzala slovo Isabella a poděkovala svým drahým přátelům a panu Leightonovi za záchranu.

Během proslovu si Cara nemohla nevšimnout, že Max na ni hledí se stejně zoufalou touhou jako v počátcích jejich cesty – jako by se nedokázal vyrovnat s faktem, že své city musí držet pod kontrolou.

Zmohla se jen na to, aby od něho odtrhla zrak; měla sama co dělat s vírem vlastních rozbouřených emocí. Strašné ráda by věděla, jak se Max rozhodl naložit se svou budoucnosti. Po nebezpečných zkouškách, kterým byl vystaven navzdory naplánované záchranné akci, ho jen stěží přesvědčí, aby vstoupil do řad Strážců.

Proto byla ráda, když ji Isabella za chvíli vyrušila z neradostných myšlenek, vzala ji za ruku a odvedla k zábradlí na levoboku.

Zlatavě rudé paprsky slunce se skláněly k Středozemnímu moři a měnily jeho hladinu v blýskavou

měď. Před nimi se rozprostírala scenerie úchvatné krásy, symbol života, naděje a nekonečné volnosti.

Isabella se zhluboka nadechla a s očima upřenýma k vzdálenému horizontu se upřímné rozplakala.

„Vím, že jsem ti slíbila," začala rozechvěle, „že tě už nebudu obtěžovat se slovy díků, ale když vidím všechnu tu nádheru, která mi měla být navždy odepřena, nemohu si pomoci. Bála jsem se, že už moře nikdy neuvidím. A že už neuvidím nikoho, koho tak vroucně miluji."

Cara objala přítelkyni kolem pasu a něžně ji k sobě přitiskla. „Už je to pryč, Bello. Musíš se pokusit zapomenout. Jsi zpátky mezi svými a na ničem jiném nezáleží."

Isabella hlasitě polkla a odpověděla uslzeným úsměvem. „Celou dobu, co jsme o tobě nevěděli, byl tvůj pan Leighton strachy bez sebe. Nebýt Hawka, obrátil by koně a vydal by se za tebou."

Cara na chvíli zaváhala, ale pak přikývla. „To mě neudivuje. Max si často dělá zbytečné starosti."

„Řekla bych, že si ty starosti dělal především o tebe."

Cara odvrátila zrak a upřela ho na mihotavé moře. Věděla, že Max o ni stojí. Otázka však zněla, jak moc. Dost na to, aby teď, když je jejich mise u konce, zůstal na Cyreně? Dost na to, aby se stal právoplatným členem Strážců? Dost na to, aby pochopil, že tohle je její život?

Zoufale se snažila nemyslet na budoucnost. V posledních dnech byla tak vyčerpaná, že se nedokázala soustředit na nic jiného, než aby přežila. A poslání Strážců je zcela jistě mnohem důležitější než její osobní štěstí. Ale teď, když by se měla radovat nad úspěšně ukončenou akcí, nemůže se zbavit deprese a chmurných myšlenek na

Maxův odjezd. Svůj úkol splnil a teď už mu nebude nic bránit, aby se nevrátil do Londýna.

Možná právě proto sejí znovu vyhýbá. Od chvíle, kdy ji přivítal, neudělal ani nejmenší pokus promluvit s ní. A Cara měla vážné podezření, že příčinou je jeho rozhodnutí odjet a že odkládá rozhovor, kdy ji zklame.

Max byl zocelený válkou. Jizvy na jeho duši se však zdály příliš živé, než aby chtěl svůj život zasvětit dalšímu boji. Nechtěl se nadále potýkat s nebezpečím a každodenně čelit možné smrti. Nechtěl riskovat, že by mohl znovu ztratit přátele, které miluje.

Ze prý si o ni dělal starosti.

Opravdu? Je snad možné, že se přiblížila jeho srdci, třeba i proti jeho vůli? Představovala snad hlavní faktor v Maxově rozhodování, zda má zůstat u Strážců nebo se vrátit do Londýna?

Při záchraně Rydera mohla zemřít. Max nebude chtít, aby zase riskovala život. Je však možné, že raději ukončí jejich vztah a vrátí se do Anglie, jen aby se vyhnul nebezpečí, že ji uvidí umírat?

Caře se úzkostí sevřel žaludek. Náhle si uvědomila, jak hodně ji na Maxovi záleží. Cítila, že z Maxe by se díky vrozenému sklonu chránit stal skvělý Strážce. Jestli odmítne nabízenou možnost stát se jedním z nich, bude hluboce zklamaná. Mnohem více ji však zničí, jestli navždy odjede ze Cyreny a tím i z jejího života.

Cara cítila, jak se jí srdce svírá bolestí, a zhluboka se nadýchla. Zřejmě by se měla na tuto eventualitu připravit.

Vlastně byla ráda, že se jí Max vyhýbá. Ačkoliv nedotýkat se ho a nemoci s ním promluvit ani slůvko jí způsobovalo neskutečná muka, na druhou stranu neriskovala, že se dozví, jak se rozhodl.

Nicméně možná by bylo lepší přímo se ho zeptat, zbytečně neprodlužovat to utrpení. Ještě mu ani nepoděkovala za záchranu Isabelly. Nebýt Maxe, jejich plán se nemusel zdařit.

Přesto se mu Cara ještě nedokázala postavit tváří v tvář. Možná to je zbabělé, ale raději jejich rozhovor odloží. A bude to dělat tak dlouho, jak jen to bude možné.

Zachvěla se a Isabella okamžitě vklouzla zpět do své mateřské role. Je ti zima, drahá?“

Teplota okolního vzduchu po západu slunce klesla, na nekonečné vodní hladině se teď mihotaly poslední paprsky a říjnový slaný vítr se zdál dostatečně chladný, aby z něj Caře na rukou naskočila husí kůže.

„Trochu,“ řekla Cara ve snaze zbavit se Isabellina zkoumavého pohledu. Jestli dovolíš, zajdu si do kajuty pro šál.“

„Samozřejmě. Ale možná bys raději měla jít do postele. Jsi celá bledá.“

Cara se odebrala do své kajuty, kde si přes ramena přehodila teplý pléd. Na palubu se však už nevrátila. Posadila se na palandu a v duchu přemítala, co by měla udělat.

Náhle ji z myšlenek vytrhlo tiché zaklepání na dveře. Otevřela dveře, neboť očekávala, že za nimi bude stát Isabella. Jaké však bylo její překvapení, když spatřila Maxe.

Jakmile vstoupil do kajuty a zavřel za sebou dveře, zdálo se, jako by jeho statná postava zaplnila celý prostor. Podíval se na ni pronikavým pohledem svých modrých očí a Caře se náhle zatočila hlava. Nedokázala od něho odtrhnout zrak.

„Co… tu chceš?“ Zeptala se nejistým hlasem.

„Co si myslíš, že bych tu mohl chtít?“

Stál tam a zdálo se, že se nemůže nasytit pohledu na její tvář. Náhle k ní přistoupil a objal ji.

Caře se sevřelo srdce. V jeho očích četla takové zoufalství, zlost, něhu…

Znovu se na ni dlouze podíval. Měl zaťaté zuby, jako by bojoval o sebekontrolu. Nakonec zaklel, sklonil hlavu a políbil ji.

Jeho rty se k ní přimkly s neskrývanou vášní a touhou. Tvrdě a přesvědčivě.

Cara cítila, jak se jí zatajil dech. Jeho jazyk do ní vnikal tak hladově a naléhavě, že okamžitě zapomněla na všechny otázky, na nejistotu i na své trápení. Chvěla se touhou po Maxovi, po jeho polibcích, po slastných dotecích, po jeho smyslném škádlení. Chtěla ho ochutnat, cítit jeho žár a věděla, že on chce totéž.

Prsty propletla s hebkými prameny jeho vlasů ve snaze přitáhnout si ho blíže, ale Max nepotřeboval pobízet. Zatímco jazykem dobýval její ústa, přiložil jí ruce na ňadra. Caru okamžitě zachvátila prudká touha a dychtivě se mu vyklenula v ústrety. A když se jeho rty odpoutaly od jejích – jen proto, aby sestoupily níže a začaly ji líbat na hrdle –, omámeně vydechla.

„Umíral jsem touhou po tobě,“ zašeptal Max zastřeným hlasem. „Tolik jsem tě chtěl líbat, dotýkat se tě.“

Vždyť ona také. Potřebovala jeho vášeň. Potřebovala v jeho náručí oslavit sladkost života, triumf vítězství nad nebezpečím.

Když na pokožce ucítila chladný závan vzduchu, uvědomila si, že ji Max svléká. Spokojeně se usmála a začala mu rozepínat knoflíky u kabátu.

Teplý šál už ležel na zemi, když jí Max rozepnul knoflíčky živůtku a rozevřel výstřih jejích šatů. Její nahá ňadra se chvěla touhou, zduřelé bradavky žadonily o pohlazení, o slastný dotek jeho horkého jazyka, jeho zubů.

Když Max vlhkými rty sevřel Cařiny bradavky, hlasitě zasténala a celá se zachvěla. Povzbuzen její reakcí ji Max něžné zatlačil k palandě, dokud se jí nedotýkala lýtky. Cara zmalátněla a klesla na matraci.

Max ji okamžitě následoval, přičemž jí kolenem roztáhl stehna a znovu se vpil do hebkosti jejích úst.

Ztracená v hloubce jeho polibků Cara málem přeslechla zaklepání na dveře. Maxovy prsty, které svíraly tuhé hroty bradavek, jí právě způsobovaly neskutečnou rozkoš…

Ucítila, jak Max ztuhl, ještě než k ní ode dveří kajuty dolehlo zaklení.

„K čertu s tebou, Leightone."

Celá užaslá rozpoznala Thornův hlas.

Následovalo pronikavé ticho. Max se pomalu posadil a tělem kryl Cařin neupravený zjev.

S úděsem si uvědomila, že má zcela odhalená ňadra, a rychle se začala upravovat.

Poté se posadila a odvážila se podíval na Thorna, který se opíral o zavřené dveře.

Jeho zamračený výraz věštil bouři, avšak Cary jako by si ani nevšímal. Veškerý hněv byl namířen na Maxe.

„Jak dlouho?" Zeptal se tónem ostrým jako nabroušený nůž. „Jak dlouho už ji zneužíváš?"

Maxovi se napjaly svaly na čelisti, ale neodpověděl.

Rovněž Thorne se napjal a s rukama založenýma na prsou řekl: „Doufám, že s ní máš čestné úmysly. Pochopitelně se s ní oženíš."

Přes Maxovu tvář jako by spadla maska. Koutkem oka pohlédl na Caru a pak se zase odvrátil.

„Samozřejmě,“ pronesl tónem, v němž nebylo ani stopy po jakémkoliv citu.

19

„Thorne, to je naprostý nesmysl!“ Vykřikla Cara. „Tak v prvé řadě, Max mě nezneužívá… Já jsem ochotně spolupracovala. A za druhé, není tvoje starost, s kým se líbám.“

„Kradmé polibky, to je jedna věc,“ odvětil Thorne, „ale zničit tě, to je něco úplné jiného.“

„Ale on mě přece nezničil…“

„Bylo k tomu blízko. Jsi jako má sestra, drahá, a já nedovolím, aby té nějaký sukničkář svedl, ani když se jedná o mého přítele.“

„Taková hloupost! Slyšíš se vůbec, Thorne? Jen mi řekni, kolik dívek jsi ty svedl za dobu své nechvalné známé kariéry?“

„Právě proto vím, o čem mluvím. A nejde o totéž. Vždy jsem měl v sobě dostatek rozumu a slušného vychování, abych nevinné dívky nechal na pokoji.“

Cara nad tou charakteristikou jen zamrkala. Jenže já nejsem žádná nevinná dívenka. Řekla bych, že u ženy mého věku se již určitá zkušenost předpokládá. Copak jsem nějaká školačka?“

„O to nejde. Když muž zneuctí počestnou ženu, je jeho povinností oženit se s ní.“

„S takovou logikou jdi k čertu!“ Vyštěkla Cara.

Já proti sňatku s Čarou nic nenamítám,“ vložil se Max do jejich rozepře.

‚Ale já ano!“ Vykřikla Cara. „Ten nápad je naprosto směšný.“

Max sebou trhl, udiven takovou zuřivostí. Ušklíbl se na Thorna. „Myslím, že v této diskusi bude lépe pokračovat v soukromí. Teď mi dovol, příteli, abych Caru požádal o ruku já sám.“

„Takže se zachováš jako čestný člověk?“

„Můžeš se spolehnout.“

Cara tiše zaklela a obrátila oči k nebi.

Když Thorne odešel a zavřel za sebou dveře, v malé kajutě se rozhostilo naprosté ticho. Cara se odvážila pohlédnout na Maxe a zjistila, že ji zkoumavé pozoruje.

Znechucené si odfrkla, poodešla od palandy a obrátila se k němu zády, aby si upravila živůtek šatů, pevně rozhodnutá zničit veškeré důkazy jejich přerušeného vzplanutí.

„Nemel bys poslouchat řeči blázna,“ zamumlala. „Nebezpečí posledních několika dnů zjevné Thornovi zatemnilo mozek.“

„Mně se zdál docela při smyslech.“

„Ale mně ne! A nevidím ani nejmenší důvod, proč bys mě měl žádat o ruku.“

‚Já myslím, že by se nějaký důvod našel.“

Podívala se Maxovi přímo do očí. „Vždyť ve skutečnosti si mé vzít vůbec nechceš. Od mého návratu jsi se mnou téměř nepromluvil.“

Max se ironicky ušklíbl. Jestli tě to zajímá, chtěl jsem se zachovat jako gentleman a dát ti čas na zotavenou. Ale musel jsem se pekelně držet zpátky. Svědkem mi budiž vášeň, která před malou chvílí tak lehce vzplála. Vždyť jsem tě málem znásilnil. A ještě teď mám erekci jako hrom.“

Krátký pohled na Maxovy kalhoty Caře prozradil, že mluví pravdu. Pod tenkou látkou zřetelně viděla vybouleninu.

Cítila, jak se jí do tváří hrne nach. „Ty moc dobře víš, že se jedná jen o čistě fyzickou reakci. Se srdcem to nemá nic společného. A navíc je docela přirozené, že muži po vítězství propadají podobnému vzrušení. Jakmile nebezpečí pomine, touhy se plnou silou vracejí.“

„Děkuji ti za lékařskou přednášku, paní doktorko. Ale dovol mi, abych si své vlastní pocity zhodnotil sám.“

Cara založila ruce v bok. Jen proto, že nás Thorne našel pohromadě, se přece ještě nebudeme brát.“

„Má nabídka k sňatku nemá s Thornem nic společného.“

„Možná ne, ale je jasné, že se snažíš zachovat ušlechtile. Myslíš si, že tvá čest ti velí, aby ses se mnou oženil, ale není k tomu důvod, Maxi. Vždyť ty jsi mě nezničil a už vůbec jsi mě nesvedl. Do našeho vztahu jsem šla s otevřenýma očima, vědoma si možných následků. Nechci, aby ses se mnou oženil z povinnosti.“

„Znamená to, že mou nabídku odmítáš?“

„Ano, odmítám! Vždyť my dva se k sobě vůbec nehodíme. Manželství je prostě holý nesmysl.“

„Proč?“

Obočí jí prudce vylétlo vzhůru. „Copak si neuvědomuješ, co by to znamenalo? Začněme s jednoduchou otázkou, kde bychom žili. Očekáváš snad, že bych se s tebou vrátila do Anglie? Za chvíli bych tě za to nenáviděla, Maxi. Se všemi těmi striktními zásadami, které se tam na ženy uplatňují, bych jen stěží mohla pokračovat ve své práci Strážce. A také bych nemohla dál

provozovat svou lékařskou praxi. Ne, já nemohu jen tak obětovat vše, co miluji a co je pro mé důležité.“

Přes Maxovu tvář se přehnal temný stín. „Nic takového bych po tobě nechtěl.“

„Takže budeme žít na Cyreně? Chceš snad vstoupit do našeho řádu? Jestli zůstaneš, budeš totiž muset.“

Max mlčky sklonil hlavu. Cara se upřeně zahleděla na jeho vážnou tvář a srdce sejí sevřelo bolestí. Náhle měla dojem, že nemůže dýchat.

Až teď si uvědomila, že se zachovala špatně. Jak může být tak sobecká, aby Maxe nutila popírat jeho nejzákladnější instinkty? Nemá právo po něm požadovat, aby vstoupil do řádu Strážců. Nemá právo odsoudit ho k nejisté budoucnosti, v níž se možná nikdy nezbaví svých nočních můr.

Zaplavil ji skličující strach z nevyhnutelného. Navzdory sevřeným útrobám, navzdory staženému hrdlu si náhle uvědomila, že musí Maxovu nabídku k sňatku odmítnout, ačkoliv ji potom asi pukne srdce.

Když se konečně zmohla na slovo, hlas se jí chvěl bolestí. „Jsi skvělý člověk, Maxi, ale mezi Strážce nepatříš.“

Max se na ni upřeně podíval. „Proč myslíš?“

„Protože bys pořád trpěl svými nočními můrami. Kdybychom se vzali, hrála bych v nich hlavní roli já. Nechci, abys kvůli mně podstoupil takovou oběť.“

S pohledem upřeným na Cařinu tvář se k ní Max pomalu přibližoval. Jenže pro mě to žádná oběť nebude.“

„Ale ano, bude. Jestliže nehoříš pro naši věc celým srdcem, odsoudil by ses k životu plnému utrpení.“

Nevyvracel jí to. Cara se zhluboka nadechla a snažila se utišit chvění, které cítila v břiše. „Nechci, abys zůstával jen kvůli mně.“

V těsné kajutě se na dlouhou chvíli rozhostilo napjaté ticho. „Chci tě tolik, jak jsem tě ještě nikdy nechtěl.“

Pokusila se o úsměv. „Chápu. Cítím totéž. Ale je to jen kouzlem ostrova.“

Max potřásl hlavou. „To není pravda, a ty to víš. Vždyť jsme od Cyreny stovky kilometrů. Naše společná noc u Safula je jasným důkazem, že ostrovní legenda s mou touhou k tobě nemá nic společného.“

„Chceš mé tělo, já vím. Jenže já nejsem ten typ ženy, kterou bys chtěl za manželku. A i kdybych byla, nezapomínej, že se nechci vdávat. Nechci, aby mé nějaký muž dirigoval, kontroloval můj život a říkal mi, co mám či nemám dělat.“

Jeho modré oči zněžněly. ‚*A* co děti? Co vroucí vzájemný vztah?“

„Nic takového nepotřebuji,“ odvětila Cara rezolutně. „Lhářko.“

Zavřela oči. Opravdu lhala. Nedovedla si ani představit, jak bude bez Maxe žít. Ta prázdnota. Ty dlouhé, osamělé roky, které ji čekají…

Chtěla se k němu obrátit zády, ale Max jí to nedovolil. Něžněji uchopil za zápěstí a přitáhl si ji těsně k sobě.

„Ne, Maxi,“ vydechla. „Prosím, věř mi. Dohodli jsem se, že spolu strávíme pár příjemných týdnů plných rozkoše, ale to je vše. O nic víc nestojím.“

„Rozkoš je v manželství velice užitečná záležitost.“

Jenže nestačí. Manželství musí být založeno na jiných základech.“

Zesílil sevření, ale Cara se mu vyškubla. „Nechci si tě vzít, Maxi!“

„Takže to chceš ukončit?“

„Ano! Přesně tak. Jakmile přistaneme na Cyreně, doufám, že se vrátíš do Anglie. Teď, když je Isabella v bezpečí, už není důvod, abys zůstával.“

Na tváři se mu objevil temný výraz a oči mu ještě víc zmodraly. Cara věděla, že se– s ní chce dohadovat.

‚A co bude s námi?“ Naléhal neúprosné. Přistoupil blíže, uchopil Cařinu tvář do dlaní a bříšky palce jí přejížděl po spodním rtu. „Nesnaž se popřít, že se se mnou chceš milovat, protože bych ti to nevěřil.“

„Naše milování s tím nemá nic společného.“

„Ne? Mám ti snad připomenout, čeho se chceš dobrovolné vzdát?“

Tentokrát se už se živůtkem nezdržoval a rovnou jí začal rozepínat háčky vzadu na šatech. „Maxi…“

Jakmile začala protestovat, zmocnil se jejích úst a tvrdě ji políbil.

Ke Cařině velké nelibosti její tělo začalo opět okamžitě reagovat. Nikdy Maxovi nedokázala nic odepřít… A teď chtěla.

Během okamžiku jí znovu odhalil ňadra a začal se s nimi laskat. Zatímco jazykem pronikal hluboko do Cařiných hebkých úst, prsty dráždil citlivé bradavky tak intenzivně, že Cara div neomdlela.

A když se Max sklonil a začal jednu bradavku hladově sát, hlasitě vykřikla. Náhle jí projela prudká vlna rozkoše. Přes látku šatů cítila pevný důkaz Maxovy touhy a věděla, že už ho nedokáže zastavit.

Chtěla se s ním ještě naposledy pomilovat. Hrozně moc chtěla. Potřebovala do sebe nasát jeho vášeň, aby jí vydržela po všechny ty nadcházející roky prázdnoty a osamocení.

Max vycítil její kapitulaci, poodstoupil a jediným škubnutím si rozepnul sponu kalhot a uvolnil svůj pevný a dlouhý úd. Znovu se přiblížil a vykasal jí sukně, jako by se nemohl dočkat.

Ani Cara se nemohla dočkat. Pohltila ji horečná vášeň, bezbřehá touha a intenzivní potřeba naplnění. Když jí prsty vklouzl mezi nohy, aby zjistil, jestli je připravená, omámeně vydechla a toužebně se přimkla k jeho svalnatému tělu. Oběma rukama ji chytil za zadeček, přitiskl ji k sobě a kolenem jí roztáhl stehna, aby mohl svůj touhou tepající úd ponořit do jejího sametového tepla. Cara mu vyšla vstříc. Vzal si ji bez dalšího otálení, vnikl do ní celou svou délkou. Caře unikl slastný sten.

Prsty zabořila do hebkých pramenů jeho vlasů a zcela reflexivně odpovídala na jeho pohyby svými.

Max se znovu přimkl k jejím rtům a hladově z ní pil jako muž, který stojí před zurčivým pramenem, a přitom umírá žízní.

Chutnal divoce a sladce. Cara cítila, jak v ní probouzí i ty nejniternější zbytky vášně a touhy. Sálala z něho životadárná energie, která Caře vlévala oheň do žil.

Jen malátně si uvědomovala, že Max, stále vnořený do jejího těla, ji pomalu přemístil k lůžku, položil na matraci a překryl ji svým tělem. Cařiny chvějící se nohy si ovinul kolem boků a znovu prudce přirazil.

Cara se pod ním svíjela, jako omámená vykřikovala jeho jméno a žadonila, aby nepřestával. Aby do ní vstoupil

znovu a zase znovu, hlouběji a rychleji… Nehty mu zabořila do ramen v zoufalé snaze přitáhnout ho ještě blíž.

Oba se třásli silným náporem nutkavé potřeby a živelné touhy. Milovali se zuřivě a nespoutané. Max mocně vrážel do jejího klína a Cara mu stejně ochotně vycházela vstříc. Náhle se však Cara vzepjala, hlasité vykřikla a vzala s sebou Maxe až na samý vrchol.

Cítila, jak celý ztuhl, a pak se najednou začal uvolňovat v prvních záchvěvech prudkého vyvrcholení. Se zakloněnou hlavou ochraptěle vykřikl a do Cařina nitra vypustil své horké sémě.

Cara si přála, aby jejich poslední milování probíhalo právě takto. Divoké a nespoutané, aby se oba ztratili v mocném přívalu vášně.

O chvíli později se Max skulil vedle Cary a namáhavě lapal po dechu.

Když konečně dokázal promluvit, jeho hlas zněl tiše a ochraptěle. „Nikdy se ti nepodaří přesvědčit mě, že ti nebudu chybět.“

Cara zavřela oči a polkla bolest, která se jí začal usazovat v krku. „Vím, že mi budeš chybět. Ale nikdy si tě nevezmu.“

Druhého rána stál Max opřený o zábradlí a pozoroval, jak se pomalu přibližují k členitému malebnému pobřeží Cyreny. Ostrý vítr si pohrával s mořskou hladinou a z modré vody vytvářel skotačivé vlnky s bílou čepicí, které se tříštily o příď lodě, avšak Max si jich sotva všiml.

Strávil bezesnou noc, neustále se převracel a házel sebou ze strany na stranu. Tentokrát jeho špatná nálada neměla s nočními můrami nic společného. Hlavou se mu neustále honila jeho nabídka k sňatku a Cařino odmítnutí.

Zčásti jí opravdu sňatek nabídl proto, aby se zachoval jako gentleman. Byla to věc cti – vždyť ho Thorne přistihl, když se Caru pokoušel svěsí. Nicméně ani tak dobrý přítel jako Thorne by ho nemohl donutit, aby se s Čarou oženil proti své vůli.

Rozhodl se zcela sám a bez nátlaku.

Jenže Cara ho i s jeho nabídkou odkázala do patřičných mezí. Nemohl popírat, že většina důvodů jejího odmítnutí vycházela z logických úvah. A ten první se zdál nejdůležitější.

Když tvrdila, že mezi Strážce nepatří, měla vlastně pravdu. Možná, že skutečně potřebují jeho znalost vojenské taktiky. A také má talent na konstruování složitých plánů, které Strážci během svých misí tak často využívají. Ale chce on své dovednosti používat v jejich prospěch?

Nepochybně se jejich cíle ukázaly jako velice chvályhodné. Bylo to jiné než válka. Nechtěli zabíjet lidi, osvojovat si úrodná území ani svou silou získat nadvládu, ba právě naopak. Vždy stáli na správné straně a oddaně sloužili ušlechtilým ideálům. Ale mění se tím něco na jeho vlastní situaci?

Max se zadíval na nekonečnou rozlohu průzračně modrého moře. Všechno směřovalo k jediné, a to základní otázce: Dokáže žít s věčnou hrůzou, že může Caru kdykoliv ztratit, že si nikdy nebude jist, zda se z další mise vrátí živá domů?

Potíž je v tom, že se s tímhle peklem bude muset vypořádat, ať se rozhodne tak, či onak. Jestliže odjede, nemůže se sice stát, že mu Cara zemře v náručí, ale ať bude kdekoliv, stejné neuteče vědomí, že k té tragédii

může dojít. Kdyby se stal Strážcem, aspoň by ji mohl ochraňovat. Přesto by však nedokázal ovlivnit její osud.

Tiše zaklel a zoufale si vjel prsty do vlasů. Příšerné dilema. Takže dokud Cara zůstane u Strážců, strachu o její život se vlastně nikdy nezbaví.

A Cara viděla ve Strážcích své poslání. Copak by ji mohl přesvědčovat, aby se ho vzdala? Neměl na to žádné právo a vlastně to ani nechtěl udělat.

Jaké měl tedy možnosti? Vrátit se do Anglie a pokračoval ve své nudné, neutěšené existenci? Jaký smysl by pak měl jeho život? Dokázal by po zbytek svých dnů žit bez Cary?

Nechtěl jen prázdnou existenci bez jakéhokoliv smyslu. Chtěl dát svému životu nějaký cíl, budoucnost, které by šel dennodenně v ústrety. Chtěl přátele, lásku, rodinu. Chtěl radost.

Tak dlouho necítil radost. Až když poznal Caru. Jeho radostí byla ona.

Ani si nedovedl představit, že by mohl nějakou jinou ženu chtít stejně silně, jako chtěl ji. Kdyby odjel ze Cyreny, dobrovolně by se vzdal toho nejlepšího, co kdy měl. A bezpochyby by to bylo stejné, jako kdyby z jeho života odešlo světlo.

Možná by mohl občas jezdit na ostrov jen tak na návštěvu. Jenže on chtěl víc než jen několik málo ukradených hodin, které by s Carou strávil. Skutečně ji chtěl za ženu. Chtěl ji jako milenku, přítelkyni, životní družku. Navždy.

A co udělat, chce-li Caru přesvědčit, aby přijala jeho nabídku k sňatku? Nejdříve ze všeho by se musel smířit s tím, jaká Cara je a co od života chce. Musel by se smířit se svým věčným strachem o její život. Uvědomit si fakt, že

ačkoliv ji bude chránit a držet ji v bezpečí, nemůže ji chovat ve vatičce.

A kdyby měl být k sobě upřímný, musel by si přiznat, že vlastně nechce potlačit její vrozené vlastnosti, její odvahu a rozhodnost, které jsou podstatou její bytosti. Ochota riskovat život pro druhé byla prostě její součástí. Odvaha patřila k vlastnostem, které na ní miloval ze všeho nejvíc…

Maxovi se prudce rozbušilo srdce. Skutečně Caru *miluje?* Poněvadž nikdy předtím nic takového nezažil, neměl s čím srovnávat. Přesto si byl náhle zcela jistý. Miluje ji.

Prudce se obrátil a zahleděl se ke skupince žen opodál na palubě, mezi kterými stála i Cara. Byl na ni znát neklid a vyhýbala se jeho pohledu.

Maxovi z toho všeho šla hlava kolem a musel se opřít o zábradlí. Zasáhlo ho, když si uvědomil své skutečné city. Skutečně Caru miloval. Necítil vůči ní jen horoucí vášeň, ale upřímně ji miloval pro její odvahu, vnitřní sílu a smysl pro čest, pro její vnitřní krásu. Dostala ho do své moci.

A on chtěl na oplátku dostat do své moci ji. Chtěl ji k sobě připoutat silným poutem lásky.

Myšlenkami se vrátil zpět k oné noci v Safulově pevnosti, kde je jejich živelná vášeň zcela ovládla – a pak se to stalo znovu včera večer. Ani v jednom případě se nedržel zpátky. Dal se vést nezkrotnou touhou zcela s ní splynout, stát se jedním tělem, jednou duší. Tak pevně, aby se už žádný z nich nemohl nikdy osvobodit.

Je to ten důvod, proč se včas nestáhl, než dospěl k vyvrcholení? Chtěl do ní podvědomě zasít své sémě? Chtěl ji k sobě navždy připoutat dítětem? Ovládl ho nejzákladnější mužský pud, touha po rozmnožování?

Nebo to udělal proto, že se pro něho Cara stala tolik důležitou?

Předtím děti nikdy nechtěl. Nechtěl riskovat ztrátu někoho, kdo by se mu stal drahý. Jenže představa Cary, jak pod srdcem nosí jeho dítě, ho naplňovala neskutečnou něhou.

Ale chtěla by Cara mít s ním dítě? Chtěla by vůbec nějaké dítě? Vždy tvrdila, že ne…

Max zatřásl hlavou. Myšlenky přicházely příliš rychle, než aby je stačil vůbec uchopit, a na žádné z nich nebude záležet, pokud si ho Cara odmítne vzít. Nejdřív ji tedy musí přesvědčit, že z jeho strany nejde o sebeobětování. Musí jí dokázat svou lásku. A ještě předtím se musí vypořádat se svými démony.

Obrátil se tváří k moři a hleděl na nekonečnou vodní plochu.

Po dlouhé době si všiml, že objeli jižní cíp ostrova a přibližují se k přístavu. Byli tak blízko, že rozeznával nabílené zdi domků, od kterých se odráželo sluneční světlo.

Vzpomínal si, jak tuhle cestu absolvoval naposledy, sotva před pár týdny. Už tehdy měl o Caru víc než jen tělesný zájem, jenže to ještě nevěděl, že na Cyreně nechá své srdce i svou duši.

Podíval se přes rameno a zvažoval, zda by Caře neměl své překvapivé zjištění odhalit. Pochyboval, že by mu uvěřila. Vždyť Cara nedůvěřuje ani sama sobě. Stále je přesvědčená, že za jeho poblouznění může jen kouzlo ostrova. Jenže čas strávený mimo Cyrenu mu jasné dokázal, že jeho hluboký cit nemá s legendární čarovnou mocí nic společného. Toužil po Caře jak na ostrově, tak

kdekoliv jinde. Byla vášnivou milenkou, která mu rozpalovala krev v žilách.

Nevadilo mu, že Cara nemá dost ryze ženských vlastností, že se nikdy nezačlení do tradiční společnosti. Že se nehodí do dnešní doby. Byla jedinečná a on ji kvůli tomu miloval.

V minulých stoletích by se stala princeznou bojovnicí. Bojovnicí byla i teď.

Zavřel oči a se zatajeným dechem před sebou znovu viděl Caru, kterak tasí meč, připravená postavit se bandě ozbrojených Berberů. A ještě hůře, jak jede za svým padlým přítelem, odhodlaná položit za něho život.

Max cítil, jak se chvěje. Dokáže po zbytek dní žít s takovým strachem?

Zvládne to, nebo ne?

20

Možná jsem skutečně zbabělec, uvědomila si Cara, když na člunu opouštěla plachetnici a blížila se k přístavišti. Postarala se, aby s Isabellou odjížděly mezi prvními. Slezla po žebříku, aniž by k Maxovi zalétla jediným pohledem, a věnovala se pouze Isabelle.

Neviděla důvod, proč by měli zbytečně protahovat loučení. Netoužila po smutných či soucitných slovech, ani po opakování včerejší hádky. Kdyby však byla upřímná, musela by si přiznat hlavní důvod svého útěku: obávala se, že se neovládne, vrhne se mu kolem krku a před všemi přítomnými předvede trapnou scénu uplakané hysterky, která téměř na kolenou prosí svého milého, aby od ní neodcházel.

I teď cítila v zádech Maxův pohled. Nesmí se však nechat zbytečně rozptylovat. Její jediný úkol teď je doprovodit Isabellu domů a pomoci jí zapomenout na všechny ty hrůzy a příkoří, které musela prožít.

Předstírajíc nadšení, které ve skutečnosti necítila, sdělovala Isabelle novinky, které se na ostrově udály po dobu její nepřítomnosti.

Když člun dorazil ke břehu, v přístavu na ně už čekal sir Gawain, aby se s nimi přivítal. Jeho přítomnost Caru vůbec neudivila. Stráže z pozorovatelny v nejvyšší věži Olwenova hradu svého pána informovaly okamžitě, jakmile se na vzdáleném obzoru objevila špička jejich stožáru.

Sir Gawain se před Isabellou dvorně uklonil a galantně jí políbil ruku. „Vítejte zpět, paní. Chyběla jste nám.“

Isabella odpověděla melodickým smíchem, v němž zaznívalo cosi z její dřívější koketérie. „Rozhodně jsem vám nemohla scházet tak jako vy mně, drahý příteli. Patří vám můj nehynoucí dík.“

Poté si stoupla na špičky, objala ho a políbila na bradu. V tu chvíli sir Gawain ztuhl a lehce zrůžověl.

Caru občas napadalo, jestli ti dva nebývali kdysi milenci. A jestli ano, pak byli až neskutečně diskrétní, poněvadž o nich nikdy neslyšela ani tu nejmenší narážku. Nicméně jas v baronetových očích hovořil o náklonnosti ke krásné vdově jasnou řečí. I když podobný pohled Cara vídala u všech mužů, kteří se ocitli v Isabellině přítomnosti.

Poté se sir Gawain obrátil ke Caře. „Předpokládám, že všechno dopadlo přesně podle plánu?“

„Sice se naskytlo pár problémů, ale nebylo to nic, s čím bychom si neporadili. Ryder je zraněný. Nebude však trvat dlouho a zase se uzdraví.“

„A pan Leighton? Vedl si dobře?“

Teď zas pro změnu zrudla Cara. „Velice dobře. Myslím, že s ním můžete být spokojený.“

Sir Gawain vážně přikývl. „Nic jiného jsem ani neočekával.“ Pak se znovu podíval na lady Isabellu. „Pochybuji, že se vás někdo na něco bude vyptávat. O vašem zajetí totiž ví jen velice málo lidí. Ostatní jsou přesvědčeni, že jste celou tu dobu cestovala. Ale v každém případě bych vám byl vděčný, kdybyste o našem zásahu pomlčela.“

„Můžete se na mě spolehnout,“ ujistila ho Isabella.

„A co se týče toho, že se vracíte bez zavazadel, navrhoval bych vysvětlení, že všechny kufry během vichřice spadly do moře.“

„Jaká škoda,“ řekla s úsměvem. „Všechny mé skvělé kufry z Paříže teď leží na mořském dně.“

Sir Gawain pronajal kočár, aby dámy odvezl do Isabellina domu na jihozápadní straně ostrova, takže zanedlouho Cara se svou přítelkyní seděly v kolébajícím se voze a jely napříč Cyrenou. Říjnový vítr se zdál poněkud chladný, ale Isabella trvala na tom, že obě okýnka zůstanou otevřená. Většinu cesty pak jen mlčky seděla a kochala se pohledem na olivové háje, vinohrady a prosperující hospodářství, které se koupaly v záři slunečních paprsků.

„Nikdy jsem si neuvědomila, jak moc tohle místo miluji. Až teď, když jsem ho málem ztratila,“ řekla nakonec.

Cara tomu dobiv rozuměla. Rovněž ona Cyrenu milovala, ale na rozdíl od sve přítelkyně vždy věděla, že patří právě sem. Ostrov představoval součást její bytosti. A obávala se, že kdyby se rozhodla žít jinde, bylo by to stejné jako přijít třeba o nohu.

Když projeli železnou branou Isabellina panství a přibližovali se k velké haciendě, oči krásné ženy se zalily slzami. Její třetí manžel patřil k bohatým španělským šlechticům a navzdory protestům celé jeho rodiny, která často poukazovala na nevhodnost jeho sňatku, na Isabellu převedl celé své jmění.

„Přísahám, že si tohoto místa už navždy budu vážit,“ řekla Isabella s jistotou, která pramenila z naprosté upřímnosti.

Cara pozorovala šťastnou Isabellu a v očích ji začaly pálit slzy. Isabella se dojatě přivítala se všemi sloužícími a pak se procházela po svém úchvatném domě, dotýkala se nižných věcí a prohlížela si portréty, jako by vzpomínala na vzácné chvíle. Cara si znovu uvědomila, jak je domov důležitý, jak je vzácné žít mezi milovanými lidmi.

Ale pak Isabella přesně podle svého zvyku se zvonivým smíchem odhodila veškeré chmurné myšlenky a zazvonila na lokaje. Když se okamžitě objevil ve dveřích, vysvětlila mu, že je k smrti znechucená věčnou kávou a berberskými větrovými bonbony a že prahne touhou po pořádném anglickém čaji.

Na oběd objednala hovězí pečeni – další anglické jídlo, které celé městce neměla na jazyku – a požádala Caru, aby se u ní chvíli zdržela.

„Samozřejmě že zůstanu, jak dlouho budeš chtít," odpověděla Cara. „Chceš, abych tady přenocovala?"

„Ne, má drahá. Jakmile se najím, budu zase v pořádku. Ale hned zítra musíš za mnou přijít na návštěvu. Samozřejmě jestli se odtrhneš od doktora Allenbyho. Jsem si jistá, že se nemůže dočkat, až se vrátíš na ošetřovnu a zase pro něho začneš otročit. Musíš mi však slíbit, že za mnou každý den alespoň na hodinku či dvě zajdeš. Nic mi nepomůže zapomenout rychleji než tvá milá společnost."

Cara se usmála. „Slibuji. Vždyť tě považuji za svého nejdůležitějšího pacienta."

Když se Cara vrátila domů, ručičky na hodinách ukazovaly, že je už po půlnoci. Dost na to, aby se konečné odebrala do postele, jenže ona neměla na spánek ani pomyšlení.

V hrudi cítila palčivou bolest. Ačkoliv Max ještě ostrov neopustil, zanedlouho tak učiní a navždy odejde z jejího života.

S hrdlem sevřeným bolestí zabořila tvář do polštáře a snažila se potlačit hlasité vzlyky. Nesmí si dovolit přemýšlet o tom, co by mohlo být. Ona a Max nemají společnou budoucnost a žádná přání na tom nic nezmění.

Hned po snídani se Cara vydala do ordinace doktora Allenby-ho. Ten jediným pohledem zhodnotil temné kruhy pod jejíma očima a poslal ji zpátky do postele.

„To je úplně zbytečné," namítala Cara. Jsem v naprostém pořádku."

„Mně se teda v pořádku nezdáš," odvětil Allenby. „Ta mise tě prostě vyčerpala více, než jsi ochotna přiznat."

„Opravdu se naskytlo pár problémů, ale nic mi není. Přinejmenším nic, co by nevyléčilo jídlo a trocha klidu."

Doktor zachmuřeně pokýval hlavou. „Slyšel jsem o tom. Málem ses nechala zabít."

„A jak je tobě?" Zeptala se Cara ve snaze změnit téma hovoru. „Už ses uzdravil?"

„Víceméně."

„Vypadáš unaveně."

„Prostě jsem starý, to je to celé."

Cara se s ním nemohla přít. Doktor Allenby se sice mohl ze své nemoci zotavit, ale nikdy už nebude mít tolik sil jako dřív. Teď ji potřebuje mnohem víc než jindy. „Dobrá tedy, jsem připravená ujmout se zase svých asistentských povinností. Pevně jsem se rozhodla pomáhat ti, ať se ti to bude líbit, či ne."

Jen si poslouž," bručel Allenby. Jestli chceš těžit z mých celoživotních zkušeností, měla bys být aspoň trochu užitečná."

A od té doby se Cara zcela ponořila do práce a zoufale se snažila zapomenout na muže, který je zodpovědný za její nespavost.

Isabellu navštěvovala každý den, poněvadž se pevně rozhodla pomoct své přítelkyni znovu se začlenit do běžného života. Ne že by to Isabella potřebovala. Popularita překrásné vdovy se zdála větší než před jejím odjezdem a na Isabellině stolku se neustále objevovaly pozvánky na různé večeře a plesy pořádané na její počest.

Cara podobná pozvání odmítala, neboť se obávala, že by se mohla potkat s Maxem. Nesnesla představu, že se s ním znovu setká, že se tím znovu otevře hluboká rána, kterou ji rozchod způsobil.

Ze stejného důvodu se vyhýbala i svým přátelům. Přestala Ryderovi ošetřovat nohu, neboť teď se už nacházel v rukou skutečného doktora, a ani za živý svět by nevstoupila do Thornova domu, poněvadž věděla, že u něho ještě stále přebývá Max.

Takže v následujících dnech o Maxovi nic neslyšela a ani ho neviděla, třebaže den za dnem čekala, že se dozví o jeho odjezdu. Rozhodla se, že nebude jen čekat, až se Max vrátí do Anglie, ale znovu začne žít svůj plnohodnotný život. Možná pak její bolest konečně pomine.

Dokonce ani krása ostrova ji už více nedokázala utěšit. Záměrně se vyhýbala jeskyni, ruinám římských lázní a všem místům, která jí připomínala Maxe, dokonce i hradu sira Gawaina.

Když se na hradě stále neukazovala, navštívil ji John Yates, aby ji informoval o Newhamových. Cara s

uspokojením konstatovala, že se z bolavého srdce rychle vyléčil.

„Nechápu, jak jsem se mohl nechat takhle napálit," řekl jí John se smutným úsměvem. „Myslel jsem si, že jsem proti krásným tvářičkám odolný. Jsem však pevně rozhodnutý odhalit toho darebáka, který Daniellu zaměstnával, aby zjistil identitu všech Strážců. Teď, když je Isabella v pořádku zpátky, budeme se moci všichni pustit do pátrání. Sir Gawain rozhodl, že Newhamovy zanedlouho propustíme, ale necháme je sledovat."

Caru potěšilo, že John kromě pošramocené pýchy nijak zvlášť netrpí. Ale nedokázala v sobě probudit zájem o Newhamovy a jejich machinace.

Když doktor Allenby zrovna její služby nepotřeboval, nevěděla, co si počít s volným časem. Proto si většinou osedlala kobylku a vzala ji na dlouhou pomalou projížďku napříč ostrovem, kde se na severu bezcílně potulovala po divokých kopcích a zhluboka vdechovala vůni vavřínu a myrty. V tomto ročním období všechno vonělo a stromy hýřily barvami víc než kdy jindy.

Když se vrátila, raději zůstávala ve stájích, kde nacházela vítanou společnost. Kobylka byla totiž jediná, které se mohla svěřit se svým tajemstvím, a podle pokyvování hlavou a tichého ržání se zdálo, že s ní dobrácké zvíře sympatizuje.

Většinou se Cara dohadovala sama se sebou a mumlala si dokolečka všechny důvody, proč udělala dobře, když odmítla Maxovu nabídku k sňatku.

„Byla bych mu příšernou ženou," trvala na svém, když už poněkolikáté kartáčovala podřimující kobylku. „Dovedeš si to vůbec představit? Třeba bych uprostřed noci musela vstát a jít za pacientem. Nebo by mě povolali

do akce a já bych musela na několik dnů nebo dokonce týdnů odjet ze Cyreny, zatímco on by se tu strachoval, jestli přežiji… Ne, takhle to je lepší. Max bude beze mě jistě šťastnější. Může být rád, že jsem ho odmítla včas.“

A jindy zase proklínala osud i Maxe a přála si, aby ho raději nikdy nepotkala. Dávala mu za vinu svou bolest a své utrpení. To on jí ukázal věci, které nemůže nikdy mít. A co hůř, přinutil ji uvědomit si, co všechno bude postrádat – přesně, jak vyhrožoval.

Až dosud byla se svým životem spokojená. Vybrala si nezávislost na jakémkoliv muži. Dokud nepoznala Maxe, nikdy ji ani v duchu nenapadlo, že by mohla být osamělá, zbytečná.

Nicméně teď se cítila tak sama…, tolik sama, až to bolelo. Stačila jen myšlenka na dlouhou budoucnost bez Maxe a srdce se jí svíralo bolestí a hrůzou, že div neplakala.

Jednoho časného odpoledne se po návratu ze své obvyklé projížďky rozplakala doopravdy. Podlehla pocitu osamění a zcela zničená svým chmurným osudem se opřela kobylce o krk a pokusila se slzami ulevit ztýranému srdci. Když po dlouhé chvíli nad sebou znovu získala kontrolu, cítila se vyčerpaná a prázdná, ale bolesti se přesto nezbavila.

Poté, co se rozloučila s kobylkou, se svěšenou hlavou opouštěla stáje a zvažovala, zdaje možné na smutek v srdci zemřít.

Když vešla do domu, k velké hrůze zjistila, že na ni v modrém salonku čeká lady Isabella. Cara si rychle otřela tváře, ale skrýt před svou nejdražší přítelkyní stopy po pláči, to prostě nedokázala.

„Dobrotivé nebo, tys *plakala?“ V*ykřikla Isabella, odložila knihu a prudce vstala.

„Vůbec ne,“ lhala Cara. Jen mi něco spadlo do oka.“

Isabella jí pochopitelně nevěřila. Vzala Caru za ruku a společně se posadily na pohovku. „Musíš mi říct, co tě trápí, drahá. Co jsme se vrátili z Berberska, chodíš jako tělo bez duše.“

„To jistě ne,“ zamumlala Cara, ale dokonce i jí samé zněl ten protest nevěrohodně.

„Předpokládám, že se jedná o pana Leightona.“

Když sebou Cara škubla, Isabella se zamračila a chápavě pokývala hlavou. „Neboj se, brzy na něho zapomeneš. Vždycky je problém rozloučit se s tak charismatickým mužem, jako je on.“

Na chvíli se odmlčela a zkoumala Caru pronikavým pohledem. „Možná bychom celý ten proces mohly uspíšit. Musíš svou pozornost soustředit na někoho jiného. Na ostrově je několik gentlemanů, kteří po tvé přízni očividně touží, jen kdybys jim dala příležitost. Pochopitelně bude všechno probíhat v naprosté diskrétnosti.“

Cara zmateně zamrkala. Nemohla uvěřit, že žena, kterou považuje za svou druhou matku, ji podporuje v milostných aférkách. „Ty mi navrhuješ, abych si pořídila milence?“

„Přesně tak.“

„Ale Isabello!“

„Netvař se tak zděšeně, má drahá. Vždyť už jsi dospělá a žena tvého věku a tvé vitality milence prostě potřebuje, ačkoliv se to snaží všemožně popírat. Věř mi, já tomu rozumím. Vím, jaké to je, spát v prázdné posteli. Jak se žena může cítit naprosto opuštěná a zbytečná. Spíše mě

udivuje, že jsi dokázala tak dlouho odolávat a žít jako poustevník.“

Cara se sklopeným zrakem zakroutila hlavou. Žádného jiného muže nechce. Nikdo není takový jako Max. A v hloubi duše věděla, že nikdy žádného jiného milence mít nebude.

Isabella musela Cařiny myšlenky vyčíst z výrazu její tváře, protože pokračovala: „Když jsi během našeho útěku zůstala pozadu, pan Leighton se zdál více než rozrušený. Připomínal mi lva v kleci. Řekla bych, že mu na tobě opravdu záleží.“

„Prostě se za mě cítil zodpovědný. Byl velitelem celé akce a z toho pramenila i jeho starost o mou osobu. Po tom všem, co zažil ve válce, se nemůže smířit s myšlenkou, že by si mohl ruce znovu potřísnit krví.“

„Nicméně na lodi jsem si všimla, jak tě pozoruje – jeho oči přímo přetékaly vášní. Tehdy se mi zdálo, že je tebou doslova uchvácen. Popravdě řečeno, doufala jsem, že jeho milostné vzplanutí zajde mnohem dál, až k nabídce sňatku.“

„A měla jsi pravdu,“ řekla Cara tichým hlasem. Jenže já jsem odmítla.“

Isabella tázavě pozvedla obočí, ale trpělivě vyčkávala.

Jen se snažil zachovat se čestně,“ vysvětlovala Cara. „Nabídl mi sňatek jen proto, že si myslel, že mě zkompromitoval.“

„To ovšem nevysvětluje, proč jsi ho odmítla,“ ponoukla ji Isabella k bližšímu objasnění.

„Protože bych nesnesla pocit, že jsem ho ke sňatku dostrkala. Nechci ho nutit, aby vstoupil ke Strážcům. Kdysi jsem doufala, že to udělá sám. Věřila jsem, že když se přidá k naší misi, uvidí, jaké dobro konáme, a rozhodne

se být jedním z nás. Ale po tom, co se stalo v Berbersku, si už nejsem jistá, že by to pro něj bylo dobré. Nechci, aby tu uvízl jako v pasti, odsouzen k životu, který by mu ustavičně přinášel jen bolest.“

„Tak co ti tedy brání, abys s ním odjela do Anglie? Vím, že Cyrena je tvůj domov…, že to tady miluješ. Ale opravdu tady chceš zůstat za každou cenu? I kdyby to znamenalo ztrátu milovaného muže?“

Ne, pomyslela si Cara a hrdlo se jí sevřelo bolestí. Až nedávno si uvědomila, že šťastná bude jedině s Maxem a že jí je jedno, jestli tady na Cyreně nebo v Anglii.

Max se pro ni stal mnohem důležitější než její milovaný ostrov. Důležitější než lékařská kariéra, a dokonce důležitější než řád Strážců. S ním by žila kdekoliv – kdyby si to jen přál. Ale bude si to ještě někdy přát?

„Co k Maxovi cítíš, Caro?“ Zeptala se Isabella. Je možné, že ho miluješ?“

To je víc než možné, pomyslela si Cara zoufale. Milovala Maxe s takovou intenzitou, že jí to nahánělo hrůzu.

Celé týdny se snažila popírat své vlastní pocity, odmítala si přiznat šokující pravdu: Max jí ukradl srdce, a to už velice dávno.

Stalo se to vlastně hned během jejich první společné noci v ruinách římských lázní.

Možná to bylo nevyhnutelné. Jak by mohla nemilovat tak neobyčejného muže? Jeho něžnost a vášeň ji zcela odzbrojovaly a zbavovaly ji jakýchkoliv zábran. A ona dovolila, aby se to stalo.

Cara zabořila tvář do dlaní a propukla v usedavý pláč. Jak jen mohla udělat takovou chybu a zamilovat se? Nevěřila, že on by k ní cítil totéž. Ten večer, kdy ji žádal o

ruku, o lásce nepadlo ani slovo. Kdyby ji miloval, přece by jí to řekl.

Nebo to považoval za bezvýznamné, když jí dal jasně najevo své váhání stát se Strážcem – protože ví, jak hodně chce zůstat na Cyreně. Je možné, že je tak šlechetný?

Caru zaplavila zvláštní směsice protichůdných pocitů, naděje a strachu. Je vůbec myslitelné, že ji přece jen trochu miluje?

Uslzenýma očima se podívala na svou přítelkyni. „Miluji ho, Isabello. Miluji ho tolik, až to bolí. Jenže nevím, jestli mou lásku opětuje."

„Pak ho k tomu jednoduše musíš přinutit," prohlásila Isabella s jistotou ženy, která si u mužů vždy prosadila svou.

Cara nedůvěřivě zakroutila hlavou. „To přece nejde. Když muž někoho nemiluje, nemůžeš ho k tomu přinutit."

Isabella se usmála. „Ale jdi, na tom není nic obtížného. Zvláště pak u muže, který je už na půli cesty, což pan Leighton zcela jistě je. Můžu ti poradit, jak na to."

„Takže ty si myslíš, že bych ho měla pronásledovat? Jenže Max k takovým ženám vždy cítil odpor. Právě proto přijel na Cyrenu –aby se zbavil žen, které mu byly neustále v patách."

Já vím jen to," řekla Isabella, „že jestli ho skutečně miluješ, neměla bys ho nechat jen tak vyklouznout. Skutečná láska je příliš vzácná, Caro, než aby sis ji nechala proklouznout mezi prsty. Chceš přece získat jeho srdce, ne snad?"

Cara si tolik přála, aby ji Max miloval, že to nemohla ani vyslovit.

„Ano, chci jeho srdce.“ Podívala se na Isabellu. „Ale co jestli už odjel? Bojím se zeptat, ale touhle dobou už může být zpátky v Anglii.“

„Pak ho samozřejmě musíš následovat.“

Ano, samozřejmě. Jestli ji Max opustil, pak bude muset jít za ním. A jestli se Max nechce stát Strážcem, jestli nedokáže žít tady na Cyreně, pak ho bude následovat, poněvadž ona nedokáže žít bez něho. Je to tak jednoduché. Udělá cokoliv, jen aby získala jeho lásku.

Vtom se ve dveřích objevil lokaj. „Vzkaz pro vás, slečno Eversová, od pana Thorna.“

Udivená Cara rozlomila pečeť a pohledem rychle přelétla napsané řádky.

Než stačila vzkaz dočíst, sevřelo se jí hrdlo. „Dobrotivý bože…“

„Co se stalo?“ Zeptala se Isabella vyděšené. „Náhle jsi bílá jako stěna.“

„Max…,“ vydechla Cara. „Nakazil se nějakou smrtelnou nemocí. Thorne chce, abych okamžitě přišla.“

Upřela na svou přítelkyni nepřítomný pohled. „Max umírá.“

21

Isabella okamžitě nechala zavolat svůj kočár, poněvadž se nezdálo, že by Cara mohla řídit. Útroby i srdce se jí svíraly bolestí. Skutečné Max umírá?

Ačkoliv se ji Isabella během dlouhé cesty k Thornovi snažila uklidnit. Cara se nedokázala ovládnout a stále se celá chvěla. Jakmile kočár zastavil před domem, vyskočila a prudce se rozeběhla dovnitř.

Aniž by čekala na přijetí, prolétla dveřmi a polekala lokaje, který právě leštil bronzovou sochu. Když Cara stále jen opakovala: „Kde je?“ Vyděšený sloužící na ni zíral, jako by se zbláznila.

„Max – *kde je?*“ Znovu roztřesené vykřikla.

A právě v té chvíli se v hale objevil Thorne, jako by ji čekal, a ukázal na široké schodiště. „Nahoře, třetí ložnice vpravo. Ale Caro…“

Zda ji chtěl Thorne ukonejšit, nebo varovat před Maxovým stavem, to Cara nevěděla, ale nemínila čekat. Chtěla se přesvědčit na vlastní oči.

Vyběhla schodiště, proběhla dlouhou chodbou a prudce otevřela třetí dveře po pravé straně.

Očekávala to nejhorší, ale když uviděla Maxe, zůstala jako zkoprnělá. Ačkoliv ležel na posteli, zdálo se, že spíš odpočívá. Ležel na pokrývkách, ne pod nimi, a o ledabyle pokrčené koleno si podepíral rozečtenou knihu. Rovněž jeho šaty nenapovídaly, že by trpěl horečkou či jiným projevem nemoci. Byl normálně oblečen – měl na sobě kalhoty, burgundský kabát a boty. Rozhodně se nepodobal žádnému nemocnému, jakého dosud viděla.

Když na ni upřel pohled svých modrých očí, Cara by přísahala, že je ve skvělé kondici. Mimovolně zvedla ruce a dotkla se prsní kosti, kde jí ještě stále zběsile tlouklo srdce.

Zatímco na něj němě zírala, pousmál se. „Musím říct, že mi tvůj spěch opravdu lichotí."

„Já…, nechápu to. Thorne mi poslal vzkaz, že jsi v kritickém stavu."

„Ano, to je pravda. Jenže doktor Allenby mi sdělil, že pro mě nemůže nic udělat. Jediný, kdo mi může pomoct, Caro, jsi ty."

„Takže ty neumíráš?" Vydechla a nevěřícně vešla do pokoje.

„Ne tak docela." Max se posadil. „Odmítla jsi mou nabídku k sňatku a já musím vědět proč."

Chvíli trvalo, než Cara všechno pochopila. Navzdory úlevě, kterou pocítila, jí v žilách začal klokotat hněv.

Zabouchla za sebou dveře. „Ty…, ty parchante! Vyděsil jsi mě! Přinutil jsi mě věřit, že umíráš!"

„Alespoň vidím, že ti na mně záleží."

Chtěla ho praštit. Ruce sevřela v pěst a rázně došla k posteli. Když se však napřáhla, aby Maxe praštila do hrudi, chytil ji za zápěstí, stáhl ji na postel, ruce jí přišpendlil nad hlavu a překryl ji svým vlastním tělem.

Cara sebou bezmocně házela ze strany na stranu. „Přísahám, že tě zastřelím! Tolik jsem se o tebe bála!"

Max se jen líně usmál. „Teď aspoň vidíš, co jsem prožíval v Berbersku, když jsem nevěděl, jestli tě nezabili."

Konečně se jí podařilo vyprostit ruce z jeho sevření. „Takže *proto* takové divadlo? Proto ta přetvářka a podvod?" Zbavila se jeho tíhy, vstala a s rukama

založenýma v bok spalovala Maxe planoucím pohledem. „Chtěl jsi mě potrestat za to, co jsi musel prodělat v Berbersku?“

„Ne, to ne. Chtěl jsem, abys mi ještě dala šanci.“

„Jakou šanci?“

„Sedni si a já ti všechno řeknu.“ Max ukázal na pohodlné křeslo, které stálo těsně vedle postele.

Cara si v tu chvíli uvědomila, že Max jejich setkání pečlivě naplánoval. Pochybovala, že ji nechá na pokoji, dokud ho nevyslechne.

„Raději budu stát,“ zamumlala, překřížila si ruce na prsou a čekala. „Nu?“

Max se na ni zamyšleně podíval a pak si prsty pročísl prameny vlasů. „Nejprve mi dovol říct, že jsem tě vůbec nechtěl podvést.

Pravda je taková, že trpím krutou bolestí a jedině ty mě dokážeš vyléčit.“

„Co je s tebou?“ Zeptala se nedůvěřivě.

Poklepal si na srdce. „Krvácím, Caro. Krvácím od té chvíle, co jsi mě odmítla.“

„Nekrvácíš, ty… lháři!“ Cara se chtěla obrátit a odejít, když vtom ji zastavilo jeho prosté prohlášení. „Přidal jsem se ke Strážcům.“

V pokoji se rozhostilo naprosté ticho. Ozýval se jen Cařin přerývaný dech. Pomalu se obrátila zpátky a s užaslým pohledem, v němž se zrcadlila směs naděje a obav, dlouhou chvíli jen mlčky zírala na Maxe. „To myslíš vážně? Nežertuješ, že ne?“

„Ty víš, že o něčem takovém bych nežertoval, anděli.“

Cara klesla do křesla, které jí Max nabízel už dříve, a zmateně hleděla do Maxovy tváře. Jestli to je vskutku

pravda a Max se stal Strážcem, pak… Chvíli jí trvalo, než jí došel dosah jeho slov.

„Proč?“ Zeptala se nakonec.

Max se posunul, nohy přehodil přes okraj postele a posadil se tak, aby Caře viděl přímo do tváře.

„Od té doby, co jsme se vrátili z Berberska, jsem tak trochu zpytoval sám sebe.“ Dlaně si opřel o svalnatá stehna a naklonil se dopředu. „Měla jsi pravdu, Caro. Potřebuji dát svému životu nějaký smysl. Samozřejmě že bych se mohl vrátit do Anglie. Jednou zdědím titul i bohatství svého strýce. Což mi mimo jiné zaručuje život plný zahálky a rozkoše. Už nikdy bych se nemusel setkat se starostmi ani s nebezpečím. Jenže já se obávám, že z tak povrchního života bych se za pár měsíců zbláznil.“

Cara se usmála. „Tím jsem si naprosto jistá.“

Max se usmál, ale nespouštěl z ní zrak. „Tak jsem usoudil, že bude lépe, když se něčím zaměstnám. Myslím, že ze mě bude docela dobrý Strážce. Mám zkušenosti, které bych mohl během akcí docela dobře využít.“

Cara vážně přikývla. Jen málo lidí má dovednosti a vlastnosti, díky nimž se může stát jedním z nás, Maxi, a ty je máš. „Ale co tvé noční můry?“

Jeho pohled zvážněl. „Ještě stále jsem je nepřemohl. A asi se mi to nikdy nepodaří. Ale během toho nekonečného posledního týdne jsem konečně pochopil.“

„Co jsi pochopil?“

„Že jsem se tolik bál, abych neztratil někoho blízkého, až jsem ztratil schopnost žít.“

Cara se mu mlčky zadívala do očí a srdce jí přetékalo láskou.

„Vím, že nemohu poručit osudu,“ přiznal Max tichým hlasem. „Nemohu zaručit vítězství. A kdykoliv mohu

ztratit lidi, na kterých mi záleží. Jenže obávat se o někoho je stále lepší, než žít jako samotář, který na světě nemá nikoho milovaného, kdo by mu činil radost.“

Max chytil Caru za ruku. „Ty jsi má radost, Caro.“

„Ach, Maxi,“ řekla rozechvěle a do očí se jí vedraly slzy.

Něžně se na ni usmál, ale dál jí pevně tiskl ruku. „Chvíli mi trvalo, než jsem to pochopil. Tak dlouho jsem o tobě snil. Byla jsi můj strážný anděl, který mě poslední rok války provedl veškerým tím peklem. Ale zůstala jsi se mnou dokonce i po válce. Věděl jsem, že jsem posedlý čarodějkou, která mi poskytovala útěchu. Pak jsem tě zase spatřil v Londýně a… Ucítil jsem, že mezi námi existuje jisté pouto, Caro.“

Konečky prstů ji pohladil po tváři. „Musel jsem odjet na Cyrenu, abych pochopil, co se to vlastně stalo. Potřeboval jsem se ujistit, jestli se nejedná jen o krásný sen, který jsem si vysnil v bezesných nocích. Jestli okouzlení té noci nebylo způsobeno jen magickou silou ostrova. Jestli vášeň, kterou jsme prožívali, byla vskutku tak odzbrojující, jak jsem si ji pamatoval. A konečně znám odpověď, Caro. Jsem tebou okouzlen ještě více než na počátku.“

Cara na okamžik zavřela oči a snažila se vyrovnat s přívalem citů a touhy, která pulsovala celým jejím tělem.

Max vstal a lehkým tlakem ji rovněž donutil povstat. „Vím, že si myslíš, že jsem tě požádal o ruku jen z důvodu cti, ale mýlíš se, Caro. Chci tě za ženu.“ Uchopil její tvář do dlaní a otočil ji k sobě. „Když jsem říkal, že krvácím, myslel jsem tím, že mé srdce krvácí láskou. Chceš mě poslat pryč, ale já nemohu odejít. Miluji tě, Caro.“

V jejím pohledu spatřil údiv a nedůvěru. „Ty… mě miluješ?“

„Tak hodně, až to bolí.“

Když se jí po tvářích rozkutálely slzy, zašeptal: „Dobrý Bože, to přece není důvod, abys plakala.“

„Ale ano, je. Nikdy jsem nedoufala, že bys mě mohl skutečně milovat.“

„Pojď sem.“

Když ji objal koleni pasu a přitiskl k sobě, zabořila mu uslzenou tvář do ramene.

Max jí přitiskl rty do vlasů. „Nejsem si jistý, jestli bych přežil tu hrůzu, kdybych tě ztratil, ale jedno vím docela jistě: Nemohu bez tebe žít. Jen diky tobě jsem rád, že žiji. Jsi smysl mého života, Caro. Jsi můj celý život. Než jsem tě poznal, nežil jsem – jenom jsem existoval.“

Cara znovu zavzlykala. Uvědomila si, že pláče štěstím. „Myslím,“ řekl něžně, „že tě miluji od naší první společné noci v ruinách.“

„Stejně tak i já tebe, Maxi. Tehdy v noci jsem se do tebe beznadějně zamilovala.“

Max se nepatrně odtáhl a podíval se jí přímo do očí. „Opravdu?“

„Ano. Ach, Maxi, tolik tě miluji.“ Milovala ho celým srdcem, celou svou duší.

Z hrdla mu unikl ochraptělý zvuk, z nějž zazníval triumf i díkůvzdání. Bez jakéhokoliv varování zvedl Caru ze země a divoce se s ní začal točit po pokoji.

Když ji po chvíli postavil zpátky na zem, Cara se zalykala smíchem a slzami.

Aniž by ji pustil, Max na ni upřel tázavý pohled. „Pokud mě miluješ, proč jsi tedy, zatraceně, odmítla mou nabídku k sňatku?“

Cara popotáhla a nejisté se usmála. „Chtěla jsem ti dát možnost zvolit si svůj osud dobrovolně. Nechtěla jsem tě k ničemu nutit. Ani k sňatku, ani k tomu, abys vstoupil do našeho řádu jen z pocitu povinnosti. Bála jsem se, že bys kvůli mně trpěl, Maxi. Věděla jsem, že pokud se nesmíříš s tím, že patřím ke Strážcům, přivodíš si tím další noční můry."

„Snad se s tím časem vyrovnám." Max se zamračil. „Nechci tím říct, že o tebe nebudu mít strach, kdykoliv odjedeš na akci, ale alespoň se pokusím ovládnout svůj pud mermomocí tě chránit."

„Uvědomuješ si, že občas budu muset odjet i bez tebe?"

„Ano, já vím."

Cara zhluboka vydechla a přimkla se k jeho svalnatému tělu. „Stále se mi tomu nechce věřit. Takže ty ses stal Strážcem."

„Myslím, že Philip by si to tak přál," řekl Max tiše.

Srdce sejí sevřelo dojetím. Jsem si jistá, že ano. A já jsem se již vzdala jakýchkoliv nadějí."

„Sir Gawain se nevzdal," poznamenal Max. „Přesto se mi zdálo, že si oddychl, když jsem mu oznámil své rozhodnutí vstoupit mezi vás. Ani v opačném případě by mě však z tvého ostrova nevyhnal."

„A já jsem se už smířila se životem v Anglii," přiznala Cara. „Kdyby to ovšem by! Jediný způsob, jak tě získat."

Max ohromeně shrnul. „Ty bys skutečně kvůli mně podstoupila takovou oběť?"

„Ano. Ale teď se obětuješ zase ty."

„Pro mě to přece žádná oběť není, Caro. Cyrena je učiněný ráj, jak sama dobře víš. A pokud budeš má, budu šťastný kdekoliv na světě. Rozhodně bych po tobě nemohl

požadovat, aby ses vzdala své lékařské praxe. Moc dobře vím, jak je pro tebe důležitá. Přesto chci na Cyrenu přivést lékaře, který by převzal roli doktora Allenbyho, aby ses kvůli jeho pacientům neudřela. Musíš mi odpustit, že jsem natolik sobecký, že tě chci mít alespoň někdy jen sám pro sebe.“

Cara k němu pozvedla zrak a usmála se. „Opravdu si myslíš, že najdeš schopného lékaře, který by chtěl žít na Cyreně?“

Jsem si tím naprosto jistý. Znám hned několik prvotřídních vojenských lékařů, kteří jsou teď bez práce a milerádi zastoupí doktora Allenbybo. Slibuji, že alespoň jednoho z nich přemluvím, aby tu zůstal.“

Lehce ho políbila a pak nevěřícně zakroutila hlavou. „Maxi, skutečně si mě chceš vzít? Zcela jistě budu příšernou ženou. Pokud zůstanu Allenbyho asistentkou, občas budu muset zajít za svými nemocnými a nebudu se moci ohlížet, zda je noc či den.“

„To je mi jedno,“ prohlásil. „Chci si tě vzít, lásko, a upozorňuji tě, že odmítnutí nebem. Jestli nebudeš souhlasit, budu tě pronásledovat tak dlouho, dokud se nevzdáš.“

V Cařině šťastném úsměvu se odrážela kapitulace. „V tom případě si tě asi budu muset vzít.“

Když se mu na tváři rozhostil pomalý úsměv, Cara zavřela oči a chtěla se štípnout, jestli to všechno není jen sen.

Max na tom zřejmě byl podobně, protože naléhal: „Řekni to ještě jednou, anděli. Řekni, že mě miluješ.“

„Miluji tě, Maxi Leightone. Milovala jsem tě od první chvíle a budu tě milovat navždy.“ Zvedla ruku a dotkla se jeho černých vlasů. „Ale myslím, že ti to raději dokáži.“

Znovu ho políbila, tentokrát pomalu i vášnivě zároveň.

Maxe zachvátil prudký nával touhy a dychtivě ji objal kolem pasu, aby ji k sobě přitiskl a vpil se do ní, vstřebával ji do sebe. Po všech těch dlouhých týdnech přetvářky a nejistoty si připadal vyprahlý jako poušť. Netoužil po ničem jiném než po životadárném dešti, který mu Cara skýtala.

A stejně jako déšť probouzí stromy, tak i Cara probudila k životu jeho tělo; cítil, že je touhou rozžhaven doběla.

Slyšel se, jak sténá, a uslyšel i tichý sten, který vydala Cara jako odpověď na jeho hladový polibek. Přesto se dokázal vzchopit a odtrhl svá ústa od jejích.

„Dost!“ Jeho hlas zněl podivně cize. Jestli budeme pokračovat, neovládnu se a zmocním se tě přímo teď a tady. A ačkoliv po tobě nesmírně toužím, můj anděli, nechci se s tebou milovat, dokud nebudeme svoji.“

Vymanil se z jejího objetí, znovu se natáhl na postel a opřel se o její čelo, aby mezi sebou a Čarou vytvořil bezpečnou vzdálenost.

Cara na něho užasle hleděla.

„Už jsem se informoval,“ procedil Max skrze zaťaté zuby, „že můžu požádat biskupa o zvláštní povolení, takže nebudeme muset čekat celé tři týdny. Přesto to však dřív než za týden nepůjde.“

Cara si s úsměvem lehla na postel vedle něho. „Kdybychom byli na moři, mohl by nás oddat kapitán Biddick.“

Jenže já chci řádnou svatbu. Chci, aby celý svět věděl, že budeš jen má.“

Cara se vztyčila na kolena a posunula se těsně k Maxovi. „Skutečně musíme čekat tak dlouho?“ Zeptala se

nevinným hláskem a prstem přejela po Maxově hrudi směrem dolů, až se zastavila u koženého opasku kalhot.

Max ji popadl za ruku a překotně ji zastavil. „Budu ti vděčný, když se budeš řádně chovat, čarodějko. Jestli se s tebou budu milovat dříve, než se staneš mou chotí, Thorne mi z hrudi vyřízne srdce zaživa. Musel jsem mu to slíbil, když jsem ho přemlouval, aby ti napsal ten vzkaz.“

Cara se zamračila. „Takže Thorne v tom jel s tebou? K čertu s ním! Nejraději bych vyřízla srdce já jemu, za to, že mě tak vyděsil.“

„Neklaď mu to za vinu. Chtěl mít jistotu, že tě znovu požádám o ruku. Vlastně teď stojí pod schody a čeká, jestli jsem uspěl.“

Caru to neobměkčilo. Ohrnula rty. „A já bych měla o naší svatbě poinformovat Isabellu. A také bych jí měla říct, že neumíráš. Přijela se mnou, protože se o tebe opravdu bála.“

„Myslím, že Thorne jí už vše náležitě vysvětlil.“ Max se hloubavě zahleděl na Caru. „Co myslíš, jak bude na tu novinu reagovat?“

„Zcela jistě bude ráda.“ Cara se na něho sladce usmála. „A to i přesto, že mi před hodinou navrhovala, abych si našla jiného milence. Tak prý na tebe snáze zapomenu.“

Max se zamračil. „To opravdu udělala?“

„Ale jen proto, že viděla, jak je mi bídně.“

„Myslím, že si s lady Isabellou budu muset vážně promluvit. Varuji tě, dokud budu dýchat, nikdy ti jiného milence nedovolím.“

Cara se lehce usmála. „Nemusíš se bát, Maxi. Já chci jen tebe.“

„A já zase tebe, můj okouzlující anděli.“ Hlas mu přetékal láskou a něhou, zatímco v očích měl vepsanou divokou touhu.

Cara natáhla ruku a pohladila ho po tváři. Ačkoliv jí srdce přetékalo štěstím, chtěla mu dát ještě jednu příležitost couvnout.

„Maxi, jsi si *naprosto* jistý, že si mě chceš vzít?“ Zeptala se. „Spokojila bych se s tím, že budu jen tvou milenkou.“

Max ji vzal za ruku a do dlaně jí vtiskl polibek. Jenže já ne. Chci tě za ženu, Caro. Chci se stát tvým manželem, společníkem, který zestárne po tvém boku, a tvým jediným milencem.“

Přestože se tím vystavil krutému pokušení, objal Caru a přitiskl ji k sobě. Tvář jí zabořil do vlasů, zhluboka vdechoval její opojnou vůni a nechal to vroucí objeti, aby mluvilo samo za sebe.

Chtěl Caru jako milenku, chtěl ji napořád. Ale ačkoliv toužil vlastnit její tělo, věděl, že to mu samo o sobě stačit nebude. Ani její láska mu nebude stačit. Chtěl, aby mu patřila její duše, tak jako Caře patřila ta jeho.

Chtěl každičkou část její bytosti, a to až do konce svých dnů. A s největší radostí o tom bude svou nádhernou nevěstu neustále přesvědčovat.

Epilog

Na zdech jeskyně plály pochodně a osvětlovaly nevelký prostor, kde sir Gawain pasoval Maxe na Strážce.

Vstupní obřad se odehrával ve slavnostním duchu. Max stál před oltářem a tiše opakoval slova sira Gawaina, jimiž se zapřísahal chránit ideály drahé všem Strážcům. Pak sir Gawain vyzval Maxe, aby poklekl na jedno koleno, a pozvedl meč Excalibur.

Drahokamy na vykládané rukojeti se zablýskly, jako by náhle ožily, a naplnily Maxe toutéž posvátnou úctou, jako když legendární zbraň uviděl poprvé. A když mu těžká čepel dopadla na rameno, Max by přísahal, že mu z kovu do krve přešel kypící proud životadárné energie. A v tutéž chvíli ho naplnil silný pocit klidu a míru.

„Ted jsi Strážce meče," prohlásil sir Gawain slavnostním tónem.

Jakmile Max vstal, vrhla se k němu jeho novopečená manželka, s níž byli už čtyři hodiny svoji, a zářila tak, že vedle ní bledly i plápolající pochodně.

Max věděl, že ho chce jen obejmout, ale sevřel ji v náručí a vášnivě ji políbil. Nejdřív strnula, ale pak opětovala jeho něhu s horoucností, která prozrazovala, jaká muka si kvůli nucené abstinenci oba vytrpěli.

Jejich polibek se poněkud prodloužil. Sir Gawain si významně odkašlal a Cara, jejíž tváře se rozhořely studem, se spěšně vymanila z Maxova sevření. Z řad diváků se ozval pobavený mužský smích.

Těsně za baronetem stál Thorne a tvářil se jako spokojený starší bratr. John Yates zářil štěstím, Santos Verra se culil od ucha k uchu. Byl tady i Ryder, který se zotavil ze svého zranění, a stejně tak i hrabě Hawkhurst.

„Tak se mi zdá, Leightone," pronesl Hawk škodolibě, „že tě nikdo neupozornil, že líbání k zasvěcovacímu obřadu nepatří."

Max se ušklíbl, ale beze stopy výčitek svědomí. S rukou majetnicky ovinutou kolem Cařina pasu se cítil jako nejšťastnější člověk na světě.

Dnes krátce před polednem je kněz ve velkém sále oddal. Zdálo se příhodné, že Cařina otce zastoupil sir Gawain, aby Maxovi předal nevěstu.

Poté následovala bohatá hostina, kde se všichni skvěle bavili. Když veselí vrcholilo, novomanželé s hrstkou nejbližších a se Strážci nepozorovaně vyklouzli z hodovního sálu a zamířili do útrob hradu. Přes podzemní jezero se dopravili ke komnatě, v níž byl v tajnosti uchováván legendární meč.

Po ukončení obřadu sir Gawain opatrně vrátil meč zpátky na své místo. Strážci jeden po druhém potřásali Maxovi pravicí a objímali jeho novopečenou manželku.

Jako poslední k šťastnému páru přistoupil sir Gawain, a když políbil Caru na tvář, oči se mu zamžily. „Přeji vám oběma dlouhý a spokojený společný život."

Cara se na něho zářivě usmála a s rukou v Maxově dlani řekla: „Doufám, že takový skutečně bude."

„Pak tedy," zamumlal baronet, „se vraťme na hostinu dřív, než si někdo z hostí všimne, že jsme zmizeli."

Max se pohledem rozloučil s nádherným mečem a rychle pospíchal za Čarou. Strážci se rozdělili do dvou loděk, v té s novomanželi vesloval Thorne.

Nabral směr a vracel se stejnou cestou, jakou do jeskyně přijeli. Pomalu míjeli fantastické tvary a odstíny a klouzali po třpytícím se jezeře, které Maxe nepřestávalo udivovat. Poté, co přistáli v jeskyni, vyšli z podzemních kobek, zdolali několik hradních chodeb a pospíchali do velké síně.

Přivítalo je ladění hudebníků. Co nevidět bude večeře a po ní bál, který bude trvat dlouho do noci.

„Musíš mi slíbit tanec, drahá," řekl Thorne a lišácky na Caru mrkl. Moc dobře věděl, jaký má k tanci odpor. Tak tomu bývalo, než poznala Maxe.

Dříve než mohla cokoliv odpovědět, Max zakroutil hlavou. ‚Je mi líto, příteli, ale dnes večer budeš muset mou ženu omluvit. My se totiž dlouho nezdržíme."

„Všechno musíš zkazit," utrousil Thorne.

Jestli tolik toužíš po partnerce, proč si nepořídíš svou vlastní ženu?"

Thorne se smíchem zvedl ruce nad hlavu, jako by se vzdával. „Prosím, to po mně nechtěj. Vždyť ty jsi našel tu jedinou, která stojí za celé království."

„Za mnohem víc než jen království," řekl Max tiše s pohledem upřeným na Caru.

Jeho vřelý pohled Caru zahřál až po konečky prstů u nohou. Když si ji znovu přitáhl k boku, Caře se štěstím až zatočila hlava.

Z davu k nim zamířil doktor Allenby. Poněvadž nepatřil oficiálně mezi Strážce, nemohl se zúčastnit ceremoniálu. Věděl však
0 řádu dost, aby si uměl představit, co se právě událo.

Popadl Maxe za ruku a pak Caru políbil na tvář. „Vypadáš skvěle, má drahá. A beru zpět všechny hanlivé

poznámky, které jsem utrousil na konto toho člověka, co ti stojí po boku. Není tak špatný, jak jsem si myslel.“

„Ne,“ řekla Cara se smíchem, „to skutečně není. Spíše bych řekla, že jeho rozhodnutí zůstat na ostrově je pro nás hotovým požehnáním.“

Doktor Allenby cosi zdráhavě zamumlal, když vtom do jejich rozhovoru vstoupil Max. „Doktore, teď nás prosím omluvte.“

Aniž by čekal na odpověď, popadl Caru za ruku a táhl ji ven ze sálu. „Řekl bych, že je čas odejít, co ty na to?“

Jeho pohled přetékal smyslnou touhou a Cara bez námahy vyčetla to nevyřčené – chtěl se s ní milovat.

„Nejdříve bych se měla rozloučit s Isabellou,“ namítla, ačkoliv

1 jí se hrdlo svíralo touhou.

„Dobře tedy, ale rychle. Začíná to být silnější než já. Jestli si nepospíšíš, přehodím si tě přes rameno a odnesu si tě jako svou kořist.“

Když našli Isabellu, jako vždy stála ve středu svých obdivovatelů. Jakmile však uviděla Caru a Maxe, zdvořile se omluvila a s úsměvem sevřela přítelkyni v náručí. Jsem ráda, že jsi konečně šťastná, má nejdražší.“

„Ano, jsem. Mám dojem, že jsem ta nejšťastnější žena na světě. Ale chtěla jsem se tě zeptat, zda ti nebude vadit, když se teď rozloučím? Koneckonců, čeká nás naše svatební noc.“

Jen jdi,“ řekla Isabella se smíchem. Ještě si dobře pamatuji, jaké to je, mít vedle sebe nedočkavého manžela.“

Mladí manželé ruku v ruce vyklouzli z tanečního sálu a v naprosté tichosti pospíchali ke stájím, kde Max předem připravil koně a několikadenní zásoby.

Když vyjeli z hradu, vydali se na sever ke své tajné jeskyni. Pak měli v plánu pokračovat v cestě a své manželství naplnit v ruinách římských lázní. Jakmile vjeli mezi změť pinií a štíhlých jalovců, slunce začalo pomalu zapadat za obzor a celou krajinu pozlatilo zlatorudou barvou pohasínajících paprsků.

Maxe náhle zaplavil hřejivý pocit spokojenosti. Ano, byl tu doma. Patřil na Cyrenu. I když s Čarou v náručí by se cítil jako doma kdekoliv.

Tento ostrov se podobal ráji, nicméně byla to Cara, která ho vyléčila a poskytovala mu vnitřní mír. Otevřela mu oči a ukázala mu, jak může být život krásný.

Tento ostrov byl smyslným rájem, se zvláštní schopností vyburcovat smysly, avšak za štěstí, které cítil hluboko v duši, vděčil této pozoruhodné ženě.

Když se zády opřela o jeho hrud a povzdychla si, okamžitě ho přemohla prudká touha. Celé tělo se mu napjalo jako struna.

Zcela bezmocný vůči vzrůstající touze Max jen odevzdaně zavřel oči. Dlouhé čekání se konečně blížilo svému konci a on a Cara naplní své manželství. V myšlenkách už cítil její vstřícné vlhko, její žár, ochutnával ji, cítil ji, dával jí rozkoš… Miloval ji.

Před malou chvílí přísahal na meč a tak se stal Strážcem, ochráncem a obráncem řádu. Ale stal se i Cařiným ochráncem a strážcem jejího srdce. Ona teď byla jeho.

Přitiskl jí rty do vlasů a beze slov jí tak vyprávěl o své lásce.

„Na co myslíš?“ Zeptala se.

Jak jsem šťastný, že tě mám.“

Cara si znovu roztoužené povzdychla a hlavu si mu opřela o rameno.

Když dojeli ke své skryté jeskyni, slunce právě zapadalo. Jeho rudé paprsky se odrážely na vodní hladině tichého jezera a mlžný závoj vodopádu měnily v tekutou lávu.

Zasaženi krásou místa se na malou chvíli zastavili, aby se pokochali čarokrásným pohledem.

Zatímco Max zanesl do jeskyně zásoby a v koši na uhlí zapálil oheň, Cara seskočila z koně a pozorovala úchvatný západ slunce.

„To je krása," zašeptala téměř s nábožnou úctou, když Max vyšel ven a postavil se těsně vedle ní.

Max jí nemohl odporovat. Ta nádhera mu málem brala dech. Pak však potřásl hlavou a objal ji kolem ramen. „Ano, ale má milovaná choť je mnohem krásnější."

Tiše se zasmála. „Maxi, nemusíš mi stále lichotit. Já přece vím, že po mně toužíš."

Jenže tomu ještě stále příliš nevěříš." Zkoumavě se na ni podíval. „Opakuj po mně. Jsem nejsvůdnější žena, jaká kdy spatřila světlo světa. Jsem milovaná a obdivovaná svým skvělým manželem."

Tentokrát se Cara zasmála hlasitě, ale přesto jeho prohlášení poslušně opakovala slovo za slovem.

Ještě tomu něco chybělo, má sladká pokušitelko," řekl Max. „Stále v tvém hlase slyším náznak nejistoty." Obrátil ji tváří k sobě. „Chci, abys věděla, že vskutku *jsi* neobyčejná žena."

Cara se usmála a popadla ho oběma rukama kolem krku. „Ať už jsem neobyčejná či nejsem ráda, že tomu věříš."

„Samozřejmě. A také věřím, že i naše děti budou neobyčejné.“

Cara se náhle odmlčela. „Skutečně chceš děti, Maxi? Nepochybuji o tom, že bys byl milující a oddaný otec, ale riskoval bys své srdce.“

„To si moc dobře uvědomuji, lásko, ale přesto jsem připravený. Chci svou vlastní rodinu.“

To upřímné doznání Caru zcela odzbrojilo. „Pak mi dej dítě, drahý.“

Usmál se na ni, vzal ji za niku a odvedl ji k čekajícímu koni.

Když dorazili k ruinám římských lázní, slunce už dávno zapadlo a na obloze zářil jasný měsíc. Zastavili na prvním útesu a hluboko pod nimi se rozprostíralo nekonečné Středozemní moře, kdežto po jejich pravici stříbrné paprsky měsíce rozsvěcovaly průzračná jezírka, která se ve stínu noci podobala lesklým zrcadlům.

Caře ruiny připadaly stejně úchvatné jako před rokem. Vlastně ještě víc, protože teď byl Max jejím manželem stejně jako milencem.

Max jí pomohl z koně a doprovodil ji k prostřednímu jezírku, kde strávili svou první vášnivou noc. Pára vycházející z horkých pramenů ohřívala okolní vzduch na příjemnou teplotu, přesto se však vzájemně ve spěchu svlékli, jako by se už nemohli dočkat, až budou zase spolu.

Jakmile Max sundal poslední kousek Cařina prádla, rychle vklouzla pod deku a s pohledem upřeným na jeho nádhernou postavu netrpělivě čekala na první vzrušivé doteky.

Max ji nenechal dlouho čekat. Když se položil vedle ní, oči mu přetékaly láskou a něhou. Ruce položil na Cařina ňadra a bříšky palce pomalu přejížděl po citlivých vrcholcích. Pak se sklonil a jednu bradavku vzal do úst.

Z Cařiných úst unikl vzrušený sten a celé její tělo se mu vyklenulo vstříc. Stačilo tak málo a ona měla dojem, že je v jednom ohni.

„Prosím, Maxi…, teď," žadonila.

„Ano, lásko, teď. Chci být v tobě…"

Ochotně roztáhla nohy, ovinula je kolem Maxova pasu a vyšla mu v ústrety. Když do ní pomalu vnikal svým horkým údem, v očích se jí odrážela radost a štěstí.

Tutéž radost cítil i Max. Jako ve snách pozoroval Cařinu tvář, kterou zaléval příval smyslnosti, avšak netrvalo dlouho a i jeho smysly se počaly tříštit, až se rozplynuly v jeho vlastní vášni.

Oběma rukama ji vzal za zadeček a prudce ji přitiskl ke svým bokům. Zoufale chtěl stále víc a víc. Ze rtů mu unikala smyslná slovíčka plná lásky, touhy a naléhavé potřeby. Jejich těla se k sobě vzájemně tiskla a chvěla se.

Trvalo dlouho, než úžasná extáze začala ustupovat. Max, stále ponořený do Cary, cítil chvění, které ho objímalo, cítil záchvěvy prostupující jejím tělem.

Nakonec si lehl na záda, aby Caru zbavil své tíhy, vzal ji do náručí a přitiskl ji k sobě – její tvář na svém rameni, vlasy v divoké změti na své hrudi.

S ještě stále divoce tlukoucím srdcem vzhlédl k obloze zalité měsíčním světlem. Bylo to jejich nejhlubší spojení, sladší než cokoliv jiného, co až do té doby poznal. Napadlo ho, jestli právě nepočali dítě.

Pevně ji k sobě přitiskl.

Není důležité, jestli se to stane dnes v noci. Dříve či později, jednou dají společně vzniknout novému životu. Vybudují svou vlastní rodinu. Svou lásku a oddanost rozšíří na děti, které si tak dlouho odpírali. Budou strážci svých dětí a budou navzájem střežit jeden druhého.

„Mýlila ses, lásko," zašeptal se rty přitisknutými ke Cařinu zvlhlému spánku. „Nejedná se o kouzlo ostrova, ale o magickou sílu lásky."

Na hrdle cítil Cařin smích a z jejího spokojeného mumlání poznal, že s ním naprosto souhlasí.